Sultana Dokunmak



Hakan Yel

POLİSİYE
ROMAN





Hakan Yel
Sultana Dokunmak
Baskı tarihi: Aralık 2005
Altın Kitaplar Yayınevi



Terör, şiddet, siyaset ve hilafet... Belki de Sultan şimdi aramızda. Belki dokunacak kadar yakın ama yok edecek kadar öfkeli!

Kanınızı donduracak, soluk soluğa bir macera!...

Irak'ta bir silah tüccarıyla pazarlık yapan iki yaşlı adamın cesedi Gaziantep'te bir benzin istasyonunda bulunur.

Kamuoyunu son dönemlerde meşgul eden öfke ve şiddet yüklü imam cinayetlerine bir yenisi daha eklenmiştir. Zengin ve nüfuslu çevrelerden kimi kişilerin kaçırılıp öldürülmesi gazete ve televizyonların ana haberlerinde yayınlanmaktadır.

Birbiriyle ilgisiz gibi görünen bu olaylar, Ortadoğu'yu mercek altına almış MİT ve MOSSAD tarafından yakından takip edilmektedir. Çünkü bütün bu olayların ipuçları tek bir noktada birbirine bağlanmaktadır.

Türkiye'de ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde faaliyet gösteren bir tarikat olan Sadikiler, bu olayların düğümlendiği son noktadır. Sadikilerin sıradan bir kökten dinci tarikat görüntüsünün gerisinde başka amaçları vardır: Ülkeye hilafeti getirip gücü ele geçirmek.

Selim Tekin ise sıradan hayatına bir anda giren Helin kod adlı İsrail ajanıyla yaşadığı ilişki yüzünden tüm bu olayların içine tesadüfen girer. Helin'in tarikat adamları tarafından öldürülmesi, Selim'i sınırlarını kendinin dahi tahmin edemediği bir intikam duygusuna iter. Selim'in içten içe hissettiği ama görmezden geldiği kimi güçleri, onun içinde şeytan kadar kötü, bir süper kahraman kadar hızlı, bir intikam meleği gibi baş edilmez bir kişilik daha yaratır.

O, artık eski Selim değildir. İçindeki kavurucu şiddet, dokunduğu her şeyi yakar, ta ki Sultana dokunana dek...

●



1

İZMİT

Gebze Kırsalı...

Nisan

Üstü başı kan ter içinde kalmış iri kıyım esmer adam, elindeki kısa saplı asker işi küreği, okkalı bir küfür savurarak ileriye fırlattı. İşinin büyük bir kısmını bitirmişti. Yorulduğunu, ellerini beline koyup gökyüzüne baktığında fark etti. Seksen kilo çeken bir adamı yokuş yukarı, yaklaşık üç yüz, dört yüz metre taşımak, iki metre derinlikte bir çukur kazmak ve adamı içine indirip boğazına kadar toprakla örtmek kolay olmamıştı. Derin bir nefes alarak toz toprak içindeki pantolonunun cebinden sigara paketi ile çakmağını çıkardı. Sigarayı ağzına götürürken, bu zıkkım böyle zamanlarda içilir, diye düşündü. Önce kısa bir nefes çekip bıraktı, sonra daha derin bir nefes çekti. Dumanı üflerken keyfi yerine geldi. Havada dağılan dumana bakarken, ne kadar uzağa üfleyebildiğini anlamaya çalıştı. Dumanın ulaştığı uzaklık ciğerlerinin durumu hakkında bir fikir verebilirdi. Tekrar derin bir nefes çekip içindeki bütün dumanı sonuna kadar havaya savurdu.

Birden yerde, boğazına kadar toprağa gömülü adam aklına geldi.

Dönüp baktı. Adamın başı yana doğru eğilmiş, çenesi toprağa yaslanmıştı.

Hâlâ baygın olması, onda kısa bir tedirginlik yarattı. Eteri fazla mı koklatmışlardı acaba? Böyle bir hatanın olması mümkün değildi. Sorgucular işlerini iyi bilirlerdi. Sorguladıkları kişinin ne kadar uyumasını istiyorlarsa, o kadar uyulurlardı.

Saatine baktı; imamın birazdan ayılması gerekiyordu. Başını çevirdi, tekrar sigarasından çıkan dumanla meşgul olmaya başladı.

Nikotinin etkisiyle ağzında acı bir tat hissetti. Başını yukarı doğru kaldırıp boğazında birikmiş olan sarımsı balgamı hızla havaya tükürdü, birkaç adım öteye mermi gibi gidişini izledi.

Sigara içmek onun için bir oyun gibiydi. Ancak efendisi, bu bağımlılığını hoş karşılamazdı. Hatta bir keresinde kulağını yumuşakça çekmiş, bir daha sigara içtiğini görürse, kalbini kıracağım söylemişti.

Bu nasihat bir taraftan gururunu okşamış, efendisinin kendisini önemsediğini düşünmüş, diğer taraftan korkutmuştu. Bir müddet sigarayı bırakmıştı. Fakat infazları yerine getirirken yaşadığı heyecanla tek başına baş etmesi mümkün değildi. Nikotine şiddetle ihtiyaç duyuyordu.

Böylece yeniden içmeye başladı, ama gizlice, kimseye fark ettirmeden.

Eğer tarikattakilerden biri görecek olursa, efendisinin duyması kaçınılmaz olurdu. Onun kalp kırmakla neyi kastettiğini iyi biliyordu.

Ürperdi.

Derin bir inleme sesi duyunca, başını çevirip baktı. İmam uyanıyordu.

Kirli, kahverengiye dönmüş eksik dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme Davut'un yüzüne oturdu.

İmam gözlerini aralayıp boğazına kadar toprağa gömülü olduğunu görünce büyük bir panik yaşadı. Garip bir böğürtüyle başını sağa sola döndürmeye çabaladı. Muhtemelen ellerini çözmeye çalışıyordu.

Debelenme devam ederken Davut, kurbanının kıvranışını ses sizce izliyordu. Naille yere kendisini yoruyordu. Ellerinin bağlandı ğı kabloları açmasına imkân yoklu.

İmam nihayet çırpınışına son verdi. Çenesi toprağa değecek şe kilde başını öne eğdi. Bu kısa süreli kurtulma çırpınışı ve sonrasındaki çaresiz teslimiyet Davut'u keyiflendirmişti. Adamın içinde bulunduğu durumu kavradığını düşündü.

Kurbanıyla konuşması yasaktı. Ancak birazdan ölecek birisiyle konuştuğunu kim öğrenebilirdi ki? Bu dağ başında ikisinden başka kimse yoktu. Cesaretlenerek sordu.

"Ne o, ajan efendi? Korktun mu yoksa?"

Celladının kalın sesini duyan imam yavaşça başını kaldırdı.

Ayakta duran adama acıma ve tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. Karşısındaki adam dev gibi görünüyordu. Zor duyulan sesiyle, heyecanını belli etmemeye çalışarak konuştu.

"Ne yaptın bana?... Neden buraya gömdün?"

Davut, imamın soru sormasına sinirlendi. Ters bir sesle, "Sorulan ben sorarım burda! Ukalalık yapıp beni zıvanadan çıkarma da cevap ver sadece," dedi. Sigarasından sömürür gibi son bir nefes çekip izmariti yere attı. "Korktun mu?"

İmam çaresizlik içinde cevapladı. "Evet, korktum. Korktum ama senden değil, sana hâkim olan şeytandan!"

Davut hiddetle, "Ulan, boğazına kadar boka batmışsın, hâlâ bana akıl satıyorsun, deyyus!" dedi.

İmam sayıklar gibi devam etti. "Yanlış yoldasın... Yolun yol değil... Müslüman adamın yapacağı işler değil bunlar... değil... sonun karanlık... Allah affetsin..."

Davut zıvanadan çıkmak üzereydi. "Bak, sus diyorum, o hâlâ konuşuyor yaa... Sana şu kadarını söyleyeyim imam efendi, ajanların sonu budur!" diye tısladı. Sonra da yere hatırı sayılır bir

balgam daha atarak arkasını döndü. Aşağıda, yolun başında bıraktığı kamyonete doğru yürüdü.

Adamın arkasından bakan imam durumunu değerlendirmeye çalışıyordu. Başını çevirip etrafını tanımak istedi. İki tepenin arasın da yer alan dar bir vadi olmalıydı burası. Zeminde olduğu için, etraftaki ağaçlardan nerede olduğunu anlayabilmesi mümkün değildi.

Adamın gittiği yönde belli belirsiz toprak bir yol görünüyordu. Uzun yaban otları görüşünü kapatıyor, yolun aşağısını göremiyordu.

Kendisini böyle bir yere getirip boğazına kadar toprağa gömdüklerine göre, öldürmeye karar vermiş olmalıydılar. Ağzını kapatmaya gerek görmediklerine göre, bağırması halinde kimsenin duyamayacağından emin oldukları ortadaydı. Etraftan birisinin yardımına gelmesini beklemek, hayal kurmak olacaktı. Sıkıntı içinde ölümü düşünmekten kendini alamadı. Her zaman, özellikle ibadet ederken ölümü düşünürdü. Hep nasıl bir ölümün kendisini beklediğini tahmin etmeye çalışırdı. Nasıl bir ölüm?... Trafik kazası, amansız bir hastalık, bazen de Kilyos'a arkadaşlarıyla yüzmeye gittiği zaman boğulma ihtimali aklına gelirdi. Her zaman Allah'tan kendisine hayırlı bir ölüm vermesini dilemişti. Onun için en güzel ölüm şekli ise hanımıyla, sıcak yataklarında el ele uyurken sükûnet içinde ölmekti. Böylece her ikisi de birbirinin arkalarından acı ve hasret çekmeyecekler, Allah'ın izniyle sonsuza kadar birlikte olacaklardı. Nedense bütün bunları düşünürken çocuklarının ölme ihtimalini hiç aklına getirmezdi. Onlar için zamanın çok erken olduğuna inanırdı.

Nihayet bu tür düşüncelere saplanıp kalmayacaktı. Nasıl bir ölümün kendisini beklediği ortadaydı. Bunu düşününce içi sızladı.

Bu şekilde ölmeyi kendine yediremiyordu. Bunu hak edecek bir günah yapmadığını biliyordu. Hayatı boyunca bilerek ya da

bilmeyerek kimsenin canım yakmamış, kimseyi üzmemişti. Neden böyle rezil bir ölüme layık görüldüğünü anlamaya çalışıyor, ancak işin içinden çıkamıyordu. Belki de kurtulacaktı bu cendereden, kim bilir? Belki yakınlardan geçen biri onu burada bulabilir, yardım edebilirdi. Bu umut kırıntısı hayata tekrar sarılmasına yetti. Etrafına bakmaya çalıştı.

Ancak nemli toprak bir hamur kapan gibi boynuna dolandığından zorlandı. Bunu yapmaya imkân yoktu. Hareket etmekten vazgeçti.

Olanları tekrar hatırlamaya çalıştı.

Muslukçu Ali'nin kendisini öğlen namazı çıkışında, amcasının oğlunun koltuk döşeme atölyesine davet etmesinin üzerinden kaç gün geçmişti acaba? Yirmi, belki de otuz gün. Zaman mefhumunu yitirdiğinden net olarak kestiremiyordu. Koltuk döşeme atölyesinde ikram edilen kahvenin tadı tuhaf gelince nedenini sormuş, kahvenin kutsal topraklardan geldiği, bu yüzden tadının farklı olabileceği, içmemesi halinde günaha gireceği söylenince eziyet içinde bitirmişti.

Kısa bir müddet sonra başı dönmeye başlamış, gözleri kararmıştı.

Sonrasını hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde elleri ve ayakları sımsıkı bağlanmış halde, bir kutunun içinde bulmuştu kendini. Ağzı bantla kapatılmıştı. Bir an bunun bir şaka olduğu bile aklına gelmişti.

Önce toprağın içindeki bir tabuta konulduğunu zannetmiş, ancak kafasının üstünde bir yerlerden sızan ışığı görünce bunun sadece bir kutu olduğunu ve toprağın altında olmadığını anlamıştı.

Işık sızan delikler, boğulmaması için başının üstünde ve yan taraflarda, kalça hizasında açılmıştı. Birkaç saat sonra dışarı çıkarılıp gözlerindeki bağ çözüldüğünde, kutu sandığı şeyin aslında

bir açılır kapanır kanepe olduğunu görmüştü. Küçük bir sandık odasındaydı.

Pencere olmadığından ve tavandaki lamba sürekli yandığından, zaman kavramını yitirmişti.

Odanın tabanında sonradan açıldığı belli olan bir tuvalet deliği vardı. Hemen yanına küçük bir musluk iliştirilmişti, içinde getirildiği kanepeden başka, odada mobilya yoktu. Kapının hemen üzerinde yer alan havalandırma deliği içerideki havanın sürekliliğini sağlıyordu.

Ağır çelik kapının altında, hücredeki tutukluya yemek vermeye yarayan geniş bir kapak vardı. Bu kapaktan günde bir kez üzerine yoğurt dökülmüş bayat ekmek veriyorlardı. Odada kaldığı süre boyunca -ki bu sürenin ne olduğu konusunda bir fikri yoktu- etraftan hiçbir ses duymamıştı. Ne konuşma, ne bağırtı, ne radyo, ne de televizyon sesi, hiçbir şey. Bulunduğu yerde kalanlar kalabalık olmamalıydı. Tutulduğu hücrenin yol seviyesinden bir iki kat altta bulunduğunu düşünmüştü.

Hücrenin duvarlarındaki kabarmış kireçler, odadaki ağır küf kokusu ve giysilerindeki hafif nem bu fikrini doğruluyordu.

Odaya sekiz kez gelen sorgucular dışında hiç kimseyi görmemişti.

Adamlar, yüzleri kar maskeli iki kişiydiler ve her seferinde küçük bir dijital kamera ile gelmiş, biri sorguyu gerçekleştirirken diğeri her ayrıntıyı kaydetmişti. Her sorguda, üzerindeki gömleğe, gazlı kalemle yazılmış bir etiket yapıştırmışlardı. Böylece kaçıncı sorgu olduğunu kayıtlardan rahatça izlemeyi planlamış olmalıydılar.

O kadar saçma şeylerle suçlanıyordu ki ne cevap vereceğini bilemiyor, afallıyor, duyduklarına inanamıyordu. Güya, gizlice MİT ya da JİTEM için çalışıyordu da onlar bunu tespit etmişlerdi. Camiye gelen cemaatin kalasını karıştırdığını, dine ters düşen,

devleti öven vaazlar verdiğini, yanlış yönlendirmeleri bilerek yaptığını, inananların inançlarını sorgulamasına neden olacak fikirleri yaymaya çalıştığını iddia ediyorlardı. Üstelik kendi gibi bir diğer ajanı daha tespit etmişlerdi: Radyocu Muhsin! Güya o da ortağıydı. Aynı ekibin birer üyesiydiler. Oysa Muhsin'i tanıyalı topu topu üç yıl olmuştu.

Ajan olduğunu iddia ettikleri adam eski bir Kore gazisiydi. Üstelik yakından tanıyanlar kendisini "Bunak Muhsin" olarak çağırırlardı.

O kadar unutkandı ki, bir keresinde bir müşterisinin kendisine tamir için getirdiği eski bir televizyonu, dalgınlıkla birkaç parça ekleyerek radyoya çevirmişti. Muhsin'in ajanlığına inanan bu adamlar bütün umutlarını tüketmişti.

Sorgucular her seferinde daha sert ve aşağılayıcı davranmışlar, sorulara vereceği cevaplar haricinde konuşmasını kesinlikle yasaklamışlardı. Bu sorguların sabaha karşı yapıldığını tahmin ediyordu, çünkü her seferinde uykusundan uyandırmışlardı. Sorgucular psiko lojik olarak direncinin en düşük olacağı zamanları seçiyor olmalıydılar. Ancak hesap etmedikleri bir nokta vardı: Allah'a olan katıksız inancı. Her seferinde onlara yanlış yolda olduklarını söylemiş, yanıldıklarını anlatmaya çalışmış, ama hep hakaretlerle susturulmuştu.

Nitekim son iki sorguda, Muhsin hakkındaki iddialarını da duyduktan sonra sabit fikirli olduklarına inanmış, kendini savunmaya çalışmanın ilk günden beri faydasız olduğunu tespit etmişti. Kendisi hakkındaki kararlarını, onu alıkoymadan önce vermişlerdi zaten.

Yapılan sorgular sadece gösteri ve propaganda amaçlıydı. Kim bilir bu sorguyu kimlere gösterecek ve gözdağı vereceklerdi. Böylece son iki sorguda sessiz kalmaya karar verdi. Nitekim odaya son gelişlerinde yanlarında üçüncü bir kişi daha vardı. Yine

hakaretlerle dolu suçlamalar yapılmış, bu arada yeni gelen adam da saçını, sakalını, kaşlarını ustura ile temizlemiş, başında tek bir tüy bırakmamıştı. Ustura pek keskin olmadığından başının derisinde bir sürü küçük kesik olmuştu. Karşısındaki sorgucunun suçlamalarını sessizce dinlerken, tıraş işini bitiren adamın elinde kocaman bir pamuk görmüştü.

Bu son gördüğü sahneydi. Adam elindeki pamuğu yüzüne bastırıyordu.

Eter olmalıydı. İşte şimdi de gözünü açtığında kendisini bu dağ başında, boğazına kadar toprağa gömülü bulmuştu.

Ailesini düşündü; biricik Selma'sı ve çocukları gözünün önüne geldi. Meraktan çıldırmış olmalıydılar. Onları bir daha görememek ihtimalinin ağır baskısını tüm ruhunda hissetti. İçi iyice daraldı, nefesi kesilecek gibi oldu. Gözlerine hücum eden yaşları daha fazla tutamadı. Aralıklarla inleyerek bir müddet salya sümük ağladı.

Hanımı ve çocukları gözünün önünde bir resim gibi asılı kalmışlardı.

Bir an delireceğini zannetti. Panik halde dua etmeye başladı.

Aklını kaybetmemenin tek yolu bu olmalıydı.

Yıllarca insanlara hayat hakkında bilgi vermiş, yaşadıkları dün yanın gelip geçici bir imtihan yeri olduğuna onları inandırmaya çalışmıştı. Kuran'a göre tüm yaşananlar aslında birer hayaldi. Gerçek yaşam diğer tarafta, Allah'ın kullarını ödüllendireceği, sonsuz güzelliklerin olduğu cennetteydi. Herkes kendisini oraya, sonsuz saadetin yaşanacağı yere hazırlamalıydı. Bu dünyadaki sahte sahnede yapılan imtihanın ne zaman ve nasıl biteceğini Allah'tan başka kimse bile mezdi. İmtihanın bitişini ilan edecek meleğin, Azrail'in de ne şekilde geleceği meçhuldü... Böyle düşününce biraz rahatladığım hissetti.

Belki de maruz kaldığı bu eziyet, onun son imtihanıydı. Aklıselim ile inancından bir nebze kaybetmeden bu imtihandan da çıkmalı ve sonsuz cennete kavuşup sevgili eşini, hanımını, her şeyini beklemeliydi.

Birden bağırsaklarında müthiş bir baskı hissetti. Korkudan çişi gelmişti. İçini kaplayan sakinliğin gitmesini ve yerini paniğe bırakmasını engelleyemedi. Çişini nasıl yapacağını düşünmekten kendini alamadı. Bu düşünce bağırsaklarındaki baskıyı arttırdı. Kendi üzerine işemekten başka bir yol yoktu. Utançla gurur arasında bir yerde duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Sonunda dişlerini sıkmayı bırakıp çaresizce teslim oldu. Akan sıvının etkisiyle kasıklarının bir anda ısındığım fark etti. Yapabileceği bir şey yoktu, durumu kabullenmeliydi. Bilmediği bir yerde boğazına kadar toprağa gömülmüş, kendi üzerine işiyor, ölümünü bekliyordu. Bu dağ başında sefil bir halde ölecekti ve hiç kimse ne olduğunu anlayamayacaktı.

Karamsarlık, bir çamur gibi üzerine sıçradı. Cesedini bulamayacakları gün gibi aşikârdı. Kendisini sevenlerin gelip adını anacakları, ruhuna dualar okuyacakları bir mezarı dahi olmayacaktı. Hayatı boyunca bir mezar sahibi olmanın bu kadar önemli olduğunu düşünmemiş, aklına bile getirmemişti. Oysa şimdi bu son dakikalarda, o hiç aklına getirmediği mezar kavramı, onun için neredeyse yaşam kadar değerli olmuştu. Mezarlar, diğer tarafa göç eden ruhlarla bağlantıya geçilen, duaların yol aldığı bir tür kanal gibiydi. Kayıp bir ruh olma fikri onu daha fazla karamsarlığa batırdı. Böyle bir sonu hak etmek için ne yapmıştı acaba? Hatırlamıyordu. Oysa bunu hak etmediğini düşünüyordu. Yine delirme korkusu gelip tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Acilen dua etmeliydi, başka türlü kontrolde kalması mümkün olmayacaktı. Bildiği tüm duaları birbirine karıştırdığını fark etmeyerek mırıldanmaya başladı.

Başındaki kesikler canını acıtıyordu. Derisi soğuktan iyice gerilmiş, kesikler açılmıştı. Kanıyor olmalıydılar. Bu tıraş işinin neden yapıldığını çözemiyordu. Acaba cesedinin zor tanınması için mi?

Bu fikir saçma geldi. Belki de sadece aşağılamak için kesmişlerdi, kim bilir? Duaları karıştırdığını fark etti. Delice bir şüphe beynine girmiş, sinsice tüm düşüncelerini istila ediyor, bu işten dualarla kurtulamayacağını söylüyordu. Çılgın bir panikle aklına bir hatırasını getirmeye çalıştı. Sekiz dokuz yaşlarındayken, yaz tatillerinde Kuran kurslarına gidiyordu. O zamanlar kovboy maceralarının anlatıldığı çizgi romanlar çok revaçtaydı. Kurs hocasından gizlice, rahlenin altında saklayarak okudukları bu kitaplardaki maceralardan birinde, düşmanları tarafından ele geçirilen kovboylar çölde boğazlarına kadar toprağa gömülüyorlardı. Tıpkı kendisi gibi… Sonra akbabalar gelip saatlerce adamın ölmesini bekliyorlardı. Ancak kovboylar her zaman bu tuzaktan kurtuluyorlardı… Ya şimdi?

Ağzının kenarındaki toprak rahatsız edince tükürdü birkaç kez.

Nisan ayı ortalarında olmalarına rağmen hava buz gibiydi. Başı ne kadar üşüyorsa da toprağın içindeki bedeni anlaşılmaz bir şekilde sıcaktı.

Bir an için başının da toprağın içinde olmasını istedi. Artık bu işkencenin bitmesini istiyordu. Bu duruma dayanmak her dakika daha zor oluyordu. Ölmek için sabırsızlandığını fark edince, bir panik nöbetine daha girdi. Delirmiş olabilir miydi? Yine tek kurtuluş olarak gördüğü duaya sarıldı. Hızlı bir şekilde dua etmeye başladı. Acısız ve hızlı bir ölüm için dua ediyordu. Gözlerinde baskıyı arttıran gözyaşlarına izin vermek üzereyken, yolun aşağısından celladının gelmekte olduğunu belli belirsiz

gördü. Neden sonra adamın, büyük, bej rengi plastik bir çöp kovası taşımakta olduğunu fark etti.

Adam oflaya puflaya yanına gelince, büyük çöp kovasını yere bıraktı. Doğrularak ellerini beline koyup nefesinin normale dönmesini bekledi. Sonra cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Arka arkaya iki üç nefes çekip dumanı havaya savurdu. Sigarayı dudağının kenarına yerleştirerek kovaya eğildi ve içindekileri peş peşe çıkarmaya başladı.

Adamı şaşkın bakışlarla izleyen imamın aklı daha da karıştı.

Adam, önce küçük bir piknik tüpünü çıkarıp yere koydu. Sonra küçük, derin bir tava; Bursa işi, tahta saplı, geniş yüzlü bir bıçak; bir kalıp kaşar peyniri; bir yüzücü gözlüğü; tahta bir spatul'a; tahta bir kaşık ve nihayet bir dijital kamera.

Davut hiç konuşmadan piknik tüpünü yaktı. Ateşi iyice açtıktan sonra tavayı ocağın üstüne yerleştirdi. Boş çöp kovasını ters çevirerek yere bıraktı. İki yumruğunu birleştirip hayali bir ölçü tespit ettikten sonra bıçağı alarak kovanın dibinde bir pencere açtı. Bu arada ateşin üzerindeki tava iyice kızmış, ortalığı acı bir yanık kokusu kaplamıştı. Hızlı hareketlerle yerde durmakta olan kaşar peynirini aldı, ambalajını hoyratça yırtarak açtı, peyniri ince dilimler halinde keserek tavaya bırakmaya başladı.

Biraz sonra, eriyen peynirin kokusu havadaki yanık kokusuna karışmış, ortalığı tuhaf, tütsümsü ama tatlı bir koku kaplamıştı. Peyniri doğramayı bitirince, tahta kaşığı alıp karıştırmaya başladı. Arada bir eriyen peynirin kıvamını anlamak için kaşığı tavaya daldırarak yukarı doğru kaldırıyor, sonra da geri akıttığı peyniri izliyordu.

Sonunda kıvama geldiğine karar verip tüpü kapattı. Bütün bu hazırlığı çömelerek yaptığından dizleri uyuşmuştu. İzmarite dek yanmış olan sigarayı dudağından çekip ileri fırlattı. Bir süre dizlerini ovuşturdu.

Kalktı. Bir adım ötede yerde duran yüzücü gözlüğünü alıp imamın gözlerine yerleştirdi.

Celladının hareketlerini korkudan büyülenmiş bir şekilde izleyen imam panik halde sordu. "Ne yapıyorsun'.' Bütün bunlar ne için?"

Davut'un cevabı netti. "Sus! Konuşma!"

Üzerinden dumanlar çıkan tavayı ve tahta spatulayı alarak ima ma yaklaştı. Donuk bir sesle, "Çok bağırma ajan efendi, olur mu?" dedi.

İmam adamın niyetini anlamıştı; başını erimiş peynirle kaplayacaktı.

Bir anda yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti.

Elindeki spatulayı tavaya daldıran Davut, çıkardığı erimiş peynir külçesini imamın başına bıraktı. Sonra da titiz bir heykeltıraş gibi, büyük bir özenle, toprağın üzerinde duran başı sıcak peynirle kaplamaya başladı. İmam başına dökülen eritilmiş sıcak peynirin acısıyla uzun bir çığlık attıktan sonra bayıldı.

Davut işini bitirdiğinde, imamın başı tamamen peynirle kaplanmış, sadece gözlüğün yerleştiği kısım açık kalmıştı. Havanın soğuk olmasından dolayı peynirin üst kısmı inceden kabuklanmıştı bile.

Başın üzerindeki kesiklerden sızan kan, peynirle karışınca ortaya sarı ve kırmızı renklerde bir heykel başı çıkmıştı. Davut eserine büyük bir beğeniyle baktı. Kendisini yetenekli buluyordu. Bütün bu etkili görüntüyü bozan tek ayrıntı yüzücü gözlüğüydü. Bu ona çok komik geldi. Sırıttı. Ardından yerdeki kamerayı alıp her açıdan imamın görüntüsünü kaydetti. Yeterince görüntü aldığına ikna olunca kamerayı kapatıp yere bıraktı. Yolun aşağısındaki kamyonetine doğru yürümeye başladı.

Başındaki müthiş ağrıyla kendine gelen imam, gözünü açtığın da etrafı bulanık gördü. Gözlüğün camı, sıcak peynirden

buğulanmıştı. Korkunç bir şekilde canı yanmasına rağmen celladının ne yap maya çalıştığını merak ediyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Sakinleşmezse kalp krizi geçireceğini düşündü. Korkudan tekrar çişi geldi.

Bu sefer tereddütsüz kendisini bıraktı. Bir yandan altına işiyor, diğer yandan korku ve paniğin etkisiyle ağlıyordu. İleriden gelmekte olan kütlenin celladı olduğunu hayal meyal gördü. Sırtında ağır bir şey taşıyor gibi iki büklüm yürüyordu. Yanına gelip sırtındakini yere attığında bunun bir çuval olduğunu anladı. Anlamadığı çuvalın hareket etmesiydi. İçindeki her neyse dışarı çıkmak ister gibiydi. Kaskatı kesildi.

Artık düşünemiyor, olan biteni bir robot gibi izliyordu.

Davut, imamın gözlüğünün buğulandığını görünce alaycı bir tavırla güldü. "Ne o, ajan efendi? Ağlıyor musun yoksa?" diye sordu.

İmamdan ses gelmeyince eğildi, gözlüğü çekip aldı. Camlarını kazağının kenarıyla silerek tekrar imamın başına taktı ve babacan bir tavırla, "Görmen lazım ajan efendi, görmen lazım!" dedi. Çöp kovasını alıp imamın üstüne ters bir şekilde kapattı. Kamerayı alıp tabandaki delikten içeri soktu, görüntüyü kaydetti. Kamerayı yere koyduktan sonra, hâlâ hareket etmekte olan çuvalı aldı, kovanın deliğine denk getirdikten sonra ağzını tutan ipi çözdü. Çuvalın içindekiler kovanın içine döküldü. Boş çuvalı aceleyle yere fırlatıp kamerayı aldı ve kovanın içini çekmeye başladı.

İmam kovanın üzerine kapanmasıyla bir an kendine gelir gibi olmuştu. Ancak başının üzerine düşen ağır fakat yumuşak kütlelerden sonra korkudan gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Kısa bir sessizlik oldu. Birden başının etrafında ve burnunun önünde cılız nefes alıp vermeler hissetti. Merakını yenemeyip yavaşça gözlerini araladı. Gördükleri karşısında bir anda dehşete kapılıp adeta

dili tutuldu. Ağzını açsa da bağırmayı beceremedi. Hemen önünde kedi büyüklüğünde dört lağım faresi ona bakıyordu...



2

KUZEY IRAK

Zaho

Nisan

Kuzey Irak'ın Türkiye sınırına yakın bakımsız kasabası Zaho'ya henüz akşam karanlığı inmemişti. Kasabanın Silopi yolu üzerindeki kontrolsüz kenar semtlerinden birinde çamur içinde beyaz bir Toyota Landcruiser bozuk yollara aldırmadan, asfaltı olmayan sokaklarda inatla ilerliyordu. Boğuk homurtusuyla ayrı bir dünyadan gelmiş gibi görünen araç, 978 numaralı sokağa girdi. îki katlı, düz damlı, bahçesinde bir iki meyve ağacı olan, etrafı yüksek duvarlarla çevrili, toprak renkli evin kapısında durdu. Şoförün yanında oturan iri kıyım esmer adam, camı indirip sağ eliyle evin kapısı üzerindeki gözetleme deliğine doğru tuhaf bir işaret yaptı. Büyük demir kapı paslarını inkâr eden bir hızla iki yana açılarak aracın içeri girmesine izin verdi.

Kapı aracın arkasından aceleyle kapatıldı. Jip durduğunda şoför hariç içindeki dört kişi araçtan indi. Gelenlerin arasındaki iki yaşlı adamın yabancı oldukları her hallerinden anlaşılıyordu. Hareketleri ürkekti. Kıyafetleri emanet gibi duruyordu. Etraflarını dikkatle inceliyorlardı. Bahçe içindeki silahlı nöbetçileri görünce doğru yere geldiklerini anladılar. Silahların kabzasında yeşil hilal ve kılıç amblemi vardı.

Silah tüccarı Hassan Tarık. Kuzey Trak bölgesinde. Kürt dostları ve güçlü bağlantıları olan müşterileri sayesinde rahat hareket edebiliyordu. Bölgede silah pazarının canlılığı ve bunun getirdiği rekabet onu Kahire'deki villasından alıp buraya getirmişti. İşini severdi.

İnsanların birbirini öldürmesi onun sorunu değildi. Nasıl olsa öleceklerdi ve bunu hızlandırmak için üste para veriyorlardı. Müşterilerine sürekli yeni silahlar getirirdi. Son model Amerikan yapımı silahlar konusunda uzmandı. Çok iyi tedarik kanalları olduğundan istediği zaman atom bombası bile bulabileceği söylenirdi. Yılın altı ayını burada, kendi deyimiyle "pazarın içinde" geçirirdi. İstihbarat çalışanlarıyla her zaman alışverişi bulunurdu. Herkese bilgi verebilirdi.

Bu kadar oynak bir zeminde ayakta kalabilmesinin en büyük nedeni, ilişkilerinde kurduğu çıkar dengesiydi. Ölçüyü her zaman doğru tutturmuş, örgütlere ya da kişilere olan mesafeyi hep kendi ayarlamıştı. İstihbaratçılar da kendi kontrollerinde olduğuna inandıkları bir silah tüccarının bölgede faaliyette bulunmasına ses çıkarmıyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu, fazla kilosu olmayan elli yaşlarında bir adamdı. Siması eski Mısır fresklerindeki suretlere benzediğinden, yeri geldiğinde bununla övünürdü. Bağımsız teröristlerle iş yapmazdı. Her zaman müşterilerinden referans isterdi. Her parası olan alıcı, ondan silah alamazdı. Referans istemesinin nedeni silahların nereye, hangi amaçla gittiğini bilmek istemesiydi. Bu bilgi onun hayatta kalmasını sağlayan yegâne koruyucuydu. Bu nedenle bilgi, paradan da kıymetliydi onun için. Parayı her şekilde kazanabilirdi, ama bilgiye ulaşmak her zaman mümkün olmuyordu.

Türkiye'den gelen alıcılar bahçeye girdiğinde küçük çalışma ofisindeki masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında iletilerini kontrol ediyordu. Kapı tedirgin bir şekilde çaldı. "Gir!" dedi sertçe. Rahatsız edilmekten nefret ederdi. Dikkatini üst seviyede tutmak her zaman mümkün olmuyordu.

Kapı yavaşça açıldı. Bir hizmetli alçak sesle misafirlerin geldiğini haber verdi ve çekildi. Kaşları çatık bir şekilde, memnuni-

yetsizce başını salladı Hassan Tarık. Hazırlanması gerekiyordu. Ekrandaki posta kutusunu kapatırken bu adamların neye benzediğini merak etti. Her zaman gelen potansiyel salaklardan olmalıydılar. Dünyayı değiştireceğine inanmış, çoğunlukla çıktığı yoldan dönüş olmadığını anlayınca peşinden gittiği gruplara körü körüne bağlanan salaklardan... Ancak Almanya'daki referans kaynağı ziyarete geleceklere özel ilgi gösterilmesini istemişti.

Tarık misafirlerini ofis olarak kullandığı büyük salonun kapısında karşıladı. Karşısında aksakallı iki ihtiyar adam görünce şaşırdı, ancak belli etmedi. Almanya'daki kaynağın neden özel ilgi istediğini şimdi anlıyordu. Candan bir karşılama için kendisini bir filmin setindeymiş gibi düşündü. Büyük fakat sahte bir neşeyle kollarını iki yana açıp bağırdı. "Ehlen, ehlen... Hoş geldiniz siz kardeşler..."

Silah tüccarının Türkçe konuştuğunu gören ihtiyarlar rahatladılar.

Mardin'de buluştukları aracı Türkçe biliyordu, ancak aynı dili konuşmadıkları biriyle tehlikeli bir iş yapacak olmaları onları rahatsız etmişti. Silah tüccarının Türkçe konuşması işi kolaylaştıracaktı.

İhtiyarlardan daha dinç görüneni elini uzatırken cevapladı. "Selamün aleyküm Tarık Efendi. Hoş bulduk. Türkçe konuşabiliyorsunuz demek."

Hararetle misafirlerinin elini sıkan Tarık cevap verdi. "Pek sa yılmaz. Bir zaman İstanbul'da kaldım. Çat pat biliyorum işle. Buy run, lütfen buyrun. Yoldan gelmişsiniz, acıkmışsınızdır."

Büyük salon tamamen bedevi zevkiyle döşenen çöl ortasında ki bir çadırın içi gibiydi. Geniş ve rengârenk mimlerler, bir bayram cümbüşü içinde, misafirleri rahatlamaya davet ediyordu. Yerdeki halı ve kilimlerin Türkiye'den getirtildiği belliydi. Köşede

duran son model dijital televizyonda, CNN'in haber spikeri dünyadan son haberleri veriyordu.

Minderlere yayılmalarının hemen ardından ikram edilen üzüm suyu misafirleri daha da gevşetti, İstanbul üzerine yapılan sohbet sırasında iki genç adam büyük bir bakır tepsi getirerek, misafirlerin önünde oldukça zengin bir sofra hazırladılar. Tüm hazırlığın ardından salona giren kaburga dolmasının iştah açıcı görüntüsü eşliğinde silah tüccarı misafirlerini sofraya davet etti.

Yemeğe başladıklarında yeni pişirilmiş kuzu kaburgası ve bol baharatlı iç pilavı ana yemek olarak hemen servis edildi. Ardından yine bol etli taze fasulye ile yanında sarımsaklı cacık mönüyü tamamlıyordu.

Yemek sırasında mutfak çalışanlarının yetenekli olmasına ilişkin bir iki laf dışında fazla konuşulmadı.

Yemek sona erdiğinde ortam daha yumuşamış gibiydi. Kahvelerini içmek üzere salonun şark köşesine geçtiler. Yemek sonrası rehaveti engellemek için yapılmış sert divana oturduklarında kahve servisi başladı. Kahveyi getiren ayağı aksak genç, büyük bir maharetle, tepsideki fincanları sarsmadan servisini tamamladı.

Hassan Tarık başıyla kapıyı işaret ederek, "Husseyn, çıkarken kapıyı kapat!" dedi.

Misafirler "Mırra" denilen acı kahveyi, tadı pek hoşlarına gitmese de yudumlamaya başladıklarında, ayağı aksak hizmetli itaatkâr bir şekilde salonun kapısını kapatarak patronunu misafirleriyle baş başa bıraktı.

Hassan Tarık dikkatini konuklarına yöneltti. Bu ihtiyarların hangi silahları isteyeceklerini merak ediyordu. Büyük bir ihtimalle dini kökenli bir örgütün üyesiydiler. Öyle ya, komünistler ihtiyarları böyle işlerde kullanmazlardı. Sesine şefkat katmaya çalışarak sordu.

"Evet, sizi dinliyorum. Size nasıl yardım edebilirim?"

İhtiyarlar birbirlerine baktılar; kimin konuşacağına daha önce karar vermiş gibi görünüyorlardı. Burnunun üzerinde küçük bir çıban olan yaşlı adam cebinden özenle katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Dikkatli bir şekilde kâğıdı açarken, silah tüccarı, yazıların Arap harfleriyle yazılmış olduğunu belli belirsiz gördü. Eski Osmanlıca olmalı, diye düşündü.

İhtiyar konuşmaya başladı. "Sizin de bildiğiniz gibi, buraya bazı ortak dostlarımızın tavsiyesiyle geldik. Bu konuda fazla deneyimli olmadığımız malumunuz, çok uzun konuşmaya gerek yok. Burada silahların listesi, irtibat adresi, teslimat tarihi ve teslimat adresi var. Sanırım sorularınızın bütün cevaplarım bulabileceksiniz. Buyrun..." Katlanmış kâğıdın içinden bir başka kâğıt ile bir çek sayfası çıkararak uzattı.

Silah tüccarı uzatılanları alıp incelediğinde bir kez daha şaşırdı.

Listede silahların iki ayrı parti halinde hazırlanması isteniyordu. İki partiden biri diğerine göre daha hafif ve önemsiz silahlardan oluşmuştu.

Ancak diğerinde yüklü miktarda TNT kalıbı, Kanas suikast silahları ve bunlara ait Kanas gece görüş dürbünleri, Kalaşnikov tüfekler vardı. Bir adet Kalaşnikov tüfek kasaturası da isteniyordu. İlginç bir siparişti. Demek ki ellerinde kullanılmış tüfekler vardı. Bu kadar çok mermi istenmesinin nedeni belli olmuştu. Ancak asıl önemlisi Sig Sauer marka tabancalardı. Bunları özel kuvvetler kullanırdı. Bu ihtiyarların özel kuvvet tabancalarını kullanabilecek adamlarla ne işi olurdu?

Silahların bir kısmı Mardin'e, geri kalanı ise İstanbul'a isteniyordu. Haziran başında belirtilen adreslere teslimat yapılacaktı. Ünlü İsviçre bankalarından birine ait olan çek yaprağında ise iki yüz elli bin dolar rakamı yer alıyordu. Hassan Tarık'ın çeki ince-

lediğini gören ihtiyar, "Bu avanstır. Geri kalan için önceden kâğıttaki adrese mesaj gönderirseniz, diğer çeki teslimatta alabilirsiniz," dedi.

Para silah tüccarının çok da umurunda değildi o an; asıl ilgilendiği bu silahların kim tarafından istendiğiydi. Nereye gittiğini bilerek satmak başını derde sokmazdı. Şartları zorlamak için nazlanmaya karar verdi. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu listede Sig Sauer tabancalar isteniyor. Bunları temin etmek o kadar kolay değil.

İsviçreli dostlarımla temasa geçmeliyim," dedi yüzünü ekşiterek.

İhtiyar net bir ses tonuyla cevapladı. "Hassan Efendi, senin her tür silahı hemen bulabileceğini söylediler. Başka zaman yok!"

Elleriyle "idare ederiz" gibisinden bir hareket yapan Tarık,

"Okey, okey o zaman... Bu silahların ve cephanenin tamamını hazırlamaya gayret ederiz," dedi. Daha sonra bütün saflığını takınarak tekrar sordu. "Bu silahları kullanmayı biliyor musunuz?" Sahte gülümsemesi ihtiyarın sertleşen bakışları karşısında dondu. Sorudan rahatsız olmuşlardı.

"Senin müşterilerine fazla soru sormadığını da söylemişlerdi, ama herhalde eskidenmiş o," dedi ihtiyar.

Silah tüccarı, bu şekilde bilgi alamayacağını, üstelik böyle davranarak karşı tarafın güvenini kaybedeceğini hissetti. Bu aşamada fazla ısrar yersiz olacaktı. Şimdilik konuyu kapatmaya karar verdi.

Bu sırada kapının açılıp içeri aksak ayaklı hizmetlinin girmesi üzerine kahve boşları alınana ve kapı tekrar kapanana kadar kısa bir suskunluk oldu.



3

KUZEY IRAK

Zaho

Nisan

Hassan Tarık'ın evinin yakınlarındaki 982 numaralı sokağın köşesinde bulunan tek katlı kerpiç evin sefalet kokan kapısı yumruklanarak çalındığında yatsı ezanı okunmaya başlamıştı. Müezzinin ince sesi, kötü ses düzenine rağmen her yandan net olarak duyulabiliyordu.

Bu bölgede oturanlar için yatsı ezanı sonrasında sokakta kalmak tekin değildi. Kapıyı açan orta boylu adam karşısındakini görünce,

"Husseyn!" deyip içten bir şekilde sarılarak içeri davet etti.

Duvarlarındaki sıvalar dökülmeye yüz tutmuş odada iki kadın oturmuş geniş tepsilerde pirinç ayıklıyorlardı. Küçük bir bebek, beşiğin içinde kadınların hemen yanında uyuyordu. Kadınlardan genç olanı gelen misafiri görünce yan odaya geçti. Husseyn de kadının ardından küçük odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Odanın içinde eski bir sedirden başka bir şey yoktu. Duvardaki pencere daha sonradan kerpiçle kapatılmıştı. Küçük bir ampul içeriyi belli belirsiz aydınlatıyordu. Kadın toprak Zemindeki bir tuğlayı kaldırıp küçük bir kutu çıkardı, sedirin üzerine koydu.

Kutu açıldığında ortasından bir fanus yükseldi. Ardından tepede küçük bir kapak açıldı. Kadın fanusun içine elini sokup siyah renkli bir cep telefonunu alırken adama işaret ederek, yeleğini çıkarmasını istedi. Sonra telefonun ucundaki kısa kabloyu yeleğin orta düğmesinin arkasına yerleştirdi. Telefonda kayıtlı numarayı çevirip cihazı fanusun içine koydu. Böylece düğmedeki küçük kameranın çektiği görüntüler alıcıya uydu üzerinden aktarılırken aktarım sinyallerinin yeri anlaşılamayacaktı.

Bölge tüm casus uydular tarafından yirmi dört saat izleniyordu. Bu kadar güçlü bir sinyali yakalayabilirlerdi.

Ancak yayın noktasını bulmak imkânsızdı. Bunun için yüz kilometrekarelik bir alanı karış karış taramaları gerekirdi. Gerçi tarayıcı cihaz odanın içinde dahi olsa cep telefonunun çalıştığını fark edemezdi. İsrailli elektronik istihbarat uzmanlarının övünmesi boşa değildi.

Kısa bir süre sonra düğmenin üzerindeki kablo renk değiştirdi.

İşlem bitmişti...



4

TEL AVİV

Mossad Türkiye Masası Birimi

Nisan

Şehrin batı yakasında, Akdeniz'i kucaklayan sahil şeridinde yer alan gösterişli yat limanı, gecenin koyu karanlığına inat, ışıltılar saçarak parlıyordu. Son model tekneler durgun denizin belli belirsiz dalgalarıyla uyum içinde sallanıyorlardı. Sahil şeridinde yer alan küçük turistik kahveler ve lokantalardan yükselen şen kahkahalar, gürültülü müziklerin eşliğinde çevreye yayılıyordu. Filistinli terörist grupların sivillere yaptıkları bombalı eylemlere ve İsrail ordusunun kadınlarla çocuklara acımasız saldırılarına rağmen burada hayat devam ediyordu. Gençlerin büyük bölümü Avrupa ve Amerika'daki yaşıtlarına nazire yaparcasına çılgın bir gece hayatı sürerken, değişik ülkelerden, var olan tehdide rağmen İsrail'i ziyarete gelen az sayıdaki turist de şehrin bu canlı gece hayatına kendilerini kaptırıyorlardı.

Burada yaşayan İsrail, televizyonlarda gösterildiği gibi insanların sürekli dua ettiği, sokaklarında silahlı askerlerin dolaştığı

İsrail değildi. Zaten yaygın kullanılan bir sözden de bunu anlamak mümkündü:

"İsrail'de Kudüs dua eder, Tel Aviv eğlenir."

Yat limanı caddesinin paralelinde yer alan Büyük Ben Yehuda Bulvarı'nın Jabotinsky Caddesi ile kesiştiği köşedeki 28 numaralı binanın zeminden dört kat alttaki çalışma bürosunda, israil Gizli Servisi'nin Türkiye Masası Birimi çalışmalarını sürdürüyordu.

Analiz bölümündeki nöbetçi uzman Moshe, internette bir taraftan Türk haber sitelerine göz gezdirirken diğer taraftan kahvesini yudumluyordu. Görevi, sürekli olarak Türkiye'deki gündelik sosyal yaşamla ilgili bilgi toplamak, var olan bilgileri değerlendirerek düzenli analiz ve öngörü raporları hazırlamaktı. İşini çok severek yapıyordu. Özellikle Türk magazinini izlemek çok eğlenceliydi.

Bütün ünlü sanatçıları, mankenleri biliyordu. Güzel kadınların fotoğraflarına bakarken aynı zamanda işadamlarının özel hayatları hakkında da raporlar çıkarıyordu. Gün gelip de bu kişilerle temas gerektiğinde kişisel bilgi dosyalarındaki özel bilgiler bölümünün dolu olması gerekirdi.

O gece de Moshe için her zamanki sıradan gecelerden biriydi.

Türk internet sitelerini geziyor, önemli gördüğü yerleri not alıyordu.

Özel iletişim ekranında görünen ileti ibaresiyle birlikte cihazdan çıkan keskin uyarı sesi, Moshe'nin kahvesini üzerine dökmesine neden oldu. Usturuplu bir küfür savuran genç adam, bir yandan peçeteyle bej rengi pantolonunda gittikçe koyulaşan kahve lekesini siliyor, diğer yandan da sandalyesini özel iletişim ekranının önüne çekmeye çalışıyordu. Söylenmesine ara vermeden, ekrandaki zarf işaretini tıkladığında, peş peşe fotoğraflar

görünmeye koyuldu. Kahve lekesini unutan Moshe, ekrandaki fotoğrafları telaş içinde kaydetmeye başlattı. Bunlar Zaho'daki ajandan gelen, silah tüccarının yeni ziyaretçilerine ait fotoğraflardı. Farkında olmadan yüksek sesle,

"Ne kadar yaşlıymışlar," dedi. Birden, şefi araması gerektiği aklına geldi. Bu fotoğraflar gelir gelmez aramasını tembihlemişti. Panik içinde şefin cep telefonunun numarasını çevirmeye başladı.

İsrotel Oteli'nin teras katındaki havuz kenarında, eşiyle evlenme yıldönümünü kutlayan Nissim Keren için özel bir geceydi. Yirminci yıldönümleriydi ve herkesi kıskandıracak kadar mutluydular.

Eşine her baktığında onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Üniversitede tanıştıklarından beri birbirleriyle uyumlu olmuşlar, birkaç ufak tefek tartışmanın dışında dişe dokunur bir fikir ayrılığı yaşamamışlardı.

Lena her zaman nerede durması gerektiğini bilen ender kadınlardandı.

Sorun yaratmaktan çok, sorunları çözmeye çalışması evliliğin yara almadan yirmi yılını bitirmesini sağlamıştı. Kocasının bir ithalat ihracat şirketinde yöneticilik yaptığını ve zor bir iş hayatı olduğunu biliyordu. Bu baskıya karşı koyması için ona destek veriyordu.

Zavallı Nissim, evliliklerinin ilk gününden beri gece gündüz çalışıyordu. Nişanlılık dönemlerinde bir anlaşma yapmışlardı. Buna göre, bir aradayken işten asla bahsetmeyeceklerdi. Böylece iş hayatının zorlukları ve günahları, kutsal olarak gördükleri aile hayatlarını ve evdeki sosyal yaşamlarını kirletmeyecekti. İyi bir anlaşmaydı ve işlemişti. Nissim disiplinli bir babaydı. İki oğlunun da iyi bir eğitim alması için elinden geleni yapmış ama bunun yanında dini sorumluluklarının da bilincine varmalarını istemişti.

Çocuklar da her zaman saygılıydılar. Gerçi üniversiteye girme konusunda Yael'in küçük bir kriz yaratmasını engelleyememişlerdi ama şimdi herkes mutluydu.

Uzun beyaz önlüklü garsonun şampanya servisini tamamlamasının ardından Nissim kadehini kaldırdı. "O kadar güzelsin ki sana bakmaya doyamadım yirmi yıldır ve bundan sonraki hayatımız boyunca da doymayacağımı bilmeni istiyorum. Güzelliğine ve mutluluğumuza!"

Lena huzurlu bir bakışla cevap verdi. "Bu kadar güzel iltifat ede bildiğini bilmiyordum hayatım. Teşekkür ederim. Mutluluğumuza!"

Kristal kadehlerin narin tınısına havuzun diğer tarafındaki kemancıların müziği karıştı. Nissim ceketinin iç cebinden kadife kaplı minik bir kutu çıkararak eşine uzattı. "Bu gecenin anısına bunu lütfen kabul et. Beni her zaman çok mutlu ettin, Lena..." Eşinin heyecanını fark edince içini tatlı bir rahatlık kapladı. Hediye vermekten oldum olası mutluluk duyardı. En çok da hediyenin beğenildiğini gösteren doğal yüz reflekslerini görmek keyiflendirirdi onu. Karısının zarif parmaklarıyla biraz tedirgin, biraz şaşkın kutuyu açmasını, ardından yüzünde beliren derin hayranlık ifadesini ve büyüyen kömür gözlerini izledi.

"Ama sevgilim, buna çok para vermiş olmalısın," dedi Lena.

Nissim daha da keyiflendi ve hayranlığım gizlemeye gerek görmeden bütün içtenliğiyle cevapladı. "Benim, hayatta seni mutlu görmek kadar değer verdiğim başka bir şey yok, sevgilim..."

Lena bu tatlı sözlere kocasının elini tutarak cevap verdi. "Beni öyle mutlu ediyorsun ki... Ama yine de buna gerek yoktu, hayatım."

Cep telefonunun insanı geren sinyalinin çalmaya başlamasıyla büyülü sahne sona erdi. Nissim telefonu açmadan önce saa-

tine baktı. "Önemli bir şey olmalı, yoksa aramazlar. Özür dilerim hayatım, açmam lazım," dedi ve eşinin cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonun tuşuna bastı. "Evet?"

"Efendim, kuzeyden rüzgâr esiyor, camları kapatmak için sizi bekliyoruz."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Nissim asistanın heyecanını anlamıştı.

Fotoğrafları görmek için sabırsızlandı. Kararlı bir sesle, "Tamam, yirmi dakika sonra ordayım," dedi. Telefonu kapatmasıyla birlikte Lena ile göz göze geldi. Karısının bakışlarındaki hayal kırıklığını fark etti. Böyle önemli bir anı bırakıp gitmek istemezdi, ama bu gece durum farklıydı. Ne kadar kötü program yaptığım düşündü.

Oysa fotoğrafların gece yarısından sonra geleceğini hesaplamıştı.

Hayatları böyleydi, yapacak bir şey yoktu. Sesine suçüstü yakalanmış bir çocuğun masum pişmanlığını kattı. "Tatlım, gerçekten çok üzgünüm, ama limanda yüklemede bir sorun çıkmış ve bana ihtiyaçları var. Gitmemiz gerek. Seni eve bırakayım, ordan ofise giderim," dedi.

Lena hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak titrek bir sesle sordu.

"Çok gecikir misin?"

"Hayır, tatlım, sen uyumadan yetişirim ve evde şampanyamıza devam ederiz."

"Peki," dedi Lena çaresizliğini saklamaya gerek görmeden.

Nissim birime inen asansöre bindiğinde saat 21.50'yi gösteriyordu.

Silah tüccarına gelenlerin kimler olduğunu fazlasıyla merak etmişti. îki Türk. Ne işleri olabilirdi ki? Kimin adına silah almaya çalıştıklarını mutlaka öğrenmeliydiler. Tabi siparişin dökümü de

ellerinde olmalıydı. Türk istihbaratını uyarmalı mıydı? Daha erken, diye düşündü. Asansör kapısının açılmasıyla birlikte düşüncelerinden sıyrıldı. Ofiste bir hareketlenme vardı.

Moshe, onu ayakta karşıladı. "Tam zamanında geldiniz efendim," dedi. "Fotoğraflar beklediğimizden net geldi. Yaklaşık yarını saat oluyor. Teknik servis gerekli düzeltmeleri yaptı. Baskıları bekler misiniz, yoksa ekrandan hemen göstereyim mi?"

Nissim sabırsızlık ve kızgınlıkla cevapladı. "Moshe bu fotoğraflar için yirminci evlilik yıldönümümü bırakıp geldim! O yüzden hemen şimdi görebilir miyim, lütfen?"

Şefin sesindeki kızgınlığı fark eden analiz uzmanı eliyle oda nın köşesindeki ekranı işaret etti. "Buyrun efendim, bu ekranda si ze gösterebilirim."

Masanın başına gelince, Moshe makinenin başına oturup klavyede bir virtüöz ustalığıyla parmaklarını hareket ettinneye başladı.

Birkaç sistemli tıkırtıdan sonra ekranda fotoğraflar göründü. Misafirlerin araçtan inişi, karşılama töreni, kahve alırken yakın çekim fotoğraflar...

"Bu yaşlı adamların ne işi var Tarık'la?" diye sordu Nissim.

"Ben bir fikir yürütemedim efendim, ama muhtemelen perde görevi gören insanlardır."

"Kimlikleri hakkında bir bilgi var mı?"

"Şu an için sadece Türkiye'den geldiklerini ve Türk olduklarını biliyoruz. Bu kişilerle ilgili resmi bir kayıt yok elimizde."

Nissim sıkıntıyla baktı fotoğraftaki ihtiyara. Ara sıra silah tüccarının Türkiye'den misafirleri olurdu, ama bunlar hep bilinen kişilerdi.

Sağda solda silah satışlarından komisyon almaya çalışan Güneydoğu kökenliler, Kürt grupların temsilcileri, birkaç profesyonel terörist. Oysa bu seferki adamlar amatördü, bunu görüntü-

lerinden anlamak mümkündü. Amatörlerden nefret ederdi, çünkü ne zaman ne yapacakları, arkalarından ne çıkacağı belli olmazdı. Belki de daha büyük grupları temsil ediyorlardı. Çeçenistan için de silah alımı peşinde olabilirlerdi, Almanya'daki rejim aleyhtarları için de. Belki de Türkiye'de faaliyet gösteren örgütlerden biri için. Bu adamları kim gönderdiyse akıllı bir iş yapmıştı. Şu an için yapacak bir şey yoktu.

Alıcıları izlemek ve öncelikle de sipariş ettikleri silahların listesini ele geçirmek gerekirdi. Hızlı ve doğru kararlar almalıydı. Canı sıkıldı.

Yine körleşmişti. Hiçbir şey göremiyordu ve ilerlemek zorunda olduğu bir labirente girmişti. Çıkış için hareket etmesi gerekiyordu, ama hangi yöne gidebileceğini kestiremiyordu. Hareket etmeliyim, diye düşündü. Analiz uzmanına döndü. "Moshe, Silopi'deki adamı mızı bilgilendir. Bu ihtiyarlan izlesin. Bakalım nereye gidiyorlar. Pasaport numaralarını da öğrensin. Bu kişiler hakkında polis kayıtlarını incelesin. Zaho'daki adamımızı da bu operasyona dahil edin. Daha fazla bilgi almaya çalışsın. Bu ihtiyarlar mutlaka cep telefonu taşıyorlardır, uydudan o saatlerde, bölgeden Türkiye'yi hangi numaralar aramış, kimle konuşmuş bulmaya çalışalım. Bizim uydudan yeterli bilgiye ulaşamazsan Sam Amca'yı dene..."

Genç uzman anladığını belirterek küçük sarı defterine notlar aldı. Sonra birden bir şey hatırlamış gibi elindeki kalemle kafasına vurdu. "Şef, biliyorum hiç alakası yok ama filarmoni orkestrasının programına baktım, ancak haziran ayına bilet bulabildim. İki kişilik loca bileti aldım," dedi. Nissim için aslında iyi bir haberdi bu. Böylece Lena'ya bu gece yaptığı haksızlığı affettirebilirdi. Filarmoni orkestrası sevgili eşi için en güzel hediyeydi. Uzun süren dünya turundan yeni dönen grup, İsrail'de yabancı virtüözlerle müthiş sükse yapmıştı. Masada duran termostan koyu kah-

veyi bardağına boca ederken cevap verdi. "Yoo... İyi hatırlattın. Benim için iyi bir özür olacak. Programı öğrenebildin mi?"

Moshe hınzırca gülümsedi. "Türklerin dünyaca ünlü piyanisti, efendim... Fazıl Say!"

Bundan iyisi olamazdı. Hem iş, hem ziyaret, ikisi bir arada. Biraz önceki huzursuzluğundan eser kalmamıştı. Keyifle cevapladı.

"Güzel. O halde Türk askeri ataşesi de muhakkak orda olacaktır. Böylece kendisiyle konuşmak için uygun bir ortam bulacağım." Bir an durduktan sonra devam etti. "Ben çıkıyorum, Moshe. Bundan sonrası senin. Sabahleyin görüşürüz. Eğer bir değişiklik olursa mutlaka beni haberdar et, tamam mı?" Analiz uzmanının cevabını beklemeden ofisi terk etti.

Bilgisayarın başına geçen Moshe, hemen Silopi'de konuşlandırılmış ajana, alıcıların fotoğraflarıyla birlikte talimatı geçti. Uzun zamandır uykuda bekleyen ajan için hareketli günlerin başladığını düşündü. Alıcıların gümrükten bu gece giriş yapacaklarını da eklemeyi unutmadı. Daha sonra da Zaho'daki haberciye daha fazla bilgi toplaması emrini içeren mesajı gönderdi. İşin bu kısmını bitirdikten sonra ihtiyarların fotoğrafları üzerinde çalışmaya devam edecekti.

Önünde uzun ve zor bir gece vardı. Nissim dairesinin kapısını açtığında Lena'yı salondaki koltukta uyuyakalmış buldu. Üzerinde bu gece için satın aldığı belli olan mavi saten bir gecelik vardı. Koltukta bacaklarını dizine çekmiş, hafif yana kaykılmış vaziyette uyumuştu. Karısına yaklaştıkça yuvarlak kalçaların arasındaki karaltı daha da netleşiyordu. Muhteşem bir görüntüydü. Hayranlıkla seyretti. Neden sonra şefkatle yaklaşıp sarsmamaya gayret ederek karısını kucakladı ve yatak odasına götürdü.

Tatlı bir mırıltıyla boynuna sarılan Lena, yatağa bırakıldığında içten bir sesle konuştu. "Nissim, hadi yanıma gel sevgilim."

Uykuyla dolu bu davete Nissim'in cevabı yumuşak bir öpücük oldu. "Uyu bir tanem, hemen geliyorum."

Üzerini değiştirip pijamasını giydikten sonra çalışma odasına geçti. Bir bardak viski doldurduktan sonra deri koltuğuna gömüldü.

Hayatı boyunca en sevdiği yer bu koltuk olmuştu. Sanki burada düşünceleri daha berraklaşıyordu. Viskiden bir yudum aldı. İhtiyarları aklından çıkaramıyordu. Kesinlikle sıradan bir olay değildi. Silahların listesini mutlaka ellerine geçilmeliydiler. MİT'i ne zaman uyarmalıydı acaba? En iyisi kimliklerini teşhis etmekti, daha sonra ne yapacaklarına karar verirdi nasılsa. Ani bir kararla bardaktaki viskiyi bir yudumda bitirerek, yatak odasına yollandı. Sıcacık yatağa girdiğinde karısına sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı. "Seninim..."

Lena'nın buna cevabı, gözlerini açmadan kocasının elini tutarak apış arasına koymak oldu.

Islaklığı fark eden Nissim gülümseyerek karısını öpmeye başladı.

"Lena, aşkım..."

Telefonun insanı rahatsız eden ısrarlı sesini duyduğunda saat 04.20'yi gösteriyordu. Uzun süren sevişmelerinin ardından derin bir uykuya dalmış olan Nissim, ani bir refleksle başucundaki telefonun ahizesini kaldırarak cevap verdi. "Alo?"

Karşı taraftan Moshe'nin gergin sesi duyuldu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim, ama iki yıldız kaydı ve bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Her geçen saniye kendine gelen Nissim, karısının uykuda olduğunu görünce, telefonun yanındaki kırmızı tuşa bastı ve daha canlı bir sesle, "Güvenli hattayım, rahat konuş!" dedi.

Ancak analiz uzmanının sesindeki gerginlik azalmamıştı. "Efendim, şimdi bildirildi; alıcıları Gaziantep yakınlarındaki bir benzin istasyonunun tuvaletinde ölü bulmuşlar."

Nissim donakaldı, kâbus yeni başlıyordu.



5

ANKARA

Kavaklıdere

Nisan

Tunalı Hilmi Caddesi 'nden Kavaklıdere istikametine doğru ilerlemekte olan beyaz renkli otomobilin arka koltuğunda oturan iki adam, sessizce akıp giden yolu izliyordu. Asker tıraşlı şoför, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden kayganlaşan asfaltta otomobili sarsmadan sürmeye gayret ediyordu. Otomobilin camına vuran yağmur tanelerinin temizlemeye çalışan silecekler deli gibi bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. Caddenin kaldırımlarında, apartman saçaklarının altına sergi açmış simitçiler, yağmura aldırmadan yeni bir güne hazırlanıyorlardı.

Paris Caddesi'nin sefaretler kısmına geldiklerinde Sahir Albay sessizliği bozdu. "Necip, saat kaç? Geç kalmadık inşallah?"

Yanında oturan Yüzbaşı Necip Akman seri bir şekilde kolundaki elektronik saate baktı ve, "Hayır albayım, saat sekize beş var, tam vaktinde ofiste olacağız," dedi.

Yüzbaşı fazla konuşmazdı. Her zaman soruları yanıtlar, eklemelerle vakit kaybetmezdi. Diyalogları uzatmaktan nefret ederdi.

Belki de onun mesleğinde hızla ilerlemesini sağlayan en büyük özelliklerinden biri buydu. Bilgisayar mantığıyla düşünürdü: Sorulara doğru ve net cevaplar vermek. Özel hayatında da aynı felsefeyle hareket ederdi. Bu yüzden bir iki denemeden sonra kadınlarla flört etmenin kendisine göre bir sosyal ilişki türü

olmadığına karar vermiş, eşini de yine bu mantıkla, görücü usulüyle bulmuştu. Net ve ketum olmak, hayatı onun için kolaylaştırıyordu.

Terör Örgütleri Araştırma Grubu Başkanı Albay Sahir Balancı, o sabah Paris Caddesi üzerinde yer alan çalışma ofisindeki grup toplantısına katılmak üzere yola çıkmıştı. Grup toplantıları merkez ofiste, her hafta cuma günü saat sekizde yapılırdı. Hava koşulları, tatil günleri ya da farklı durumlar toplantı gün ve saatini değiştiremezdi: Her cuma sabah saat sekizde. Ancak bugün çarşamba olmasına rağmen olağandışı gelişmeler nedeniyle toplantı kararı alınmıştı.

Dört subay ve iki sivil istihbarat yetkilisinden oluşan araştırma grubu, geniş yetkileri olan, varlığı devletin birçok kurumu ya da üst düzey yöneticisi tarafından bilinmeyen bir oluşumdu. Gruba müdahale yetkisi sadece genelkurmay başkanına aitti. Oluşturulma nedeni tüm istihbarat birimleri arasında gizli koordinasyonu sağlamak, toplanan tüm bilgilerin değerlendirmesini yapmak, din amaçlı terör örgütlerinin gelişim sürecini izleyip bitiş süreçlerini hızlandıracak planlar hazırlamak, nihayetinde de aktivitelerine son vermekti.

Otomobil bahçeye girip iki katlı villanın önünde durdu. Görkemli yapıdan çıkan iki koruma, ellerinde şemsiyelerle koşup aracın yanına gelerek kapıları açtılar. Başkan ve yardımcısı korumaları selamladıktan sonra eve girdiler. Yüzbaşı toplantı odasının kapısını açtığında içerideki dört kişi ellerindeki çay bardaklarını bir kenara bırakıp hızla ayağa kalktı.

Albay gözlerini odadakiler üzerinde gezdirerek başıyla selamladı.

"Günaydın arkadaşlar. Arzu ederseniz hemen masaya geçelim."

Odada bulunan istihbaratçılar çantalarını alarak masadaki yerlerine yerleştiğinde, bir hizmetli içeri girerek başkanın ve yardımcısının çay servisini yaptı. Servisin sona ermesinden sonra dışarı çıkan hizmetlinin arkasından kapanan otomatik kapının sesiyle, albay masa üzerinde duran üç uzaktan kumanda aletinden birini alarak, iki düğmesine bastı. Böylece oda, tüm istenmeyen dış dinleme ve izlemelere karşı elektronik olarak yalıtılmış oldu. Bu sistem aynı zamanda uydu üzerinden bina içindekilerin vücut ısılarının algılanması yoluyla izleme yapılmasını da engelliyordu. Milli İstihbarat bünyesinde çalışan genç elektronik mühendislerinin geliştirdiği bir teknolojiydi bu ve televizyon, uydu bağlantı sistemi olarak kamufle edilmişti. İstihbarat birimi son on yıldır casus teknolojisi alanında yaptığı gelişmeleri tüm diğer ülke istihbaratlarından gizlemeyi başarmıştı.

Çayından büyük bir yudum alan başkan konuşmaya başlamadan önce yüzbaşıya başıyla işaret ederek toplantı konusuyla ilgili bilgi dosyalarını diğerlerine dağıtmasını istedi. İsteği yerine getirildikten sonra gür sesiyle konuşmaya başladı. "Arkadaşlar, lütfen dosyalarınızı açın."

Masa etrafındakilerin dosyaları açıp fotoğraflara bakmaya başlamasından birkaç saniye sonra anlatmaya başladı. "Bu fotoğraflar pazartesi sabahı Zaho'da bulunan haber kaynaklarımız tarafından çekildi. Bir numaralı fotoğraftaki iki ihtiyar, TC vatandaşı. İstanbul ikametli oldukları sanılıyor. İkinci fotoğrafta gördüğünüz kişi malum silah tüccarı. Bu ihtiyarlar silah tüccarını villasında ziyaret etti.

"Orda yaklaşık iki saat kaldıktan sonra sınırdan tekrar giriş yaptılar.

"Bölge istihbaratı tarafından verilen alarma uygun olarak izlenmeye alındılar. Ancak gece 03.00 sularında Gaziantep yakın-

larındaki bir benzin istasyonunun tuvaletinde öldürülmüş olarak bulundular.

"Üçüncü fotoğraftaysa..." Bir an için durup cesetlerin fotoğrafına baktı, sonra tepkisiz bir şekilde devam etti. "Üzerlerinde pasaportları bulunmadı tabi. Kimlik teşhisini zorlaştırmak için katil ya da katiller yüzlerine ateş ettikten sonra bir de asit dökmüş. Nitekim aynı şekilde parmak uçları da aside bulanmış."

Strateji Analiz Uzmanı Derya Bozoğlu, her zamanki gibi sabırsızca ilk soruyu sordu. "Efendim, bütün bunları yaparken etrafta kimse yok muymuş? En azından bizimkiler merak edip peşlerinden gitmemiş mi?"

Cevabı başkanın işaretiyle yüzbaşı verdi. "Bölge yetkilisi uzak takip emri vermiş. Bu adamlar otobüsle yolculuk ediyorlarmış. Benzincide mola verildiğinde bizimkiler de dikkat çekmemek için yemeğe oturmuşlar. İhtiyarların tuvalete kalkıp normal sürede dönmemeleri üzerine kontrol etmek istemişler. Karşılaştıkları manzara malum... Olay anında tuvalette kimse yokmuş."

Analiz uzmanı ikinci soruyu da bekletmeden yöneltti. "Uzun bir iş gibi görünüyor. Kimsenin dikkatini çekmemiş olması tuhaf görünüyor ama..."

Sözü, Operasyonlar Sorumlusu Kıdemli Yüzbaşı Hüseyin Yıllar tarafından bölündü. "Bence o kadar uzun zaman alacak bir cinayet değil. Muhtemelen katil tek kişi, ancak bir gözcüsü olduğu kesin.

İhtiyarlar, fotoğraftan da anlaşıldığı gibi yan yana, eski tip tek kişilik tuvaletlere girmişler. Katil önce kapıya yüklenip susturucu takılmış büyük kalibreli silahla kurbanın yüzüne iki el ateş etmiştir, sonra diğerinin tuvaletten çıkmasını önlemek için yanına girip aynı şekilde ateş etmiştir. Ardından hızlı bir şekilde iki ihtiyarın parmak uçlarına ve yüzlerine asit damlatmıştır. Bu sırada

taharet muslukları açık bırakılmışsa, suyun sesi susturucunun sesini boğar. Profesyonel biri için yaklaşık beş altı dakika sürecek bir operasyon bu," dedi. Bir an durakladıktan sonra ekledi. "Tabi gözcünün perdeleme yapmış olması muhtemel. Belki tuvaletçiyle ücret münakaşasına girmiştir ya da sarhoş taklidi, çocuğum kayboldu karmaşası da yaratmış olabilir veya bunun gibi bir şeyler... Muhtemelen bir kadın, bir erkek çalıştılar, bir de ulaşım sorumlusu... Bence üç kişiydiler," diye tamamladı.

Başkan bir anda odada yaratılan beyin fırtınasından zevk aldığını gizlemeye gerek görmedi. "Beyler, konuyu ele alış biçiminiz beni etkiliyor. Ancak, sorun nasıl öldürüldükleri değil, geldikleri yer ve yaptıkları ziyaret. Otobüse Mardin'den binmişler, İstanbul'a bilet kestirmişler, muavine sadece iki çanta verip Esenler'de ineceklerini, Kadırga semtine en yakın hangi servisin kalktığını sormuşlar."

Sivil istihbarat uzmanının soru sormak için elini kaldırdığını gördüğünde konuşmasını kesip izin verdi. "Buyrun?"

Toplumsal hareketleri izlemekle görevli İstihbarat Uzmanı Mehmet Bolulu sorusunu yöneltti: "Komutanını, bu olayın imam cinayetleriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Başkan çayından bir yudum alıp soruyu diğer sivil analiz uzmanına yöneltti. "Batur Bey, sizce böyle mi düşünmemiz gerekiyor?"

Milli İstihbarat'ın önemli isimlerinden Binbaşı Batur Üzmez, her zaman yaptığı gibi konuşmaya başlamadan önce önünde duran dolmakaleminin kapağını çıkardı. Önündeki kâğıda belli belirsiz çizgiler çizmeye başladı. Kafasını toplamaya çalışıyordu. Bu tip toplantılarda rütbelerle konuşmamaları gerekiyordu, ama yine de bu "bey" hitapları tuhafına gidiyordu. İşte yine bu konuya takılmıştı. Toparlanmak için boğazını temizledi. Ciddi, fakat sıcak bir ses tonuyla konuştu.

"Teşekkür ederim, başkanım. Öncelikle, arzu ederseniz, imam cinayetlerini tekrar gözden geçirelim. İlk cinayet üç ay kadar önce işlendi. İlk kurban İstanbul'da Fatih'e bağlı Mesir Mahallesi'ndeki caminin imamıydı. Kalbine ve kafasına yakın mesafeden ikişer kurşun sıkılarak öldürüldü. İddiasız kişiliğiyle kimsenin düşmanlık beslemediği, yumuşak huylu bir mahalle cami imamıydı...

"İkinci kurban yaklaşık yirmi gün sonra, bu kez Anadolu yakasında Küçük Bakkalköy Mahallesi'ne bağlı bir cami imamıydı.

"Sertlik yanlısı, sürekli tartışmalar içine giren bir kişilik. Sevmeyeninin çok olduğu kayıt edildi. Apteshanede ensesine bir el kurşun sıkılarak öldürüldü. Katil ya da katillerin izine rastlanmadı...

"Son olarak bu ay başında, Kadırga Mahallesi'ne bağlı bir cami imamı Gebze kırsalında boğazına kadar toprağa gömülü, baş kısmı peynir kaplanarak sıçanlara yedirilmiş bir şekilde öldürüldü.

"Dosyalar, kurbanların din adamı olması ve amatör görünmeyen cinayet şekilleri nedeniyle birleştirildi. Sonuç olarak dikkatler bölgede hâkimiyet kurmak isteyen yeni bir dini terör örgütü ya da imamlara özel ilgisi olan bir seri katil üzerinde yoğunlaştı. Bu nedenle dosya bizim de gündemimize girdi."

Konuşmasına uzun bir ara vererek, önündeki kâğıda enlemesine bir çizgi çekti. Daha şimdiden kâğıdın yarısı tuhaf şekillerle dolmuştu.

Sonra derin bir nefes alıp burnundan sertçe dışarı verdi. Bunu yaparken alt dudağını üst dudağının üzerine gayri ihtiyari bir şekilde yerleştirdi. Ünlü istihbaratçının sert karakterini ortaya koyan en önemli tikti bu.

Konuşmasına devanı etti. "Bugün önümüze gelen bu yeni dosyayla son öldürülen imamın mahallesinde oturan iki ihtiyarın Kuzey Irak'ta ünlü bir silah tüccarını ziyaret ettiğini, ardından yine pek amatörce olmayan bir şekilde öldürüldüklerini öğreniyoruz. Bence iki dosyanın birleştirilmesini sağlayalım. Polis, ihtiyarların kimliklerini tespit etsin, böylece imamla bağlantılı olup olmadıklarını görürüz," dedi ve son bir çizgiyle sözünü bitirdi.

Başkan çayındaki son yudumu alıp boş bardağı gürültülü bir şekilde yerine koyduktan sonra, odadaki sessizliği uzatmak istercesine önündeki fotoğraflara daldı, ihtiyarlardan birinin pantolonu altına giydiği uzun çizgili pijama ve altındaki uzun yün donun bel kısmı yer yer kan lekesi olmuştu. Başkan farkında olmadan, "Zavallı adamlar, kim bilir neyin peşindeydiler," diye mırıldandı. Sağında oturan yüzbaşının sesiyle kendine geldi.

"Ne dediniz başkanım?"

"Yok bir şey, Necip... Öylesine, sesli düşündüm," dedi başkan.

Soma tekrar bakışlarını Batur Üzmez'e çevirdi ve devam etti. "Batur Bey, teşekkür ederim. Evet, bana da makul geliyor bu şekilde davranmak. Ancak bir de ihtimalleri konuşalım isterseniz. Diyelim ki bu adamlar gerçekten son imamın cemaatinden çıktı, bu bizi nereye götürebilir?"

Binbaşı soruyu hemen cevapladı. "Eğer bir cemaat silahlanıyorsa, hele böyle gerçek anlamda yüksek ateş gücü sağlayacak adamlara kadar ulaştıysa, ortada ciddi bir tehlike var demektir, efendim."

Başkan önündeki dosyayı dalgın bir şekilde inceleyen sivil analiz uzmanının ne düşündüğünü merak ediyordu. Sesine fark edilir bir yumuşaklık katarak sordu. "Sen de bir şeyler var mı Barış?"

Barış Akdiller üniversiteyi bitirdiği sene istihbarat Dairesi'nin gazetelere verdiği tercüman ilanına başvurmuştu. Arap dili ve edebiyatı mezunuydu. Yazılı sınavı geçmesinin ardından alındığı mülakatta sorulan sorulara verdiği sıradışı cevaplarla imtihan sorumlusunun dikkatini çekmiş, tercümanlık yerine Stratejik Araştırmalar Bölümü'nde analiz masasının emrine verilmişti. Eğitim sürecinde ve daha sonra birimde gösterdiği üstün başarı ile amirlerinin takdirini kazanmış, aradan altı yıl geçince de bu çok gizli birime dahil edilmişti.

Normalüstü zekâsı ile zaman zaman delilik sınırlarında dolaşıp gelen bir ruh hali vardı. Dakikalarca kıpırdamadan oturduğu ilk fark edildiğinde servis psikologuna gönderilmiş, ancak adamın da aklını karıştırıp durumun bir tür yoga pozisyonu olduğuna inandırmış ve göreve devam raporu almıştı. Tabi zamanla bu dalıp gitmeler kanıksanmıştı. Çünkü o kadar isabetli raporlar çıkarıyordu ki birim şefinin böyle bir zekâdan vazgeçme lüksü kalmamıştı. Raporlarındaki ve komplo teorilerindeki başarısını, sayılı bir iki arkadaşına, değişik bakış açılarını aynı anda peş peşe kullanma metoduyla açıklıyordu.

Sıradan zekâların olayları çizgi şeklinde gördüklerini, biraz daha zekilerin üçgen ya da daire gibi iki boyutlu geometrik şekiller şeklinde algıladıklarını, kendisi gibi özel zekâlarınsa olayları bir küp şeklinde üç boyutlu olarak algılayıp binlerce olasılığı görebildiklerini söylüyordu. Başarılı olmaları için doğru olasılığı seçmeleri gerekirdi ve doğru seçim de her zaman yapılamazdı. Kendi tabiriyle onu "inanılmaz" yapmayan zafiyet de buydu.

Genç analiz uzmanı, yanında oturan Derya Bozoğlu'nun ayağını dürtmesiyle başını dosyadan kaldırınca, masadakilerin kendisine baktığını fark etti. Durumunu kurtarmak için ustalıkla hemen herkesin üzerine alabileceği şekilde soru sordu. "Özür

dilerim efendim, düşünüyordum da... Lütfen soruyu tekrar alabilir miyim?"

Başkan soruyu yineledi. "Sen, dedim Barış, ne düşünüyorsun?"

"Efendim, aslına bakarsanız benim içime bir kurt düştü."

"Nedir o?"

Barış sıkıntı ve utangaçlık arasında gitti geldi, sonra hafifçe kızararak devam etti. "Yani bu kadar kolay bağlantılar bulmamız beni şüphelendiriyor. Biri ya da birileri üç imam öldürüyor. Öldürülüş biçimlerine bakılınca, özellikle son cinayet sıradan bir zekânın eseri değil; tabi soğukkanlılığını övmeyeceğim. Bütün bunların üzerine de kolayca ulaşılabilecek iki ihtiyar adamı herkesin bildiği ve tüm istihbarat birimlerinin izlediği bir silah tüccarına gönderiyor.

"Daha sonra da profesyonel bir şekilde, bu adamları izleyenlerinin gözü önünde öldürüyor. Sıradan olmayan öldürme biçimlerinin -kiorganize oldukları son olayda daha net görülüyor- bu kadar basit bir temasa müsaade etmeyeceğini düşünüyorum," dedi. Diğerlerinin tepkisini ölçmek için sustu.

Başkan, analiz uzmanının söylediklerini bir an düşündü. Haklılık payı olabilirdi. Diğer uzmanların ne düşündüğünü merak etti.

"Barış'ın söylediklerine bir yorum eklemek isteyen var mı?"

Cevap Binbaşı Üzmez'den geldi. "Bana da mantıklı geldi söyledikleri. En azından bu da bir ihtimal olarak değerlendirmeye alınmalı."

Binbaşının ortaya atılan fikri onaylaması başkan için yeterli oldu. "Peki, devam et Barış. Nereye varmak istiyorsun?"

"Hayır hayır, bir yere varmak istediğimden değil. Sadece gördüğüm ihtimaller arasında bu beni en fazla meşgul edeni oldu! Sizlerle paylaşmak istedim."

Bu kez soru binbaşıdan geldi. "Barış Bey, bu fikrin peşinde olacaksak karşı fikrimizi de geliştirmemiz gerekiyor. Bir öneriniz yok mu?"

Binbaşının ilgisi analiz uzmanını memnun etti. "Bence diğer fikirlerin peşinden gidip normal prosedürümüzü uygulayalım. Eğer gerçekten böyle yönlenmemizi istiyorlarsa, güvenlik birimlerimizin bu yönde hareket ettiği izlenimini verelim. Zaten bir sonraki aşamanın ne olduğunu görebilmemiz için bu yolda ilerlememiz gerekiyor.

"Diğer taraftan, farklı bir gelişme için araştırmamızı sürdürelim. Belki de gerçekten göründüğü kadar basittir, kim bilir?"

Başkan konuyu toparlamak için müdahale elti. "Peki, başka sorusu ya da farklı yaklaşımı olan var mı?" Odadakilerden ses çıkmadığını görünce de devanı etti. "Barış'ın söyledikleri bana da makul geliyor. Bu ihtimali de göz önüne alalım. İstanbul Emniyeti soruşturmayı sürdürsün, Gaziantep Emniyeti'nden dosyayı alıp birleştirsinler. Bu ihtiyarlan da araştırsınlar. Milli istihbarat da şüpheli bölgede çalışmalarını sürdürsün. Biz de her iki koldan araştırmaları izlemeye devam edelim," dedi. Ardından Hüseyin Yıllar'a dönerek, "Hüseyin, bölgede çalıştırabileceğimiz özel bir ajanın var mı?" diye sordu.

"Var başkanım. Sultanahmet mıntıkasında faaliyette olan iki bağımsız kulağımız var. Onları sürekli bağlantı pozisyonuna alıp bölgeye kaydırabiliriz."

"Peki," dedi başkan, önündeki takvime bakarak. "Bir sonraki toplantıya kadar yerleşimimizi gerçekleştirelim. Kulakları bölgede aktif hale getirip dinlemeye başlayalım. Bu arada hepiniz sorumlu olduğunuz birimlere gelen haberleri çok dikkatlice tarayın. Her türlü ayrıntıyı bilmek istiyorum. Sessizliğimizi devam ettirip örtünün altında kalmaya devam edelim. Sonrasında ne olduğunu görürüz.

"Bu arada Derya Bey, siz de şu silah siparişinin ne olduğunu bulmaya çalışın. Bu hareketlilikten diğer istihbaratçıların ne kadar bilgisi ve ilgisi var öğrenmeye çalışalım. Özellikle İsrailli dostlarımızın neler bildiğini öğrenelim. Dosyalarınızı inceledikten sonra farklı bir fikir yürütürseniz lütfen beni haberdar edin. Herkese teşekkür ederim. Evet, beyler, bugünlük bu kadar!"

Başkanın odadan çıkmasıyla masanın etrafındaki istihbaratçılar dosyayla ilgili bir müddet daha konuştular.

Barış Akdiller tüm konuşmaların uzağında kalmıştı. İhtiyarların asit dökülmüş yüzlerini gösteren fotoğraflara bakarken bir tek düşünceyi kafasından çıkaramıyordu.

Bu kadar basit olamaz...



6

İSTANBUL

Maslak

Mayıs

"Nedim Abi, olur mu öyle şey, abi? Biz seninle yüz seksen gün vade konuşmadık ki, doksan gün konuştuk. Şimdi neyin nesidir abi bu?"

"Abi gözünü seveyim, böyle bir ticaret yok ki! Ben bunu muhasebeye nasıl anlatırım güzel abiciğim?"

"Ben kimseyi zorda bırakmam abi. Sana zorla mal satmadım ki geri alayım."

"Ne demek bu dükkâna giren mal iade olmaz? Ya beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Bunca yıllık hukukumuz var, niye bunu yapıp beni üzüyorsun abicim ya?"

"Peki, abi, ben bunu unutmam, hadi rasgele..."

Selim Tekin telefonun ahizesini sertçe yerine koyarken yüksek sesle söylendi. "Şerefsiz köpek!" Bir müddet kızgınlığının geçmesi için koltuğunda geriye kaykılıp gözlerini yumarak derin

nefesler aldı. Adrenalinin damarlarında dolaştığını hissediyordu. Yeşil bir çayır hayal etti, uçsuz bucaksız, vücuduna elektrik yüklemeyen bir rüzgâr yarattı, sonra da beline kadar gelen çimenleri. Aralarında yürürken rüzgârın çimenleri hareketlendirmesini düşledi. Bu manzaranın içinde olmaya iyice odaklandı. Bir süre sonra, daha derin nefes almaya başladı. Kalp atışlarının iyice yavaşladığını fark etti. Bu kadarı yeterliydi. Kalbini durdurabileceğini biliyordu ve şu anda bu oldukça gereksiz bir davranış olacaktı. Yavaşça gözlerini açtı.

Selim, otomobil yedek parçaları imalatı yapan bir şirketin satış müdürüydü. Yirmi dokuz yaşında, orta boylu, sıradan bir tipti. Kumral saçları, iri bir burnu vardı. Gözleri sanki başka birine ait gibiydi.

Renkli gözlüydü; bazılarının yeşil, bazılarınınsa mavi deyip renginden emin olamadıkları, ama bakınca fark edilen gözleri vardı. Bakışlarıyla bir insanı rahatsız edebilir ya da inanılmaz huzur verebilirdi.

Bu özelliğinin tam farkına varamamıştı, sadece bir tuhaflık olduğunu seziyor, ama tam ismini koyamıyordu.

Sanat tarihi konusunda yüksek öğrenim görmüştü, ancak ülkenin ekonomik şartlan onu nefret ettiği bir işte çalışmaya zorlamıştı.

Satış konusunda bir uzmandı. Bunu da her zaman gereksiz bir böbürlenmeyle anlatırdı. Bir simit ya da bir haberleşme uydusu, ürün ne olursa olsun, kolaylıkla satabilirdi. Ürünü tanıması için dört hafta yeterliydi. Daha sonra inanılmaz bir yaratıcılıkla ürünün değer kattığı noktalan bulup ön plana çıkarırdı. Müşteriyle konuşurken aynı anda adamın neler düşündüğünü anlayabilirdi. Onun için yüz yüze konuştuğu hiç kimse kapalı kutu değildi. Bir bakış, bir mimik, ses tonu, bir soru, bir ayak

değiştirme hareketi, sigara içme stili, yemek yiyişi, kıyafet tarzı, yüzükler ya da saat ona çok şey anlatırdı.

Örneğin, bir insanın tenine bakarak yeme alışkanlıkları ya da hasta olup olmadığı konusunda fikir yürütebilirdi. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyor, sadece yapıyordu.

Zor bir çocukluk geçirmişti. Anne ve babasıyla pek fazla bir arada kalmamıştı. Ebeveynlerini yurtdışında geçirdikleri bir kazada kaybedince bir müddet amcasının yanında kalmış, ancak amcası evlenince yatılı okula verilmişti. Ortaokula başladığı yıllarda aile sevgisinin eksikliği bütün ağırlığıyla benliğine saldırmıştı.

Bir gün, Emirgan'da tek başına sahil yolunda bir bankta oturmuş geçen gemileri seyrederken, inanılmaz bir soğukkanlılıkla onları bir daha göremeyeceğine ikna oldu. O günden sonra da bir daha aile kavramını düşünmedi.

Zeki bir öğrenciydi. İlkokulda matematik şampiyonu olmuştu.

Bunda sınıf öğretmeninin etkisinin büyük olduğunu ortaokul sıralarında fark etti. Anlaşamadığı ya da kimyasının uyuşmadığı öğretmenlerin derslerinde huysuzlaşıyor, çalışmıyor, dersle ilgilenmiyordu.

Ortaokul bu duygular içinde ufak tefek kırıklar ve teklemelerle geçti. Ancak lisede, içindeki erkeğin uyanmasıyla birlikte daha da hırçınlaştı. Liseyi dört ayrı okulda bitirebildi. Tüm bu başarısızlıkların üzerine üniversite sınavında başarılı olunca, amcası hem kendi vicdanını rahatlatmak, hem de bir ödül vermiş olmak için ona bir ev satın aldı. Böylece yedi yıl süren yatılı okul hayatı, ardında insanın içini tırmıklayan bir dolu hatıra bırakarak sona erdi.

Bir eve sahip olmanın bağımsızlığıyla hırçınlığı zamanla yerini durgunluğa bıraktı. Eskiden arkadaşlarıyla bir arada kal-

maya özen gösterirken evde daha fazla vakit geçirmeye gayret eder olmuştu.

Kitap okuyor, yemek yapmayı öğreniyor, müzik dinliyor, ev işlerinde giderek ustalaşıyordu. Kız arkadaş bulmakta zorlanmadığı dönemlerdi ve cinsellik konusunda ileri safhalara gidebilecek ortamı kendiliğinden oluşmuştu.

İlk aşklar ve ilk hayal kırıklıklarının ardından karakteri iyice şekillendi. Kadınlar karakterinin oturmasına yardım ediyordu. Bunu fark ettiğinde mutlu oldu. Her ilişkiden sonra ruhunun hayata bakan pencerelerinin sayısı artıyordu. Kadınları seviyordu. Her ilişkisinde duygularının değişip büyüdüğünü hissediyordu. Ancak bu durumun uzun süreli bir ilişki yaşamasına engel olacağını anladığında iş işten geçmişti. Sürekli yeni bir kadın tanıma arzusu benliğini ele geçirmişti.

Para konusunda sıkıntısı yoktu, ama lüks yaşama isteği onu çalışmaya mecbur etmişti. Lise yıllarından başlayarak çeşitli işlerde çalıştı. Yaklaşık yirmi değişik meslek denedi. Aslında kendisine uygun bir iş arıyordu ve bu nedenle tanıdığı arkadaşlarının işlerine giriyor, işi öğreniyor, yeni başlayan biri için hızlı bir ilerleme kaydettikten sonra da o işin kendisine uygun olmadığına karar verip ayrılıyordu.

Genellikle bu işlerin ömrü üç ile altı ay arasında değişiyordu.

Sonunda yapabildiği en iyi işin satıcılık olduğunu fark etti. Aslında yeteneği insanlarla ilişki kurmaktı, ancak bunu da diğer yetenekleri gibi adlandıramıyordu. Sonuçta bu işi yapmaya karar vermişti ve yedek parça işinde yedinci senesiydi. Her geçen sene satış işinden nefret ediyordu. Başkasının ürettiği ürünleri satmak ona eziyet veriyordu. İşinde mutsuz olduğunu biliyordu ama sıkışıp kalmıştı.

Yeni bir iş koluna giremezdi, bunun için zamanın geçtiğini düşünüyordu.

Amcasından para almayı bırakalı da çok olmuştu. İyi kazanmasına rağmen hiçbir birikimi yoktu. Bu nedenle iş kurmak da bir hayaldi. Hayatında yeni bir sayfa açılıyordu; gelecek kaygısıyla tanıştı.

Yıllar ilerledikçe arkadaş seçme konusundaki değerleri değişiyordu.

Önceleri tanıştığı herkesle samimi olurken, askerlik sonrasında iyice titiz ve seçici olmuştu. Yakın arkadaşlarının sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Belki de yakın arkadaşlar yerine, ona katlanabilen insanlar demek daha doğruydu. İç dünyasını kimseye açmazdı. Sırları vardı ama asla başkasına anlatmazdı. Kapalı bir kutuydu.

İzin verdiği noktaya kadar insanları yaklaştırırdı. Onu tanıyan herkesin, çevresinde oluşturduğu savunma çemberleri için ayrı bir görünmez geçiş izni vardı. Çevresinde iç içe yirmi çember olduğunu hissediyordu. Patronun, akrabalarının, eski kız arkadaşlarının, erkek arkadaşlarının, iş arkadaşlarının hepsinin ayrı bir çembere giriş izni vardı. Ona en fazla yaklaşabilen insanlardan biri eski bir sevgilisiydi ve onun değerlendirmesiyle on ikinci çembere ulaşabilmişti.

Maslak semtinde yükselen gökdelenlerden birinin yirmi üçüncü katında yer alan ofis modern görünümlüydü. Polen filtreli havalandırması, sürekli içecek servisi, son model bilgisayarlarıyla çoğu insanın hayallerini süsleyebilecek bir ofisti. Selim'in odası diğerlerinden biraz daha genişti. Mobilyaları orta sınıf, standart ürünlerdi, ama büyük siyah deri misafir koltuğu onu diğerlerinden ayıran en önemli lüksüydü.

Tabi firmanın böyle bir lüksü satın alma uygulaması yoktu. Borcunu ödemeyen yeniyetme zenginlerden birinin ofisinden ödemeye istinaden kaldırmış, getirip ofisine koydurmuştu. Bu

koltuğa baktığında Tanrı 'nın küçük bir sınıfa bahşettiği lüksü görüyor, bundan da haz alıyordu.

Sosyal statü kompleksi olmadığından sınıf atlama gibi bir endişesi de olmamıştı. Birçokları gibi insanların eşit yaratıldığına inanmazdı. Onun için sınıf tanımı zekâyla doğru orantılıydı. Tanrı herkesi aynı oranda zekâyla ödüllendirmediğine göre demek ki insanları da eşit yaratmıyordu. Haklar eşit olabilirdi, ama şartlar kesinlikle değildi.

Gözleri deri koltuğun üzerinde gezinirken telefonun sesiyle irkildi.

İsteksizce cevap verdi. "Evet?"

"Yuh oğlum! Telefona da böyle çıkılmaz ki! Hayırdır?"

Arayan Erol'du. Okuldan arkadaştılar. Zaman zaman bir araya gelir, bir iki kadeh içer, iş hayatından ve kadınlardan bahsederlerdi.

Erol bebek mamaları satan bir firmada bölge sorumlusu olarak çalışıyordu. O da bekârdı ve hayatının kadınını arıyordu. Orta boylu, zayıf, olduğundan yaşlı gösteren, yakında kel olacak bir tipti.

"Canım sıkkın be, Erol. İtin teki vadeden taktı yine."

"Boş ver be kardeşim. Akşam kaçta buluşuyoruz, sen onu söyle."

Selim birden toparlayamadı hafızasını. "Hayırdır, ne yapıyoruz ki?"

"Oğlum, sen harbiden kopmuşsun! Ayşe ile buluşup şu sorunlu kızın evine gideceğiz ya."

"Ha sahi, unutup gitmişim. Peki, on dokuzda çıkabilirim. Bende araba var. Nerde buluşuruz?"

"Ben Ayşe'yi alıp öyle geleceğim. İstersen şöyle yapalım... Kızın evi Emirgan sırtlarındaymış. On dokuz kırk beşte Emirgan son duraktaki büfenin orda buluşalım. Kızın evini ben de bilmi-

yorum. Hep beraber gideriz. Bu arada kız çok güzelmiş oğlum, yaşadın valla," dedi Erol gülerek.

"Oğlum, ben beğensem kız beni beğenmez, o beğense ben onu beğenmem. Bizden bir şey çıkmaz!"

"Hadi abicim hadi, ağlamayı kes. Unutma, Emirgan son durak, on dokuz kırk beşte. Görüşürüz."

Selim, "Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı. Bu kız konusunu tamamen unutmuştu.

Erol abartmayı severdi. Sevgilisi, bir arkadaşının ruhsal sıkıntılar yaşadığını söylediğinde hemen Selim'in kıza yardımcı olabileceğini anlatmıştı. Kızcağız tek başına yaşıyordu ve akşamları yatağına yattığında bir ağırlığın üzerine çöktüğünü iddia ediyordu. Sinirleri yıpranmıştı. Arkadaşları yakında delireceğini düşünüyordu.

Erol'a göre Selim, kızın bu sorununu halledebilirdi. O, Selim'in özel güçleri olduğuna yemin edebilirdi.

Bir de ben inansam öyle olduğuma, hiç mesele kalmayacak, diye düşündü Selim. Saatine baktı; mesai bitimine daha yarım saat vardı. İnternete girdi.

On dokuz onda işyerinden ayrılıp yola çıktığında İstanbul'un trafik keşmekeşinin tüm yoğunluğuyla devam ettiğini göldü. İstinye Yokuşu'ndan aşağıya inip Boğaz yoluna girince gördüğü manzara karşısında tekrar rahatladı. Her zaman Boğaz'da oturmayı hayal etmişti.

Boğaz manzarasına uyanan insanlar için yorgunluğun olmadığını düşünüyordu. İnşam yaşadığına inandıran bir görüntüydü bu ve usta bir ressamın elinden çıkmış, her zaman hareket eden bir tabloya benziyordu.

Emirgan son durağa geldiğinde Erol'un arabasını kenarda, dörtlülerini yakmış beklerken gördü. Kornaya basıp kendisini gösterdi.

Selamlaştıktan sonra Erol'un hareket edip önüne geçmesini bekledi. Kısa bir süre Reşitpaşa Yokuşu 'nu tırmandıktan sonra korunun hemen önündeki dört katlı büyük bir apartmanın yanına park ettiler.

Araçlardan indiklerinde Erol ve Ayşe'yle sarılıp öpüştüler. Ardından asansöre binerek en üst kata çıktılar.

Selim, kapıyı açan genç kızı, Lale'yi gördüğünde, güzelliği karşısında adeta büyülendi. Başak sarısı küt kesilmiş saçların örttüğü muhteşem bir yüz ve biçimli dudakların altındaki kusursuz dişler.

Bir erkeğin aklına sadece öpmeyi getiren enfes bir boyun, sıcacık bakan siyah gözler.

Selim şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak Lale ile tokalaşlı.

Salona girdiklerinde her zaman yaptığı gibi ev sahibinin karakterini evin dekorasyonundan tahlil etmeye çalıştı. Sağda solda çocukluktan kalan duyguların halen yaşamakta olduğunu belli eden bol tüylü, sevimli rengârenk ayılar, maymunlar ve benzer oyuncaklar; ekonomik rahatlığı ilan eden mobilyalar; muhtemelen anne tarafın dan alınmış masa örtüleri ve perdeler; şık bir yemekte çekilmiş aile fotoğrafları; genç kızlığın zirvesindeki iyimserliğin göstergesi pembe renkli terlikler: ortadaki sehpa üzerinde karamsarlık ve umudun işaretçisi fal kartları...

Yeni tanışan insanların tipik yüzeysel somlarını karşılıklı sordular birbirlerine uzun bir süre: Nereden mezunsun, ne iş yapıyorsun, nerede oturuyorsun, şunu tanır mısın, ailen, çevren, manzara... vs. Aslında bunlar dostluk derinliğine dalmadan önce yapılan nefes egzersizleriydi. Erol, Ayşe ile ilgilendiğinden ancak ara sıra sohbetlerine dahil oluyordu. Böylece Selim, genç kızla dilediği gibi sohbet etme olanağı buldu.

Lale'nin iki cümlede bir "Anlıyor musun?" diye sormasını yurtdışında uzun süre kalmasına yordu Selim. Bütün konuşmalar

önemsizdi, vakit kaybıydı. Bir tek gerçek vardı: Lale çok, ama çok güzeldi. Selim ilgisini belli etmemeye çalışan bir kahraman görünümündeydi.

İlgisini saklamak için olmadık tavırlar alıyor, komik pozlar yapıyordu.

Çaylar içildi, sohbet uzadığı için kahveler de yapıldı. Lale kahve fincanını kapatmasını istedi Selim'den. Fal bakacaktı ona.

Kim bilir, belki o da Selim'i etkilemeye çalışıyordu. Sonra genç kızın uykusuzluğundan bahsettiler bir süre. Geceleri uykuya daldıktan hemen sonra iki elin göğsüne bastırdığını söyledi Lale.

Selim bunu da genç kızın hayal dünyasına yordu, ama belli etmedi, ciddiyetle dinledi. Hatta bir ara daha da ileri gidip kızın yatak odasına baktı ve duvarda duran bir posteri kaldırması gerektiğini söyledi. Öyle ya, bu işlerden anlardı.

Salona dönüp tekrar oturduklarında Ayşe ile Erol bulaşıkları yıkamak için mutfağa gittiler. Büyük evde salon ile mutfak arasındaki mesafe konuşmaların duyulmayacağı kadar uzaktı. Saat gece yarısı na geliyordu. Lale büyük bir istekle Selim'e fal bakmaya başladı:

"Sen," dedi dudaklarını bükerek. "Çok kannaşık birisin. Keskinlikler de var karakterinde, bulanık taraflar da..."

Selim, kızın kendisiyle ilgili orijinal bir işaret bulmasını ümit ediyordu. İlgisini uyandıracak, belki onu da en az kendisi kadar etkileyecek bir özellik. "Doğru," diyerek onayladı Lale'yi.

Kız devam etti. "Bazen bir deniz kadar huzurlusun, bazen de bir fırtına kadar huzursuz... Senin çok sevmeyenin var... Çok sevenin de... İki kadın var, gözyaşı döküyorlar... Tuhaf bir kapının eşiğindesin...

"Büyük bir kapı... Garip bir kapı... Sanki geçecek gibisin...

"İnanılmaz bir yunus var, çok güzel çıkmış..." Birkaç saniye durdu, sonra da, "Bu kadar gibi," dedi.

"Ağzına sağlık, hadi hayırlısı," dedi Selim kendisini tutamayarak, bütün günlerini fal bakarak geçiren dedikoducu ev kadınları gibi. Sonra da pişman oldu söylediğine, bu çok sıradan olmuştu şimdi.

"Bir de... bir de..." dedi ve durdu Lale. Yüzünde bir dalgalanma oldu.

Selim hemen fark etti sıradan olmayan bir şey gördüğünü.

Umutla, "Evet?" dedi ve hayal kurmaya başladı. Belki de, diye düşündü.

Belki de aramızda bir şeyler olacağını gördü.

Lale omuzlarını silkerek fincanı masaya bıraktı. "Bu kadar işte."

"Ne gördün en son?"

"Hiç... Saçma sapan bir şey, gereksiz... Belki de ben yanlış gördüm..."

Selim ısrarını sürdürdü. "Lütfen Lale, lütfen tekrar bak ve ne kadar saçma olursa olsun söyle... Lütfen!" Yüzüne çocuksu bir yalvarma maskesi oturtmuştu. Kesinlikle ikisiyle ilgili bir işaret görmüştü kız. Sadece bunu söylemekten utanıyordu.

Genç kız dayanamadı, tekrar fincanı alarak koltuğunda geriye yaslandı.

"Bu... bu çok saçma, ama madem ısrar ediyorsun, söyleyeyim..."

Selim hedefe yaklaştığını hissetti, nihayet aralarında olmasını düşlediği bağ kurulmuştu. Sevinçten gülmemek için kendisini zor tuttu.

Lale kendisinden beklenmeyen mekanik bir sesle gördüğünü tanımlamaya başladı. "Büyük bir kaya var, sanki bir tepenin üzerinde gibi... Bir adam var... Kayanın üzerine oturmuş, aşağıya bakıyor... Bir elini çenesine dayamış..."

"E, bunun neresi garip?" diye sordu Selim Lale başını kaldırıp baktı. "Garip olan şu: Adamın boynuzu var!"

Selim bir an için vücudundaki tüm kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Elinde olmadan gerildi. Adrenalin damarlarında yine deli gibi koşmaya başlamıştı. Şaşkınlığını toparlamaya zaman bulamadan ağzından, "Anladım," sözcüğü çıktı. Sinir bozucu bir sessizlik oldu.

Erol ile Ayşe'nin konuşarak salona girmesiyle büyü bozuldu.

Tekrar sohbet etmeye başladılar. Kızlar heyecanla Etiler semtinde yeni açılan bir kuaförden bahsederken, erkekler de futbol üzerine koyu bir sohbete dalmışlardı. Ortam tekrar yumuşamış, gerginliği yok eden bir hava yakalamışlardı.

Bir süre sonra Lale, Selim'e beklenen soruyu sordu. "Selim, gerçekten bana yardım edebilir inisin?"

Selim cevap vermek yerine Ayşe'ye baktı. İkili kanepede, çap razındaydılar. Ayşe, Lale ile aralarında duruyordu. Ayşe başını komik bir şekilde önüne eğdi. Söylenilmemesi gereken bir sırrı açıklamış gibi, yarı pişman, ama yarı mahcup.

Selim, Lale'ye bakıp sakin ve duru bir sesle cevapladı. "Bilmem, belki de... Aslında, senin sorununu tümüyle bilmediğimiz, benimse bir gücümün olup olmadığını anlayamadığım ortada..." Birden durdu.

Kendi sesi tuhaf gelmeye başlamıştı. Bir an için takıldı, belki de bir saniyelik bir his. Sonra devam etti: "Biliyor musun, ben insanların yüzlerine yeterince bakıp yoğunlaşabilirsem, ruhlarının gerçek görüntüsünü görebilirim. Bir insansa insanın, bir hayvansa hayvanın suretini," dedi. Şimdi sesi gerçekten değişiyordu, bu kez daha net hissetti, ancak konuşmasını durduramadı. "Belki bir erkek çıkacak ruhun, belki bir kadın, belki bir kaplan ya da bir ceylan... İster misin?" diye sordu. Tatlı bir sarhoşluk hissederek gözlerini bir iki saniye yumdu. O kısacık anda, tarifsiz bir

hızla her şeyi, evrendeki her şeyi; hayatı, ölümü, nasıl olduğunu, neden olduğunu, cenneti, cehennemi, ruhun kıvranışının neye benzediğini, kahkahaların beyinden nasıl kötü fikirleri çıkardığını, köftenin nasıl kızardığını, orgazma sığınan bir kadının vajinasındaki kasılmaların ruhu nasıl etkilediğini, kalbin senfonik ritminin ne olduğunu, sevginin tadının dudakta nasıl durduğunu, acının kemikleri neden erittiğini, aslanların asaletinin nereden geldiğini, karanlığın rengini, kanın büyüsünü, tükürüğün insana dönüşümünü, milyarlarca insanın farklı kaderlerinin nasıl düzenlendiğini, ölümün nasıl bir alışveriş olduğunu, me leklerin gözlerinin rengini, taşın soğukluğunu, yeryüzündeki farklı dillerin benzer tınılarını, atomların ahengini, hücrelerinin oluşumunu, iyi ile kötünün yaratılıştan önce de var olan, bitmeyen ve bitmeyecek kavgasını bildiğini hissetti. Kusacak gibi oldu, ama sakinleşti.

Lale'ye baktı; endişeyle kendisini izlediğini fark etti.

"İyi misin Selim?" diye sordu genç kız.

"İyiyim, sorun yok," dedi Selim. "Bir an başım döndü sanki, ama yok bir şey... Evet, ne diyorsun, ister misin?" Sesi yine değişiyordu.

Lale, Selim'in sorusuna neşeyle cevap verdi: "Evet, isterim. Hadi yapalım."

Selim göz ucuyla Erol'a baktı. Konuşulanları dinlemiyordu bile; gözünü sesi kısılmış televizyona dikmiş, bir yandan elindeki birayı yudumluyor diğer taraftan Avrupa Futbol Ligleri özetlerini izliyordu.

Erol tarafından gözlenmediğine sevindi Selim. Böylece Lale'ye yoğunlaşıp kızı etkileyebilirdi. "Peki, başlayalım," dedi. Bir süre birbirimize bakacağız. Yani sen, benim gözlerime bakacaksın, ben de senin." Sözün burasında Ayşe'ye döndü. "Ayşe, bu arada sen ne olursa olsun benim gözlerime bakma, tamam mı?" dedi.

Ayşe uysal bir şekilde başıyla onayladı ve dizlerine bakmaya başladı.

Selim, Lale'nin gözlerine gözlerini diktiğinde aslında düşündüğü tek şey, kızı etkilemek ve ertesi gün de görüşmek için fırsat yaratmaktı. Bakışmalarının başlamasından yaklaşık bir dakika sonra Selim birden Lale'nin gözlerinden başka bir şey göremediğini fark etti. Hemen ardından kızın gözleriyle kendi gözleri arasında, duvarları dalgalanan bir koridor açıldığını gördü. İşte o anda Lale'nin yüzü gerçekten değişmeye başladı. Çirkin bir kadın oldu, sonra tuhaf bir hayvan, ardından gözlerinin altı çökmüş köse bir adam, sonrasında bir sincap ve nihayetinde zayıf hatları olan genç bir kadın.

Tam bu sırada tuhaf bir duygu daha fark etti Selim. Salonun penceresinin dışında, yaklaşık yirmi metre uzaktan salonu seyrederken gördü kendisini. Hâlâ koltuğundaydı ve yağmur yağıyordu.

Yağmur taneleri izli mermiler gibiydi, ama inanılmaz bir yavaşlıkta düşüyorlardı. Tekrar geri geldi, kendi gözlerinden Lale'ye baktı.

Birden gözleri arasındaki koridora bir karaltı düştü ve bunu derin bir çığlık izledi. "Selim, yapma!"

Lale'nin de bakışlarını Ayşe'nin çığlığıyla Selim'den kaçırması koridorun birden yok olmasına neden oldu. Selim'in bunun ardından fark ettiği tek şey, çenesi göğsüne doğru yavaşça düşerken gülümsediğiydi.

Ayşe'nin hıçkırarak ağladığı bir sırada kendisinin gülümsemesini garipsedi. Sanki gülen kendi değildi, bunu kontrol edemedi.

Kızlar telaşla banyoya giderken Selim de Erol'a sevgilisinin çığlık atıp ağlamasıyla bir ilgisi olmadığını anlatıyordu. Kızların salona dönmesiyle ortamdaki gerginlik etkisini yitirmeye başladı.

Ayşe sakinleşmişti, ama soruları cevaplandırmayı reddediyor, konuşmak istemiyordu. Selim, kızın salona döndükten sonra kendisine bakmadığını fark edip rahatsız oldu.

Erol'un ısrarları karşısında Ayşe daha fazla dayanamayıp neden çığlık attığını anlatmaya başladı. "Ben önce önüme bakıyordum... Bir süre sonra merak ettim, dayanamadım ve başımı kaldırıp Selim'e baktım..." Genç kız tekrar ağlamaya başladı. Selim de ne olduğunu diğerleri gibi merak ediyordu.

Ayşe ağlayarak devam etti. "Onun yüzü ve her yeri yemyeşildi... Gözleri... gözleriyse kıpkırmızıydı..." Kısa bir gerginlik daha yaşadı, sonra da başını kaldırıp Erol'a baktı. "Boynuzları vardı, Erol... Boynuzları vardı!"

Selim bu kez bayılacağını hissetti. Gerçekten kusabilirdi. Erol ile Ayşe birbirlerine sarılmıştı, genç kız hâlâ ağlıyordu. Selim o sırada Erol'un kendisine bir bakışını yakaladı, çok rahatsız oldu. Bir laboratuvar faresine bakar gibi bakıyordu. Lale ise başım öne eğmiş, sessizlik içinde elindeki kâğıt mendili ufalıyor, renk vermemeye çalışıyordu.

Selim yerinden kalkıp banyoya yüzünü yıkamaya gitti. Ayna ya bakmamaya çalıştı. Kızın anlattığı şeyi görmeyi göze alamazdı.

Döndüğünde salondakileri daha iyi durumda buldu.

Bir süre sonra da her şey normale döndü. Bütün gece sohbet edip kâğıt oyunları oynadılar. Kimsenin karanlıkta yatmaya niyeti yoktu.

Nihayet gün ağarıp sabah olduğunda Selim dışarı çıkarak bakkaldan gazete ve sıcak ekmek aldı. Beraberce uzun bir kahvaltı ettiler.

Bir saat kadar sonra Ayşe'yi Lale'nin yanında bırakıp Erol'la birlikte Selim'in Maçka'daki evine geldiler. Yol boyunca akşam olanları dakika dakika tekrar ettiler, yorumlar yaptılar, sorular sordular, eve girdiklerinde hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı. Selim

geceyle ilgili duygularını kendisine saklamaya karar verdi. Durduk yerde Erol 'u da huzursuz etmenin bir anlamı yoktu.

Salondaki koltuklara yayılmış tartışıyorlardı ki, birden çalan telefonun sesiyle irkildiler.

Selim saate baktı. Henüz dokuz olmamıştı. Ahizeyi kaldırıp tereddütlü bir şekilde cevap verdi. "Alo?"

"Selim?"

Arayan Yeliz'di. Selim'le dört ay önce çıkmışlar, ancak yoğun geçen on beş günlük yakınlaşmanın ardından küçük sorunlarla baş edemeyerek ayrılmışlardı. Aslında düşünceli bir kızdı Yeliz, ama bunca zaman somaki arayışın nedeni sadece "hatırlanmak" olamazdı.

Selim, kızın sabahın köründe ne bahane uyduracağım merak ederek sordu. "Hayırdır bu kadar erken?"

"Hiç... hiç. Sadece sesini duymak istedim. Gece çok kötü bir rüya gördüm de seninle ilgili. Merak ettim. Daha fazla dayanamayıp aradım. Uyandırmayı göze aldım," dedi Yeliz.

Kızın sesindeki gerginliği fark etmesine rağmen bunu konuşmak için yapılmış bir atak olarak kabul etti Selim. Herhalde ayrılık nöbetlerinden biri daha gelmiş ve onun etkisiyle rüyasına girmişti.

Kötü bir rüyaymış da, rahat edememiş de... Birden durdu, aklına gelen düşüncenin paranoyaklıkla sınırlı kalmasını diledi ve sordu. "Yeliz, ne gördün rüyanda?"

"Ay, Selim, hatırlamak bile istemiyorum. Çok kötüydü. Hayatım boyunca beni bu kadar rahatsız eden bir rüya görmemiştim."

Selim ısrar etti. "Bak güzelim bu çok önemli benim için. Lütfen ne gördüğünü anlatır mısın?"

Yeliz bir an durdu, tereddüt etti, sonra kesik kesik anlatmaya başladı. "Ben tek başımaydım. Eski, yıkık dökük bir evin önün-

deydim. Etrafta başka bir şey yoktu. Karanlıktı... Korkutucu dediklerinden... Tarif edemem ki... Öf, içim kalkıyor..."

"Lütfen Yeliz, devam et," dedi Selim titrek bir sesle. Birden sırtından ter boşaldığını hissetti.

Kızın gergin sesi ahizede çınlamaya başladı. "Sonra korkmadan içeri süzüldüm. İçersi karanlık, ama dışardan ay ışığı vuruyor herhalde, yani öylesine bir karanlıktı. Hiçbir eşya yok... Etrafta kapılar var... Ben korkmadan sesleniyorum sana. Nerdesin diye. Bir odanın kapısının olmadığını fark ediyorum. Yaklaşıyorum ve kafamı uzatıyorum. Seni görüyorum. Bir koltukta oturuyorsun. Her yerin yeşil, gözlerin kırmızıydı! Uzun bakamadım... Ama öyle bir sırıtma ifadesi vardı ki yüzünde, inanılmaz itici... Hayatımda görmek istemeyeceğim şeytani bir sırıtış..."

Selim bir tel gibi gerildiğini hissetti, titredi ve ahizeyi elinden düşürdü...

●

7

İSTANBUL

Fatih

Mayıs

Eski fotoğraflarda görülen, artık çoğu mahalle için tatlı bir hatırayı çağrıştıran, parke taşların yerlerden sökülmediği, belki de sökülmesinin unutulduğu, ana caddelerden uzakta, hatta sokağa iki dakikalık mesafede oturanların bile fark etmediği, birçoklarının çıkmaz diye önemsemediği bir sokaktı Seferci Sokak. Yüz yıl öncesinden gelen yaşama biçimlerinin gerçek bir açık hava müzesi şeklinde korunduğu, sessizliğin huzurla koyun koyuna yattığı bir sokaktı da aynı zamanda. Betonarme benzerleri arasında, küsmüş gibi duran, iki katlı, yer yer çürümüş ahşaptan eski İstanbul evleri, bir dönem popülerliği zirvede olup daha sonra unutulmuş güzel kadınlar gibiydiler.

Bu evlerin çirkinleşmeleri zamanın akışından gibi görünse de asıl neden kuşkusuz kaybolan ilgiydi. "Kestirme" tabirinin adıyla birlikte anılmaması da onu hep, imar planlarında arkalarda bir yerde bırakmıştı. Belediyenin hizmet dairelerinden birçok memurun da aklına gelmeyen, kontrol için dahi uğranılmayan, kaderine terk edilmiş bir sokaktı.

Sakinleri de Seferci Sokağı'nın kaderini paylaşıyordu. Bir uyuşukluk ya da tembellikten çok kadercilik ve razı olma teslimiyeti ile yaşıyorlardı. Ne değişen hayat şartları, ne ekonomik gidişat, ne siyaset, ne futbol, ne mevsimler buradaki tekdüzeliğe hareket getirmezdi.

Herkes alnına yazılanı yaşardı. Ne gidip gelmeler, ne kapı önünde çekirdek çıtlatıp kaynatmalar olurdu burada.

Nedim Hoca evinin ikinci katındaki salonda, sokağa bakan pencerenin önündeki sedirde oturmuş, kalın tülün ardından, kaldırımın üzerinde tembelce yürüyen tekire bakarak tespih çekiyordu. Kedinin umursamaz salınması, yürürken hareket eden omuzları, kuyruğunu havada tutması, attığı adımlarda bacaklarının uyumu ilgisini çekmişti.

İçini çekerek, "Rabbi'm," dedi. "Şu mahlukattaki uyumdan, yüceliğinin sınırlarını anlarım. Bak şu salınmaya, sanırsın mahallenin muhtarı!"

Kedi yerde gördüğü bir şeyi durup incelemeye başlamıştı. Kokladı, burnuyla itti. Soma umursamadan yürümeye devam etti.

Müezzinin akşam ezanım duyuran sesi odayı doldurduğunda hoca, yeleğinin cebindeki saati çıkarıp baktı. Saat on sekize geliyordu.

Ezanın kutsal tınısı içini huzurla doldurdu. Gözlerini yumdu, şahitliğini mırıldandı. Sonra derin bir nefes alarak çağrıyı sonuna kadar dinledi. Çağrı sona erdiğinde gözlerini açıp avuçlarını

omuz hizasında yukarı kaldırarak yüksek sesle, "Şükürler olsun sana Allah'ım...

Bir ezan daha duyurdun ya, bin şükür olsun sana," dedi. Avuçlarında sanki görünmeyen bir ışık demeti birikmiş de dökmeye korkar gibi yüzüne götürdü, alnından çenesine doğru sürdü, uzun beyaz sakalını sıvazlayarak bıraktı.

Her ezan sesini duyduğunda şükretmek onun için vazgeçilmez bir tavırdı. Yaşadığını, huzurunu, yolunu, aydınlığını, kerameti tekrar hissediyordu. Bu çağrı tüm bunların şahidiydi. Hatırlatmaydı ona göre. İnandığı yolun varlığının güçlü işaretlerinden biriydi.

Tespihi bitirerek yanma bıraktı, gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvazlayarak seslendi. "Seyit!"

Aradan iki saniye geçmeden salonun tahta kapısı aralandı, başı hafifçe öne eğik bir genç belirdi eşikte. "Buyrun Hoca Efendi," dedi.

"Oğlum, bir havlu getir de aptes tazeleyelim."

"Hemen hocam," diye cevap verdi genç. Geri geri çıkıp kapıyı örttü. Kapı tekrar tıklatılarak açıldığında daha dakikası dolmamıştı.

Elinde Bursa işi bembeyaz bir havluyla içeri giren genç, hocanın yerinden kalkmasını başı önünde bekledi.

Ağır hareketlerle yerinden kalkan Nedim Hoca romatizma ağrılarına aldırmadan eğilip paçalarını dizlerine kadar sıvadı. Ardından da salonun diğer tarafında bulunan küçük abdesthane kapısına gitti.

Salondan çıkıp aşağıdaki banyoya gitmesi onun için zor olmasın diye müritleri bu küçük aptes alma yerini ve hemen bitişiğindeki tuvaleti sekiz yıl önce yaptırmışlardı. Cemaatten bir usta gelmiş, üç gün üç gecede etrafta bir toz dahi bırakmadan salonun bir köşesini ayırarak tuvalet ve apteshaneyi bitirmişti.

Tarikatın müritlerinin sayılarının yüzlerle ifade edilmesi üzerine yardımcısı Turan Hoca, cemaatle sohbetlerin yapıldığı Beylikdüzü mevkiinde bulunan büyük eve taşınmayı teklif etmiş, hatta biraz da ısrarlı olmuştu. Ancak Hoca Efendi, namı yürüdükçe, etrafındaki kalabalık çoğaldıkça nefsini küçültmeyi bilmiş, baba yadigârı bu evden, özellikle de cemaatte kimselerin bilmediği bu sokaktan çıkmayı reddetmişti. Bu reddetme için de fikirlerinin burada doğmasını bahane etmiş, manevi büyümenin maddi büyüme gerektirmediğini, aksine maddi büyümenin maneviyatı küçülteceğini söylemişti.

Turan Hoca da Efendi'nin bu sözleri üzerine kararlı olduğunu anlamış ve durumu kabullenerek evi daha yaşanılır bir hale sokmaya gayret etmişti. Efendi'nin ikazı üzerine, evin dış görünüşüne dokunulmamış, tamirat iç mekânda sürdürülmüştü.

Üç katlı evin giriş katında Hoca Efendi'nin bakımını üstlenen karı-koca kalıyordu. İkinci kattaki salonun karşısına denk gelen küçük oda fedainindi. En üst katta da Hoca Efendi kalırdı. Her sabah saat 07.00'de iki yardımcı kadın eve gelir, evdeki işlere yardım ederlerdi.

Efendi bu evin yerinin duyulmasını istemediğinden çok yakın müritleri dışında kimseler bilmez, gelmezdi. Misafirler de Beylikdüzü'ndeki büyük evde kabul edilirdi. Cuma ve cumartesi günleri hariç, diğer günler Hoca Efendi mutlaka her sabah büyük eve gider, akşam ezanına kadar orada kalır, vaazlar, nasihatler verir, yol gösterirdi.

Bakırdan, işlemeli ibrikle aptesini alan Hoca Efendi dualar mırıldanarak salona döndüğünde gencin elinden havluyu alarak yüzünü, kollarım kuruladı. Tam bu sırada sedirin yanında duran sehpadaki iki telsiz telefondan biri çalmaya başladı. Yüzünü buruşturarak havluyu gence geri verirken telefona bakmasını

işaret edip seccadeyi açmaya koyuldu. Namaz için niyet ettiğinde gencin telefon konuşmasını duymuyordu bile.

"Aleykümselam... Buyrunuz hocam, ben Seyit."

"Efendi namaza durdular hocam. Ben aradığınızı söylerim. Bir diyeceğiniz var mı?"

"Peki, söylerim hocam, baş üstüne. Siz tekrar arar mısınız?"

"Baş üstüne hocam, hürmetler ederim."

Genç, telefonu kapattıktan sonra sessizce salondan çıkarak kapının yanında yere bağdaş kurdu ve hadisler kitabını okumaya devam etti. Bir müddet sonra Hoca Efendi'nin namazını bitirmesi üzerine de tekrar içeri girdi ve mesajı iletti. "Efendim, Turan Hoca aradılar. Almanya'daki toplantı için bir karar verip vermediğinizi sormak istemişler. Uçak biletleri için bir cevaba ihtiyaçları varmış. Yarın Gaziantep'ten döndüklerinde doğruca buraya gelip rızanızı alacaklarmış," dedi ve gerisin geri yürüyerek başı önünde salondan çıktı.

Hoca Efendi şefkat dolu bir gülümsemeyle gencin salondan çıkışını izlerken onunla ilk karşılaştıkları günü düşündü: Bir gece gördüğü rüya üzerine evdekileri de kaldırmış, yanında dört beş müritle birlikte sabaha karşı dörtte Galatasaray'da bulunan Mevlevihane'ye gitmişler, evliyaların ruhuna Kuran'dan bölümler okumuş, dualar etmişlerdi.

Dönüş yolunda Hoca Efendi'nin Beyoğlu'ndan yürüyerek geçmek istemesi fedai müritleri endişelendirmiş, dikkat çekeceklerini düşündükleri halde sessiz kalmışlardı. Hoca Efendi ise bu isteğinde,

"Bu saatte buraya bizi getiren keramete inanmak ve kadere teslim olmak gerekir. İçimdeki his bu yola gitmemizin hayırlı olduğunu söylüyor, gidelim ve kaderimizle karşılaşalım," diyerek ısrarcı olmuştu.

Sabah ezanına bir saat kalmış olmasına karşın İstiklal Caddesi'nde sarhoşlar, travestiler, sokak çocukları, berduşlar, değişik görünüşlü gençler görmüşler, şaşkın bakışlar arasında Beyoğlu'nun kozmopolit yapısında eriyip kaderlerine akmışlardı. Fransız Konsolosluğu'na metreler kala sokak arasından fırlayan bir genç ağlayarak hocanın yanına gelmiş, aç olduğunu söyleyerek yardım istemişti.

Hoca Efendi o zaman, o geceki ruh sıkıntısının nedeninin karşısında durduğuna inanmış, genci alıp eve götürmüştü. Eve girmeden önce fedailerden ikisi çocuğu bir sabahçı lokantasına götürerek çorba içirmiş, yemek yedirmişlerdi. Ardından da semt hamamında uzun süren bir temizlikten sonra eve getirip kıyafetini düzeltmişlerdi.

İşte Seyit o günden beri hocanın yanından ayrılmaz, salon kapısının dışında köşeye koyduğu minderinde oturur, kitap okur, Hoca Efendi'nin emirlerini beklerdi. Diğer müritler ilk zaman bu yanaşmadan rahatsız olmuş, ancak daha sonra Efendi'nin her şeyde bir hayır olduğunu söylemesi üzerine durumu kabullenmişlerdi.

Efendi sokağa baktı tekrar. Kimseler yoktu. Tespihini aldı eline, çekmeye başladı. Almanya'daki toplantıya katılma konusunu düşündü.

Gurbetçi müritlerden para toplanması işinin kontrolünden çıktığına inanıyordu. Bu yola çıktığında amacı, vatan topraklan üzerinde fakir ve kimsesizlere hizmet verecek vakıflar kurmak, İslamiyet'in vereceği huzuru insanlara ulaştırmaktı. Ama yıllar ilerledikçe cemaat büyümüş, ticaretle uğraşanların ilgisini çekecek bir potansiyel oluşturmuştu.

Ancak tarikatın büyümesi onun dahi kontrolünden çıkmış, siyasilerin ağzının suyunu akıtacak bir oy madeni ve ekonomik güç haline gelmişti.

Tarikatın müritleri ve sempatizanları birbirlerinden alışveriş yapıyor, sermayenin cemaat içinde dönmesini sağlıyorlardı. Cemaate giren bir müridin, parasını harcamak istediğinde, konu ne olursa olsun gidebileceği başka bir mürit vardı. Marangozlar, beyaz eşya tüccarları, müteahhitler, galericiler, fırıncılar, marketçiler, doktorlar, sağlık ocakları, taksi şoförleri, manavlar, reklamcılar, otobüs şirketleri ve nihayetinde siyasiler, askerler, polisler.

İnsanlar paralarını ona vermek için birbiriyle yarışıyordu. Ne reden nereye, diye düşünürdü kimi zaman. Dininin kendisine verdiği huzuru etrafındakilere anlatmak istemişti yalnızca. Dinleyenleri, zamanla cami cemaatinden esnafa, oradan diğer camilere adeta bir çığ gibi büyüdüler. Hoca Efendi bazen kendi kendine hesaplaşmalara girer, doğru yolda olup olmadığını sorgulardı. Tıkandığı zamanda sığındığı yer her zamanki gibi Yaradan'ın affediciliğiydi.

Yatsı namazına kadar Kuran'ı okuyarak geçirdi vaktini, daha sonra da sakin geçen bir cuma gününü erkenden yatağa girerek noktaladı Hoca Efendi. Uykuya dalmadan önce karısını düşündü. Öleli beş yıl olmuştu ve her gece tek başına yatağa girmek, birlikte geçirdikleri kırk altı yılın ardından zor geliyordu. Onu çok özlüyordu, ama inancı sağlamdı, geçici bir ayrılıktı bu, Hatice'si gerçek dünya da onu bekliyordu. Çok kalmadı, diye düşündü uykuya dalarken.

Ertesi gün, sabah namazının ardından hafif bir kahvaltı yapıp salona geçti yine Hoca Efendi. Seyit günlük gazeteleri getirdiğinde, okuma gözlüklerini taktı. Önce başlıklara baktı, sonra beğendiği köşe yazarlarını okumaya başladı. Yaklaşık yarım saat geçmişti ki, salonun kapısı tıklatıldı. Gazete okurken rahatsız edilmeyi sevmediğini bilirdi oysa Seyit.

"Hayırdır inşallah, gir!" diye yükseltti sesini.

Turan Hoca kapkara gözleriyle kapıda belirdi. "Selamünaleyküm hocam. Desturunuz var mıdır?"

"Gel Turan, gel bakalım, hoş geldiniz," diye cevapladı Efendi.

On iki yıl önce bir sohbette tanışmışlardı Kore gazisi Turan Ho ca ile Hoca Efendi. Orta boylu, delici bakışları olan, zayıf bir adamdı Turan Hoca. Dini konularda keskin tavırlarıyla tanınıyordu. Onun için gri yoktu, siyah ve beyaz vardı. Şiddet yanlısı bir yapıya sahipti.

Fazla konuşmayı sevmez, etrafındakilerden mutlak itaat beklerdi.

Tarikatın hem hâkimi, hem de polisiydi. Müslümanlığı kendi anladığı anlamda yaşamayanlara tahammülü yoktu. Bazen Efendi'yi bile rahatsız eden fikirleri olurdu. Gümüşhaneliydi. Hiç evlenmemişti.

Cemaatin dünyevi işlerde yönlendirilmesi, ekonomisinin idaresi onun emrindeydi. Bu iş bölümü üzerinde söze dökülmemiş bir anlaşma olmuştu Efendi ile aralarında. Turan Hoca, cemaatin bu dünyadaki çıkarlarını korurdu, Hoca Efendi de diğer dünyaya hazırlardı onları ve tabi daha az günaha girmelerini sağlamaya çalışırdı.

Aslında birçok kez cemaatin yönlendirilmesi konusunda fikir ayrılığı olmuştu, ancak Turan Hoca sessiz kalmayı uygun görünce, bu yol ayrımından geri dönülmüş oldu. Turan Hoca her zaman büyümek istiyordu. Cemaatin büyük bir güç haline gelmesi en büyük emeliydi. Böylece daha ufak tarikatları da bünyelerine katabilirlerdi.

Yüz bin kişilik bir cemaat hayal ederdi. Oysa Efendi farklı düşünürdü.

Her insana doğru yol bir kez olsun gösterilmeli, etraflıca anlatılmalıydı.

Bu anlatım yetersiz kalırsa, sonrası Yaradan ile kul arasındaydı.

Her nefis kendi mücadelesinde yalnız kalmalıydı. İmamlar yol gösterici olmalıydı, yönetici değil. Turan Hoca'yı en çok da bu görüş sıkıntıya sokuyordu. Bu kadar emek verdikten, böyle büyük bir gücü bir araya getirdikten sonra bunu yönetememek fikri çok rahatsız ediciydi.

Efendi'nin desturu üzerine içeri girip elini öptü. Sedire, yanına oturdu. Yorgun olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

Hoca Efendi duasını okudu, ellerini Turan Hoca'nın başına sürdü. Sonra da derin bir nefes alıp geriye yaslandı. "Hoş geldin. Ee, anlat bakalım, yolculuk nasıl geçti? Gaziantep cemaati neler yapıyor? Halleri nedir? Merakta bıraktınız bizi."

Turan duraksamadan cevap verdi. "Sağlığınıza duacıyım hocam. Çok şükür tek parça geldik geriye. Uçak ziyadesiyle sarstı havadayken. Gaziantep'tekiler iyilerdir, hepsi binlerce şükran ile mübarek ellerinizden öperler efendim. Tahsinlerde kaldık hep beraber. Sağ olsunlar izzeti ikramda kusur etmediler." Bir an için durup Efendi'nin ilgisini anlamak istedi, sonra devam etti. "Fabrikanın inşaatına gittik. Hemen hemen bitmiş gibi. Önümüzdeki ay makineleri Irak sınırından getirecekler inşallah. İşçileri eğitime almışlar. Bir sonraki ay da hammadde alımı başlayacakmış. Eylüle de ilk ihracatı yaparız Allah izin verirse, diyorlar."

Hoca Efendi anlatılanlardan memnun bir şekilde başını salladı hafifçe, sonra da onayladı. "Allah izin verir de hayırlara vesile olur inşallah."

Turan Hoca, Efendi'nin sözünü bitirmesinin ardından devam etti. "Bağlara gittik. Bayağı büyütmüşler tarlaları. Diğer köylülerden de katılanlar olmuş. Havaalanı yolunun sağ tarafında iki bin dönüme ulaşmışlar. Onlarca fakire ekmek dağıtıyorlar. Beraber ibadet ettik, sohbetlerde bulunduk. Her şey çok güzeldi."

Efendi, Turan Hoca'nın lafını bitirdiğini görünce sırtını sıvazlayarak,

"Yoruluyorsun Turan, biraz dinlenmen gerekir. İstersen Almanya seyahatini bir iki hafta ertele," dedi.

Erteleme lafı Turan'ı rahatsız etti. Belli etmemeye çalışarak,

"Ben iyiyim, ama Almanya'ya gitmezsem ordakiler için büyük rahatsızlık olur. Zaten uzun zaman oldu gitmeyeli. Geçende Cemal telefonda kendilerini ihmal ettiğimizi söyleyip sitem etti. Bu seyahati de gerçekleştireyim efendim, daha sonra dinlenirim izniniz olursa," diye cevapladı.

"Peki, sen bilirsin."

"Siz gelmeyi düşünmüyor musunuz?"

"Hayır, yorgunum, hem de çok yorgunum. Bu kalabalık, gürültü, yollardaki meraklı bakışlar, gazetecilerle karşılaşma korkusu beni çok huzursuz ediyor. Sen Nihatlarla beraber git. Ordakilerin de gönlünü al. Ne yaptıklarını anla. Nasihat et. Önümüz yaz, nasıl olsa çoğu izne geliyor. Burda görüşürüz."

Tirajı yüksek Amerikan yanlısı bir gazetenin yazı işleri müdürünün ricası üzerine bir röportajı yayınlanmıştı Efendi'nin. Ortaya çıkmaktan çok haz almadığından, alışılmadık bir durumdu bu. Gazetenin pazar ekinde görüşmenin yayınlanmasının ardından çıkan saldırgan yorumlar Efendi'yi üzmüş, tansiyonunun yükselmesine neden olmuştu. İki gün boyunca yataktan kalkamamış, bu nedenle de bir daha böyle ricaları kesinlikle geri çevirme kararı almıştı. Takıyye yapmakla suçlanıyordu. Ekonomik bir güce ulaşmak için insanların duygularını sömürdüğü iddia edilmiş, özellikle emekli bir paşa tarafından haksızca eleştirilmiş, alay edilmişti.

Turan bütün bunları düşününce Efendi'nin ortalarda gözükmek istememesini anlayışla karşıladı. Aslında bir bakıma işine de geliyordu. Efendi'nin olmadığı seyahatlerde muazzam bir ilgi

ve saygı görüyordu. İçindeki liderlik zehrinin kabında delikler açılıyor, hırs beynini kaplıyordu. Tek başına lider olmak, yaşanması gereken bir duyguydu.

Başını hafifçe öne eğip sade bir tevekkül gösterisinde bulundu.

"Emriniz başımızın üstünedir, nasıl uygun görürseniz." Daha sonra da ayağa kalkarak Efendi'nin elini öptü.

"İzninizle, bir emriniz yoksa ben dinlenmek düşüncesindeyim," dedi.

"Yarın kaçta uçak?"

"11.00'de efendim."

"Peki, hadi hayırlar olsun. Güle güle gidin de dönün inşallah," diye cevapladı Efendi.



8

İSTANBUL

Atatürk Havalimanı

Mayıs

Atatürk Havalimanı'nın dış hatlar yolcu salonunun girişindeki güvenlik noktasından beraberindeki iki fedaiyle geçen Turan Hoca, üzerlerine yönelen bakışlara aldırmadan tavanlarda yer alan yılan gözü güvenlik kameralarının ön cepheden yüzlerini göremeyeceği bir banka yöneldi. Oturmalarıyla birlikte ellerindeki çantalardan gazetelerini çıkarıp okumaya başladılar. Gazeteler yüzlerini örttüğünden etraftan daha rahat soyutlanıyorlardı. Havalimanlarında güvenlik kameraları nedeniyle birbirleriyle konuşmazlardı. Kendilerini izleyen istihbaratın video kayıtlarından dudak okuyabildiğini biliyorlardı.

Bir süre sonra Turan Hoca tuvalete gitmek istedi. Gazeteyi katlayıp yanına bırakırken, "Ben tuvalete kadar gidiyorum. Sizin

gelmenize gerek yok. Beş dakikaya kadar dönmezsem gelirsiniz," dedi.

Fedailer onayladıklarını belirten bir hareket yaptılar.

Uzun çember sakalı, takkesi, yetmişlerden kalma böcek gözü güneş gözlükleri, toprak rengi bol takım elbisesi, yakasız beyaz gömleği ile Turan Hoca ilgi çeken bir tipti. Önünde yürüyen genç bir kadına takıldı bakışlan birden. Rugan deriden yapılmış, siyah yüksek topuklu çizmeleri, mankenlere özgü uzun bacaklarıyla oldukça dikkat çekici görünüyordu. Giydiği siyah deri pantolon vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, poposunu olduğundan diri ve gergin gösteriyordu.

Beline kadar uzanan san, dalgalandırılmış saçları, her adım atışında yaylanarak canlılığını ortaya koyuyordu. Hoca şeytana mağlup düştüğünü hissetti. Kadının çıkıntılı poposuna bakarken kendisine ve zayıf düşüşüne kızdı. Şeytana küfretti. Tuvalete doğru yönelirken yürüyüşünü sürdüren kadına nefretle bakarak, "Orospu! Çok yakında... Çok yakında gününüzü göreceksiniz!" dedi.

Uçağın havalanmasından üç saat sonra Köln Havaalanı'nda iki mürit tarafından karşılanarak, kalacakları eve götürüldüler. Almanya ya da yurtdışındaki herhangi bir ülkeye yapılan seyahatlerde polisin ve gizli servislerin dikkatini çekmemek için sadece iki kişinin kendilerini karşılamasına izin verirdi. Karşılayıcı mutlaka sıradan giyimli genç biri olurdu. Çoğu zaman hoca tek seyahat ederdi.

Gittiği ülkelere mutlaka ticari vize ile girer, asıl işlerini yaparken de müritlerinin ticari ilişkisi olan yerel bir iki şirketi ziyaret eder, bilgi alırdı.

Türklerin yoğun olarak oturduğu bölgede yer alan Heimerstrasse'de üç katlı bir evin önünde duran otomobilden inen Turan Hoca derin bir nefes alarak, "Şükürler olsun sana Rabbi'm," dedi.

Her zamanki içten karşılamalar ve ardından yenen öğlen yemeğinden sonra, hoca ve karşılayıcı, fedailerden ayrılarak iki sokak arkadaki merkez camiine yollandılar. Cemaatin sevinç dolu karşılaması ve ardından yapılan sohbetler, ikindi namazı ve sonrasına kadar devam etmişti. Hoca konuşmaları sırasında daima cebinde taşıdığı küçük deftere Osmanlı harfleriyle notlar almış, bazı müritlerle özel olarak baş başa görüşmüştü.

Akşam yemeği için kalacakları eve döndüklerinde muhteşem bir sofra kendilerini karşıladı. Boğazına düşkünlüğü ile tanınan hoca için özel bir sofra hazırlanmıştı. Asabi yapısı nedeniyle ne kadar yemek yerse yesin bir türlü kilo almazdı. Metabolizması hızlı çalışıyor, bu durum da ona dilediği kadar yeme şansı veriyordu.

Yemeğin üzerine içilen Türk kahvesi ve ardından kılınan namaz sonrasında fedailere istirahat etmeleri için izin verdi. Odasına çekildikten bir saat kadar sonra sessizce çıktı. Karşılayıcı onun odadan çıkmasını bekliyordu. Hiçbir soru sormadan sessizce sokak kapısını açarak yol verdi.

Gecenin karanlığına çıkan hoca acele etmeden sokaklar arasında bir müddet amaçsızca yürüdü. İzlenmediğinden emin olunca sokağın köşesinde bekleyen taksi durağına yöneldi.

Durakta bekleyen iki araçta da şoförler oturuyordu. Hoca şanslıydı, şoförlerin ikisi de Almana benziyordu. Tereddüt etmeden, bozuk bir İngilizce ile sıranın kimde olduğunu sordu. Daha sonra da araca binip "Otel Corint" talimatını verdi.

Turan Hoca, Avrupa seyahatlerinde, özellikle Almanya'da Türk şoförlerin kullandığı taksilerden uzak dururdu. Bunların çoğunun istihbaratçı olduğunu biliyordu. Riske girmek ona göre değildi.

Taksinin Otel Corint önünde durmasıyla, ücreti ödeyip küçük bir bahşiş bıraktıktan sonra lobiden içeri girdi. Etrafına

bakmadan sakin adımlarla asansöre yöneldi. Metal kapı kapandığında sırasıyla beş, sekiz, on iki ve on sekizinci katların düğmelerine bastı. Böylece aşağıdan asansörün hareketini izleyen biri hangi katta indiğini anlayamazdı.

Asansör önce beşinci katta durdu. Kapı açıldığında şanslıydı, kimse yoktu. Daha sonra sekizinci katta da durdu. On ikinci kata geldiğinde asansörden çıkıp yangın merdivenlerine yöneldi ve ikinci kata indi.

218 numaralı odanın önüne geldiğinde heyecandan nefes nefeseydi.

Bir şükür duası okuduktan sonra yavaşça kapıyı iki kısa bir uzun aralıklı tıklattı.

Odanın kapısı yavaşça açıldı. Kapıda, arkadarı gelen ışık yüzünden suratı belli olmayan, ince uzun yapılı, yaşlı bir adam belirdi.

Üzerinde blazer bir ceket vardı. Adam tok bir sesle, "Gel bakalım Turan, gel, hoş geldin," diyerek odaya geri döndü.

Turan Hoca kapıyı kapatıp odaya girdiğinde uzun boylu, yorgun yüzlü adam karşılıklı duran iki berjer koltuktan birine oturmuş, bacağını nazikçe diğer bacağının üzerine atmış, kendisini mağrur bir ifadeyle izliyordu.

Hoca bir an için heyecandan kusacağını hissetti. Ani bir hamleyle koltukta oturan adamın önünde diz çöküp pantolonunun paçasını yumuşakça öptü. Abartısız bir hayranlık ve titreme dolu bir sesle dudaklarından bir tek kelime döküldü. "Efendimiz!"



9

İSTANBUL

Maçka

Mayıs

Çalar saatin odayı dolduran tiz sesi, derin bir uykuda olan Selim Tekin'i uyandırdı. Gözlerini açmadan elinin tersiyle saatin kontrol düğmesini bulup sesi kesti. Sonra tekrar gördüğü rüyaya gitmek istedi, ama başaramadı. Beyni çalışmaya başlamıştı bir kere ve bu durumu iyi bilirdi. Tekrar uykuya dalması artık imkânsızdı. Çaresizlik içinde, gözlerini açmamaya çalışarak denizin üzerinde hayal etti kendisini, ama beceremedi. Suya battı. Boşuna uğraştığını düşünmeye başladı. Madem uyuyamayacaktı o halde neden ısrar ediyordu.

Birden, ismini bilmediği çiçeğin keskin kokusu genzini okşadı, tıpkı sabahları gelip burnundan öpüp uyandırmaya çalışan bir sevgili gibi. Hatırladı: Dün Beşiktaş'ta kırmızı ışıkta beklerken otomobillere çiçek salmaya çalışan genç bir kızdan almıştı. Bu kadar iyi kokacağını bilseydi birkaç tane daha alırdı. Acaba bir şey mi sıkıyorlardı çiçeğe? Bu düşünce rahatsız etti onu. Muzları mazotla sararttıklarını anlatmıştı bir arkadaşı, ama çiçeğe koku püskürtülmesi konusunda bugüne kadar herhangi bir şey duymamıştı. Eti ne budu ne bu işin, diye düşündü. Hangi salak marketten kokulu parfüm alıp çiçeğe sıkar, sonra da bunu trafiğin ortasında saatlerce ayakta durarak, dünya kadar zehirli gaz soluyup satmaya çalışırdı ki? Maliyeti kurtarmazdı bir kere. Ya kokulu sprey satan bir marketi soydularsa ve ellerinde bir depo dolusu varsa? Bu düşünce de saçma geldi ona. Kim gidip uyduruk kokular saçan spreylerle dolu bir depoyu soyardı ki?

Gerçi nice salaklar duyuyordu iş hayatında, ama bu kadar küçük çaplı bir iş için hapsi boylamayı kimse istemezdi. Uyduruk koku...

Uyduruk koku kelimesini zihninde tekrarlayınca bu düşünceyi alıp burnundaki koku örneğiyle karşılaştırdı. Birbirini tutmuyordu.

Öyleyse bu doğal bir kokuydu. Bu ispat onu rahatlattı. Gözlerini aralayıp yatağın yanındaki sehpa üzerinde duran vazonun içindeki sarı ve mor renklerdeki çiçeğe baktı. Bir de şunların adlarını öğrenebilseydi.

Kalkmaya yeltenmeden gözlerini tekrar kapattı.

Ömürleri ya da çocuklukları köyde geçmiş çocuklara bayılır, hep özenirdi. Onlar bütün ağaçları tanır, bütün çiçekleri ve çiftlik hayvanlarını bilirlerdi. Evet, köydeki çocuklar doğayla uyumlu olma ve birlikte gelişme konusunda onun gibi beton bahçelerde büyüyen çocuklardan daha başarılıydılar. Fakat kendisinin de onlarda olmayan özellikleri vardı.

Mesela asla yolunu kaybetmezdi. Dünyadaki hangi şehre giderse gitsin pusula veya harita olmaksızın istediği noktayı bulurdu.

Bunun yanı sıra çok iyi otomobil kullanırdı. İstanbul gibi bir yerde otomobil kullanmak, hele yan koltuktaki bir çanak içinde duran yumurtaları kırmadan bunu yapabilmek her babayiğidin harcı değildi.

Bu kadar acemi şoförün içinde kaza yapmadan otomobil kullanmak gerçekten övünülecek bir yetenekti. Sadece aracı iyi kullanmak yetmezdi.

Otomobil içinde de kapkaççıların ya da psikopatların saldırısına maruz kalabilirdi insan. Bunu engellemek için otomobile her bindiğinde kapılarını içten kilitlerdi. Korkuyor muydu? Hayır. Sadece saçma sapan bir tahrike maruz kalıp içindeki şiddetin kontrolünü kaybetmek istemiyordu. Bir kapkaççıyı öldürüp hapse düşmeye değmezdi. Özgürlük önemli bir zenginlikti ve o bunu sıkı sıkıya sahiplenmeli, bununla ilgili kumar oynamamalıydı.

Belki de böyle sonu özgürlüğüne mal olacak hayati durumları, kader denilen krupiye oynatıyordu. İnsanı yoldan çıkarmak ve elindeki hürriyet zenginliğini almak için tahrik ediyordu.

Tahriklere uyup özgürlüğünü masaya koyduğunda da mutlaka kaybediyordun.

Öyle ya, kumar oynayıp da masadan fazla kazanmak mümkün müydü? Asla kumar oynamamalı özgürlüğüyle insan, diye düşündü.

Birden gözlerini açtı. Bu kadar saçma düşüncenin içinde ne aradığını sordu kendi kendine. Aklına Lale geldi. Canı sıkıldı. Onu da kaçırmıştı işte. Aslında bir erkek arkadaşının olma ihtimali zaten vardı. Şanssızlık bunu öğrenmekti. Yataktan kalkıp banyoya geçmeden önce CD okuyucunun düğmesine bastı. "Bu gece kopmam lazım" diyordu şarkıyı okuyan. Severdi bu şarkıcıyı. Pozitif bir adam olmalı, diye düşündü. Bu kadar pozitif olabilmek için hiç televizyon seyretmiyor olmalıydı.

Banyoya geçip aynadaki görüntüsünü inceledi bir süre. Yorgun ama keskin gözler, onların üzerine binmiş bir kaş kemeri. Kartal başına benzetti profilini. "Bakımsız kartal," diye dalga geçti bir ses içinden. Sahi, Beşiktaş şampiyon olur muydu acaba bu yıl? Belki de futbolcu olmalıydı. Tabi artık geç kalmıştı ama belki bir dahaki hayatta... İyi para alıyorlardı, akıllı olanları kahraman oluyordu toplumun gözünde. Hele bir de milli maçta gol atarsan milli kahraman olurdun... Kahraman olmak nasıl bir duyguydu acaba?

Soğuk suyu yüzüne çarpınca kendine geldi. Tekrar aynadaki görüntüsüne baktı, suların çenesinden akışını izledi. Yorgunluk değildi yüzündeki. Daha çok, basit bir el bombası gibiydi; pimini çektiğinde her şeyi değiştirecek bir bomba. Pimin hiç çekilmemesini arzu ediyordu. Günlerden cumartesiydi ve tıraş olması gerekmiyordu.

Bu duyguya bayılıyordu. Tıraş olmamak özgürlüğün ta kendisiydi.

Duşun altına girdiğinde suyu cildini kızartacak kadar sıcağa ayarladı. On dakika kıpırdamadan suyun altında durdu. Sonra da buz gibi yaptı ayan ve yaklaşık iki dakika dayanabildi. Her sabah bu sıcak sonrası soğuk şok onu kendine getirebilen tek alışkanlıktı.

Ne kahvaltı, ne de başka alışkanlıklar vardı onun için. İlle de bu duş ve sonrasında ılık su içmek. Musluğu kapattıktan sonra suyun bedeninden iyice akması için bekledi. Kurulandıktan sonra belinde havluyla banyodan çıktı.

Mutfakta her zamanki gibi ılık suyunu hazırladı. İki kocaman bardağı yuvarlarken suyun damağından aşağı inişini duyumsadı gözlerini kapatıp. Sonra yatak odasına dönüp giyinmeye başladı.

Bir kot, bir tişört yeterliydi bugün. Evden çıkmadan önce salonun penceresini açıp manzaraya baktı uzun uzun. Karşıda Topkapı Sarayı bütün ihtişamıyla duruyordu. Karaköy'den, Eminönü istikametinden karşıya geçen vapurlara baktı. Aradan kaçmaya çalışan sandalları gördü. Sabahın sekizi olmasına rağmen deniz trafiği hızlıydı yine.

Kız Kulesi'ni seyretti. Kulenin hikâyesini hatırladı: Babası güya kızını bir yılandan korumak için bu kuleyi inşa ettirmişti. İnsan kızını nasıl böyle bir yere hapseder, diye düşündü. Nasıl bir babaydı acaba? Ya da daha önemlisi, kızcağız ne durumdaydı, ne düşünmüştü?

Yanında birileri vardı herhalde. Belki de hikâye uydurmaydı.

Neden her sabah bu manzaraya bakıp aynı düşüncelerde dolaştığı aklına gelince gülümsedi. Herhalde onun takıntısı da buydu.

Sultan olmak neye benzerdi kim bilir? Sultan olmak ister miydi? Çıldırıyordu yine. Arkadaşları haklıydı, belki de gerçekten abartıyordu.

Neden diğer uyanan insanlar gibi davranmazdı da böyle abuk sabuk düşüncelere dalardı? Yalnız yaşamanın arızaları bu tip saplantılar ya da habis düşünceler olmalıydı.

Evden çıkarken otomobilini almaktan vazgeçti, Beşiktaş'taki vapur iskelesine kadar yürümeye karar verdi. Enfes bir İstanbul sabahıydı.

Masmavi bir gökyüzü, ender temiz havalardan biri... Ağaçlar iyiden iyiye yeşile çalmıştı. Tazelik her yerden fışkırıyordu. Bunu hissetmenin keyfini sürdü.

Trafik rahattı henüz. Yürümeyi kesinlikle seviyordu. Her cumartesi sabahı aynı planı uyguluyordu. Vapurla ya da otomobille Kadıköy'e geçiyor, ara sokaklarda kaybolmanın zevkine varıyordu.

Manavlardaki taze sebze ve meyvelerden satın alırdı. Mevsimine göre meyvenin en iyisi Kadıköy çarşısındaki bu küçük manavlarda satılırdı. Sebzede de üstüne yoktu bu zerzevatçıların. Sonra meşhur şekerciden badem ezmesini alırdı. Ardından da üye olduğu kitapevine girer, yaklaşık iki saat boyunca kitap seçerdi. Kiminin arkalarındaki özeti ya da yorumlan okur, kiminde de rasgele bir sayfa seçip yazarın anlatımına bakardı. İlgisini çeken bir tarz ise mutlaka satın alırdı. Bazen bu elemeye rağmen kitabı onuncu sayfasında okumayı bırakırdı. Öyle ya, her yazardan hoşlanmak zorunda değildi.

Bazısı alır götürürdü kendi dünyasına, bazısı da beceremezdi bunu.

Ne istediğini bilmenin rahatlığıyla yapardı bu seçimleri.

Taksitle kitap almaktan nefret ederdi. Bir kitabı okuması en fazla altı saat sürerken parasını altı ayda ödemek saçma ve zahmetli gelirdi. Sonra tekrar ara sokaklarda kalabalığa karışır, insanları inceler, amaçsızca dolaşır, acıkınca da midye ya da

kokoreç yerdi. Bu fasıl öğle saatlerine kadar sarkar, sonra da eve dönerdi.

O gün de diğer cumartesi günlerinde olduğu gibi vapura bindi.

Hemen üst kata çıkıp en arkaya giderek uygun yerde durdu. Martılara simit atan romantikleri seyretmek istiyordu. Aslında romantiklerin simit atışı onu ilgilendirmiyordu. Martıların birbirlerine çarpmadan, nasıl bu kadar yakın bir düzende uçtuklarını merak ediyordu.

Bir martıyı mimliyor, sürekli o martının hareketlerini takip ediyordu.

Çok geçmeden, vapurun hareket etmesiyle birlikte yolcuların martılara simit servisi başladı. Kuşların bu alışverişi nasıl kabullendiklerini merak etti. Kısa bir süre sonra yaklaşık yirmi otuz martılık bir grup vapurun peşine takıldı. Grubun sırayla ilerlediklerini fark etti. Öndeki yedili sekizli martı ekibi simidi atan adama yakın uçuyor, simit parçasını almak için en fazla dört deneme yaptıktan sonra grubun önünden çekilerek havada geniş bir sekiz yapıyordu. Böylece gruptaki her ekibe öne geçme sırası geliyordu. Daha iyi avcı olanlar kıvrak bir boyun hareketi ve ardından gelen yatay bir pikeyle simit parçasını kapıyor, grubun arkasına geçiyordu. Bu çalışmayı yaklaşık iki metre mesafeden izlemek müthiş zevkliydi ve saatlerce vaktini bu alışverişi izleyerek geçirebilirdi. Ayrıca çıkardıkları sesleri de yakalamaya çalışıyordu. Doğanın bu konserini hiçbir kaygı olmadan dinlemek, müthiş bir zevkti.

Vapurun iskeleye yaklaşmasıyla martı grubu sofradan kalkan misafirler gibi ardına bakmadan uzaklaştı. Kalabalıkla birlikte iskeleden çıktığında saat ona geliyordu. Öncelikle sokaklarda gezinmeye karar verdi. Eski İstanbul evlerinin önünde kaçak seks filmi satan Anadolu'dan göçmüş garibanlara baktı. Ekmek parası

kazanmak uğruna kendilerine uygun gördükleri kaba ve saldırgan bakışlara dikkat etmeden sessizce geçti aralarından. Apartman kapısına açtıkları dört beş sebze sandığıyla para kazanmaya çalışan insanları izledi.

Günde kaç sebze satarlardı acaba? Böyle bir iş yaparak hayatlarına ne katabiliyorlardı kim bilir.

Kullanılmış eşya satan dükkânların arasında da dolaştı bir süre.

İkinci el bir eşyayı alıp eve koymak bir sevinç miydi, acı mı?

Başkalarının hatıralarını taşıyan bir sehpa ya da dolabı alıp eve götürmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Gerçi uzun bir süre önce kendisi de eski eşyalara merak sarmış, neden sonra bu eşyaların insanların özel hayatlarına şahitlik eden ortaklar olduğu düşüncesi beynine saplanınca da soğumuştu bu meraktan. Öyle ya, neler görmüş, nelere şahit olmuşlardı, kimse bilmezdi, ama bu onların başkaları tarafından kullanılmış olmaları gerçeğini değiştirmiyordu.

Satıcılar meraklı bakışlarını görünce alıcı olduğunu sanıyor, eşyalara daha yakından bakması için dükkânların içine davet ediyorlardı.

Tüm bu davetleri nazik ve mahcup bir gülümsemeyle reddediyordu.

Sokaklar gittikçe hareketleniyordu. Etrafta yer alan korsan müzik ürünleri ya da kitap satan o kadar çok tezgâh vardı ki… Tabi kitapçıları ve cep telefonu satıcılarını da unutmamak gerekirdi. Gençlerin, özellikle de öğrencilerin ilgisini çeken ne varsa Kadıköy çarşısında uygun fiyatla satılmaktaydı. Özellikle hafta sonları öğrencilerin burada sözleştiğini ve uzun saatler geçirdiklerini biliyordu. Yavaş yavaş acıkmaya başlamıştı. Yokuş aşağı yürüyüp köşedeki midyecide karnını doyurmaya karar verdi.

Tavadaki kızgın yağa atılan una bulanmış midyeler bir iki dakika içinde sararıyordu. Midyelerin kızarmasını seyrederken kendini tatilde hissetti. Bu duygu içini ısıttı. Seneler olmuştu tatile gitmeyeli.

Oysa her yaz güneye, o eşsiz tatil yörelerine inmek istiyordu, ama olmuyordu işte. Yazın işler yoğunlaştığından tatilini kışa erteliyor, kışın da soğukta tatile çıkmak zahmetli geliyordu.

Satıcı ekmek arası midyeyi uzattığında daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Teşekkür ederek parayı ödedi. Sonra da meydanda yer alan kilisenin duvarına sırtını verip yemeye başladı. Geleni geçeni izliyor, evinin balkonunda oturuyormuşçasına rahat bir şekilde elindeki ekmeği ısırıyordu. Kaba göründüğünü biliyordu, ama içinden böyle davranmak geliyordu. Ağzındaki lokmayı çiğnerken gözlerini kapayıp başını hafifçe yukarı kaldırdı. Şimdi güneşin sıcaklığını daha iyi hissediyordu.

Birden bir elektrik hissetti, rahatsız olup gözlerini yavaşça araladığında karşısında bir kadının fotoğrafını çekmekte olduğunu fark etti. Makine hâlâ kadının yüzünü gölgelediğinden kim olduğunu çıkaramıyordu.

Kadın deklanşöre basarken onu inceledi. Spor ayakkabılarının üzerine geçirdiği kot pantolon uzun bacaklarını ve dar kalçasını ortaya çıkarıyordu. Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını sıyırmış olduğu için güneşten bronzlaşmış kolları rahatlıkla görünüyordu. Bronzlaşmak için çok erken bir zamandaydılar; suni güneş ışığı etkisi satan güzellik salonlarında bu kadar kararmış olmalı, diye düşündü.

Kömür karası iri dalgalı saçları omuzlarından göğsüne dökülüyordu kadının. Nihayet kamerayı yüzünden çekince Selim'in çatık kaşları elinde olmadan yumuşamaya başladı. Dolgun dudakların çevrelediği geniş bir ağız ve içten gülümsemeyle ortaya

çıkan bembeyaz dişler. Genç kadın, yay gibi kaşların altına sığınmış kömür tanesi gözleriyle mahcup mahcup bakıyordu.

Selim yakınlarda bir televizyon dizisi çekimi olmalı, diye düşündü.

Şu popüler mankenlerin oynatıldığı dizilerden... Çok güzel bir kadındı. Gülümseyerek yanına geldi.

"Kusura bakmayın, sizden izin almadan birkaç kare fotoğrafınızı çektim," dedi.

Selim ayağa kalkarak cevap verdi. "Rica ederim. Ne için çektiniz?"

"Ben Hayat İstanbul dergisi için çalışıyorum. Şehirden İnsan Manzaraları isimli bir çalışma hazırlıyorum. Sizi de böyle kendi halinizde yemek yiyip güneşlenirken görünce dayanamadım. Sorun olur mu?"

"Gözlerimin açık olduğu fotoğrafları yayınlamayacağınıza söz verirseniz sorun yok."

"Tamam, söz. Keyfinizi bölmeyeyim. İyi günler."

Selim, "İyi günler," diyebildi sadece uzaklaşan kadının arkasından bakarken. Sonra da iletişim fakültesine gitmediği için kendi kendine küfretti. Keşke gazeteci olsaydım, diye düşündü. O zaman böylesine güzel kadınlarla bir arada çalışabilirdi. Kadının kalabalığa karışmasından sonra ekmeğin kalan kısmını ağzına atıp kitapçıya doğru yollandı.

Kitapçıda her zamanki gibi bir iki müşteri tembel tembel raflara bakıyor, kitabevi çalışanları da ortalığa göz kulak olarak kitap çaldırmamaya çalışıyordu. Bu bakışların normal müşterileri rahatsız edeceğini bilmeleri gerekirdi oysa. İlk geldiğinde de kendisini izlediklerini fark etmiş, ama on iki kitap satın aldığı için bir sonraki hafta gelişinde rahat bırakılmıştı. Satıcılar, ekonomik şartların bu kadar ağır olduğu bir zamanda, bir kerede bu kadar çok kitap alan müşteriyi her zaman karşılarında göremiyorlardı

haliyle. Bu yüzden daha ilk haftadan önemli müşteriler listesine adını yazdırmıştı.

Yaklaşık bir saat rafların arasında gezindi. Yeni çıkan kitaplara baktı. Seçtiklerini kasaya taşıyıp geri döndü. Biyografiler bölümünün altını üstüne getirdi. Birkaç hatıra kitabı buldu. Osmanlıcayı kendi kendine öğrenebilmesini sağlayacak bir kitabı da aldıktan sonra kasaya giderek hepsinin bedelini ödedi. Bu kitaplardan kaçını okuyacağını, kaçını da beğenmeyip çevresindeki insanlara hediye edeceğini düşündü. Yapacak bir şey yoktu, bu huyunu değiştirmek niyetinde değildi. Gerçi pahalı bir alışkanlıktı, ama diğer tuhaf alışkanlıklarına uyuyordu.

Kitapçıdan çıktıktan sonra iki dükkân ötedeki tarihi şekerciye girdi. Dört yüz yıldır kuşaklar boyu şekercilik yapan bu adamların sırrını öğrenmek isterdi her zaman. İstanbul'da ya da Türkiye'de kaç şirket vardı acaba yüzyılı aşabilen, kim bilir? Biraz fındıklı akide şekeri, biraz da badem ezmesi aldı. Dükkândan çıkarken eve kadar dayanamayacağını düşünüp kesekâğıdını açarak iki badem ezmesini ağzına attı. Tatları muhteşemdi. "Bu adamlar," dedi kendi kendine. "En az birkaç yüzyıl daha bu işi başarıyla götürürler."

Yazı müjdeleyen meyveler tezgâhlara çıkmıştı ama otomobili olmadan bunları satın alıp eve kadar taşıma fikri birdenbire yordu onu. Omuz silkerek ertesi gün sabahtan otomobille gelip bu işi çözebileceğini düşündü. Olmadı, diğer insanlar gibi yapıp evine yakın bir pazar yerinden, bu seferlik Beşiktaş'taki balık pazarından almalıydı meyve ve sebzeyi.

Rıhtıma geldiğinde bir simit aldı her zamankinden farklı olarak.

Nedense bu sefer de kendisi atmak istedi simit parçalarını martılara.

Beyinlerinin yeterince gelişmemiş olması onlar için ne büyük avantajdı. Yoksa bu kadar aşağılayıcı biçimde beslenmek zorunda kalmanın yarattığı yıkımla yaşama isteklerini kaybedebilirlerdi.

Kendisini bu şekilde yemek yemeye çalışırken düşündü. Berbat bir duyguydu bu. Martılar adına sevindi. Çok mu uçuk düşüncelere girmişti yine? Hayır, çünkü Maymunlar Cehennemi isimli filmde de benzer bir sahne vardı. Demek ki dünyanın öte tarafında da kendisi gibi saçma sapan düşünen insanlar yaşıyordu. Tabi bir farkla... Onlar bu saçına fikirlerle zengin oluyordu. Dalgın bir şekilde vapura binip ikinci kata çıktı, en arka kısma gitti. Korkuluklara yaslanmadan önce kitap ve şeker poşetlerini bacaklarının arasına alarak elinde simit, denizi izlemeye koyuldu.

Vapurun hareket edip Haydarpaşa önünden geçmesiyle martı grubu birden peydahlanarak, vapura yakın uçmaya başladı. İlk simit parçalarını en yakın duran martıya atarken, birbirlerine çarpmadan bu işi nasıl yaptıklarını merak etti. Aralarında nasıl bir iletişim vardı acaba? Mutlaka bizim gibidir, diye düşündü. Liderler, işçiler, kötüler, iyiler, tembeller vardır aralarında. Yine de birbirlerine saldırmadan, disiplinle sıralarını beklemelerine hayran kaldı.

Kız Kulesi önlerine geldikleri sırada bir rahatsızlık hissetti.

Sol tarafına dönüp bakınca fotoğraf makinesinin iri bir böceğin tek gözüne benzeyen objektifini gördü. Esmer kadın yine fotoğrafını çekiyordu. Hem sevindi, hem de canı sıkıldı. Rastlantının bu kadarı fazlaydı. Kadının açıklama yapmasını bekler gibi ellerini iki yana açtı. Kadın fotoğraf makinesini çantasına yerleştirirken yanına yaklaştı.

Yine o muhteşem gülümsemeyle içten bir şekilde açıkladı. "Lütfen yanlış anlamayın, tamamen tesadüf. Çok hoş görünüyordu, ben de dayanamadım. Kızmadınız ya?"

Bir an için kadından gelen elektriği hissetti. Yalan söylemiyordu.

Durumun rastlantı olduğuna inanınca gevşedi. "Beni izlediğinizi düşünmeye başlamıştım ama."

Kadın cevap olarak elini uzattı. "Tekrar özür dilerim. Gerçekten tesadüftü. Merhaba, ben Helin."

Kadının uzanan elini fazla sıkmadan kavradı Selim. Gülümsedi.

"Ben de Selim. Güzel bir tesadüf oldu. Tanıştığımıza sevindim."

Sonra martıları işaret ederek ekledi. "Siz de denemek ister misiniz?"

Helin çocuk gibi sevindi. "Yaşasın! Aklımdan geçeni okudunuz."

Yan yana geldiklerinde simitten büyük bir parça koparıp genç kadına verdi. Rüzgâr tarafında durduğundan kokusunu hissedebiliyordu, inanılmaz hoş bir şeftali kokusuydu bu, ne vıcık vıcık olgunlaşmış, ne de ham. Bir an için gözlerini kapatıp kokuyu arşivine kaldırdı.

Martılar bu kısa diyalogdan sıkılmış, tekrar simit atılma faslına dönmesi için etraflarında kısa ve kesik çığlıklar atarak turluyorlardı.

Simit parçaları birer birer havaya fırladığında seslerini keserek rutin akışlarına girdiler.

Selim birden rahatladığını hissetti. Kadından gelen elektrik onu dengeliyordu. Huzuru daha derin hissetmek için gözlerini yumdu.

Bu enfes koku, rüzgârın ılık dokunuşları, pozitif elektriğin vücuduna ve beynine yaptığı masaj başını döndürdü. Kadının yumuşak sesiyle kendisine geldi, "iyi misiniz?"

"Tabi ki iyiyim. Sadece Boğaz'ın havası ve bu masmavi gökyüzü çok büyük bir zevk, bunu daha derin hissetmek istedim. Zor geçen bir kıştan sonra insanı yeniden yaratan bir uyanış gibi..."

Helin merakla sordu. "Sahi, ne iş yapıyorsunuz?"

"Otomobil parçaları satan bir şirkette çalışıyorum, satış bölümünde."

"Ne güzel. Babam da otomobil tamircisiydi," dedi Helin. Sonra tekrar martılarla ilgilenmeye başladı.

Vapurun iskeleye yanaşmasıyla bu huzurlu ortam dağıldı. Martıların geri dönüşünü izlediler bir süre, daha sonra da beraberce iskele çıkışma kadar yürüdüler. İskelenin önünde ayrılmak için durdular.

Helin elini uzatıp, "Çok memnun oldum, tekrar özür dilerim rahatsız ettiysem," dedi.

Selim, kadının elini tutarken cevap verdi. "Asıl kaba davrandıysam ben özür dilerim. Ben de tanıştığımıza memnun oldum." Bir süre duraksadıktan sonra ekledi. "Eğer ileri gitmiş olmazsam, sizi yemeğe davet etmek isterim." Bunu söylerken elinde olmadan kızardığını hissetti.

Korktuğu cevabı almadı. Kısa bir duraksamadan sonra, "Siz bana telefonunuzu verin isterseniz, bugünler biraz yoğun geçiyor, ben uygun olduğumda sizi ararım," diye yanıtladı Helin.

"Yanımda kalem kâğıt yok. Mahsuru olmazsa kartvizitimi vereyim. En kısa zamanda aramanızı bekleyeceğim," diyerek cüzdanından kartvizitini çıkarıp verdi Helin'e.

Eve dönerken yol boyunca kızı düşündü. Kartvizit vermekle kabalık mı yapmıştı? Ama kalem kâğıt yoktu işte, ne yapabilirdi ki?

Birden elini alnına vurdu. Kızcağız cep telefonuna yazabilirdi numarayı.

Nasıl böyle bir salaklık yapmış olabileceğini düşünüp kendisine küfretti. Arar mıydı acaba? Yoksa nezaket icabı mı almıştı telefonu?

Gerçekten yemeğe çıkmak ister miydi? Kendisi neden telefonunu vermemişti? Ya kartı kaybederse nasıl bulacaktı kendisini?

Hayat İstanbul ülkenin en büyük iki haber dergisinden biriydi, ama oraya gidip ne diyecekti? Kızcağız onunla görüşmek istemiyorsa daha fazla zorlamak saçma olmaz mıydı? Ararsa nereye gideceklerdi?

Birden aklına gidebilecekleri uygun bir yer gelmedi. Balık yemeye mi götürmeliydi? Yoksa Çin lokantasına mı? Hangi mutfaktan hoşlanırdı acaba? Ya et yemekten hoşlanmıyorsa? Ya sadece sebze tercih ediyorsa? Aklına uygun bir lokanta adı gelmeyince panikledi.

En iyisi eve gidince Erol'u aramaktı. O zampara İstanbul'daki her lokantanın adını, yerini ezbere bilir, en uygun yemek yenecek yeri bulur, ona yardım ederdi. Bu fikir onu rahatlattı.



10

İSTANBUL

Ortaköy

Mayıs

Aradan beş gün geçmesine rağmen Helin aramadı. Selim neredeyse her dakika cep telefonuna bakıyor, numarası görünmeyen her aramada heyecanlanıyor, sesinin tonunu ayarlayıp, "Efendim?" diye cevap veriyordu, ama nafile.

Cuma günü, öğle saatleriydi. İstanbul'da ticaretin tahsilat günüydü cumalar. Satıcılar müşteri peşine düşer, tahsilat yap-

maya çalışır; müşteriler de bir bahane bulup ortadan yok olmaya bakardı.

Bu yüzden herkes trafikteydi ve cuma trafiği insanı çıldırtacak boyutlara varırdı.

Ofisin tüm camları açık olmasına rağmen, içerisi yaz sıcaklarının yaklaşmakta olduğunu haber veren boğucu bir hava ile dolmuştu.

Selim önündeki tahsilat listesini incelerken alnındaki birikmiş teri mendiliyle sildi. Ne gündü ama. Hem sıcak, hem de cuma.

Tüm haftalık stresin birikip doruğa ulaştığı, sıkıntının ve umutların zirve yaptığı gün...

Cep telefonu, mesaj geldiğini haber veren sesi çıkardığında yüreği ağzına geldi. Helin olabilir miydi? Sakin olmaya çalışarak telefonu eline aldı ve mesajı okumaya başladı. Mesaj, Helin'den geliyordu.

Çocuk gibi sevindi. Demek o da etkilenmişti. Hasta olduğunu, bu nedenle arayamadığını, uygun olursa cumartesi günü kahvaltıda buluşabileceklerini söylüyordu. Acele cevap yazıp kaçta, nerede buluşabileceklerini sordu. İki dakika sonra cevap gelmişti. On bir buçukta Moda'da Bahçe adlı bir kahvede buluşacaklardı. Tamam deyip numarasını kaydetti. Sonra telefonu kaybetmesi durumunda numarayı kaybedeceğini düşünerek, telefon defterine de kayıt düştü.

Ardından hemen Erol'u aradı. "Oğlum, inanmayacaksın ama, aradı ulan, aradı işte!"

Erol, arkadaşının sesindeki sevinci fark etmişti. "Dur koçum, dur, sakin ol bakalım. Kim aradı? Tane tane anlat da anlayalım."

"Helin, oğlum, Helin... Hani vapurdaki kız, şu Kızılderili kadınlara benzeyen."

"İyi ya, gözün aydın işte. Biraz sakin ol. Bu kadar heyecan niye?

Ne zaman buluşuyorsunuz?"

"Yarın kahvaltı yapacağız beraber."

"Anladım, hadi gözün aydın. Saçma sapan konuşup kızı kaçırma emi? Neyse, akşam ayrıntıları konuşuruz, tabi senin kalbin akşama kadar sağlam kalırsa. Ekmiyorsun di mi? Unutma saat yirmi üçte VlVI'de. Ayşe yanında bir arkadaşını da getiriyor sana. Gerçi bu Helin seni uçurmuş, ama sen yine de bu kızla bir tanış, ne olur ne olmaz. Belki senin Kızılderili sana sadece foto-modellik önerecektir, belki de sen her zamanki gibi kendi kendine gelin güvey olmuşsundur."

Selim daha fazla dayanamadı. "Erol, bokunu çıkarma. Surda iyi bir haber aldık, paylaşalım dedik, heves bırakmadın yahu."

"Tamam, nane amca, hemen bozulma. Dost acı söyler. Sen umudunu canlı tut, ama her şeye de hazırlıklı ol, anlaştık mı?"

"Peki."

"Hadi dostum, akşam görüşürüz, tam kapıda buluşacağız, bizi bekletme."

"Tamam."

Selim telefonu kapatırken düşünceliydi. Erol doğru söylüyor olabilir miydi? Belki de kız ondan hoşlanmamış, dediği gibi sadece iş konuşmak istiyordu. Omuz silkti. Kızı görene, oturup konuşana kadar bu heyecan dalgasının üzerinde kaymaya devam edecekti.

Sonra duruma göre pozisyon alırdı, şimdiden keyfini kaçırmasına değecek bir durum yoktu.

Ofisten eve döndüğünde uzun bir duş alıp dinlenmeye çekildi.

Yirmi iki kırk beşte saatin çalmasıyla kalkıp yeniden duş aldı. Üstünü giyinip sokağa çıktı. Ortaköy'e vardığında trafik iyice yoğunlaşmış, yüzlerce otomobil dolusu insan, çalışarak geçirdikleri haftanın acısını çıkartmak istercesine kendilerini

Boğaz'ın eğlencesine atmışlardı. Trafik polisleri etliye sütlüye karışmadan keşmekeşin yavaş ve zorlu akışını izliyor, gerekmedikçe otolarından inmiyordu.

Kış sezonunun en popüler gece kulüplerinden biri olan VIVI, Boğaziçi Köprüsü'nün hemen altındaydı. Londra ve Paris'ten sonra İstanbul'a da şube açan dünyaca ünlü eğlence kulüplerinden biriydi.

Yüksek ses düzeyindeki müzik yayını ve etkileyici dekorasyonuyla müşterilerin kendilerini bir film karesinde sanmalarını sağlıyordu.

Çok değil, bir kilometre ötede gecekondu mahallelerini kuşatan sefaletin eseri yoktu burada. Son model otomobillerden inen şık ziyaretçilerin Avrupa'daki benzerlerinden farkları yoktu. Çoğunluğunu 1980 sonrası zenginlerin oluşturduğu seçkin topluluk.

Selim güç de olsa kulübün önüne gelebilmişti. Otomobilini ya kındaki otoparka bıraktı. Alkol almak durumunda kalırsa eve taksi ile dönecek, ertesi gün de otomobili otoparktan alacaktı. Kulübün önünde rezervasyon yaptırmamış ya da kıyafetleri uygun olmadığı için içeri alınmayan, ancak bir umutla ilerleyen saatlerde içeri girmeyi bekleyen elli altmış kişilik bir grup vardı.

Selim çok geçmeden kalabalıktan ayrı bir köşede duran Erol ile kızları gördü. Ayşe'nin yanındaki kız hoş birine benziyordu, ama onun aklı Helin'deydi. İçi ısındı Kızılderili'yi düşününce. Böyle etkilenmek çok hoşuna gidiyordu. Erol da onu görünce hareketlendiler.

"Nerdesin be oğlum? Ağaç olduk burda."

"Kusura bakmayın, trafik berbattı. Merhaba Ayşe!" Ayşe ile öpüştükten sonra Erol'u da öptü. Sonra da arkadaşlarını tanıştırdılar.

"İşte Selim, bu Pelin. Benim en iyi arkadaşımdır kendisi."

Selim kızla tokalaştı. Tanıştıklarına memnun olduğu yalanını tekrarladı. Sonra da kulüpten içeri girdiler. Erol'un mahalleden arkadaşı kulüp koruma ekibinin lideri olduğundan kapıda herhangi bir sorun çıkmadı. Kalabalıkta zar zor ilerleyerek, durabilecekleri boş bir alan aradılar. Deniz kenarındaki barın köşesinde uygun bir yer bulup içkilerini sipariş ettiler. Selim içki içmekten hoşlanmazdı.

Oysa bir şişe viskiyi, bir saatte içebileceğini hissediyordu, ama vücudunun ve ruhunun bundan hoşnut olmayacağı ortadaydı. Bol buzlu bir alkolsüz meyve kokteyli söyledi.

Aslında gerçek hayattan uzak bu kulüplerdeki eğlence anlayışını sevmiyordu, ama itici olmaması gerektiğini düşündüğünden Erol'u kırmamıştı. Nihayetinde Erol da Ayşe de burada olmaktan hoşlanıyorlardı. Erol'un dirseğiyle kendisine geldi, Pelin sıkılabilirdi, onunla ilgilenmesini istiyorlardı. Arkadaşını kırmadı, kızla uzun bir sohbete girdi. Ne iş yaptığından nerede yaşadığına kadar bütün künyesini okuyan bir konuşmaydı bu. Sonunda da bütün yeni tanışmış çiftler gibi sustular ve etraflarıyla ilgilenmeye başladılar.

Bulundukları yer ortadaki büyük pisti rahatça görebilen bir konumdaydı. Selim için işin en zevkli yanı buydu. Pisttekileri ve etrafındaki masalarda oturup çok önemliymiş gibi görünen müşterileri gözlemlemeye başladı. Bir taraftan da herkes gibi yüksek oktavlı müziğin etkisiyle hafifçe sallanıyordu. Bu gibi gece kulüplerinde pist yakınında ya da piste bakan yüksek bir yerdeki masada oturmak her babayiğidin harcı değildi. Aslında böyle bir müzikte masada oturmak dünyanın başka bir kentinde, saçma bir davranış sayılabilirdi, ama İstanbul'da değil. Bu kadar pahalı bir kulüpte masa tutuyor, orada oturup içkileri masanıza şişeyle getirtiyorsanız döküp saçacak kadar bol paranız var demekti.

Selim masalarda oturan insanları incelemeye başladı. Çoğunluğunda erkekler pistte dans edip eğlenenleri öylece izliyor, içkilerini yudumluyordu. Yanlarında oturan kadınlar, kavalyelerine eşlik etmek istercesine ağır davranıyorlardı. Kadınların bu durumdan hoşnut olmadığını anlamak için yüzlerine bakmak yeterliydi. Çoğu piste atılıp rakipleri arasında kendisini göstermeye can atıyordu, ama bunu yapabilecek özgürlükleri yoktu. Bu tip müşteriler eğlenmeye değil boy göstermeye gelirdi. Tabi her masa aynı durumda görünmüyordu.

Nitekim ön masalardan birindeki iki kadın iki erkekten oluşan dört kişilik grup diğer masadakilere oranla daha hareketliydi.

Erkeklerden kısa ve kel olanı, üzerine tam oturmayan siyah bir ceketin içine gri gömlek giymişti. İki üç günlük sakalını kesme gereği duymamıştı. Diğeri uzun boyluydu. Saçlarının bir kısmı dökülmekle beraber, pala bıyıklarıyla bu açığını tamamlamak ister gibiydi.

Beyaz bir gömlek giymişti. Kolundaki altın saat ışığın altında parlıyordu. İki adam da ortalama kırk yaşlarını sürüyor olmalıydı.

Selim yanlarındaki kızlara baktı. Yirmili yaşların başlarında olduklarını düşündü. Lise sona gidiyor olmalıydılar. İkisinin saçları da sonradan sarıya boyanmıştı. Böylece beş altı yaş daha büyük göstermeyi başaracaklardı. Hemen hemen aynı boydaydılar. Birinin göğsünde büyükçe bir kolye vardı. Mavi renkli askılı tek parça mini bir elbise giymişti. İri göğüsleri iç çamaşırı giymediğini ortaya koymak ister gibi uçlarını ince kumaşın altından belli ediyordu. Dikkatleri üzerine çekecek kadar güzeldi. Diğeri siyah bir mini etek üzerine göbeğini açıkta bırakan ve sadece göğüslerini örten, bol taşlı, iç çamaşırı ile bikini arası bir şey giymişti. İnce bacakları altındaki aşırı yüksek topuklu pabuçlar yaşlarına göre abartılı duruyordu.

Grup dikkat çekecek kadar hızlı içiyordu. Adamlar masada oturmaya devam ederken, kızlar ayağa kalkıp dans etmeye başladılar.

Alkolün ve yüksek volümlü müziğin etkisiyle dansları giderek erotik bir şova dönüştü.

Kızların etrafında dans edenler bir yandan bu şovu izliyor, bir yandan eğlenmeye devam ediyordu. Masada oturan kavalyeleri de abartılı kahkahalarla kadeh tokuşturuyor, topluluğun ilgisini çekmekten memnun bir halde durumu seyrediyorlardı.

Kızlardan birinin elbisesinin askısı bu esnek dansa dayanamayarak omzundan kaydı. Dik ve biçimli göğsü özgür kalmış bir yaratık gibi sertçe sallanarak ortaya çıktı. Normal zamanda belki de utançla kızarmasına neden olacak bu durum kızın fazla ilgisini çekmedi. Sıradan ve yavaş bir hareketle askısını tekrar omzuna yerleştirerek göğsünü elbisenin içine hapsetti. Masadaki iki adam durumu uzun kahkahalarla karşıladılar. Kızların etrafında dans edenler için de durum farklı değildi. Selim, kızın yakınında bulunan diğer erkeklerden birkaçının heyecanla yutkunduklarını fark etti. Dönüp Erol'la kızlara baktı.

Olayın farkında değildiler, kendi aralarında hararetle bir konuyu tartışıyorlardı.

Selim, kızın açıkta kalan göğsünün yarattığı tepkiyi ölçerken başka bir topluluk daha ilgisini çekti. Bir kadın iki erkek bir arada durmuş hafifçe sallanıyor, göğsü fırlayan kıza büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Tuhaf tiplerdi. İnsanı rahatsız eden bir halleri vardı. Selim, bakışlarındaki donukluktan hap aldıklarını düşündü. Hava sıcak olmasına rağmen kot pantolon ve bot giymişlerdi. Erkeklerin üzerinde "Peace" logolu soluk birer tişört, kadının üzerinde de fermuvarlı bol bir bluz vardı. Göğüsleri göbeğine kadar inmişti.

Selim kadını çıplak düşünmeye çalışınca keyfi kaçtı. Göğüslerinde bir biçimsizlik vardı.

Müziğin başındaki genç iyice coşmuş, son günlerin popüler parçalarından birini çalmaya başlamıştı. Işıklar göz kırpıyor, diğer tarafta gökyüzüne doğru lazer gösterisi yapılıyordu.

Selim anlayamadığı bir şekilde rahatsız oldu. Bir sıkıntı vardı.

Kulüpten çıkmak istedi. Bu hisse neyin sebep olduğunu çıkaramadı.

Bardağına baktı; acaba içine bilmediği bir şey mi koymuşlardı? Çarpmış olabilir miydi? Hayır, alkolsüz meyve kokteyli çarpmazdı. Omuz silkip derin bir nefes aldı. Tekrar pistteki tuhaf üçlüyü ve erotik dans figürleri sergileyen kızları izlemeye koyuldu.

Tam bu sırada, tuhaf gruptaki iki erkeğin kız arkadaşlarına doğru hızla hamle yaptıklarını fark etti. Kızın fermuarını indirip ellerini göğsüne soktuklarını görünce afalladı. Bir şey çıkarmaya çalışıyorlardı.

Aynı anda Selim ani bir refleksle Erol'un kolunu yakalayıp bütün gücüyle sıkarak, "Çabuk, kızları alıp dışarı çık! Soru sorma!

Durma! Hemen gidin!" diye bağırdı.

Erol, arkadaşını tanıyordu, olağandışı bir durum olduğunu anladı, soru sormadan kızları çekiştirerek kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Selim gözlerini pistteki gruba çevirdiğinde adamlar istediklerini almışlar, kollarını havaya kaldırarak kendinden geçmiş halde dans etmeye devam eden iki kıza doğru ilerliyorlardı. Ellerinde kocaman birer satır vardı. Pisti aydınlatan ışık demeti havaya kalkan satırlara vurdu.

Selim kanının çekildiğini hissetti. Elinde olmadan piste doğru ilerlemeye başladı.

Birinci satır, göğsü az önce dışarı fırlayan kızın başına indiğinde Selim gruba yedi, sekiz metre uzaklıktaydı. Adamların "Allahuekber" diye haykırmalarını gürültüye rağmen net olarak duydu. Kendini bir aksiyon filminin içinde hissetti. Artık sahne onun gözünde yavaş çekimde oynuyordu.

Satır kızın kafatasının üst kısmını ikiye ayırmış, sol elmacık kemiği hizasına kadar inmişti. Adam satın geri çektiğinde müthiş bir kan fışkırdı. Kurbanın etrafındaki herkes üzerlerine fışkıranın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Satırın ikinci kez inişiyle kızın sol omzu yarıldı. Sol eli dizine değiyordu. Garip, kanlı bir kuklaya benzemişti.

Göğsü yine ortaya fırlamıştı, ama bu kez kandan bir göz gibiydi.

Arkadaşının kafatasının ikiye ayrıldığını gören diğer kız, avazı çıktığı kadar bağırırken diğer adamın satın yüzünün ortasına saplandı.

Kalabalık deli gibi dalgalanmaya başlamış, üzerine kan fışkıranlar girdikleri şokun etkisiyle kapıya hücum etmişti. Masalar devriliyor, insanlar birbirlerini itip çığlıklar atarak kaçışıyordu. Korumalar pistte ne olduğunu anlamak için ilerlemeye çalışıyor, ancak çıkan panik yüzünden bunu başaramıyorlardı.

Selim donuk bir ifadeyle saldırganlara yaklaşmaktaydı. Aralarında üç dört metre kalmıştı. Kız arkadaşlarının gözlerinin önünde parçalanmasını izleyen iki erkekten kel olanı girdiği şokun etkisinden kurtulur gibi oldu ve haykırarak belindeki silaha sarıldı. Silahını çekemeden satır kolunu dirsek hizasından kopardı. Saldırıya hazırlanan haykırışın yerini şimdi müthiş bir acı çığlığı almıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Belindeki silaha yapışmış olan kopuk kolu önünde sallanıyordu. İkinci satırı boynuna yedi. Şahdamarının parçalanmasıyla, kalbin son bir gayretle pompaladığı kan, beş altı metre havaya fışkırdı.

Pala bıyıklı olan kontrolünü kaybedip hıçkırarak ağlamaya başladı. Dizüstü çökmüş, ellerini satırlı iki adama doğru kaldırmış, durmaları için yalvarıyordu.

Pistin o bölgesi iyice boşalmıştı. Kanları küçük birer gölcük yaratan üç ceset, satirli iki adam, donuk bir ifadeyle olanları izleyen torba göğüslü kadın, önlerinde diz çökmüş pala bıyıklı ile hemen iki metre çaprazlarına yaklaşmış Selim'den başka kimse yoktu.

Kulübün kapılarındaki yığılma ve ezilenlerin yardım isteyen çığlıklan halen devam ediyordu.

İki satır eşzamanlı olarak havaya kalkıp pala bıyıklının omuzlarına indiğinde ortalığı diğerlerini bastıran tiz bir çığlık kapladı.

Köprücük kemiği her iki taraftan parçalanan adam kuru bir ağaç gibi öne devrildi. Satirli adamlardan mor tişörtlü olanı elindeki kanlı satırı tekrar havaya kaldırıp omuzları dışa doğru yarılmış yerde yatan adamın kafasına indirdi.

Selim'le satırlı saldırganlar arasında sadece bir metre mesafe kalmıştı. Bu son vuruştan kopan kemik, kan ve beyin parçaları birer kırmızı sümük gibi Selim'in yüzüne geldi.

Mor tişörtlü adam kafasını son kurbanından kaldırdığında arkadaşları hemen arkasındaydı ve satırın bir kez daha inmesini sessizce bekliyorlardı.

Üzerine fırlayan kanlı et parçalarının kızıla boyadığı yüzünde gözleri yeşil birer yakuta dönüşmüş olan Selim adamla göz göze geldi.

Vücudunun istem dışı hareketini bir kamera arkasından seyrediyor gibiydi.

Saldırgan derin bir çığlık atıp satırı havaya kaldırdı. Ancak vuracak gücü kendisinde bulamayıp kolunun titrediğini fark etti.

Selim gözlerini hiç kırpmıyor, adamı öylece izliyordu. Adam kolunu ileri atmak için gayret ediyor, kolu, dizleri, vücudu titriyor, bir türlü satırı indiremiyordu. Dışarıdan bakan biri, adamın kendi ağırlığının üç misli bir halteri kaldırmaya çalıştığını düşünebilirdi.

Diğer saldırgan arkadaşını kolundan tuttu ve buz gibi bir sesle,

"Yeter! Bırak! Gidelim!" dedi. İki erkek, aralarına kadını da alıp koşarak iskeleden denize atladılar ve Boğaz'ın karanlık sularında kayboldular. Sahneyi donuk bir halde seyrederken, kulübün korumalarından biri koşarak yanına gelip heyecanla sordu. "Aman Allah'ım! İyi misiniz?"

Selim için film bitmişti. Sarsılarak kendine geldi. "Bir şeyim yok," dedi. "İyiyim..."

Koruma ısrarlıydı. "Yaralı mısınız?"

Selim başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Sadece yüzümü yıkamak ve bir an önce burdan çıkmak istiyorum," diye cevap verdi.

Selim'in sendelediğini gören koruma koluna girdiğinde ortalık birden polis kaynamaya başladı.

Korumanın yardımıyla tuvalete giden Selim, elini yüzünü yıkadı.

Daha sonra görevli memura ifade verip sıradan müşteri olduğu anlaşılınca da eve gitmek üzere bir taksiye bindi.

Eve doğru giderken cep telefonunun çaldığını duydu. Arayan Erol'du ve panik içinde son yarım saattir sürekli kendisine ulaşmaya çalıştığını anlatıyordu. Nasıl olduğunu merak etmişti. Merak edilecek bir şey olmadığını, yaralanmadığını, ertesi gün konuşacaklarını söyledi. Erol da panik çıkarken kapıya ulaşmış, ezilmekten kurtulmuş, ancak karışıklıktan korkan Ayşe ile Pelin'i eve bırakmak zorunda kalmıştı. Ne olduğunu merak etmişlerdi.

Ertesi gün gazetelerin her şeyi yazacağını söyleyen Selim telefonu kapattı.

Eve vardığında bir bardak kahve yapıp balkonda oturdu. Dışarıda olanları yalanlayan muhteşem bir gece vardı. Bir şey düşünmek istemiyordu. Yarın Helin'in karşısına bu suratla çıkacağı için şansına küfrederek yatmaya gitti.



11

İSTANBUL

Moda

Mayıs

Selim Tekin uyandığında gece boyu gördüğü rüyayı düşündü.

İnanılmaz büyüklükteki bir aslan, onu sokaklar arasında kovalıyordu.

O kadar canlıydı ki, rüya olmadığına yemin edebilirdi. Kaçarken bir odaya giriyor, kapıyı kapatmaya çalışırken aslan diğer taraftan yükleniyordu. Kapı bir türlü kapanmıyor, sonra nereden geldiğini çözemediği annesi ortaya çıkıyor, aslanı sakinleştiriyor, kendisine zarar görmeyeceğine dair telkin edici sözler söylüyor, elini alıp aslanın yelesinin içine sokuyor, okşatıyor, devamında da elini ağzına sokup dişlerini tutturuyordu. Tüm bunlar olurken devasa aslan küçük bir kedi gibi gözlerini kısarak okşanmanın hoşuna gittiğini belli eden kuru hırıltılar çıkarıyordu.

Selim duşun altına girerek bir akşam önce yaşadıklarını ve rüyayla ilgili kötü düşünceleri kafasından silmeye çalıştı. Ayşe'nin kız arkadaşı da arada kaynamıştı. Olmayacak duaya amin demekten başka bir şey değildi, ama insanlar iyi niyetle ona birisini bulmaya çalışıyorlardı işte. Helin'den sonra başka birini nasıl beğenebilirdi ki?

Moda'ya vardığında heyecanı doruktaydı. Buluşacakları yer, Moda iskelesine bakan kayalıkların üzerinde yer alan sevimli ve sakin bir çay bahçesiydi. Otomobili park edip bahçeye girince masalara göz gezdirdi. Helin masaların birinden el sallıyordu. Gülümseyerek yanına gitti.

"Merhaba!" diyerek elini uzattı.

Helin uzatılan eli tutarak, "Merhaba," dedi.

Selim'in içi huzurla doldu. Beğendiği kadın karşısındaydı.

Hava masmavi ve sıcaktı. Çaylar tazeydi ve ince belli bardakta gelmişti.

Börek tam istediği gibi az yağlıydı. Her şey çok güzeldi.

Uzun süre konuştular. Yaptıkları işlerden bahsettiler birbirlerine.

Özel hayatlarından konuştular. Sevdikleri mekânları anlattılar.

Dünya görüşlerini paylaştılar. Ortak zevklerini keşfettiler. Her geçen dakika birbirlerinden daha fazla etkileniyorlardı.

Selim aynı pozitif yüklü elektriği hissetmişti. Bu duygu, vücudunu, aklını, ruhunu sarıp sarmalıyordu. Yine o koku: o taze şeftali kokusu; algısındaki bütün kötü kokuları sökmeye çalışan o hayat kokusu... Tekrar enerjiyle dolmuştu içi.

Hesabı verip yürümeyi teklif etti. Helin de seviyordu yürümeyi.

Kalamış'a kadar yürüdüler. Yine geçmişten, bugünden ve gelecekten bahsettiler. Saat on dördü biraz geçiyordu. Selim acıktığını fark etti. Aslında derdi yemek değildi; Helin'le daha fazla vakit geçirmek istiyordu. "Ben acıktım galiba?"dedi. Sonra dönüp ekledi:

"Çin yemeği yer misin?"

"Bayılırım... Ama iyi yapılan bir yer biliyorsan gidelim. Yani herkes beceremiyor da bu işi."

"Tamamen senin gibi düşünüyorum. Damak zevkime güven, pişman olmazsın."

"Peki, gidelim o zaman," dedi Helin. Otoparktan Selim'in arabasını aldılar. Bağdat Caddesi'ne çıktıklarında saatler on beşi gösteriyordu. Zaman hızla akıp gidiyordu.

Otomobili lokantanın yanındaki sakin sokaklardan birine bıraktılar.

Lokantaya doğru yürürken, Helin önünden geçtikleri bakkaldan günlük gazetelerden üçünü aldı. Manşetleri görene dek Selim'in de aklından uçup gitmişti bir gece önce yaşadıkları. Lokantaya girip masalarına oturduklarında garsona siparişi verip yemeklerini beklerken gazetelere göz atmaya başladılar. Fotoğrafları görünce, Selim'in canı sıkılmıştı, ama Helin'in de garipleştiğini fark etti.

"Yemek öncesi bakmasaydık gazetelere keşke," dedi sızlanarak. Bir taraftan da fotoğrafları süzüyordu. Yeni basın kuralları gereğince kanlı görüntüler perdelenerek verilmişti. Üç gazetede de olayın şokunu yansıtan manşetler vardı.

Helin dalgın bir şekilde cevap verdi. "Aslında kan ya da cesetler değil beni etkileyen," dedi. "Beni endişelendiren, bunları yapan insanların beyinlerini yıkayan nefret... Emin ol, bu operasyonu bir başarı olarak görüyor ve fotoğraflara bakıp gülüyorlardır."

Selim takıldı birden. "Operasyon mu?" diye sordu. "Buna operasyon mu diyorsun sen?"

Helin durumu düzeltmeye çalıştı. "Hayır, yani, onların gözünde bir eylem bu. Bir operasyon."

Selim, satirli adamın gözlerini, kadının torbaya benzeyen göğüslerini hatırladı. Sesi değişti. "Kim olursa olsun, hangi amaç için yapılmış olursa olsun, bu bir katliamdı," dedi. "Bir cinnet anı, bir delilik ispatıydı! Bence hiç kimse o adamlarla kadının bu işi

bir ideal uğruna yaptıklarını savunamaz! Kaldı ki hap almış gibiydiler. Ayık beyinle bunu yapabilmeleri mümkün değil! Bunun için ilkçağlardaki vahşet güdüsü lazım insana. Bildiğim kadarıyla da son birkaç yüzyıldır bilimin ve tekniğin gelişmesiyle, şehir kültürünün yerleşmesiyle, genlerin derinliğine kaydı bu duygu. Bazı psikopatlar hariç, insan genleri bu duygunun yaşamasına imkân vermiyor. Tahminimce beş altı yüzyıl sonra da bu vahşet güdüsü iyice yok olacak."

Helin merakla baktı Selim'e. "Sen!" dedi, işaret parmağını küçük bir çocuğa sallar gibi sallayarak. "Sen, hap almış olduklarını nerden biliyorsun?"

"Dün gece ordaydım..." dedi Selim. "Erol adında bir arkadaşım var demiştim ya, dün gece ısrar etti VIVI'ye gidelim diye, kıramadım..."

Helin hayretler içerisindeydi. "Aman Tanrı'm. İnanamıyorum orda olduğuna! Adamları görebildin mi? Ne kadar yakındaydın?

Baştan sona seyredebildin mi? Yani, tanık oldun mu demek istedim."

Derin bir nefes aldı Selim. Kıza baktı. Samimi görünüyordu.

Yerinde kim olsa, tüm gazetelerin yazdığı bir katliama tanıklık eden biriyle sohbet etmek isterdi. Kaldı ki Helin gazeteciydi. Şahit olduğu her şeyi kısaca anlattı ağır ağır. Garson yemekleri getirdiğinde sustu, İstanbul'un en iyi Çin yemekleri yapan yeriydi burası ve fiyatını hak ediyordu kesinlikle. Beklemeden ilk lokmayı ağzına attı, müthiş zevk aldı.

Helin dayanamadı. "Lütfen, devam eder misin?"

Kadınlar hep aynı, diye düşündü Selim. Sonra devam etti. "Din amaçlı terörist bir eylem bence."

"Çok film seyrediyorsun herhalde," dedi Helin gülümseyerek.

Sebzeli erişteden büyükçe bir lokmayı ağzına atıp ekledi. "Nerden çıkardın bunu?"

Omuz silkerek cevap verdi Selim. "Satırları indirmeden önce Allahuekber diye nara atıyorlardı."

Helin şüpheyle sordu. "O kadar gürültü içinde bunu nasıl duyabildin? Yazmıyorsun ya?"

"Evet, yoğun bir gürültü olduğu kesin, ama ben ilgimi çektikleri için bir iki dakika öncesinden onları izlemeye başlamıştım ve sanırım on metre ilerde nara atan birinin dudaklarına bakarak ne dediğini anlayabilirim."

Hınzırca gülümsedi Helin. "Dudaklarla ilgili bu kadar çok şey bildiğini söylememiştin!"

Birden kızardığını fark etti Selim. Helin'in gözlerine baktı kısa bir müddet. Kız da duraksadı. Bakıştılar. İçinde renkli kuşların kanat çırpışlarını hissetti Selim. Uzanıp öpmek istedi kızı bir an.

Lokantada olduklarını hatırlayınca kendini frenledi. "Doğru bakış açısıyla baktığımda ve yavaş konuşulduğunda anlayabiliyorum," diye söylendi.

Helin de kurtuldu içine girdiği duygusal tünelden. "Peki, sonra ne oldu? Korktun mu?"

"Bu tip şok anlarında hissettiğim korku değil, daha farklı bir his. Geri çekiliyorum bedenimden. Vücudum bir robot gibi oluyor. Ben de gözlerin içindeki kumanda odasında oturup bu koca robotun yaptıklarını izliyorum. Gölcük depreminde de böyle olmuştu, biter bitmez ilk saniyede telefon açmıştım Erol'a. Yani, şoka girmiyorum ya da onun gibi bir şey..."

"Dün geceye dön! Neler oldu sonra?"

"Ben uzaktaydım zaten. Fark edemediler. Herkes kaçışmıştı, sap gibi kaldım ortada. Görselerdi beni de hacamat ederlerdi şüphesiz. İşlerini bitirince denize atladılar, yakınlarda bir yerde onları bekleyen bir tekne vardı herhalde."

"Polise anlattın mı tüm bunları?"

"Deli miyim ben? Uğraşamam polisle falan! Kaldı ki anlattıklarımın polise faydası olacağını da sanmıyorum."

"Neden?"

Selim bir an duraksadı. Etrafına baktı usulca. Sonra devam etti.

"Böyle bir eylemi gerçekleştiren adamların polisten yardım almadıklarını düşünecek kadar saf değilsin herhalde?"

Helin gülümsedi. "Sence bu cinayetlerin imam cinayetleriyle ilgisi var mıdır?"

Selim midesinde bir karıncalanma hissetti. "Hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Nerden çıkardın bunu?"

Kız birden ciddileşti. Önemli ve gizli bir bilgi verecekmiş gibi masaya eğildi. "Kimseye bahsetmezsen sevinirim," dedi. "Dergi benden imam cinayetleriyle ilgili bir yazı dizisi hazırlamamı istedi.

Yarın cinayetlerin işlendiği bölgelerde araştırma yapmaya başlıyorum."

Selim midesindeki kasılmanın arttığını hissetti. Artık iştahı kalmamıştı...



12
İSTANBUL
Sultanbeyli
Mayıs

1980 ihtilali sonrası mantar misali çoğalan, arazi yağmalarının yoğun yaşandığı semtlerden biriydi Sultanbeyli. İstanbul'a bağlı küçük bir köy iken, yeni otoyolun kıyısından geçmesiyle hayat bulmuştu.

Anadolu'daki evlerinden göçen binlerce fukara, tanıdığının, akrabasının teşvikiyle taşı toprağı altın şehir İstanbul'a, hayallerini gerçekleştirebilmek için gelmişti. Başarısızlıklarla dolu küçük

dünyaların buluştuğu ortak bir noktaydı. Kanunsuz arazi paylaşımları politikacıların her seçim sonrası dağıttığı rüşvetlerle kanuna uygun hale getirilmiş, yepyeni bir haksız kazanç cenneti yaratılmıştı.

Biraz şansı dönenler ya da İstanbul'un zıtlıklarla dolu adalet anlayışına uyum sağlayanlar, başka semtlere taşınabilmiş, sefaletin pençesinden azıcık da olsa kurtulabilmişlerdi. Bir kısmı da üstüne çöktükleri arsaların artan talep karşısında değerlendiğini görüp daha fazla arazi kapatmış, gecekondu mahallelerinin patronluğuna, ağalığına soyunmuştu.

Büyük çoğunluk aradan yıllar geçmesine rağmen köy alışkanlıklarını terk edememiş, derin ahlak anlayışlarının İstanbul'a uyumsuzluğunun kurbanı olarak fakirlik defterlerine hayatlarını ve borçlarını işlemeye devam etmişti. Bir dönem, kapalı sosyal yapısı nedeniyle korku hükümdarlıkları kurmak isteyenlerin iştahını kabartmışsa da, güvenlik güçlerinin kopuşa izin verilmeyeceğini açıkça belirtmesi üzerine suçun inmesi uygun gö-rülmüştü. Aklı şeytanlığa erenlerin diğerini korkutarak üstünlük kurmaya çalıştığı bir yerleşim bölgesiydi.

Kıyafetler ve inançlar değişse de bu tip semtler dünyanın her gelişmiş metropolünün kenarında bir vicdan azabı abidesi gibi dururdu.

Semtin asfalt ulaşmamış, tarladan bozma sokaklarından birinde, hayatın pisliğine bulaşmamış birkaç çocuk, üzerlerindeki soluk renkli tişörtleri, yırtık pantolonları ve eski ayakkabılarıyla, televizyonda izledikleri futbolculara öykünerek, plastik bir topu tekmeliyorlardı.

Onlar için kurtuluşun en ucuz yolu futboldu. Okul okumaya, kafa yormaya gerek yoktu. Yirmi iki kişilik bir arenada, kavganın kurallarına uygun olarak savaşmalıydılar yalnızca. Yedikleri her çalım gururlarını kıracak, bacaklarına aldıkları darbenin etkisiyle

düştükleri çamurdan biraz daha dirençle ve öğrenmiş olarak kalkacaklardı.

Hırpalanmışlara mahsus tilki sezgilerini ilk fark eden ve kullanmayı ilk beceren diğerlerinin arasından sıyrılıp paraya, o derme çatma saltanata doğru akacaktı. Biraz ötelerinde yaşanan trajedilerin farkında olmadan, üzüntü ve cinnetlerle dolu hayatların kıyısında, birbirlerini iteleyerek topu diğer kaleye götürmeye çalışıyorlardı.

Sokağın sonuna doğru iki katlı bir gecekondu yükseliyordu. Ev, gerisindeki tepenin yamacına kurulmuş, briket duvarlarla çevrili bahçesi ve pek çok meyve ağacıyla, bir vahşetin adımlarının atıldığını tüm gözlerden saklıyordu.

Tül perdelerin arasından top oynayan çocukları seyreden Tu ran Hoca, arkasında dikilen Cafer'e bakmadan, buz gibi bir sesle sordu. "Peki sonra ne oldu?"

Küçük odada ucuz bir koltuk takımı ile eski püskü bir sehpa üzerindeki döküntü televizyondan başka bir eşya yoktu. Yere gelişigüzel atılmış olan desenli kırmızı kilim, duvarlardaki yeşil renkli plastik boyayı daha belirginleştirmişti. Kapının yanında duran Davut eyleme şahit olarak gönderilen Cafer'in sorguya çekilişini sessizce izliyordu.

Gruba iki yıl önce katılan Cafer'in vazifesi oto galericiliği işini paravan olarak kullanarak, sosyeteye girmeye çalışan düşük ahlaklı kadınlarla temas kurmak ve İstanbul gece hayatıyla ilgili sürekli bilgi toplamaktı. Bu sayede şehrin gece hayatında boy gösterenlerin, objektiflerin ulaşmadığı mekânlarda hangi günahları işlediklerini, yoldan çıkmanın şaşkınlığıyla toplumun ahlak yapısını nasıl çökerttiklerini günbegün izliyordu. Cafer masrafları tarikat tarafından karşılanan, âlemlerde bol para saçıp her garsonu, her mekânı bire bir tanımakla görevlendirilmiş olan "Şahit'ti. Tarikatın bağış istediği zengin tüccarların, sonradan

görmelerin rezilliklerini yakalamak ve belgelemekle mükellefti. Zaman zaman magazin basınında zengin oto galericisi ve otoparkçı olarak adı geçiyordu. Peşine takıldığı kişinin zaaflarını keşfediyor, onunla arkadaş oluyor, rezilliklerini, günahlarını belgeliyor, sonra da bunları grubun tehditçilerine veriyordu. Sordukları zaman, "Önce Allah'tan, sonra Turan Hoca'dan korkarım," derdi.

Cafer, Turan Hoca'nın sorusunu ikiletmedi. "Nezir yere düştü. Salih bu sefer satırı başına vurdu. Tam o anda bir adam çıktı karanlıktan. Salih bir an tereddüt etti, sonra ani bir hareketle satırı havaya kaldırdı, ama öyle kalakaldı. Emin değilim, ama titremeye başladı sanırım. Satırı bir türlü indiremedi."

"Peki diğerleri o sırada ne yapıyordu?" diye sordu Turan Hoca.

"Onlar da donakaldılar. Zaten Salih, adamla aralarında kalmıştı. O an çok uzun geldi, ama adamla sadece birkaç saniye bakıştılar. Sonra Mehmet hareketlenip Salih'i kolundan çekti. Üçü beraber koşup denize atladılar."

"Adam... Adam ne yaptı?" diye sordu Turan Hoca. İçindeki merak, hiddetini ateşlemeye başlamıştı.

Hocanın sinirlenmeye başladığını hisseden Cafer'in sesi, elinde olmadan inceliyordu. Bu huyundan nefret ederdi, ama bir türlü önüne geçemiyordu. Korktuğunda sesi gittikçe kısılır, en sonunda da hiç çıkmazdı. Derin bir nefes alarak ter içinde devam etti. "Ben terastaydım hocam, çok net göremedim, ama başını çevirdi yavaşça, sanırım arkalarından baktı. Sadece baktı. Güvenlikçilerden biri yanına gelene kadar da hiç kıpırdamadı."

"Yüzünü görebildin mi Cafer?"

İşte sesi gidiyordu yine. "Hayır hocam. Yüzüne kan sıçramıştı. Net göremedim."

"Peki, bulabilir misin onu?"

Artık sesini kendi bile zor duyuyordu. "Denedim hocam..."

Turan Hoca'nın öfkeli sesi az daha Cafer'in yüreğine iniyordu. "Duyamıyorum Cafer! Sesini yükselt!"

İki derin nefes aldı Cafer ve tüm gayretiyle tekrar anlatmaya çalıştı. "Denedim hocam ama güvenlikçilerden hiçbiri tanımıyor, otoparktakiler de arabasını almamış. Herhalde taksiyle gelip gitmiş. Kimse tanımıyor..."

"Polis kayıtlarına ulaştın mı? Adamı sorguya almışlardır."

"Cinayet masasındaki Mustafa'ya sordum. Kayıtlara baktı. Olayın görgü tanığı olarak kayda girilen kimse yokmuş efendim..."

Turan Hoca dönünce Davut ile Cafer başlarını öne eğdiler. Cafer içinden bildiği bütün duaları okumaya başlamıştı. Terliyordu.

Turan Hoca tiksintiyle baktı ve sordu. "Benim canını sıkıldı mı ne olur, bilirsin Cafer! O yüzden canımı sıkmadan istediğim bilgiyi ver! Gözlerini kapat, düşün! Adamın hiç belirgin bir özelliği var mıydı? Topal mıydı, uzun muydu, kısa mıydı, kel miydi, uzun saçlı mıydı? Hatırlamaya çalış ve söyle!"

Cafer'in korkusu had safhadaydı. Gözlerini sıkıca yumarak hatırlamaya çalıştı. O geceden kalanlar gözünün önüne gelmeye başladı.

Nezir ve Beşir'in yüzleri, yanlarındaki küçük orospular, kızlardan birinin dışarı çıkan memesi, sonra kanlar, kemiklerin kırılma sesleri, yarılmış etlerin görüntüsü, panik, kaçışan insanlar, yanıp sönen ışıklar, çığlıklar, haykırışlar, Nezir'in kollarının ayak bileklerine kadar sarkması, devrilişi, kafasına inen satırın karpuz patlatır gibi beynini etrafa sıçratması, fışkıran kan ve o adam... Yüzüne bakmaya çalıştı, ama sadece kan görüyordu. Profiline yoğunlaşmaya çalıştı. Hayalle karışık görebiliyordu. Hiçbir belirgin özelliği yoktu. Sıradan, orta boylu biriydi, ama mesafe öyle

uzaktı ki emin olamıyordu. Daha belirgin bir şey hatırlamaya çalıştı... Zorladı... Ve buldu! Titreyen sesiyle, heyecanla söyledi kelimeyi, hiç düşünmeden.

"Kartal! Evet, evet, yandan bakınca kartalı andırıyordu. Sivri bir yüzü vardı. Kartal... Kesinlikle kartala benziyordu!"

Turan Hoca karşısında duran adama öldürecekmiş gibi baktı.

"Öküz!" dedi. "Sen de öküze benziyorsun Cafer! Bunu daha önce fark eden olmuş muydu, ha? Belki de seni Kurban Bayramı'nda kesmeliyiz öküz Cafer, ne dersin?"

Cafer dizlerinin tutmadığını hissetti. Yere çöktü. "Kulunuzum hocam affedin!" diyebildi.

"Yıkıl git, gavat!"

Davut, Cafer'in odadan geri geri çıkmasından sonra kapıyı örtüp efendisinin vereceği emri beklemeye başladı. Hoca yine pencereye dönmüş, sokaktaki çocukları izliyordu. Bir süre düşündü. Normal şartlarda eylemcileri ortadan kaldırmayı planlamamıştı. Bu gözü kara, idealist gençlere ihtiyacı vardı, ama adamın çocuklarla yüz yüze gelmesi, hem de anladığı kadarıyla birbirlerini unutmayacak kadar bakışmaları tüm planını altüst etmişti. "Saraydan Kız Kaçırma Operasyonu"nda onları kullanmak çok riskliydi. Yazık olacaktı çocuklara, ama bu yolda şehit olabileceklerini biliyorlardı. Geride kalanların güvenliği için bu kararı alması gerekiyordu. Hem salaklar, adamı seyretmek yerine temizleselerdi kendi hayatlarını kurtarmış olacaklardı. Deşifre olmak onların kabahatiydi.

Bu kartalı nasıl bulacaklardı acaba? Kartala benzemek de ne demekti? Bir insanı hayvana benzeterek tanımlamaya çalışmak nereden gelmişti Cafer 'in aklına acaba? Öküz herif! Adamı mutlaka bulmaları gerekiyordu. Etiler eylemi öncesi, amaçlarını tehlikeye atacak bir ihtimale tahammülü yoktu. Kararını verdi.

Arkasını döndüğünde sadık yardımcısı Davut'un el pençe beklediğini gördü.

"Davut, söylediğim gibi yap! Arkanda iz bırakma ve sakın başlarında sigara içme! İki saat sonra Beylikdüzü'nde ol!" dedi ve odadan ayrılıp mutlak kapısından çıkarak tepenin arkasına dolanan patika yola yürüdü. Yere kalemini düşürmüş gibi yapıp eğildiğinde arkasına baktı, kimseler yoktu.

Turan Hoca'nın ayrılmasının ardından Davut silahını çıkarıp mermiyi namluya sürdüğünde heyecandan kalbi deli gibi çarpıyordu.

Canı müthiş derecede sigara içmek istiyordu. Adam öldürürken nikotinin etkisine ihtiyacı vardı. Ciğerlerini tamamen dolduracak tek bir nefes bile ona yeterdi. Ama efendisi kesin tembih etmişti işte. Ne olurdu sanki şu işi istediği gibi yapsa? Koridorun sonundaki küçük odada oturan Salih'i, Mehmet'i ve Fatma'yı düşündü. Aslında önce herifleri öldürüp sonra Fatma'yı becermekti aklında olan. Bu duygu içini ısıttı. Fatma'nın memelerinin arasına başını koydu mu ondan iyisi yoktu. Hep merak etmişti bu koca memeli genç kadını. Yoksa öldürdükten sonra mı sevişseydi? Omuz silkti. O zaman kıymeti olmazdı.

Kadının çırpınmasını, ağlamasını, yalvarmasını görmek istiyordu. Bunları düşünmek bile kasıklarının ısınmasına yetti. Silahı daha sıkı kavradı. Susturucuyu unuttuğunu fark etti. Sarı dişlerini ortaya koyan isterik bir gülümsemeyle, cebinden çıkardığı susturucuyu silaha monte etti. Fatma'nın memelerini düşünmek bile aklını başından almaya yetiyordu. Bir an durdu. Hocanın söylediklerini anımsadı.

Silahı beline soktu. Odanın kapısını açtı.

Eylemciler küçük odadaki iki sedirin üzerine oturmuş, hocanın kendilerini çağırmasını bekliyorlardı. Yan yana oturan iki

erkek kapının açılmasıyla ayağa kalktı. Heyecanla karışık bir korku duyuyorlardı.

Eylemi söylendiği gibi yapmışlardı, ama son dakika ortaya çıkan adam hiç hesapta yoktu. Hocanın adamın varlığını nasıl öğrendiğini ise asla bilemeyeceklerdi.

Davut sedirde yan yana oturan Salih ile Mehmet'e baktı sertçe.

Emretti. "Mehmet, salona geç, bekle! Hoca seninle konuşacak önce!"

Mehmet başını sallayarak kalktı. Davut ardından baktı. Koridorun sonundaki odaya girdiğini gördükten sonra küçük odaya dönüp kapıyı örttü. Sedirde hareketsiz oturan kadına baktı. Pardösünün altındakileri düşünmemeye çalıştı. Kendinden emin seslendi.

"Fatma, ayağa kalk! Pardösünü çıkar!"

Şaşıran Fatma bir an için Salih'e baktı, ama onun bakışları yerdeydi. Olanlardan kendini sorumlu tutuyordu. Büyük bir utanç içindeydi. Gaflettekilere ceza verirken satırı indirememiş, zaaf göstermişti.

Üstelik geride kendilerini tanıyabilecek bir adamı bırakarak herkesin güvenliğini tehlikeye atmıştı.

Fatma itiraz etmeye gerek görmedi. Ayağa kalkarak üzerindeki ince pardösüyü yavaşça çıkarıp sedire bıraktı. Odanın ortasında öylece bekliyordu. Şaşkındı. Böyle bir şeyi kendisinden neden istiyorlardı?

İkinci komutu duyduğunda şaşkınlığı had safhaya ulaştı.

"Gömleğini ve eteğini de çıkart!"

İkinci emri duyan Salih de şaşkınlıkla başını kaldırıp önce Fatma'ya, sonra Davut'a baktı.

Fatma itiraz etti. "Ama Davut Abi? Sen ne diyorsun, Allah aşkına?"

Davut'un sesi sertleşti. "Ne diyorsam onu yap, orospu ajan! Salih kalk, gömleğini çıkarsın da sutyenine külotuna bak, verici var mı üzerinde?"

Salih bir an için afalladı. "Davut Abi, nerden çıktı şimdi bu?"

Davut çıldırmış bakışlarla Salih'i süzdü. "Hayrola Salih Efe, ne zamandır hocanın emirlerini sorguluyorsun? Yoksa senden de mi şüphelenmeliydik?"

Zor bir gece geçirmiş olan Salih içinde bulunduğu baskıya daha fazla dayanamazdı. Kendisinden şüphelenilmesi fikri korkusunu arttırdı. Fatma'yı severdi, dünya ahret bacısı olsundu, ama örgütün kendisine hain diye bakmasına da değmezdi doğrusu. İtiraz etmeden süklüm püklüm kalkıp Fatma'nın önünde durdu. Gömleğini çıkarmasını bekliyordu.

Genç kadın neye uğradığını şaşırmıştı. Bugüne kadar Allah yolunda yaptıklarından sonra kendinden şüphelenilmesi karşısında, büyük bir şaşkınlık içindeydi. Yıkılmıştı. Gözlerinden akan yaşları silmeden çaresizce söyleneni yaptı. Önce gömleğini çıkardı, sonra da eteğini sıyırdı. Artık iri memelerini zor zapt eden sutyeni ve pamuklu siyah külotu ile iki erkeğin önünde duruyordu. Kendi kuralları için tahammül sınırlarını zorlayan bir durumdu. Kendisinden neden şüphelenildiğini anlayamıyordu. Nerede hata yapmıştı ki?

Adamları öldürme işi Salih ile Mehmet'in sorumluluğundaydı. Şahidi öldürmeyip orada bırakırlarsa bununla kendisinin ne ilgisi olabilirdi?

Direnmemeye karar verdi. Ajanlıkla ilgisi olmadığına göre Allah kendisine yardım edecekti.

Salih önünde duran Fatma'ya şaşkınlıkla baktı. Genç kadının göğüslerinin iriliği, korkusunu bir an unutturdu. Davut'un, "Sutyenine bak iyice, verici var mı anlayalım," diye uyarmasından sonra titreyen elini Fatma'nın göğsüne uzattı. Sutyene elini sok-

tuğu anda sırtına yediği darbeyle Fatma ile birlikte sedire yuvarlandı. Düştüğünde Fatma altında kalmıştı. Elini kadının sutyeninde sıkıştığı yerden kurtarmak istedi, yapamadı. Şaşkınlıkla, "Ne oluyor ya?" diyebildi.

Son sözü bu oldu.

Davut silahını çekerek önce adamın kafasına ateş etti. Mermi kafatasında küçük bir delik açarak girdikten sonra, alnı ve ağzına kadar olan kısmı patlatıp dışarı çıktı. Fatma, Salih'in yüzünün patlamasıyla yüzüne ve ağzına yapışan et parçalarının etkisiyle bağıramadı.

Birden deli gibi tepinip Salih'i üstünden atmaya çalıştı. Onun da son gördüğü Davut'un alnına dayadığı namluydu.

Davut tetiğe ikinci kez basarken, yüzünü yana çevirdi. Silahtan çıkan ses karpuzun yere düşmesinde çıkan çatırtıyı andırmıştı.

Dönüp baktığında Fatma'nın patlayan kafasının parçalarının duvardan sızmakta olduğunu gördü. Geriye çekilip baktı, iyi görünüyorlardı, tam hocanın tarif ettiği şekildeydi. Üzerini yokladı, kan sıçramamıştı.

Birkaç saniye durup koridoru dinledi, ses gelmiyordu.

Ağır adımlarla Mehmet'in beklediği odaya yöneldi.

Kapıyı açtığında Mehmet'i korkuyla beklerken gördü. "Ne oldu Abi, Hoca Efendi benimle görüşmeyecek mi?" diye sordu. Bunun üzerine, "Telefon konuşması uzuyor. Sen Salih'in yanına dön. Tekrar çağıracağım," dedi.

Mehmet çaresizce küçük odaya dönmek üzere koridora çıktı.

Davut silahını çekip arkasında gizleyerek Mehmet'in peşi sıra sessizce yürümeye başladı.

Mehmet odaya girdiğinde gördüğü manzara karşısında donup kaldı. O sırada şakağına dayanan silahı fark etmedi bile. Birden her şey karardı.

Davut susturucuyu sökerek silahı yerde yatan Mehmet'in eline sıkıştırdı. Sonra da Fatma'ya yöneldi. Cesetlerin görüntüsü canını sıktı, diğerleri uyuyor gibi geldi ona. Keşke öldürmeden önce elleseydim, diye düşündü. Fatma'nın yanına geldi, kısa bir an baktı, geride kalan iştahını aradı, ama olmuyordu işte. Cesedin gözlerinin açık olması iştahını kaçırdı. En iyisi unutup bir an önce gitmekti.

Koridora çıkıp arka bahçeye açılan kapıdan patikaya vardı.



13

İSTANBUL

Maslak

Mayıs

Selim Tekin, işyerine geldiğinde henüz sabahın yedisiydi. Bekçiyle selamlaşıp ofisine girdi. Çantasını ve gazetesini masanın üzerine bıraktı. Dönüp mutfağa gitti. Kaynar suyu kahve dolu fincana boca ettiğinde ortaya çıkan kokuyu içine çekti. Fincanını alıp çalışma masasına oturduğunda her zamanki gibi ilk işi bilgisayarını açarak internete girmek oldu. Bir iki haber sitesini dolaştı, otomobil fabrikalarının sitelerini ziyaret edip yurtdışındaki gelişmeleri inceledi.

Kayda değer bir şey bulamayınca da gazeteyi alıp okumaya başladı.

İlk sayfada siyasetle ilgili haberler vardı. Mecliste oturum esnasında yine kavga çıkmıştı. İktidar partisinin yandaşlarına yönelik vergi affı çıkartmayı amaçlayan kanun tasarısı tartışılırken milletvekillerinden bazıları, birbirlerine sözlü yumruklu saldırıda bulunmuşlardı.

Son yirmi yıldır değişmeyen haberlerdendi bu. Fenerbahçe'nin halinin ne olacağı sorusu yine gündemdeydi. Her zamanki eleştirmenler, her zamanki güdük söylemleriyle köşelerinde ah-

kâm kesiyor, kimseye hesap vermeden atıp tutmanın sınırsız şımarıklığında yine kasıp kavuruyorlardı.

Dünyanın, en kolay işlerinden biriydi köşe yazarlığı Selim'e göre.

Bazı değerli simalar hariç -ki bu adamların tutarlı eleştirileri çok kıymetliydi onun için- köşe yazarlarının çoğunun hiçbir yerde dikiş tutunamayıp yüzsüzlüğü eline almış sorumsuz insanlardan oluştuğunu düşünüyordu. Mankenlik ile köşe yazarlığını birbirine denk tutuyordu.

Her ikisinin de para için bazı değerleri yok saydığına inanırdı.

Bu karışık duygular arasında gazetenin üçüncü sayfasını açtığında suratına yumruk yemiş gibi oldu. Gece kulübünde satır katliamını yapanlar karşısında duruyordu. Bir odada yerde yatan üç cesedin bulunduğu büyük bir fotoğrafın üzerine ölenlerin vesikalık fotoğrafları iliştirilmişti. Sanki neydiler, ne oldular mesajını vermek ister gibi.

Fotoğrafların altındaki manşeti ve yazıları su gibi okudu. Gecekonduda Kıskançlık Cinneti başlığı atılmıştı. Zamansız eve gelen adam, arkadaşını karısıyla yatakta yarı çıplak durumda bulunca cinnet geçirmiş, silahını çekip önce ikisini daha sonra da kendisini vurmuştu.

Henüz mahalleye yeni taşındıklarından kimseyi tanımıyorlardı.

Komşuları çiftin yeni evli olduğunu, akşamdan akşama eve geldiklerini, her ikisinin de çalışan insanlar olduğunu anlatıyordu.

Selim başı örtülü kadının fotoğrafına baktı, sonra da diğer ikisine.

İçinde bir yerler sancıdı. Aileleri nasıl da üzülüyordur şu anda, kim bilir, diye düşündü. O katliamı yaparken bir gün ken-

dilerinin de benzer sona maruz kalacaklarını tahmin etmeleri gerekirdi. Onları bekleyen muhakkak hesap saatini düşününce içini derin bir korku sardı. Şeytanın tutsağı olduğunu fark edememekti belki de en korkunç olan.

Kendisine satırı kaldıran esmer adama baktı. O gözünü kan bürümüş cellat bu sakin görünümlü adam mıydı? İnanılacak gibi değil, diye düşündü. Nasıl ve neye bu kadar inanmışlardı acaba? Ne den satırı indiremedi, Selim?... Bu düşünce canını iyice sıktı. Her halde kendisine acımıştı adamcağız ya da öldürecek bir neden bulamadığından vicdan muhasebesi yapmıştı. Allah korumuştu işte...

Neden satırı indiremediler, Selim?...

Bu cinayet saçma geliyordu. Gereğinden fazla basitti. Gerçi satır katliamını gerçekleştirenlerin bu grup olduğunu sadece kendi biliyordu.

Öyle ya, polis henüz bu bilgiye ulaşamamıştı. Anlaşılan hiçbir zaman ulaşamayacaktı da. Bu cinayet aslında sıra dışı bir tarafı olmayan, basit bir gecekondu cinayetiydi. Her hafta ya da her ay bunun benzeri birkaç cinayet görmek mümkündü üçüncü sayfalarda.

Neden satırı yüzüne indiremedi, Selim?...

Neden kıskançlık cinayetleri, kaymak tabakalardan verim alamazdı da ekonomik şartların baskısı altında kalan gruplarda görülürdü?

Karısını, arkadaşı ya da ortağıyla başarı hiçbir zengin katil yoktu hapishanelerde. Acaba insan zengin olunca ya da iyi bir eğitim alınca kıskançlık duygularını mı, doğal dengesini mi kaybediyordu?

İlkçağlardan gelen dişiyi başka bir erkekle paylaşmanın yarattığı çöküntü ve beraberinde taşıdığı acziyet duygusu, iyi bir eğitim alınca ortadan kalkıyor muydu?

Yoksa asıl neden... Satırı neden indiremedi, Selim?... Asıl neden, hürriyetini kaybetmeme isteğinin ağır basması mıydı? Belki de eğitimle gelen bir ego güçlenmesiydi söz konusu olan. "Ben onlarla aynı seviyeye inmem" fikrinin arkasında ustaca gizlenen, "Hayatımın akışını hürriyetimi vererek değiştiremem," fikri miydi? Kim bilir? Herkesin bu konuda inandığı bir doğru vardı muhakkak, ancak hiçbir tez gerçeği değiştiremiyordu. Kıskanç katil kocalar, zenginlerin arasından çıkmıyordu. Satır Selim, satır neden inmedi?...

Bir an durdu. İçinden gelen sese kulak tıkamak yerine düşünmeyi denedi, ama daha ilk saniyede anlayamadığı bir korkuyla geri çekildi. En iyisi bunu adlandırmaya çalışmamaktı. Kendi içinde, ruhunda bir yerlerde, bazı gariplikler olduğunu biliyordu. Ancak bunlarla yüzleşecek kadar kendine hâkim değildi. Başka şeyler düşünmeye çalıştı. Yeni bir güne bundan daha kötü nasıl başlayabilirdi?

Helin ne yapmıştı acaba? Birkaç kez telefonda konuşmuşlardı.

Her konuşmaları ortalama bir saat sürmüştü. Bu kadar uzun konuşuyor olup sıkılmamak tuhaftı. Hem de uzun telefon konuşmalarının, hayatta yapmayı sevmedikleri listesinde bir numarada bulunduğu düşünülürse. Selim'in insanların telefonda uzun konuşmalarına tahammülü yoktu. Bunu neden yaptıklarını anlayamıyordu. Telefon ona göre bir mesaj aracıydı, sohbet etmek için insanın karşısındakinin yüzünü görmesi gerekirdi. Başka türlüsü yapaydı, körlemesine ve derinliği olmayan konuşmalardı. Telefonu kapatmak bile bir seremoniydi.

Karşı tarafa artık telefonu kapatmak zorunda olunduğu söylenir, daha sonra en kısa zamanda tekrar konuşma dilekleri iletilir, ardından sonra sevgiler saygılar birer pinpon topu gibi arada gider gelir, en sona da kişinin kendisine iyi bakması gerek-

tiği unutulmaya yüz tutacak bir davranışmış gibi temenni edilirdi. Buna bir de Doğu kibarlığı ile önce kimin kapatacağı gelgitleri eklenince telefon konuşmaları, ahizenin kulağı mosmor etmesine neden olurdu.

Fakat Helin ile farklı hissediyordu. Onunla saatlerce konuşabilirdi.

Sanki çocukluktan beri görüşmemiş sıkı birer dosttular.

Selim müthiş zevkli bir elektriğin kendisini sarmaladığını hissediyordu. Gözü hep telefondaydı. Her çağrı sesine arayanın Helin olması için bir iki saniye dua ettikten sonra cevap veriyordu.

İki tarafın da aynı elektriği hissetmesi muhteşem doyurucu ve tamamlayıcıydı. Bir de kötü hisler olmasa harika bir ilişki kuracaktı. Kütü hisler, diye düşündü. Ne zaman bu kadar mutlu olsa mutlaka bir terslik çıkıyor ve her şey yıkılıp gidiyordu. Sanki mutluluk onu, yazgısının mecbur ettiği yoldan çıkarıyor, kesişmeler sonunda onlarca kötü rastlantı bir araya gelip her şeyi eski haline getiriyor ve yazgısına geri dönüyordu.

Helin ile sonuna kadar gitmeyi, evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı istiyordu. İçinden bir his bu isteğin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini söylese de bunu duymazdan geliyor, normal insanlar gibi hissetmek istiyordu. Satır neden yüzüne inmedi, Selim?...

Günü karışık duygularla zar zor tamamladı. Akşam olmasıyla birlikte şehrin trafik keşmekeşinde geçen sinir bozucu bir saat sonunda kendini eve atabildi. Yıkandıktan sonra bir bardak buzlu su alıp balkonda duran şezlonga uzandı. Kız Kulesi'ne baktı. Şehir ışıl ışıklı.

Ölen gençleri ve nasıl öldüklerini düşündü tekrar, istemeden.

Sonra o gece gözlerinin önünden geçti yine. Satırın neden yüzüne inmediğini düşündü bir an. Yine çekindi başka yerlere varmaktan.

Sanki henüz açmaması gereken kapılar vardı, arkasında nelerin olduğunu bilmediği. Vazgeçti düşünmekten. Derin bir nefes alıp verdi.

Kalbinin atışlarını dinledi bir süre. Uyumaya karar verip yatağa attı kendisini.

Ter içinde uyandı. Sehpanın üzerindeki cep telefonunu alıp baktı. Saat üçe beş vardı. Korkunç bir rüya nedeniyle uyanmıştı.

Deniz kenarına paralel giden kilometrelerce uzunluktaki bir caddeye bakan, yüzlerce yüksek apartman görmüştü. Apartmanlar birbirine yaslanmıştı. Aralarında boşluk yoktu. Şeye benziyordu... Kendisi deniz kenarındaydı, tek başına, etrafta hiç kimseler yoktu. İnanılmaz bir sessizlikti. Sonra bir hareketlenme olmuştu. Pencereler birer birer açılmaya başlamıştı. Yüzlerce insan pencerelerden aşağıya sessizce atıyordu kendisini. Üzüm tanelerinin düşüşü gibi, onlarca yüzlerce insan, yükseklerden sessizce yere düşüyordu. Deniz bir cam kadar hareketsizdi. Kendisi de bir kenarda durmuş, hiç kıpırdamadan olan biteni izlemişti. Ayrıntıya girmeye çalıştı, ama artan korkusu yüzünden beceremedi.

Neresi olabilirdi gördüğü yer? Düşünmeye çalıştı, ama rüyaya geri dönmek, hem de bu dehşeti hissettikten sonra, çok zordu. Bu bir işaret olabilir miydi? Saçmaladığını düşündü. Rüyasında bir şey yapmadan izliyordu. Sadece izliyordu. Ne korku, ne acıma, ne üzüntü, ne sevinç vardı, sadece izleyiciydi. Kıyamet anına tanıklık eden bir izleyici... Neresi olabilirdi?

Kalkıp mutfağa gitti. Raftan bir bardak alıp şişedeki suyu doldurmaya başladı. Yalınayak olduğundan seramik döşemeden vücuduna yayılan serinliği hissedebiliyordu. Suyu içmeye başla-

dığında serinlik dizlerine geldi, bir an boğulacak gibi oldu. Bardağı başına dikerken içine bakmıştı, deniz kenarından durgun denize bakar gibi. İçi tuhaf oldu. Tüylerinin elektriğe kapılmışçasına dikildiğini hissetti. Korkuya ta derinlerinde dokundu. Hangi şehir olduğunu bulmuştu.

Kendi kendine, yüksek sesle, ağzından birkaç kelime döküldü.

"İzmir! Büyük deprem İzmir'de olacak!"



14

İSTANBUL

Etiler

Mayıs

Ülkenin bir anlamda gizli başkenti olan İstanbul, kozmopolit yapısı ile ilginç bir dünya kentidir. Eşsiz Boğaz güzelliği ve jeopolitik önemi nedeniyle yüz yıllar boyunca çevre ülkelerin iştahını kabartmıştır.

On milyonluk nüfusu ve ülke ticaretinin büyük bir bölümüne ev sahipliği yapması nedeniyle dinamizmi hiç bitmez. O kadar geniş bir alana yayılmıştır ki, kentin bir ucunda kar yağarken diğer ucunda güneşlenenleri görmek mümkündür. Her büyük kentte olduğu gibi burada da zenginlerin bir araya toplandığı semtler vardır.

Etiler semti, ihtişamlı apartmanları, pahalı villaları, diğer batı metropollerindeki benzerlerini aratmayacak mağazaları, ortalama yıllık gelirleri beş yüz bin dolar olan sakinleri, caddelerinde dolaşan son model araçları ile İstanbul'un gözde yerleşim noktalarından biriydi.

Özellikle hafta içi, kocalarını işe, çocuklarını okula gönderip manevi boşluklarını üzücü bir alışveriş çılgınlığıyla doldurmaya çalışan zengin hanımlar, semtteki mağazaların her türlü krizde

ayakta kalmasını sağlardı. Bu hareketlilik diğer semtlerin de ilgisini çekerdi tabi ki. Sınıf atlamayı hayatlarının amaçları haline getirmiş orta tabaka gençlerinin, sefaletlerini saklamak telaşıyla abartılı bir gösteriş maskesinin eşliğinde turladığı caddelerde semtin sakinlerini diğerlerinden ayırt etmek oldukça kolaydı.

Pazartesi gününe özgü ağır baskı o gün de etkisini hissettiriyordu.

Barış Akdiller, midesini altüst eden taksi şoförüne sövmek için otomobilden inmeyi bekliyordu. İstanbul birçok ayırıcı özelliğiyle olduğu gibi taksi şoförleriyle de meşhurdu. Şehrin yapısındaki karmaşa, bu meslek grubunda da kendisini gösteriyordu. Bu grupta, meslekte kırk yılını doldurmuş olan gerçek beyefendiler olduğu gibi, taksi şoförlüğünü, koyun gütmekle eşdeğer görenlerde vardır. Toplumla ömürleri toyu barışamayacak olan bu insanlar, birçok işte olduğu gibi otomobil kullanmakta da doğuştan yeteneksizdiler. Genellikle de, o Akdeniz erkeklerine özgü, otomobilin penisle eşleştirilip bir kudret gösterisi şeklinde kullanılması hastalığına mustariptiler.

Cinsel hayatlarıyla otomobil kullanma stilleri o kadar benzeşirdi ki, ortalama iki üç dakika süren boşalma süreleri, iki üç ayda bir kaza yapmalarıyla da bu benzerliği doruk noktasına çıkarırdı. Asla tıraş olmayı ve yıkanmayı sevmezlerdi. Rehberler, kravatsız şoförlerin kullandığı taksilere binmemeleri için kafilelerindeki turistleri özenle uyarırlardı.

Taksi, Etiler semtinin orta yerinde yükselen dört futbol sahası büyüklüğündeki alışveriş merkezinin önünde üzerindekini atmak isteyen vahşi bir at gibi durunca, Barış bir an için bunu bahane edip şoförün ensesine kusmayı düşündü. Aslında insanı rahatlatan bir fikirdi, ama fazla vakti yoktu. Adamdan küfür yiyeceğini bile bile, bahşiş bırakmadan ücreti ödeyip taksiden indi. Bir an başının döndüğünü hissetti.

Taksi şoförü bahşiş bırakmayan müşterisine kızgınlığını ifade edebilmek için kulakları sağır eden bir patinajla, "caddede anarşi yaratma" görevine döndü. Bu patinaj, müşterinin tüm sülalesine hitap eden uzun bir sövgünün, bir anlamda kısaltılmış yerel bir dille ifadesiydi. Frenleri boşalmış gibi giden taksinin ardından bakan Barış, sinirine hâkim olmaya çalışarak başını iki yana salladı. Sonra kafasını kaldırıp dev alışveriş merkezinin üzerinde yükselen iş kulelerine baktı.

Aslında bütün bu karmaşayı yaşamasının nedeni "Tahsilat Birimi" idi. Sekiz kişilik Tahsilat Birimi için ev ya da otomobil almak yasaktı. Bu ihtiyaçlar limitsiz masraf bütçelerinden karşılanırdı. Birim üyeleri istedikleri semtte ev tutabilirdi. Tek şart her altı ayda bir adres değişikliği zorunluluğuydu. Aynı şekilde yine güvenlik nedeniyle bir otomobil sahibi olamazlardı. Taksi kullanmak zorundaydılar.

Tabi taksi kullanmanın da kuralları vardı. Şoför ile hiçbir şekilde sohbet edilemezdi. Diş ağrısı, hastalık ya da üzüntü maskelerinden biri yüze geçirilir, yolculuk sessizlik içinde sona erdirilirdi. Bu limitsiz bütçeye rağmen sıkıcı bir uygulamaydı. Özellikle uzun şehir içi ulaşımlarında durum daha da ağırlaşıyordu.

Barış, alışveriş merkezinin bir numaralı kapısından girerken, güvenlik noktasındaki metal tarayıcının altından geçmeden, gömlek cebindeki giriş kartını çıkarıp görevliye gösterdi. "TEK İthalat ve İhracat A.Ş." çalışanları, binayı korumakla görevli güvenlik şirketiyle yapılan anlaşma gereği metal tarayıcılardan geçmezlerdi. Bu uygulama hem üzerlerindeki silahları gerekli gereksiz göstermek zorunda kalmamaları, hem de bulundukları yeri gönderdiği sinyallerle yirmi dört saat boyunca belirten, deri altındaki küçük vericilerin sağlıklı çalışması için gerekliydi. Birimi yürütmek ve yaşatmakla görevli sekiz ajan ülke için birinci

derecede önemliydiler. Bu nedenle merkezden sürekli olarak izlenirlerdi.

1960'larda başlayan Kıbrıs sorunları üzerine, adadaki sivil halkı rahatlatmak amacıyla kurulmuştu Tahsilat Birimi. Görevleri, Türkleri öldüren aşırı sağ görüşlü Rum militan liderlerinden intikam almaktı. Kuruluşunda sadece üç ajanı vardı. Bir süre sonra Avrupa'da geniş bir hareket alanı bulan ASALA militanlarının eylemlerindeki kan borçlarının tahsil edilmesi gerekti. Tahsilatçılar Avrupa'ya gönderildi. Avrupa'daki Tahsilatlar da başarılı geçti.

Seksen sonrası Güneydoğu olaylarında terörün masum insanlara yönelmesi üzerine, Tahsilatçılar bir kez daha göreve çağrıldı. Bölgede görev yapan polis ve jandarma haberdar edilmeden, başarılı kan borcu tahsilatları gerçekleştirdiler. İstihbarat dairesi başkanı hariç, diğer devlet görevlileri varlıklarından haberdar edilmediğinden bu ölümler hep terörist grupların kendi aralarında bir hesaplaşması olarak görüldü. Çoğu zaman da gelen ölüm haberlerine bir anlam yüklenemedi.

Barış'ın görevi, seçilmiş hedeflerle ilgili tahsilat senaryoları hazırlamaktı.

Hedefin nasıl davranacağını önceden kestirmek yoluyla strateji geliştirmek, tahsilat planlaması yapmak, olası tüm tehlikeleri önceden tahmin edip tedbir almak onun sorumluluğundaydı. Görevi ne olursa olsun Tahsilat Birimi'ndeki her üye, gerektiğinde yalnız başına tahsilat yapacak şekilde yetiştirilirdi. Sınırsız masraf bütçeleri, özenle seçilmiş kişilikleri ile karanlık dünyada söz sahibi olan ülkelerin elemanlarından farkları yoktu. Hatta gerektiğinde kendilerini yakalanmamak için yok etme refleksleri ile benzersizdiler. Diğer ülke servislerinin varlığından haberdar olmadığı nadir istihbarat birimlerinden birinin üyesiydiler. Tarafsız ya da düşman ülke istihbaratlarından özellikle sak-

lanmış, hiçbir zaman raporlamalarda adı geçmemiş, herhangi bir kayıt oluşturmama esasıyla hareket eden bir birim olmuşlardı.

Kuruluşunda zamanın dinamikleri göz önüne alınıp Ankara'da Kızılay'a bakan sokaklardan birindeki bir iş hanında faaliyet göstermişlerdi.

Ancak doksanlarda yaşanan değişiklikler ve iki binli yıllara, çağın gerektirdiği bir bakış açısıyla girmek için daha modern ve hareketli bir kent seçilmişti. Tahsilat birimi gizleme özellikleri nedeniyle, metrekaresi yüz dolardan kiralanan, ülkenin en modern alışveriş merkezinin içine taşınmıştı. İncelendiğinde tamamen yasal bir ithalat şirketi olarak faaliyet göstermekteydi. Yurtdışından silah ithal ederek, devlete ve Türk Cumhuriyetleri'ndeki kardeş devlet güçlerine satış yapılıyordu. Müşterileri ve çalışanlarıyla sıradan bir şirketti.

Sadece cumhurbaşkanı ve genelkurmay başkanının bilgisi dahilinde faaliyet gösterirlerdi. Bütçeleri örtülü ödenekten karşılanırdı.

Ajanlardan bazıları, bilinen istihbarat birimlerinde çeşitli kademelerde görev yapmaktaydı.

Metal asansörün kapısı tıslayarak kapandığında sekizinci katın düğmesine bastı Barış. Düğmenin içine yerleştirilmiş olan okuyucu sekizinci katta inecek ziyaretçinin parmak izini bir saniyede kaydediyor, belleğindekilerle eşleştirip tespit edilen özgeçmiş bilgisini, kat girişindeki sekretere bildiriyordu.

Barış katta indiğinde kurşun geçirmez camlı kapıyı serbest bırakan sekretere gülümseyerek, "Günaydın Zuhal Hanım. Nasılsınız?" dedi.

Orta yaşlı sekreter her zamanki gibi inanılmaz bir enerjiyle cevap verdi. "Hoş geldiniz Barış Bey. Çok şükür, her şey harika!"

Barış Akdiller, sekreterle oyalanmadan, ikinci kapıdan paravan çalışma biriminin yer aldığı bölüme geçti. Tamamı yedi

kişiden oluşan şirket çalışanları rutin işlerini yapıyordu. Telefonlar çalıyor, klavyelerde gezinen parmakların düzenli tıkırtıları duyuluyor, hareketli bir gün olduğuna dair güçlü sinyaller yayılıyordu. Normal bir ofisten hiç de farklı görünmeyen bir yerdi; yurtdışı yazışmalarının yapıldığı, Avrupa'daki iş takvimi tatillerine uyan, şık hanını ve beylerin çalıştığı sıradan bir ofis. Dış mekânda çalışan istihbarat memurları iç mekâna girip çıkan sekiz kişinin farklı bir görevi olduğunu bilirdi, ama iç mekân çalışanları ile iletişim kurmak yasak olduğundan zamanla giriş ve çıkışlar kanıksanmıştı.

Barış Akdiller hızlı adımlarla masaların arasından geçti. Üzerinde Arşiv yazan kapıya yöneldi. Gözetleme deliğine yüzünü yaklaştırıp retina tarayıcısının gözüne bakmasına izin verdi. Kimlik onayının ardından kapı otomatik olarak açıldı.

Girdiği bölüm güneş ışığı almayan bir salon ile bu salona açılan iki oda şeklinde tasarlanmıştı. Hiçbir tarayıcının algılamasına imkân vermeyen geliştirilmiş kaplama malzeme ile örülmüştü. Ne ses, ne vücut ısısı, ne de diğer aktifler... Tamamen yalıtılmış bir odaydı.

Bu üstün saklanma birimlerinden ülke genelinde sadece sekiz adet vardı. İşte Barış bunlardan birinde, yüksek güvenlik ortamında, ülkeyi tehdit edebilecek tehlikeler için senaryolar yazardı. Başlangıç senaryoları, gelişim senaryoları, bitiş senaryoları ve en önemlisi tahsilat senaryoları. Yaptığı iş sadece senaryolar üretmek değildi. Gerekli onayı aldığı zaman, yarattığı senaryonun tüm operasyon sorumluluğunu üzerine alır ve aktif olarak sahada bulunurdu. Bu çalışmalar sırasında sonuca ulaşmak için devletin herhangi bir imkânını kullanma yetkisi de vardı. Buna öldürme yetkisi de dahildi.

Barış, öldürme yetkisini ilk duyduğunda kafası karışmıştı. Bu, İngilizlerin meşhur kahramanı James Bond'a maceralarında

verilen bir yetkiydi. Daha doğrusu Barış bu yetkiyi sadece ajan filmlerinde görmüştü. Oysa öldürme yetkisi gerçekten vardı ve devlet, gerekli psikolojik testleri geçmelerinden sonra bu yetkiyi sekiz kişilik ajan grubuna vermişti. Eğitimler sırasında bir insanı öldürme kararı verme ve bu kararı gerçekleştirme aşamalarının üzerinde durulmuştu.

Bu çok önemli bir karardı ve sadece ülke bağımsızlığının tehlikeye düştüğü durumlar için geçerliydi. Buna ilaveten Tahsilat Birimi'ni oluşturan bireylere yapılacak her türlü saldırı ya da tehditte öldürme yetkisi kullanılabiliyordu. İlk eylemlerin ardından öldürdükleri kişilerle ilgili olarak, eylem bitiminde istihbarat psikologlarıyla durum değerlendirmesi yapmışlar, böylece öldürme yetkisinin bir alışkanlık haline gelmesini engelleyip kendi kişilikleri üzerindeki tahribatını mercek altına almışlardı.

Sağır odaya girmesiyle birlikte, bilgisayar ekranında özel bir simülasyon yüklemekte olan Can, başım kaldırıp gülerek, "Vay Barış

Kardeş, hoş geldin," dedi.

Barış, Can'ın yanına gelerek omzuna hafifçe vurdu. "Oğlum acayip bozuğum sana yahu!"

"Hayırdır kardeş?"

"Hani şu bankadaki kızla tanıştıracaktın beni, ne oldu? Oyalayıp duruyorsun, be!"

"Aşk olsun! Dediğin laf mı yani kardeşim? Biz bu yaştan sonra elinden tutup kızın yanma mı götüreceğiz seni? Olur mu ya? Teamüle ters."

"Bırak kardeşim palavrayı! Mazeret bulmak kolay tabi... Hani, can kardeşliği nerde kaldı? Bana reva mı oğlum bu?"

Can konuyu değiştirmek istedi. "Polisten güvenlik kameralarının çekimlerini aldım. Görmek ister misin?"

Barış şüpheyle baktı. "Satır katliamına ait olduğunu söyle de şurda düşüp bayılayım."

Can hafifçe geriye kaykılarak ellerini ensesinde birleştirdi.

"Satır katliamına ait ve tamamen tesadüfi kayıtlar."

"Ne demek o?" diye sordu şüpheyle Barış.

Barış'ın ilgisini çekecek bilgiler bulmak her zaman keyiflendirirdi Can'ı, devam etti. "Her nedense olayın gerçekleştiği gün, saat on dokuz gibi güvenlik kameralarının kayıt yapmadığı, teknik bir arıza olduğu fark edilmiş. O saatte teknik servise ulaşılamayacağı için ertesi gün ilgilenmek üzere konuyu ertelemişler. Sonra tahmin et ne olmuş?" Susup soran gözlerle baktı bir süre, sonra fazla uzatmamaya karar vererek devam etti. "Kamera kendi kendine kayıt yapmış. Nasıl olduğu konusunda kimsenin fikri yok. Zaten kayıt yapıldığını olayın ertesi günü gelen teknik servis elemanı fark etmiş, kulüp müdürü de hemen polise haber vermiş. Bu sabah da bana gizlice bir kopyası teslim edildi, işte bu kara kutuda ilgini çekecek inanılmaz sahneler var."

Barış heyecanını gizleyemiyordu. Aceleyle duvardaki dijital televizyonun önündeki koltuğu çekip oturdu. "Umarım bunun altından her zamanki aptal şakalarından biri çıkmaz Can! Eğer öyleyse oyarım, şimdiden söyleyeyim. Hadi, şunu oynat artık!"

Can büyük bir keyifle CD'yi muhafazasından çıkararak oynatıcıya yerleştirdi. "Seni uyarıyorum, bana borçların artıyor," dedi.

"Bak, yakında bunların altından kalkamayacaksın, fena olacak, ona göre."

Barış şakalaşmanın bittiğini ilan eden bir ses tonuyla konuşmaya son verdi. "Can, oynat lütfen!"

Barış kaseti yaklaşık otuz kez izledi. Kamera ilginç bir açıdaydı, adamların masadaki hareketleri çok net görülüyordu. Kızların erotik dansı, sarışının muhteşem göğsü sonrası nda kalaba-

lığın ortasından kopup gelen satirli iki adam, satırların kalkıp inmeleri, önce değişik yönlerde havaya fışkıran, sonra da küçük göletler halinde ortaya yayılan vişne rengi kan, panik, topluluğun dalgalanması, satırların havada hareket ederken parıldamaları, diz çöken adamın omuzlarına inmeleri... ve son sahne. Kaseti neredeyse ezberlemişti, ama yine de gizli şahidin ve katillerin bakışmasını tekrar tekrar seyretmek istiyordu.

Barış yaklaşık iki saat sonra, kendisine ikram edilen çayı alırken başım ekrandan çevirebildi. Bütün bu süre boyunca Can ciddiyetle ona refakat etmiş, istediği sahnelerin ayrıntılarını araştırmış, büyütmüş, küçültmüş, renklendirmiş, siyah-beyaz yapmıştı. Barış için bu vahşet dolu sahneler yeterince iğrençti, ama asıl etkilendiği bu değildi. İlgisini çeken, yüzünü bir türlü yakalayamadığı şu adamdı; katliamı yapanın karşısına dikilen adam. Polis bu sahneleri gördüğünde adamın bir kahraman olduğunu düşünebilir, medya ise bir anda Tanrı'nın Elçisi ilan edebilirdi. Çıkabilecek karmaşayı düşündüğünde, adamın medya tarafından bulunmaması için dua etti.

Ancak Barış için olay burada bitmiyordu. Son iki saattir ekranı izlerken aklını kurcalayan tek bir soru vardı: Adamın eylemcinin karşısına dikilmesinin nedeni neydi? Bu bir cesaret gösterisi değildi.

Kimse sadece dikilmek için böyle bir meydan okumaya kalkışmazdı.

Bir saldırganlık da yoktu her iki tarafta. Bir acıma duygusu olabilir miydi? Kim kime acıyacaktı bu sahnede? Adam mı eylemcilere, eylemciler mi adama? Çok saçma bir düşünce olduğuna karar verdi.

Başka bir duygu vardı bunların arasında... Başka bir duygu... Bir içgüdü olabilir mi? Belki... Belki de şu ana kadar bulabildiği en iyi nedendi bu. Bir içgüdü adamı oraya sürüklemişti. Peki,

diğerlerini donduran neydi? Belki onlarınki de bir içgüdüydü. Olamaz mı?

Düşünceleri, köşedeki dijital ekranda ulusal haber kanallarından birini izleyen Can'ın, elindeki kalemi pis bir küfür savurarak yere vurmasıyla bölündü.

"Allah kahretsin! Barış! Gel abi, gel bunu görmen lazım!"

Barış yerinden kalkıp Can'ın yanına gitti, ekrana baktı. Heyecanlı bir spiker Boğaz kıyısında canlı yayındaydı.

Kanlıca civarı olabilir, diye düşündü Barış, adamın arkasında akıp giden caddeye bakarken.

Spikerin söylediklerinin etkisini arttırmak için ekranın altında

"Son Dakika" ibaresi yanıp sönüyordu. "Bomba haber! Ülkenin en zengin ikinci adamı Hasan Conker'in ressam kızı, güpegündüz bir otomobile bindirilerek kaçırıldı!" Görgü tanıkları kaçıranların kara çarşaflı kadınlar olduğunu söylüyordu. Genç kızın iki koruması da bacaklarına ateş edilerek etkisiz hale getirilmişti. Spiker bu arada, nereden bulunup getirildiği belli olmayan bir polis eskisini yanına almış, olayla ilgili yorumunu soruyordu. Apar topar geldiği çarpılmış kravatından belli olan Terörle Mücadele Birimi eski ekip şefi, olayın vahim bir dini terör örgütü işi olabileceğini söylüyordu. Kara çarşaflı kadınların işin içinde olması bu sanıyı güçlendiriyordu.

Barış, "Salak!... Hatta salak oğlu salak!" dedi yüksek sesle.

Can'ın kendisine bakmasına aldırmadan ekledi. "İnsan nasıl bu kadar salak olabilir? Bu herifi işe alırken salaklığından mı etkilenmişler? Geri zekâlı!"

Oraya buraya gidip yıllarca suskun kaldıkları konularda bülbül kesilen, sorumsuzca fikirler ortaya atıp herkesin aklını bulandıran emekli güvenlik görevlilerinden nefret ediyordu. Ken-

disi asla böyle olmayacaktı. Devlet için çalışanlar mezara kadar sessiz kalmalıydı.

Bu işin verdiği ayrıcalıklarla ulaşılan gizli bilgilerin deşifre edilmemesi gerekiyordu. Yazılı ve görsel basına yapılan her açıklama bu ülkede faaliyette olan yüzlerce potansiyel düşman devlet ajanı tarafından da izleniyordu. Devletin izlemekte olduğu politikalara en yakın tahminler yapan, öngörüleriyle devlet tepkilerini paralel götüren emekliler, yüksek maaşlarla izlenme oranı yüksek televizyonlara danışman oluyorlardı. Barış için bu durum, unutulmayı hazmedemeyen emniyet ve güvenlik gücü emeklilerinin zavallı isyanıydı.

Bu adamların arasında oldukça iyi olanlar vardı. Bunlar herhangi bir olayda ekranlarda boy gösterip devletin uygulamalarını anında herkese anlatabiliyorlardı. Böylece ilgili operasyonlarda yer alan tüm ajanların hayatı tehlikeye girdiği gibi, operasyonların başarı şansı azalıyordu.

Ekranda spikerin oldukça heyecanlı olduğu rahatlıkla görüle biliyordu. Haberciler için en az bir ay sürdürebilecekleri yeni bir malzeme çıkmıştı. Artık kız hakkındaki özel hatıralar ve kişisel bilgiler ortaya dökülecekti. Bununla birlikte, kızın erkek arkadaşları ekrana getirilerek özel hayatı deşifre edilecek, kaçırıldığı sokaktaki esnafla röportajlar, vurulan korumalarla görüşmeler, kızın kuaförü, kıyafetlerini aldığı butiklerde çalışanlar, fakülteden hocaları, gittiği lokantada çalışan garsona kadar herkes ekrana getirilecekti. Tabi arada bu zavallılardan biri doğru bir tahminde bulunarak kaçıranları paniğe sevk edecek, belki de planlananın dışında, genç kızın öldürülmesine neden olacaktı.

Oysa böyle bir olayda öncelikle yetkililerin açıklama yapmasını beklemekte fayda vardı. Bu tip durumlar da insan yanlış trene binebilir, işin sonunda aptal durumuna düşebilirdi. Ofisteki

diğer ajanlar da televizyonun önünde toplanmış, yüksek sesle fikir yürütüyorlardı.

Barış düşüncelerinden Can'ın sorusuyla sıyrıldı.

"Baba, ne iş? Gerçekten fanatiklerin işi olabilir mi?"

Omuz silkti Barış. Sonra da ciddi bir ses tonuyla ekledi. "Dua edelim de o kadar basit olsun!"



15

İSTANBUL

Levent

Mayıs

Selim Tekin, pazartesi akşamlarından nefret ederdi. Fakat bu pazartesi onun için diğerlerinden farklıydı. İçi içine sığmıyordu. Akşam Helin'le buluşacaklardı. Iş çıkışı eve gidip duşa girdi. Sonra da üstünü değiştirip dışarı çıktı. Saat yirmiye geliyordu. İstanbul trafiğiyle cebelleştikten sonra metronun Levent girişinde bekleyen Helin'e ulaşabildi. Genç kadın siyah, kolsuz bir elbise giymişti. Otomobile bindiğinde içeriye dolan kokusu Selim'i sarhoş etti.

Genç kadın, Selim'in yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Merhaba... Nasılsın?"

Selim içinden geçenleri olduğu gibi söylemek isledi. Onu gördüğünde kulaklarının nasıl uğuldadığını, buluşma saatini nasıl büyük bir sabırsızlıkla beklediğini, onu her dakika yanında istediğini, bu kadar güçlü duyguları hissetmenin kendisini nasıl korkuttuğunu, onunla uyanmak istediğini, saatlerce öpüşmek istediğini, hayatını yanında geçirmek istediğini, çılgınca özlediğini söylemek istedi. Ancak böyle bir duygusallık için henüz erken olduğunu düşündü. Kocaman bir gülümsemeyle yanıtladı. "Süper! Tek kelimeyle süper!"

Sarıyer'e vardıklarında hava iyice kararmıştı. Otomobili caminin yanındaki otoparka bırakıp limana doğru yürüdüler. Selim iki katlı balıkçı lokantasını geçen yaz keşfetmişti, inanılmayacak kadar güzel mezeleri vardı. Havalar ısınınca teras katında da müşteri ağırlıyorlardı.

Rengârenk saksı çiçekleri ile süslü terasta, Boğaz'ın manzarasına bakıp balık yemek, sıradan günleri bile özel yapabilecek kadar zevkliydi. Lokanta sahibi kardeşler, gelenleri kapıda karşıladıkları gibi, sürekli müşterilerine de isimleriyle hitap ederek işlerine gösterdikleri özeni ortaya koyarlardı. Her zamanki gibi kapıda karşıladılar Selim'i. Yer ayırttığı için terasta, manzaranın en rahat seyredildiği kısımda, masaları hazırdı. Muhteşem mezeler gelince bir yandan atıştırmaya bir yandan da sohbet etmeye başladılar.

Helin büyük bir heyecanla işi ile ilgili gelişmeleri anlatıyordu.

İmam cinayetlerini araştırmaya başlamıştı. Araştırmaları Fatih semtinde yoğunluk kazanmıştı. İnsanlarla konuşuyordu. Bazılarının çekindiğini, bazılarının ise rahatça röportaj verdiğini söylüyordu.

Müthiş bir araştırma olacağına inanıyordu.

Selim, genç kadını ilgiyle dinlerken bir yandan da düşünüyordu.

Bu kadar güzel bir kadının böylesi tehlikeli işlerin peşinde koşmasının ne anlamı vardı? Neden normal bir işi yoktu? Bütün gün sokakta olmasının kendisini çok huzursuz hissetmesine neden olduğunu fark etti. Eğer bir ilişki yaşanacaksa ve bu kadına böylesine bağlanacaksa, yaptığı işe ömür boyu katlanması mı gerekiyordu?

Bu çok yıpratıcı olmaz mıydı? Her gün sokak sokak dolaşıp her türlü insanla konuşan bir kadınla birlikte olmak için çok

geniş bir yüreğe ihtiyacı vardı. Zor bir ilişki olacaktı. Oysa normal bir ofis işi olsa, tehlikesiz ve daha sakin, merak etmek zorunda olmasaydı onu her dakika, en azından aradığında nerede bulabileceğini bilseydi, ilişki çok daha kolay yürümez miydi? Yürürdü… Peki, o zaman bu kadar çekici olur muydu acaba? Neden olmasın? Sıradan ofis kadınlarına benzemez miydi? Gün geçtikçe kilo alan, sırt ağrıları yaşayan, yükselme hırsıyla kaynayan, her gün ne kıyafet giyeceğini düşünen, vıcık ofis ilişkileri içinde kavrulan… Yok yok, yine de severdi onu. Birden ne kadar komik durumda olduğunu düşündü. Genç kadının hayatıyla ilgili kararları alma hakkını kendisinde bulması çok gülünçtü… Ne kadar güzel gözleri vardı. Konuşurken dudaklarının arasından görünen dişleri muhteşemdi. Dişlerini öpmek istedi.

Saçlarına burnunu gömmek için sabırsızlandığını fark edince birden aklına bir soru takıldı: Peki o, kendisi hakkında ne hissediyordu acaba? Hoşlanıyor olmalıydı muhtemelen. Öyle ya, hoşlanmasa bu kadar yakınında durur muydu? Kesinlikle bir elektrik vardı, bunu hissedebiliyordu. Çok mu hayal kuruyordu yine? Yoksa kendi kendine gelin güvey mi oluyordu? Gelin… Gelinlik de çok yakışırdı bu parlayan tenine, sade güzelliğine. O kadar uzun boylu düşünmek doğru muydu? Ya bu ilişki de hayal kırıklığıyla bitecekse? Varsın hayal kırıklığıyla bitsindi. Bu kadar yoğun duygular hissetmenin de bir bedeli olmalıydı. Bu bedeli ödemeye hazırdı.

"Sen beni dinlemiyorsun!"

Birden sarsıldı Selim. Gerçekten de kendi düşüncelerine dalmış, Helin'in söylediklerini kaçırmıştı. Direnmek gereksizdi. "Özür dilerim, daldım birden," deyiverdi.

"Ne düşünüyordun?"

Gülümsedi Selim. "En son neye bakarken bu kadar etkilendiğimi soruyordum kendime."

"Ece?"

"Hiç... Aydın'ın Yatağan kasabasına doğru gittin mi?"

Helin biraz şaşkınlık biraz da kızgınlıkla cevapladı. "Ne alakası var şimdi Aydın maydın? Ben sana bu kadar derin ne düşündüğünü sordum! Lütfen konuyu değiştirme de cevap ver bana!"

Tekrar sordu Selim. "Hiç Aydın'dan Yatağan'a doğru gittin mi?"

Helin ısrarla sorulan soruya sabırsızlıkla cevap verdi. "Hayır! Ne olmuş?"

Açıkladı Selim. "Ben o yola yaklaşık yirmi kez gitmişimdir.

"Çine'den çıkıp Yatağan'a doğru giderken bir bölge var; tepelerin arasından kıvrılarak gider yol. Bölgenin tam ismini bilmiyorum, ama Çine Çayı çevresi diyorlar herhalde. Neyse, önemli de değil.

"Önemli olan şu: o bölgeden her geçtiğimde büyük kayalıklara bakarım.

"Beni öylesine etkiler ki, dünyada ne olduğumu, Allah'ın gücünü, hayatın dengesini, doğanın etkileyici ihtişamını hissederim. Bazen gözlerim dolar, hayranlıkla seyrederim."

"Yani?"

"Yanisi şu ki, bana o bölgedeki kayalıklara baktığımda duyumsadıklarımı hissettiriyorsun. Seni seyretmek o kadar güzel bir duygu ki, yaşadığımı, güçlü olduğumu, yalnız olmadığımı düşünüyorum. Buna şaşırıyorum... İşte, bunu düşünüyordum, özür dilerim."

Helin kızgınlığının geçtiğini gösteren masum ve affedici bir gülümsemeyle baktı Selim'e. Elini uzattı. Selim'in elini tuttu, sıkıca kavradı. "Her şey o kadar güzel ki, lütfen hiç bozulmasın, olmaz mı?" diye sordu.

Kulakları büyük bir uğultuyla dolan Selim, damarlarındaki kanın çalkalanmasını hissetti ve başıyla onayladı. "Peki, bunun için dua edeceğim." Sonra ekledi. "Sahi neden bahsediyordun?"

"Bu sefer dinle ama, olur mu?"

"Söz!"

Genç kadın çantasına uzanıp bir magazin dergisi çıkardı, sayfalarını karıştırdıktan sonra, bir sayfayı ayırıp önüne koydu. "Bak, bu kız bugün kaçırıldı, hem de kara çarşaf giymiş insanlar tarafından."

Gösterdiği sayfa sosyete davetlerinden boy fotoğraflarının olduğu bir magazin dergisinden koparılmıştı. Selim fotoğrafa dikkatle baktı. Esmer bir genç kız gülümsüyordu; biraz masum, biraz kadınsı, ama huzurlu. Sayfada boy gösteren diğer sosyetik hanımların aksine, çok sade bir kıyafeti vardı; siyah bir gece kıyafeti ve özel bir elden çıktığı belli olan topuklu ayakkabılar. Etkileyici bir güzelliği vardı. Selim bu güzelliğin kızın ruhundaki temiz duygularla beslendiğini düşündü. İyi yetiştirilmiş olmalıydı. Sonradan görme ailelerin seviyesiz çocuklarına benzemiyordu. Asil bir görünüşü vardı.

Bir prensese benziyordu. Geçmiş hayatlarında da prenses olmalıydı; huzurlu ülkelerin alçakgönüllü prenseslerinden. Fotoğrafın altında ismi yazılıydı: Çiğdem Conker.

"Yine daldın!"

Sakince cevap verdi Selim. "İnceliyordum. Sağ dizinin hemen altında hilal şeklinde bir dikiş izi var da, dikkatimi çekti."

Helin kaşlarını çatıp dergiyi aldı, masanın üzerindeki yanmakta olan muma tutup yakından baktı. "Hiç fark etmedim. Bu karanlıkta nasıl gördün?"

"Sadece dikkatli baktım," diye cevapladı Selim.

Helin dergiyi tekrar Selim'e uzatıp devam etti. "Peki, Çiğdem Conker meşhur holding patronu Hasan Conker'in kızı. İtalya'da

resim sanatı üzerine eğitim aldı. Bekâr. Yirmi sekiz yaşında. Önemli sosyal aktivitelerde yer aldı. Bilirsin işte. Bakıma Muhtaç Çocuklar Derneği, Okumak İsteyen Muhtaçlar Derneği, falan filan... Aslında zengin olmasının dışında kaçırılması için bir sebep yok. Ancak yarın tüm gazetelerde göreceğin üzere babası geçen sene bir ara, bir arsa ihtilafından dolayı bir cami ile mahkemelik oldu. Holdingdeki şirketlerden birine ait arsaya çevrede oturanlar cami yapmak istemiş, hatta kimselere sormadan temel dahi atmışlar. Tabi sonra mahkemelik oldular ve caminin yapılmasına izin çıkmadı. Konuyla uzaktan bağlantılı olmasına rağmen dinci basın faturayı Hasan Conker'e çıkararak hedef gösterdi. Bunlardan haberin yok mu gerçekten?"

"Sanırım daha sık gazete okumalıyım," diye mırıldandı Selim.

"Bence de... Neyse, devam edelim... Adamcağız televizyon kanallarından bazılarına çıkıp durumdan geç haberdar olduğunu, konunun kamu davası haline getirildiğini, baştan kendisine müracaat edilmiş olsa başka bir arsayı cami yapımı için severek vereceğini, ancak söz konusu arsanın yabancı ortaklarıyla bir proje için alındığını ve tek başına hareket edemeyeceğini anlattı durdu. Tabi sağduyulu insanlar bir kenara, bu durum fanatiklerin çok tepkisini çekti.

"Ancak her olay gibi gündeme daha vurucu bir haberin düşmesiyle unutuldu gitti. Ya da bizler için öyle olmuştu. Anlaşılan bazıları unutmamış."

Selim merakla sordu. "Bunları neden anlatıyorsun? Bu münferit bir olay değil midir? Bazen kötü adamlar zenginlerin çocuklarını kaçırır ve fidye ister. Bu suç şekli dünyanın her yerinde var."

Helin hınzırca gülümsedi. "Haklısın, ama bu durum farklı... Ben bu kaçırma olayının imam cinayetleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Huzursuzluk Selim'in midesine bir yumruk gibi vurdu. "Hadi ama, kendini çok kaptırmışsın bu araştırma işine."

"Sen ne dersen de, benim içimde böyle bir his var. Bak görürsün, sonunda dediğim çıkacak!"

Garsonun balıkları getirmesiyle konu dağıldı. Balığın lezzeti ile başlayıp İstanbul'un en iyi lokantalarım saymaya kadar devanı eden bir sohbete daldılar. Yemek ile birlikte içilen beyaz şarap etkisini göstermeye başlamış, tatlı bir keyif içine girmişlerdi. Yemeğin sonunda gelen çikolatalı sufle, zevki doruğa taşıdı. Uzun bir süre de çikolatanın faydaları ile en iyi tatlıcılar konuşuldu.

Yemekten sonra otomobile binip yola çıktıklarında ikisi de sessizliğe bürünmüşlerdi. Levent civarında, Selim gözlerim yoldan ayırmadan sordu. "Bu gece benimle kalır mısın?"

Kısa süren bir sessizliğin ardından Helin, Selim'in elini tutarak cevap verdi. "Seninle birlikte olmayı istiyorum Selim, ama bilmen gereken önemli bir konu var."

Selim sevinç ve kuşku dolu dalgayı aynı anda hissetti. "Nedir?"

"Ben Yahudiyim!"

"Allah iyiliğini versin," dedi Selim gülerek. "Ben de ne söyleyeceksin diye merak ettim. Sorun yok. Ben de Hitler'i sevmem!"

"Sen dalga geçiyorsun di mi?" diyerek sahte bir kızgınlıkla baktı Helin.

Bu sefer daha ciddi cevapladı Selim. "Bak Helin, ben Allah'a inanıyorum ve bununla gurur duyuyorum. Sen de Allah'a inanıyorsun, ama farklı isimler kullanıyorsun. Ya da sana göre, ben farklı isimler kullanıyorum. Oysa amaç aynı; Yaradan'a geri dönmek...

Bence iki taraf da birbirlerinin inancına saygı duyduğu sürece farklar engel olmaktan çıkarak hayatın renkleri haline gelir. Her grubun iyileri ve kötüleri vardır. Benim için önemli

olan iyilerin iyilerle, kötülerin kötülerle karşılaşmasıdır. Hem şunu da unutma: Benim atalarım, senin atalarına hoşgörü ve dostlukla yaklaşan, dünya üzerindeki sayılı ülkelerden birinin mensuplarıydı. Osmanlı kültürü çok renklilik ve dinlere saygı üzerine oturtulduğundan yüzyıllar boyu o kadar geniş topraklarda sürdü. Yine de..."

"Tamam, tamam, tarih dersi istemiyorum! Söylediğime pişman etme! Ben sadece açık olmak istedim, hepsi bu. İnanışımla ben de kendimi şanslı hissediyorum tabi ki."

Sonrasında radyodan yayılan caz müziğinin sesi kapladı her yanı. Yollar boşalmıştı.

Kısa süre sonra eve çıkan asansöre bindiler el ele. Yukarı doğru hareketlendiklerinde dudakları birleşti usulca. Birbirini tanımaya çalışan öpüşlerdi bunlar, duyguların akışını yönlendirmek içindi bir bakıma.

Dairenin içine girip kapıyı kilitlediğinde genç kadına dönüp tekrar öpmeye başladı Selim. Holün ortasında durmuş, ayakta öpüşüyorlardı.

Önce yumuşak başlayan öpüşler dillerin ağızlara dolmasıyla gittikçe kıvrak ve uyumlu bir dansa döndü. İki yılanın dansı gibiydi dillerin hareketi. Tamamen ağızdan içeri giriyor, damağa sürtünerek diğer dili buluyor, çarpışıyor, savrulup dişlere vurarak tekrar geri geliyordu. Birbirlerinin tükürüklerini emiyor, hissettikçe de büyüyen bir şehvet dalgası ikisini de yerden kaldırıp havada dolaştırıyordu.

Selim, genç kadını duvara yaslayarak boynunu öpmeye başladı.

Kadının teninin kokusu, tadı, inanılmaz bir haz yaşatıyordu ona.

Beslenmekte olan vahşi bir hayvan gibiydi. Bir aslandı, ama ağzına dayanan ete hoyrat davranmıyor, sadece tanımak ister gibi

temas ediyordu. Elbisenin askılarından birini aşağı çekerek kadının sutyen takılmamış diri göğsünü dışarı çıkarıp ağzına aldı. Isırmadı, öpmedi, emmedi sadece nefesiyle ısıttı, dilini yapıştırdı bir an için. Kadının titremeleri arttıkça, kendisinin kontrolde kalması gerektiğini biliyordu.

Elbisenin etek kısmını iki yandan yukarı beline çekip çıplak kalçalarına dokunduğunda, ince kenarlı küçücük külotu elinin altında hissetti. Ayakta durmakla güçlük çekiyorlardı, ama buna rağmen yatağa kadar sabretmek ikisinin de aklına gelmiyordu.

Selim göğsü ağzından bırakırken siyah bir üzüm büyüklüğündeki ucunu hafifçe dişlerinin arasında tutup sağa sola oynattı çenesini.

Kadının önüne çömeldiğinde mis gibi kokuların yayıldığı büyük çatala baktı bir an. Küçük mor bir külot arkasında saklanıyordu bal kutusu. Tek eliyle eteğin sarkmasını önleyip diğer eliyle külotu genç kadının bileklerine kadar indirip çıkardı. Sonra iki elini kadının bacak arasından geçirip duvara dayadı. Küçük dokunuşlarla bal kutusunu öperken, iki elinin ayaları duvara dayalı halde yukarı doğru doğrulmaya başladı. Tamamen ayağa kalktığında, genç kadın, duvara dayalı kollarının üzerinde, yerden iki metre yüksekte oturuyordu.

Uzun bir süre bu halde öptü Helin'i. Genç kadın güçlü zevk dalgalarının vurduğu vücudunu hareketsiz tutmaya gayret etse de içinde kaynayan sular bunu engelliyordu. Hırlamayla karışık çıkardığı doğal inlemeler, Selim için enfes bir müzik gibiydi.

Dilinin, uzun süre bal kutusundaki arayışının ardından kadını yavaşça yere indirip kucaklayarak yatak odasına götürdü. Tabiatın sayılı saf duygularından biri olan katıksız şehvetin içinde yuvarlanmaları gece yarısına kadar sürdü. Sonra tatlı bir yorgunluk, beraberinde getirdiği huzuru yerleştirdi vücutlarına ve birbirlerine sarılarak uyuyakaldılar.



16

İSTANBUL

Eyüp

Mayıs

Helin taksiden inerken dizlerinin hâlâ titrediğini hissetti. Bu kadar güzel bir gece geçireceğini beklememişti aslında. Hayatının en güzel saatlerini geçirmişti. Kendini tutamayıp güldü. Enfes bir gündü; insana hayat veren, içini kıpır kıpır oynatan, sevinç ve umut taşıyan ılık rüzgârların estiği, sıradan olmayan, hatıralara girecek kadar güzel bir gündü. Belki de hayatının yeni bir dönemini başlatan gündü bu. Çantasını sallayarak yürürken ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

O rüya gibi gecenin ardından, uyandığında Selim işe gitmişti bile. Başucuna, şairini tanımadığı enfes dizeler bırakmıştı. Tüm duygularını anlatan bir dörtlüktü. Çok hoşuna gitti: Hoş geldin doğum günüme ey ruhum

Yeniden hayata merhaba dediğim güne hoş geldin Umutsuzlukların ardımda kaldığı yeni bir güne Huzurunla birlikte aşkım, hoş geldin…

Etkilenmişti. O kadar güzel bir el yazısıyla yazmıştı ki… Belki de kelimelerden öte, yazı çok romantik gelmişti. Hayat, uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştı gözünde.

Çantasında taşıdığı telefonunun çalmasıyla güzel düşünceleri geride kaldı. Ekranda görünen numara, arayan hakkında gerekli bilgiyi kendisine veriyordu. Tüm güzellikler, hayaller, ümitler bir saniye içinde ortadan yok oldu, her şey birden rafa kalktı, gökyüzünün maviliği bulandı, havada ağır bir koku hissetti. Gülümsemesi dondu, yere düşüp darmadağın oldu. Telefonu kulağına götürüp,

"Alo?" dediğinde sesindeki donukluk, tüm maskelerinin yerine tam oturduğunu gösteriyordu.

Karşı taraftan yapmacık olduğunu sadece kendisinin anlayabileceği bir kadın sesi geldi. "Şalom Helin. Akşam Yoshilerde toplanıyoruz.

Mutlaka gel şekerim, tamam mı?"

"Peki, Tina," diye cevap verdi kısaca.

"Canım beni bekliyorlar, kapatmak zorundayım, akşama kaynatırız, bay."

Bunun anlamı, her zaman olduğu gibi, akşam yirmide, güvenli evde durum değerlendirme toplantısı yapılmasıydı.

MOSSAD her hassas operasyonda olduğu gibi, tetik ajanından durum raporu istiyordu.

İstanbul'da işlenen imam cinayetlerinin arkasında hangi grubun ne amaçla bulunduğunu bilmek istiyorlardı. Bu operasyondaki en can alıcı nokta; Kuzey Irak'ta satın alınan silahların bu grupla ilişkisinin anlaşılmasıydı. Bu araştırma için de yıllar önce İstanbul'a yerleştirilmiş olan Helin, en uygun kişiydi. Ünlü bir derginin acar muhabirinin çevrede sorular sorması kadar normal ne olabilirdi ki?

Helin, Tel Aviv'den İstanbul'a ilk geldiğinde halasının evinde kalmış, daha sonra kendisine ayrı bir ev açmıştı. İki şehrin birbirine benzer özelliklerinin fazla olması onun uzun süre yabancılık çekmesini engellemiş, çevresine çabuk uyum göstermişti. Zengin bir Yahudi işadamının ricası kırılmamış, böylece düşük tirajlı küçük bir dergide işbaşı yaptırılmıştı. Ailesinin bir kısmının halen İstanbul'da yaşıyor olması ve Türkçeye mükemmel hâkimiyeti, onun bu görev için seçilip uzun bir süre hareketsiz bırakılmasına (Buna "Uyutulmuş Ajan" pozisyonu diyorlardı.) neden olmuştu.

Avrupa'da kovalayıp ortadan kaldırdığı dört kişilik terörist Arap timinden sonra bu görev üç yıl süren bir tatil gibi gelmişti.

Aylık durum değerlendirme toplantıları da olmasa neredeyse özel ajan olduğunu unutacaktı. Bir anlamda yeni bir hayat yaşıyordu. Muhabirlik işine kendisini iyiden iyiye kaptırmış, yaptığı araştırma ve röportajlar büyük dergilerden birinin dikkatini çekmiş, ihtiyacı olmadığı halde yüksek bir ücretle transfer olmuştu. Tabi araştırmalarının başarılı ve alışılmamış olmasının tek nedeni doğal yeteneği değildi.

Uzun yıllar süren psikolojik savaş eğitimi ve adam sorgulama teknikleri sayesinde diğer muhabirler arasından sıyrılmak zor olmamıştı.

Uyutulmuş Ajan olmanın en güzel yanı, uzun süre insan öldürmek zorunda kalmamaktı. Ancak yakında durumun değişeceğini anlamak için kâhin olmak gerekmiyordu.

Nitekim son görevinde, yaptığı araştırmalarla vardığı noktada ilginç bulgulara rastlamış, imam cinayetlerinin birbiriyle bağlantısını ortaya çıkarabilecek duruma gelmişti. Birkaç gün önce Fatih semtinde röportaj yaptığı ayakkabı tamircisi, bölgede çok güçlü bir hareketin varlığından söz etmişti. Her ne kadar sertlik yanlısı söylemlere girmeseler de sıradan müritlere kapalı toplantılarda çok sert konuşmalar yapıldığını duymuştu. Bu konuşmaların birinde, özellikle imamlar hakkında tam bir suçlama vardı. Toplumun yön değiştirmesi ve doğru yoldan sapması tamamen bazı imamların boşboğazlığına, aymazlığına bağlanıyordu. Cezalandırılmaları için kıyametin kopmasının beklenemeyeceği söylenmişti. Ayakkabı tamircisi, yüz dolar karşılığında toplantılara katılan arkadaşını kendisiyle tanıştırabileceğini söylediğinde, sevincini belli etmemek için dilini ısırmıştı Helin.

Bu gelişme, araştırma için büyük bir adım olabilirdi. İmam cinayetlerinin birbiriyle bağlantısı ortaya çıktığında gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. Küçük bir dini grubun daha öncekilerin yolundan gittiği belliydi. Silahlanmaya çalışmaları bununla bağ-

lantılı olarak normal sayılabilirdi. Eğer içeri sızabilirse, grubun dağıtılması için kimin öldürülmesi gerektiğini tespit edebilir, "Postacı"ya adres verebilirdi.

Bu kadar rahat işleyecek bir operasyonda ellerini pisliğe bulaştırması gerekmeyecekti.

Mezarlığa girdiğinde etrafına bakındı bir an. Çantasından Vakko markalı turkuvaz renkli başörtüsünü çıkarıp saçını örttü. Güneş gözlüklerinin ardından gözleri sağa sola hareket ediyordu sürekli.

Takip edilip edilmediğini kontrol etmek için sağa sola amaçsızca sapıp bir mezarı arıyormuş gibi yaptı. Soma tekrar ilerleyerek üç kez sağa döndü. Böylece giriş kapısına geldi. Takip eden yoktu. Gusülhaneye inen yokuşun yanındaki dar yola saptı. Uzaklarda birkaç kişi mezarların başında dua ediyor, ot yoluyordu. Kimsenin onunla ilgilenmediğinden emin olunca büyük elektrik direğinin olduğu dereye doğru yürüdü. Az ötede büyük çınarı görmüştü.

Çınarın arkasına geçince iki adamın dua ettiğini fark etti. Adam lardan biri ayakkabı tamircisiydi; diğeri kısa boylu, renkli gözlü, hafif sarışın ve açık tenli bir adamdı. Tamirciden farklı olarak uzun, yeşil bir cüppe giymişti. Belli belirsiz sakalı, doğuştan çenesini in ce bir çember gibi çevreliyordu. Başının üzerindeki takke siyahtı ve ortasında kırmızı, Arapça bir kelime vardı.

Dualarını bitirmeleri için beklemeye başladı. Çınarın dallarına konan kuşların çıkardığı sesler inanılmazdı. Adamları beklerken çınarı incelemeye başladı. İki ya da üç yüz yıllık dev bir ağaçtı. İnsana güven veren bir havası vardı. İlkçağlarda yaşayan insanların neden ağaç kovuklarında barındığını anlamak çok zor değildi. Ağacın gövdesindeki büyük yarık, üç dört kişiyi içine alabilecek gibi görünüyordu.

İçerisi karanlık görünse de büyük bir yağmurda işe yarayacağı kesindi. Dikkatli bakınca yerde birkaç şişenin parladığını gördü. Anlaşılan yaşlı çınarın kovuğu sarhoş sefillerin yuvası olmuştu kış boyu. İnsanın mezarlıkta içki içebilmesi için nasıl bir ruh hali içinde olması gerekildi acaba? Akıllarını kaçırmış olmalıydılar.

Ölülere saygı göstermeyen insanlardan nefret ederdi.

Mezarlık hafta içi olması nedeniyle sakindi. Aslında insana huzur veren bir havası vardı. Adamların dualarını bitirmeleri için sabırsızlandı. Çınarın karşısındaki banktaydılar. Yüzünü onlara dönerek beklemenin daha etkili olacağını düşündü. Dua etmenin sonu yoktu. Öğleden sonra eve geçip akşamki toplantı için kafasını dinlemek istiyordu. Düşüncelere dalmışken adamların ellerini yüzlerine götürdüklerini fark etti. Dualarını bitirmişlerdi. Kalkıp yanına geldiler.

"Sclamünaleyküin, Helin Hamın," dedi ayakkabı tamircisi.

Adamın değişik bir havası olduğunu fark etti bir an için, ama arkadaşının yanında böyle davranmak zorunda kaldığını düşündü.

Öyle ya, kendisi sonuçta zavallı bir kadındı onların gözünde. "Merhaba," diye soğukça cevap verdi.

Ayakkabı tamircisi, "İşte sana bahsettiğim arkadaşım Süleyman Efendi. Ne sormak istiyorsan sor şimdi," dedi.

Süleyman Efendi, Helin'in gözlerine bakmamaya çalışarak başını salladı.

Helin müthiş bir huzursuzluk hissetti. Kısa bir an iki adamı da öldürüp mezarlıktan çıkıp gitmek istediğini düşündü. Katil tarafı bu nu şiddetle arzuluyordu. Mantıklı düşünmeye çalıştı. Şayet adamlar da kötü bir niyet sezerse harekete geçmek için hazır olacaktı. Sarışın adam sakin bir hava veriyordu, ancak ayakkabı tamircisinin yılışıklığı onu huzursuz etmişti.

"Pekâlâ, Süleyman Bey, gazeteci olduğumu biliyorsunuz. İmam cinayetleri hakkında bir yazı dizisi hazırlıyorum. Burda konuştuklarımızın sizin tarafınızdan söylendiği hiçbir zaman açıklanmayacak, ancak siz fotoğraflı röportaj vermek isterseniz, o zaman başka," dedi ciddi bir havaya bürünerek.

Süleyman Efendi ise yere bakmayı sürdürerek, "Ben sadece arkadaşımın ricası için burdayım, hiçbir şekilde afişe edilmek istemiyorum. Bu konuda garanti vermeniz gerekir," dedi.

Helin, adamın samimi olduğundan şüphelenmedi. Büyük bir ihtimalle kısa bir bilgi verecek, sonra da daha fazlası için para isteyecekti.

Cebinden kayıt cihazını çıkardı, tam düğmesine basacakken Süleyman Efendi elini kaldırdı.

"Kayıt yok!"

Helin bir an şaşırsa da itiraz etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Sesini çıkartmadan kayıt cihazını tekrar çantasına koydu.

Uzaktan onları gören biri, mezarlığı ziyarete gelmiş zengin bir kadının, ziyaret ettiği mezara dua okutturmak için hafızlarla konuştuğunu sanırdı. Tekrar yoğunlaşmaya çalıştı. Adamın güvenini kazanmak zorundaydı. Bir an önce başlayıp bitirmeliydi. Hemen ilk soruyu sordu. "Yaşadığınız çevrede önemli bir dini grubun içinde yer alıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı sarışın adam. "Yepyeni bir topluluk bu... Bambaşka şeyler anlatıyorlar. Herkesin içi aydınlık doluyor dinlerken. Ben de kendi isteğimle girdim aralarına. Kabul ettikleri için şanslıyım."

"Amacı nedir bu topluluğun?"

"Amacı ne midir? Tabi ki doğru yolu bulmak ve o yoldan ayrılmamak. Tüm kardeşlerimiz birbirimize destek veriyoruz. Şeytanın bizi yoldan çıkarmasını engellemek için hepimizin var-

dıma ihtiyacı var. Biz bu yardımı bir arada bulunarak, sohbetler yaparak, dualar ederek, ruhumuzu ortaya koyarak alıyoruz."

"Peki, sizin için kim düşman, kim dost?"

"Doğru yola davet edilip gelmeyen herkes düşman, doğru yola gelen, bize katılan herkes dost. Tabi Hıristiyan kuruluşlarını, çürümüş Amerika'yı ve Siyonistleri saymaya gerek görmüyorum; onlar ahirete kadar düşmanımız."

Helin sinirlendiğini belli etmek istemedi. Bu röportaja gelirken, aklı çelinerek tarikata sokulmuş, bin pişman, korkmuş, titrek, çıkış yolu arayan, güvensiz birini hayal etmişti. Ancak karşısındaki bu adamın hayal ettikleriyle bir alakası yoktu. Gerçek bir fanatikle konuştuğunu anlamıştı. Adam aşırı derecede kendine güvenli çıkmış, her kelimede daha saldırgan olmaya başlamıştı. Gereksiz bir tartışma yaratmak niyetinde değildi. Adamın niyeti belliydi; kendisini kullanarak tarikatın reklamını yapmaya çalışıyordu. Tamamen propaganda amaçlı gelmişti. Canı sıkıldı. Büyük bir adını atacağını düşünürken, başladığı yere dönmüştü. Bu konuşmayı uzatmanın bir anlamı yoktu. En iyisi kısa kesip uzaklaşmaktı.

Helin, adama tarikatın başında kimin bulunduğunu sormak için ağzını açtığında sol tarafında, kaburgalarının hemen altında korkunç bir acı hissetti. Çığlık atmak için ağzını açtığında sesi çıkmadı.

Şoka girmeden önce dalağına bir bıçak sokulduğunu anlamıştı.

Kuvvetli bir elin boynundan tutup kendisini çınarın kovuğuna çektiğini anladığında ikinci bir bıçak darbesi yine sol tarafından, ama bu sefer kaburgalarının arasından kalbine girdi. Başı geriye düşerken sadece büyük çınarın dallarını, yeşil yaprakları, arada birer yama gibi duran masmavi gökyüzünü ve Selim'in gözlerini gördü.

Sonra her şey karardı.

Kilometrelerce ötede Selim, Bostancı'daki müşterisini ziyaret etmek için yola çıkmıştı. Caddeler hareketliydi. Bir yandan kasetçalardaki İngilizce konuşmaları dinliyor, diğer yandan yüksek sesle tekrar ediyordu. Ona göre İngilizcesini geliştirmenin en güzel yolu buydu.

İnanılmaz güzel bir gece geçirmişti, ama bugün bir tuhaf hissediyordu kendisini. Aslında çok mutlu olması gerekiyordu, ama bir soğukluk vardı üstünde. Önce bu soğukluğu önemsememeye çalıştı, kasetçalardaki tok sesli adamın söylediklerine yoğunlaşmaya gayret etti, ama dakikalar ilerledikçe huzursuzluğu artıyordu.

E-5 karayolu üzerinden Bostancı istikametine saptığında huzursuzluk vücuduna yayılan bir karıncalanma gibi her yanını sarmıştı.

Bu duygudan kaçmaması gerektiğini düşündü, üzerine gitmeliydi.

Uzanıp kasetçaları kapattı. Kendisini dinlemeye çalıştı.

Bostancı'daki lunaparkın önüne geldiğinde kırmızı ışık yanıyordu, durdu. Bir uğultu duydu. Etrafına bakındı. Trafiğin ışıklarda durmasını fırsat bilerek araçların camını silen çocuklardan biri arabasının camını siliyor olmalıydı, ama kimseyi göremiyordu. Yeşil yandığını her zamanki gibi arkasındaki araçların hemen kornaya basmasından anladı. Hareket edip sağa döndü. Yokuştaki birinci lambayı geçip ikinciye geldiğinde yine kırmızı ışığa yakalandı. Tekrar aynı uğultuyu, bu sefer daha yüksek bir tonda duydu. Aniden dönüp her iki yanına baktı, kimseyi göremedi. İçindeki paniğin arttığını fark etti. Klima çarpmış olabilir miydi? Klimayı kapatıp camları açtı.

Arkasındaki aracın uzun bir koma ikazından sonra yeşil ışığın yandığını görüp hareket etti. Tepedeki lambalardan sola

dönüp yokuş aşağı ilerlerken son durağın arkasındaki camiyi gördü. Uğultu ve huzursuzluk dayanılmaz boyuttaydı. Otomobili bırakıp camiye girmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Elini yüzünü yıkayabilir ve belki bu garip huzursuzluğu atlatabilirdi.

Otomobilden indi. birkaç adım attı. Caminin avlusuna girerken müthiş bir ağrı saplandı başına. Kusma hissiyle ağzını açarken dizlerinin üstüne çöktü. Ağzından inanılmaz bir haykırış yükseldi ve aynı anda gözlerini kapattı. Bir çınar ağacının karanlık kovuğu içinde bir çift kızıl göz vardı. Haykırışı sona erdiğinde dizlerinin üstünde kıpırdamadan duruyordu. Elleri iki yanına sarkmış, gözleri karşıdaki sarı boyalı duvara kilitlenmişti. Belli belirsiz bir adamı seyrediyordu; bulanık bir görüntüyü…

Ortalığı yırtan çığlığı duyanlar sesin geldiği noktaya yöneldiklerinde cami avlusunda dizlerinin üzerine çökmüş adamı gördüler.

Adamda yaralı birinin havasından çok, şoka girmiş saralı bir hasta görüntüsü vardı. Kalabalıktan yaklaşanlar, Selim'e dokunmaya cesaret edememekle birlikte yüksek sesle fikir yürütüyorlardı. Kimisi saralı olduğunu söylerken bir başkası saralı insanları daha önce çok gördüğünü, onların titrediğini, bu adamın ise titremekten çok donmuş gibi durduğunu, bu yüzden kalp krizi geçirme ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylüyordu.

Selim bunların hiçbirini duymadı. Sadece şiddeti gittikçe azalan bir uğultu vardı zihninde ve etrafındaki insanlara rağmen karşı duvarda seyrettiği adamın siması.

Neden sonra, kalabalıktan bir genç Selim'e dokunmaya cüret etti. Sağ omzunda bir ağırlık hisseden Selim ani bir refleksle sol elini adamın bileğine yapıştırıp diğer eliyle de boğazından yere çekti.

Kendini yerde bulan gencin can havliyle bağırması Selim'i kendine getirdi. Uğultu bitmiş, görüntü kaybolmuştu. Etrafındaki konuşmaları net olarak duydu.

"Aaaa! Manyak ayol! Nasıl da yere vurdu garibanı!"

"Abi, ben bunun gibi herifleri gördüm askerde. Buna Güneydoğu Sendromu diyorlar. Kesin askerden gelmiş bu herif."

"Gördün mü lan? Oğlum, kafayı sıyırmış lan bu!"

"Kardeş, n'apıyon ya? Adam sana yardım etmeye çalışıyordu. İş mi yani şimdi bu?"

Selim derin bir nefes alıp ayağa kalkarak önüne attığı gencin yanına gitti, ayağa kalkmasına yardımcı oldu. özür dileyerek göğsünde bir sıkışma olduğunu, kontrolden çıktığını anlattı. Genç adamın kendisine hayretle baktığını fark edince sordu. "Özür diledim, ama siz hâlâ çok tuhaf bakıyorsunuz yüzüme."

Genç adamın cevabı Selim'in kanını dondurdu. "Gözünde kan var... Gözünden kan sızıyor!"

Selim çevredekilerden birinin verdiği kâğıt mendille gözlerini temizleyip aceleyle otomobile bindi. Önce yavaşça, sonra daha hızlı hareket ederek uzaklaştı camiden. Birkaç sokak ötede tekrar kenara çekti otomobili. Cep telefonunu çıkarıp Helin'i aradı. Telefon çalıyor, ama cevap vermiyordu. "Lütfen Helin. Lütfen aç şu telefonu," dedi yüksek sesle. Defalarca aradı, cevap alamadı. Telefonu koltuğa fırlatıp direksiyona kapandı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bütün gün inanılmaz bir yükle gezindi; ruhunun üzerinde bir ruh daha taşıdığını hissediyordu. Eve gitmek istemedi, amaçsızca yürüdü sokaklarda. Telefonu birkaç kez çaldı, cevap vermedi, bir müddet sonra da tamamen kapattı. Helin bir daha hiç aramayacaktı, bunu biliyordu. Bostancı sahil yolundan Kartal'a kadar dört kez gitti geldi yürüyerek. Ayaklarının altı zonkluyordu otomobile tekrar bindiğinde.

Artık yapacak bir şey yoktu onun için, durumu kabul etmeli ve ne olduğunu anlamalıydı. Bir an önce eve gitmek istedi.

Evinin bulunduğu sokağa girdiğinde boş bir park yeri bularak arabayı park etti. Otomobilden inerken hemen arkasındaki aracın içinde iki adamın oturduğuna dikkat etti. Onu izlediklerini anladığında kaşları çatıldı. Hiç kimseye tahammül edecek durumda değildi; hele ne olduğu belirsiz olan adamlara hiç...

Eve doğru yürümeye başladığında, adamların da otomobilden indiklerini kapı seslerinden anladı. Duyduğu sesten sadece bir kapının tekrar kapandığını fark etti. Arkaya bakmaya gerek görmedi. Biri ona doğru geliyor olmalıydı; diğeri ise otomobilin kapısını açmış ayakta bekliyordu herhalde. Evin kapısına birkaç metre kala arkasından samimi tonda bir erkek sesi duydu. "Selim Bey?"

Dönüp baktığında elli yaşlarında, orta boylu, kır saçları arkaya doğru taranarak yapıştırılmış, hafif toplu, esmer bir adamla karşılaştı.

Tahmin ettiği gibi, diğer adam arabanın kapısını açmış, ayakta bekleyerek kendilerini izliyordu. Daha genç ve daha atletikti; güneş gözlükleri yüzünün üst bölümünü tamamen kapatıyordu, yaklaşan adamın koruması olmalıydı.

Kibar olmaya çalışan Selim, "Buyrun!" dedi.

Adamın yüzünde kederli bir ifade vardı. Buna rağmen birkaç saniye için kibar bir gülümseme yüzünde belirdi. "Ben, İshak Benur... Helin'in amcasıyım!"

Helin'i tanıyan birini görmek Selim için müthiş bir sürpriz olmuştu.

Heyecanını gizlemeye gerek görmedi. Elini uzatan adamla içten bir şekilde tokalaştı. "Öyle mi? Ne kadar memnun oldum bilemezsiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

İshak Benur sıkıntılı bir edayla sordu. "Ben, sizinle birkaç dakika görüşmek istiyorum, mahsuru yoksa..."

"Rica ederim beyefendi, tabi ki görüşelim. Buyrun, isterseniz daireme geçelim. Yukarda daha rahat konuşuruz," derken eliyle kapıyı işaret etti Selim. Birlikte daireye girdiklerinde misafirine oturması için yer gösterdikten sonra ne ikram edebileceğini sordu.

İshak Benur yüzündeki kederi gizlemeye gerek görmedi. Karşısındaki koltukta oturan Selim'in merakla bekleyen gözlerine bakarak acı haberi verdi. "Evladım, metin olun lütfen.. Helin'imizi bugün kaybetmiş bulunuyoruz. Fevkalade müteessirim."

Derin bir acı dalgası havada yayılarak Selim'e çarptı. Bir müddet gözleri kapalı kaldı. Bu haberi alacağım biliyordu, ama küçücük bir umut vardı içinde. Karşısındaki adamın son sözleri bu umudu ezip geçti, bilinmeyen bir yere doğru hoyratça fırlattı. Çok değil, daha bu sabah dünyası ışıl ışıl parlıyorken, yine eskisi gibi donuk bir karanlığa bürünmüştü. Gereksiz duygusallık yapmamaya karar verdi. Acısını daha sonra nasılsa doya doya yaşayacaktı. Titrek bir sesle, "Nasıl olmuş?" diye sorabildi.

"Bu sabah, belki de öğlene doğru, Eyüp mezarlığına birileriyle röportaj yapmaya gitmiş. Giderken dergiyi arayıp programını söylemiş, ancak öğleden sonra mezarlık çalışanlarından biri cesedini bulmuş."

"Kim yapmış?" diyerek ikinci soruyu yöneltti Selim. Sesindeki soğukluk kendisini bile rahatsız edecek kadar belirgindi, ama bunları düşünecek durumda değildi.

"Mezarlıkta gezinen sarhoşlardan, tinercilerden şüpheleniyorlar, ama şu an için belli değil."

"Tam olarak nerde bulmuşlar?"

"Asırlık bir çınarın kovuğunda bulunmuş. Bıçaklamışlar."

Selim dişlerini sıkarken başını elinde olmadan önüne eğdi.

Dün gece öpmeye doyamadığı sevgilisinin tenine bıçağın girişi gözünün önüne geldi. İçinde bir yerlerde ağaçlar büyük gürültülerle devriliyordu. Çınar, kovuk, bıçak kelimelerini beynindeki arşivde açtığı Helin dosyasına özenle koydu. İshak Benur'un sesiyle irkildi.

"Sizinle açık konuşmak istiyorum. Bize sizden bahsetmişti. Çok içten davranıyordu. Uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştik onu. Bunu kızımıza hissettirdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum...

"Sizi rahatsız etmemin nedeni ise şu; dün gece birlikte olduğunuzu biliyorduk, kendisini bize, Şişli'deki evinize yemeğe davet etmiştik, ancak sizinle olacağını söyleyip teklifimizi başka bir zamana erteledi. Peki, size kiminle buluşacağını söyledi mi?"

"Bakın aslında, çok uzun süredir tanımıyorduk birbirimizi. Yani... İşin aslı, neden bilmem, ama şimdi düşününce fark ediyorum, ben Helin ile ilgili hemen hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım o benimle ilgili her şeyi biliyordu. Size benden bahsetmiş olması bile sürpriz oldu, çünkü daha yeni bir ilişkiydi ve tamamen benim teşvikim ve çabamla gerçekleşti." Üzüntüyle başını kaldırıp adama baktı ve ekledi. "O kadar çok istedim ki onunla beraber olmayı. Çok ani bir duyguydu belki, ama hayatımın sonuna kadar onunla olmak istiyordum."

"Anlıyorum... Sanırım ilk çıkışınızın üstüne bahsetmişti bize. Bu arada bir hayli telefon konuşması olunca eşim meraklanıp sormuştu.

"Neyse, artık bunların önemi yok tabi. Yaptığı araştırmayla ilgili bildiğiniz bir şey var mıydı?" diye sordu adam, ama bu sefer tuhaf bir bakış vardı gözlerinde.

Selim anlam veremedi bu bakışa, ama çok da ilgilenmedi. "İstanbul'da işlenen imam cinayetleri hakkında bir araştırma yapıyormuş, dergi istemiş sanırım..." Durdu. Adama kısa bir an

baktı ve gözlerini kırpmadan ekledi. "Bizim iş konuşacak durumumuz yoktu. Çocuklar gibi mutluyduk ve böyle sıkıcı konulara girmedik hiç."

İshak Benur ani bir şekilde ayağa kalkarak Selim'e elini uzattı.

Yüzündeki o tuhaf bakış gitmiş, yine kederli ifade gelmişti. "Peki, vaktinizi daha fazla almak istemiyorum, teşekkür ederim," deyip tokalaştı.

Daire kapısından çıkıp merdivenlere yönelirken geri dönüp,

"Belki gelmek istersiniz, cenazeyi yarın, saat on dörtte kaldıracağız, Şişli'deki sinagogdan. Tekrar hoşça kalın," dedi.

Selim kapıyı kapattığında yalnızlığıyla baş başa kaldı. Koltuğa oturup içinden kopan acıyı serbest bıraktı, uzun uzun ağladı.

Kendisini yaralı hissediyordu. Helin gözünün önünden gitmiyordu.

Gülüşü, saçlarını geriye atışı, kömür karası gözleri, dişleri, dudakları, teni, sıcaklığı... Müthiş, büyük ve derin bir boşluk hissetti. Ne yapacağını kestiremedi. Yirmi dört saatte yaşadığı bu duygusal gelgit onu çok yıpratmıştı. Gözlerini sıkıca yumdu. Gözyaşlarının yanağını ıslattığını hissedebiliyordu. Kendi içinde dolaşmaya başladı.

Karşısına müthiş bir öfke çıktı. Eşini saldırıda kaybetmiş bir aslan gördü. Aslanın gözündeki dehşeti fark etti. Aklında bir tek düşünce gittikçe büyüyordu: İntikam!

Gözlerini tekrar açıp odaya bakındı. Sarı renkli bir eşya aradı.

Masanın üzerinde bir dosya gördü. Kalkıp eline aldı ve bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra dosyanın yüzeyinde bir hareketlenme oldu. Birden onlarca surat bir ekran üzerindeki kareler gibi belirip kaybolmaya başladı. Aslında gördüğü yüzlerin hiçbiri gerçek değildi.

Sadece caminin duvarındaki yüzü yakalamaya çalışırken tümü oltaya takılan balıklar gibiydi. Aradan ne kadar geçtiğini tam olarak bilemiyordu. Sonunda bir resim, dosyanın yüzeyinde sabitlendi. Gündüz, Bostancı'daki krizde gözünün önüne gelen sarışın, çember sakallı adamdı bu. O yüzü unutmamak üzere belleğine koydu.



17

İSTANBUL

Şişli

Mayıs

Çok değil, bundan elli yıl önce İstanbul, Osmanlı İmparatorluğu'ndan kalan toplumsal mozaik mirasına uygun olarak hatırı sayılır sayıda gayrimüslim vatandaşı barındırırdı. Şehirli olmanın kurallarını koyan bu insanlar, köylü sınıfı için Batı'nın medeniyetini örnek almak açısından aslında büyük bir şanstı. Ancak taşradan gelenler bu insanların medeniyet seviyesini örnek almak yerine çoğunlukla diş bilediler. Her ezilen sınıfın başkaldırarak hâkim sınıfa saldırması kuralı bu kez İstanbul'da işledi. Bu acı olaydan sonra İstanbul'da hayat hiçbir zaman eskisi kadar zarif ve dengeli olmadı.

Gökyüzünde parlayan güneşe gözlüklerinin ardından bakan Selim, içine çöreklenen bütün mateme inat hayatın hiçbir şey olmamış gibi devam etmesine anlam veremiyordu. Güneş tüm ağırlığını hissettirip yaz mevsiminin açılışını yapmaya başlamıştı. Birkaç martı, uygun bir rüzgâr trenine binmiş, süzülüyorlardı. Yahudi cemaatin oluşturduğu kalabalığa baktı Selim.

Üzgün görünen şık hanımlarla beyler alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Yeni gelenler, bir müddet sonra, bahçe duvarının dibinde tek başına duran Selim'e bakıp birbirlerine kim olduğunu sor maya

başladılar. Öyle ya, daha önceki törenlerde yoktu. Genelde cemaat birbirini iyi tanırdı. Şişli ile Kurtuluş mahalleleri arasında küçük bir sokağa sıkışıp kalmış sinagog, oldukça hareketli bir gün yaşıyordu.

Pek çok cenaze töreninde olduğu gibi, polis ek güvenlik önlemleri almıştı.

Sokağın başından giren üç araçlık konvoy, gelenin sosyal konumu hakkında bilgi veriyordu. Araçlar sinagog kapısının önünde durduğunda takım elbiseli bir sürü adam kısa bir koşturmaca yaşadı.

Ortadaki aracın açılan kapısından kısa boylu, tombul biri indiğinde Selim, adamın konsolos olduğunu tahmin etti. Demek ki Helin tanınan bir ailenin kızıydı, diye düşündü. Gözleri Helin'in amcasını aradı, ancak bulamadı.

Aslında bu törene katılmasının hiçbir anlamı yoktu. Helin hayatından çıkıp gitmiş, bütün hayalleri, umutları da beraberinde götürmüştü.

Bu kalabalık canını sıkıyordu. Kapıya doğru yöneldi. Dışarı çıktığında kravatını söküp çıkardı. Gömleğinin üst düğmelerini açıp hafif esen rüzgârın göğsünde kıvrılmasını hissetti. Otomobili almamakla akıllıca bir iş yapmıştı. Şişli'den Nişantaşı'na doğru yürümeye başladı. Vitrinlere boş boş bakıyor, yürüyen insanları inceliyordu.

Hayat devam ediyordu işte; herkes bir amacın peşinde koşturuyor, vakit dolduruyordu.

Valikonağı Caddesi'ne geldiğinde, kavşaktan karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekledi. Sol tarafında çiçek satanların tezgâhlan vardı. Bir an, Helin evde kendisini bekliyormuş gibi geldi.

Eve çiçek götürmeyi ne çok isterdi. İçi burkuldu. Sıkıntısının katlandığını hissetti. Yeşil yanınca kalabalıkla birlikte karşıya

geçmek için hareket etti. Dördüncü adımda ani bir karar vererek geri döndü. Çiçek alacaktı.

Karşı kaldırımdan gelen gruba doğru hainle yapıp döndüğün den arkasında yürümekte olanlarla çarpışmadı. Ancak iki adım sonra ters istikamette hareket eden grubun içindeki bir adamla bir saniye için göz göze geldi. Orta boylu, temiz tıraşlı, yuvarlak yüzlü esmer bir adamdı. Sorgulayan bakışlarından sıradan sivillerden olmadığını anlamak zor değildi Selim için. Rahatsızlık verici bir bakışmaydı, ama üzerinde durmadı.

Çiçekçiden kocaman bir buket papatya aldı. Helin evde olsaydı çok sevinecekti. Teşvikiye'ye doğru yürümeye devanı etti. Yüz metre ileride, karşı kaldırımda az önce göz göze geldiği adamın, korsan CD satıcısının tezgâhına bakmakta olduğunu gördü. Bunda anormal bir durum yoktu, ama adamı mimlemişti. O bakış sıradan bir bakış değildi. Kendisini tanıyan eski bir düşman gibi bakmıştı.

Birden aklına geldi; izleniyor olabilir miydi? Anlamak için cadde üzerindeki otoparkı geçince bir deneme yapmaya karar verdi. Otoparkın caddeye açılan iki kapısı vardı: biri giriş, biri çıkış. Giriş kapısını geçtikten beş altı metre sonra bir şey unutmuş gibi aniden geriye döndü. Yaklaşık bir iki saniye için arkasında yürümekte olan insanların gözlerine baktı. Bazısı ona bakmadı bile, bazısı ani hareketine bir anlık refleksle boş boş baktı. Ancak daha geride bir kadın kaçamak bir bakış attı. Kendisini tanıyan eski bir düşman bakışı, biraz tedirgin, biraz şaşkın, ne yapmak istediğini anlamaya çalışır gibi biraz da meraklı. Bu kadın da memur tipliydi. Ne bir ev hanımı kilosundaydı, ne de bölgeden alışveriş yapan kredi kartlı hanımlardandı.

İzleniyordu.

Otoparka girip araçların çıkış yaptığı kapıya yürürken düşündü.

Kendisini izleyenler bir kişiden fazla olduğuna göre, bu durum sıradan bir merak ya da küçük bir husumet olamazdı. Büyük bir ihtimalle polis, diye düşündü. Eğer yanılmamışsa Helin ile ilgili olay nedeniyle takip ediyor olmalıydılar. Belki de cinayetle bağlantısı olduğunu düşünüyorlardı. Bu düşünce tiksinti verici geldiyse, de ihtimaller dahilinde mantığa uygun bir olasılıktı. Böyle bir olasılığı hesapladıkları için polisi ayıplayamazdı. Belki de tüm bunlar birer evhamdı.

Kendi kendine paranoya yaşıyordu. Bu da olabilir, diye düşündü.

Helin'in ölümü sinirlerini bozmuştu. Bu adamlar polisse ve gerçekten kendisini izliyorlarsa evini de biliyor olmalıydılar. Böyle bir mantığa göre de eve gitmesinin sakıncası yoktu. Zaten eve girdiğinde sokağın bir yerinde beklemeye başlayacaklardı. Çıkıp hiçbir anormallik yokmuş gibi yürümeye başladı.

Evin bulunduğu sokağın köşesinden döndüğünde duraksadı.

İçinden elliye kadar saydıktan sonra kafasını köşeden uzatıp baktı.

Yaya geçidindeki adam aceleyle geliyordu. Dönüp evine doğru yürüdü, en azından kuruntu yapmadığı ortaya çıkmıştı. İzlendiği doğru olduğuna göre, sokakta kendisini bekleyen bir araç da olmalıydı.

Sokaktaki park yerlerinde kimse görünmüyordu, ama kapalı kasa bir minibüs şüphelerini doğruluyordu. Minibüsün üzerinde bir damacana su dağıtım firmasına ait isim olmasına rağmen, tepesindeki küçük boy iki kalın anten dikkatini çekmişti. Fazla ilgilenmemeye çalışarak eve girdi.

Asansörü beklemek yerine merdivenleri koşar adım çıkarak dairenin kapısını açıp pencereye gitti. Tülün arkasından bakmaya başladı. Yaya geçidindeki adam minibüse biniyordu. Bu oyun

canını sıktı. Büyük bir ihtimalle evin içi ve telefonu da dinleniyordu.

Nereye varmak istiyorlar, diye düşündü. Bir sonuca ulaşamadı. En iyisi, adamları şaşırtmaktı.

Telefonu açıp sakin bir sesle, "Lütfen şu saçmalığı kesip minibüsten iner misiniz? Ne yaptığınızın farkındayım. Sizi bekliyorum!" dedi.

Telefonu kapatıp mutfağa geçti. Kahve içmek istiyordu.

Adamların amirleriyle konuşup karar vermesi için zaman gerekliydi. Nitekim tam kahvesinin yarısına gelmişti ki kapının zili çalındı.

Kapıyı açtığında, karşısında duran uzun boylu, mavi gömlekli adamın elindeki polis kimliğiyle yüz yüze geldi. Hemen arkasında iki adam daha duruyordu. Adam sinirli bir sesle, "Selim Bey, bizimle emniyet müdürlüğüne kadar gelmeniz gerekiyor," dedi.

Selim itiraz etmenin gereksiz olduğunu düşündü. "Hay hay. Bir telefon edebilir miyim çıkmadan?"

Mavi gömlekli sivil polis tepkisiz bir şekilde cevap verdi. "Lütfen uzun sürmesin!"

Selim salona dönüp sehpanın üzerindeki cep telefonunu aldı, Erol'un numarasını çevirip beklemeye başladı. Yedinci sinyalden sonra telefon açıldı. "Alo?"

"Erol, ben Selim. Soru sormadan dinle! Beni sorgu için emniyet müdürlüğüne götürüyorlar. Eğer seni üç saate kadar aramazsam avukat Tuncer Bey'i ara ve bana ulaşmaya çalışın. Tamam mı?"

Erol olağandışı bir gelişme olduğunu anlamıştı. Sözü uzatmadan,

"Tamam," dedi.

Selim'in Gayrettepe'de yer alan emniyet müdürlüğü binasından girip beşinci katta bulunan sorgu odasına gelmesinin üzerinden yarım saat geçmişti. Burası filmlerde izlediği o küçük odaların aynısıydı.

Tek bir giriş kapısı bulunan odanın ortasında altı kişilik bir masa ve etrafında altı sandalye yer alıyordu. Masa yüzeyinin iyiden iyiye yıpranmış olmasından uzun süredir orada olduğu anlaşılıyordu.

Üzerinde sayısız çizik vardı. Kimisi sorguya alınanların memurları beklerken vakit geçirmek amacıyla kazıdıkları isimler, daha çok başharflerdi.

Sorguya alınanların üzerlerinde kesici bir alet bulunmaması gerekiyordu; öyleyse bunları nasıl yapmışlardı? Omuz silkti Selim.

Odanın bir duvarını hemen hemen tamamen kaplayan büyük aynanın, aslında tek taraflı bir izleme camı olması gerektiğini biliyordu.

Tuhaf olan, camın öte yanındaki üç adamı görüyor olmasıydı.

Sorguya alınan şahsın kafasını karıştırmak için yapılmış olmalı, diye düşündü. Yoksa sadece kendine özgü bir tuhaflık mıydı yine?

Sadece o içeriyi görebiliyor olabilir miydi? Bu durumu belli etmemeye karar verdi.

Tepedeki lamba, ayakta duran sorgucuların omzuna değecek kadar tavandan sarkıtılmıştı; böylece sorguya alınan kişinin sorgucularla göz temasının uzun süreli olmaması amaçlanmıştı. Beklemekten sıkılmaya başladığı anda odadakilerin hareketlenmeye başladıklarını fark etti Selim. Göz ucuyla izlemeye çalıştı.

Barış Akdiller, Eyüp mezarlığında öldürülen gazetecinin MOSSAD ajanı olduğunu duyduğunda fazla şaşırmamıştı. İsrailli

meslektaşlarının Kuzey İrak'ta gerçekleştirilen silah alımının arkasında kimin olduğunu merak etmeleri onun için sürpriz değildi. Diplomatik olarak nezaket sınırlarını aşan bu durum, her zamanki gibi pazarlıklarda bir koz olarak kullanılacaktı. Onun için asıl şaşırtıcı olan, satır katliamında eylemcilerin karşısına dikilen bu adamın öldürülen İsrailli ajanın erkek arkadaşı çıkmasıydı. Adamı gökte ararken yerde bulmuştu. İşin bu kadar kolay olması her ne kadar huzursuzluk verse de bunu bir şans olarak algılamaya karar verdi. Sorgu masasında oturan adamın doğrudan kendisine bakmasından, sonra da yanında duran diğer iki görevliyi süzmesinden huzursuz oldu. Selim'den gözlerini ayırmadan, iki adım ötesinde duran sivil komisere sordu.

"Bu adamın bizi görmediğine emin misiniz?"

Komiser elindeki dosyayı karıştırmayı bırakıp odada sakince oturan Selim'e bakarak, "Süpermen değilse mümkün değil efendim," dedi.

Barış başını çevirip sivil komisere kokmuş balığa bakar gibi baktı. Komiser, Barış'ın bakışını görünce, yersiz bir espri yaptığını anladı. Güvenlik uzmanı, espriden hoşlanmamıştı.

"Özür dilerim efendim, hemen kontrol ediyorum," diyerek elindeki dosyayı masaya bıraktı. Kapıya yönelip açtı.

Selim başını kaldırarak odaya girenin kimliğini tahmin etmeye çalıştı. Adam yanına gelip yüzü cama dönük şekilde durdu. Az önce camın arkasında gördüğü üç kişiden biriydi. "Birazdan sorguya gireceğiz, bu arada bir sigara içmek ister misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, kullanmıyorum. Beni ne ile suçluyorsunuz?"

Adam kibarlığını korumaya gayret ederek cevap verdi. "Birazdan öğrenirsin!" Sonra da odadan çıktı.

Sivil komiser yanına geldiğinde Barış hâlâ aynanın arkasından Selim'i inceliyordu. Tekrar göz göze gelmeleri üzerine huzursuzluğu arttı.

"Kontrol ettim efendim, bizi görmesi imkânsız," diyen sivil komiserin sesi de onu rahatlatmaya yetmedi.

"Bu herif kesinlikle bizi görüyor," diye söylendi. "Pekâlâ, sorguya başlayın. Öncelikle kızla ne zaman, nasıl tanışmış, bunu anlayalım, sonra da kızın ajan olduğunu biliyor mu, o konuyu aydınlatalım. Bu adamla ilgili savcılık raporu geldi mi?"

Sivil kıyafetli diğer memur cevap verdi. "Yarım saat içinde hurda olacak efendim."

Barış'ın bekleyecek zamanı yoktu. Adamlar sorgu odasına geçerken cep telefonundan ofisi aradı. Dış ofis sekreteri cevap verince de, "İyi günler, Kadir Bey'e bir notum var, iletir misiniz lütfen?" dedi.

"Kendisinden bir faks bekliyordum. Ben Namık... Teşekkürler."

Ofis dışındayken kod isimlerini kullanıyorlardı. Şifre, "faks" kelimesiydi. Böylece sahadaki ajanın bilgi desteği istediği mesajı iletiliyordu. Bir müddet sonra Can, güvenli hattan kendisini aradı.

Cep telefonuna cevap vermeden önce 1 numaralı tuşa üç kez bastı Barış. Böylece konuşma çift taraflı güvenliğe alınmış oluyordu.

Can her zamanki pozitif sesiyle hattın öbür ucundan seslendi.

"Söyle baba, ne lazım?"

"Can, dinle oğlum, inanmayacaksın, ama satır cinayetindeki esrarengiz şahidi buldum!"

"Ne diyorsun abicim, ciddi misin?" diye şaşkınlıkla sordu Can.

"Oğlum, bunun şakası olur mu? Şu öldürülen İsrailli ajan var ya, işte onun cep telefonunu arayan numaraların izinden giderek bu herife ulaşmışlar. Bugün sorguya alınacağı bizim birime ulaştırılınca adamı görmek istedim. Tabi karşımda bizim herifi görünce şok oldum. Anlayacağın adamı gökte ararken yerde bulduk oğlum."

Can dayanamayarak araya girdi. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Herifi uyandırmak gereksiz... Öncelikle şu sorguyu izleyip nasıl biri olduğunu anlamak gerekiyor. Ondan sonra da izlemeye aldıracağım.

"Bir on beş yirmi gün takip edelim. Bakalım kimlerle görüşüyor?

"Nasıl alışkanlıkları var? Ondan sonra da çektiririz merkeze.

"Şimdi sen bana istihbarat kayıtlarında adı geçiyor mu, onu söyle.

"Adamın ismi Selim Tekin. Baba adı Osman. Mardin merkez nüfusa kayıtlı..."

Bu arada sivil komiser ile yardımcısı, Selim'in bulunduğu odaya girmiş, sorguya başlamışlardı. Barış telefonla konuşurken aynanın önündeki yerini değiştirerek yaklaşık bir metre sağa geçti, sonra da sadece gözleri görülecek şekilde yere çömeldi. Sorgucular konuşurken Selim başım yan çevirip Barış'a baktı tekrar, sadece bir saniye için. Barış'ın ne yapmaya çalıştığını anlamak isteyen bir refleksti aslında yaptığı. Bu son göz teması Barış'ı ziyadesiyle huzursuz etti. Selim'in kendisini gördüğünden emindi artık.

Ayağa kalktığında Can'ın gerilmiş sesi kulaklarında çınladı.

"Baba, şimdi de şaşırtma sırası bende."

"Ne buldun?"

"Selim kardeşimiz MİT'in Ömür Boyu İzlenecekler listesinde 888 numarada!"

Barış sadece yutkunabildi. Bunun anlamını biliyordu. Milli İstihbarat Teşkilatı 1980 ihtilali sonrası yeni bir uygulamaya geçerek ülke güvenliği için tehlike oluşturabilecek potansiyele sahip kişileri ömür boyu izlemeye başlamıştı. Aslında bu kişiler değişik özelliklerinden dolayı takip ediliyordu. Yüksek şiddet eğilimi, psikopat sapmalı kişilikler, suç işlemeden duramayan ve bunu zevk için yapan tetikçiler, kitleleri peşinden sürükleyebilecek karizmatik kişilikler, yabancılarla aşırı derecede içli dışlı olan entelektüeller, sertlik yanlısı subaylar, çok fazla yurtdışı seyahati yapan işadamları ve bunlar gibi onlarcası… Bu kişilerin izlenmesi tamamen yeni bir esnek takip yöntemi ile yapılıyordu. "Kene" diye adlandırılan takip ajanları, izlenecek kişinin yaşamına monte ediliyordu. Kiminin ortağı, komşusu, arkadaşı, patronu, hizmetlisi, bakkalı; kiminin de doktoru, müşterisi, metresi, sevgilisi, karısı oluyordu.

Acaba Selim Tekin neden izlenmeye alınmıştı? Hattın öbür ucunda Can tedirginlikle sordu. "Baba, hayatta mısın? Ne oldu yahu?"

"Yok bir şey. Sadece, gerçekten şaşırdım. Neden izlemeye almışlar peki?"

"Adamımız ilginç bir kişilik. Psişik bazı güçleri olduğu kayda geçirilmiş. Bu arada, yeşil dosyada tutulduğunu söylemem gerekiyor.

"Aha! Dur biraz! Bak bu ilgini çekecek! İlk vukuatı üniversitede gerçekleşmiş.

"Bir tartışmada sinirlenince, rakibini bakışlarıyla dizüstü çöktürmüş ve yerde uzun bir süre acı içinde kıvrandırmış. Tabi etraftakiler durumu çözememiş, ama okuldaki istihbarat ajanı olayı merkeze rapor edince takibe girmiş. 'Bakışlarıyla etkileme

gücü çok yüksek!' diye not etmişler. Bir çeşit hipnotizma denilebilir. Bugüne kadar herhangi bir şiddet olayına karışmamış. Politik rengi belirsiz; sadece vatansever olduğu kayıtlı. İkinci sapmayı 1998'de yapmış, izlendiğinden habersiz, yurtdışındaki Türk topluluklarının milli kültür yönünden organize edilerek kontrollü güç haline getirilmesi üzerine bir tez hazırlayıp MİT'e göndermiş. Müthiş bir organizasyon kabiliyeti ve gözleme tekniği olduğu notu da düşülmüş. Her sınıftan insanla on dakika içinde ahbap olabilme esnekliğine sahipmiş. 1999'da gürültü yapan bir komşusunun tüm camlarım patlatmış, elini kullanmadan, sadece beyin gücüyle. Kene'si, adamımızın güçlerinin farkında olmadığını söylemiş. Adamımız temiz, ama sürekli izlenmesi gerekiyor."

Barış istediği bilgiyi almıştı. "Peki, Can, teşekkürler. Bu adamın Kene'sinin tüm raporlarını istiyorum," dedi.

"Abi, delirdin mi? Son sekiz senedir izlemede adam. Yaklaşık beş yüz takip raporu vardır hakkında. Oku oku bitmez."

"Peki, bir tarama yap, en uzun olan yirmisini bul. Bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam. Yarın masanda olur."

Barış telefonu kapatınca Selim'e dikkatle baktı. Odadaki konuşmaları dinlemek için vericinin sesini açtı.

Selim'in sesi sakindi. "Bakın, yaptığınız işe saygı duyuyorum, ama nereye varmak istediğinizi anlayamadım," diyordu.

Sivil komiser yüzünü yaklaştırarak bir an durdu. "Bilmek istediğim, bu kadını ne kadar tanıdığın?"

"Tekrar söylüyorum, kısa bir süredir tanışıyorduk. Çok fazla telefon konuşması yaptık, ama aslında onu pek tanımadığımı öldüğünde anladım. Onu sevmiştim. Benim için özel biriydi."

"Ne üzerinde çalıştığını biliyor muydun?"

Selim bildiği her şeyi paylaşıp dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Pozitif elektrik yayarak inandırıcı olmaya çalıştı.

"Büyük bir dergide muhabir olduğunu biliyorum. Her hafta bir olayı ele alırmış ya da bir ünlü ile röportaj yaparmış. Bunun gibi şeyler işte. Bakın, bir kadınla tanıştım ve kısa bir süre arkadaşlık yaptım. Ne kadar iyi tanıyabilirim ki? Sadece, 'Uzun vadeli bir ilişki olabilir,' diye düşünmüştüm. Olmadı. Hepsi bu."

Barış, Selim'in kendisini gördüğünden emindi. Bir an için, aynanın arkasında kalıp kendini görünmez zannetmenin ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Madem adam onu görüyordu, bu durumun farkında olduğunu kendisine göstermesi gerekirdi. Böylece bu Selim denen herif kontrolün kendisinde olmadığını anlardı. Hem bazen açık olmak üzerine kurulu stratejiler sonuç verirdi. Güvenini kazanmanın yolu buydu. Satır katliamındaki esrar perdesini kaldırmak için iyi bir başlangıç olacaktı. Birden beyninde bir ampul yandı. Satır eylemcilerinin Selim'e neden saldıramadıklarını anlamıştı: Onları bakışlarının gücüyle durdurmuştu! Dikkatli olmaya karar verdi.

Sorgu odasının kapısı açıldığında sivil komiser karşısında Barış'ı görünce şaşırdı. İstihbaratçılar her zaman aynanın arkasında kalır, yüzlerini sorgulanan şahıslara göstermezdi. Sadece olağandışı durumlarda sorguya katılırlar, bu zamanlarda da kar maskesi ve gözlük takarlardı.

Barış uzatmaya gerek görmedi. "Lütfen bizi yalnız bırakır mısınız?"

Şaşkınlığı artan sorgucular birbirlerine baktılar, sonra da sessizce odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar. Barış bir iskemle çekip Selim'in yanına oturdu. Sonra da dostça elini uzattı. "Merhaba Selim Bey. Ben Barış Akdiller. Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan."

Selim, Milli İstihbarat'ın konuya neden ilgi duyduğunu merak etmekle birlikte, Barış'tan gelen enerjinin pozitif yüklü oldu-

ğunu hissedince rahatladı. Elini uzatarak tokalaştı. "Lütfen, sadece Selim deyin."

Barış ilk karşılaşmanın sıcak olmasından memnundu. Lafı dolaştırmak istemedi. "Peki, Selim... Beni aynanın öte tarafında gördüğünü söyleyerek güvenimi kazanmak ister misin?" diye sordu.

Kısa bir süre bakıştılar. Selim, korktuğunun başına geldiğini düşündü.

Demek aynanın öbür tarafını görebiliyordu. Neden bugüne kadar değil de bugün. Kızardığım hissedince karşısındakinin suçluluk duygusu içinde olduğunu düşünmesini istemedi. Adamın zeki olduğu ortadaydı. Madem fark etmişti, saklamaya gerek yoktu. Üzerinde ağır bir yük taşırmışçasına sıkıntıyla güldü. "Demek fark ettiniz... Ben de, 'Neden duvarı cam kaplamışlar?' diye düşünüyordum."

"Nasıl yani? Aynanın arkasını gördüğünün farkında değil miydin?"

"Doğanın bize verdiği hediyeler vardır Barış Bey. Bazen bu hediyeleri yıllar sonra fark ederiz, bazen de hiçbir zaman ne olup bittiğini anlayamayız. Sanırım, kapalı yerde tek başıma kalınca, farkında olmadan bir yönümü harekete geçirdim."

"Ama, çok sakin karşılıyorsun bu durumu. Böyle bir özelliği öğrenen bir insan için tepkilerin çok sıradan değil mi?"

"Haklısınız, ama bir de benim açımdan bakmaya çalışın, insan beynini bir kutu gibi düşünün; içinde ne olduğu bilinmeyen, ama her açılıp kapandığında yeni bir hediye veren sihirli bir kutu. Ben kendi kutumdan bugüne kadar çıkanlardan memnun olmadım. Bu yüzden kutunun açılıp kapanması beni korkutuyor ve ortaya her zaman iyi bir hediye çıkmayacağını biliyorum. Şans her zaman yanınızda olmaz!"

Barış itiraz etti. "Neden öyle diyorsun? Bu özelliğe sahip olmak isteyecek binlerce insan vardır."

Selim bin yaşındaymış gibi gülümsedi. "Her gücün bir bedeli vardır ve bazen bu bedeller korkutucu olabilir," dedi.

Bu konuşmanın Selim'i rahatsız ettiğini fark eden Barış konuyu değiştirdi. "Sanırım kız arkadaşının ölümü seni sarstı. Onu ne kadar tanıyordun?"

Selim bir an daldı, sonra büyük bir içtenlikle anlatmaya başladı:

"Anlayamıyorum... İki gün öncesine kadar o kadar mutluydum ki... Aradığını insanı bulduğumu düşünüyordum. Nasıl ferahlamıştım. Artık yalnız olmayacağımı hissediyordum... Oysa bugün, hayatım altüst olmuş durumda... Onu çok az tanıyordum, ama çok sevmişim..."

Barış, Selim'in doğru söylediğini hissediyordu; ne olup bittiği konusunda en ufak bilgisi yoktu. Ona doğruyu söylemekte bir sakınca görmedi. "Bak Selim, sanırım farkında olmadan boyundan büyük bir işe bulaştın. Sevgilin bir MOSSAD ajanıydı. İstanbul'da uzun yıllardır yaşayan, uykuya yatırılmış pasif ajanlardan biriydi. Sanırım yakın zamanda, bilemediğimiz bir nedenle harekete geçirildi. Ancak neyin peşindeyse fark edildi ve cezalandırıldı."

Şok olma sırası Selim'deydi. Helin'in bir ajan olma ihtimali o kadar uzak geliyordu ki, itiraz etti. "Ne diyorsunuz siz? Ne ajanı? Çok normal bir kadındı o!"

"Bütün ajanlar mümkün olduğunca normal görünümlü insanların arasından seçilir, Selim. Seninle böyle bir sırrı paylaşmamış olması çok doğal."

Selim'in şaşkınlığı yüzünden okunabiliyordu. Allak bullak olmuştu.

Sorguyu daha fazla uzatmanın anlamı yoktu artık. Barış, Selim'i gönderip izletmeye karar verdi. "Bundan sonrası için

seninle bir işimiz yok," dedi. "Sana telefon numaramı vereceğim. Eğer farklı bir durum olursa ya da aklına bir şey gelirse beni arayabilirsin, tamam mı?"

Selim hâlâ toparlanamamıştı. Düşünceli bir şekilde sordu. "Helin'in amcası ajan olduğunu biliyor muydu?"

"Ne amcası? Kayıtlarımıza göre, Helin'in amcası falan yok!"

Bir an Selim kendisini aptal gibi hissetti. "Sanırım, MOSSAD beni sorguya çekti," diyebildi.

Barış için umulmadık bir bilgiydi bu. Heyecanla sordu. "Kiminle, nerde, ne zaman konuştun?"

Selim şaşkınlık içinde kafasını sağa sola sallıyordu hâlâ. "İnanamıyorum! Ben, Helin'in öldüğünü ilk ondan duydum. Evimin kapısına gelip beklemiş, kapıda karşılaştık, daireme davet ettim."

"Eee? Ne sordu sana?"

Başını kaldırıp baktı Selim. "Helin'in kiminle buluşmaya gittiğini bilip bilmediğimi sordu bana."

"Sen ne dedin?"

"Bilmediğimi söyledim tabi ki. Çünkü gerçekten bilmiyordum."

Barış, Selim'in doğruyu söylediğini hissediyordu. Bundan sonrası ancak yaşanarak çözülecekti. Selim'in omzuna elini koydu dostça.

"Hadi, bugün bu kadar yeter. Lütfen şehir dışına çıkmak zorunda kalırsan bana haber ver," dedi.

Mecidiyeköy'ün kalabalık trafik gürültüsünün arasında hiçbir ses duymuyordu Selim. Önce Şişli'ye, oradan da Nişantaşı'na doğru yürüdü. Erol'u arayıp sorunun ortadan kalktığını söyledi. Arkadaşı ısrarcı olup bir sürü soru sorduysa da ertesi gün etraflıca konuşacaklarını söyleyip konuşmayı kesti. Telefonu dinleniyor olmalıydı.

Acaba İsrailliler de dinliyor muydu konuşmalarını? Böyle bir teknolojileri olmaması için dua etti. Ancak yine de tedbirli olmaya karar verdi. İstihbaratçı adam fena birine benzemiyordu, ama mutlaka kendisini izletecekti. Gazetelerde böyle takipleri defalarca okumuştu.

Şüpheli, sorguya alındıktan sonra serbest bırakılıyor, ardından, belli bir süre izlenerek konuştuğu, temasa geçtiği insanlar kaydediliyordu.

Dikkatli olmaya karar verdi.

Bu kafayla işe devam edemezdi. Yıllık iznini kullanmak için iyi bir zamandı. Nereye gideceğini düşündü. İzmir? Bu mevsimde güzel olurdu. Henüz kavurucu sıcaklar başlamadan dilediği kadar dolaşabilirdi. İzmir'in kendine özgü pozitif havası ona çok iyi geliyordu.

Kaldırımda, karşıdan gelen insanların yüzüne bakarak yürüdü.

Bir yandan da olanları kafasında toparlamaya çalışıyordu. Helin'in bir ajan olması fikrini kafasında bir yerlere oturtamamıştı. İshak Benur diye birisi yoktu demek. Neler bildiğini anlamak istemişlerdi.

İstanbul'da her milletten ajanın cirit attığı yazardı okuduğu romanlarda, ama bunun bu derece gerçek olacağını düşünmemişti. Demek böylesine hayatın içindeydiler. Peki, İsrailli bir ajanın bu kadar rahat çalışmasına Milli İstihbarat nasıl izin vermişti? Kafası iyice karıştı.

Hâlâ insanların yüzüne bakıyordu. Helin'in ölmesi değildi onu kinlendiren. Arkasından bıçaklanarak, tuzağa düşürülerek katledilmesiydi.

Kendini, eşini kaybetmiş bir aslan gibi hissetti. Korkunç bir öfke, yuvarlanarak bir çığ gibi büyüdü içinde.

Nefesi daralmıştı ki karşıdan gelen insanların yüzleri değişmeye başladı. Bazılarının yüzü, görüntüleri kaydıran bir televizyon gibiydi.

Görüntü belirli aralıklarla değişiyordu. Sarı sakallı adamı gördü yüzlerde. Önce bir erkekte, sonra bir kadında, bir poliste, bir simitçide, çiçekçide, elbise taşıyan bir çocukta... Sakallı adamın yüzünü çok net görebiliyordu.

Başına bir ağrı girdi. Eve kadar dayanabilmek için dua etti sessizce.

İçinde bir şeylerin kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissediyordu.

Helin'in katilini bulabileceği duygusu normal bir duyguymuş gibi gelip yerleşti kafasına. Sanki evden çıkınca doğrudan katilin bulunduğu yere gidecekti. Bir radardaki hareket eden cismi izlemek kaçlar doğal gelmişti bu düşünce ya da avının peşindeki bir aslanın iz sürmesi gibi. Tuhaf duygular aklını zorlamaya başladı. İçinde karşı konulmaz bir tek fikir vardı: İntikam almak.

Birden karar verdi: Ortalık yatışınca ava" çıkacaktı...



18

İSTANBUL

Maçka

Haziran

Sorguya alınışının üzerinden bir hafta geçmişti. Selim tahmin ettiği gibi izlemeye alınmış; üstelik polis bu durumu gizlemeye gerek görmemişti. Kendisini işten eve, evden işe izleyen bir sivil ekip otosu vardı. Muhtemelen İsrailliler de neler yapacağını görmek için izlemede olmalıydı, ama polis kadar fütursuz değillerdi, kendilerini fark ettirmemeyi başarıyorlardı. Selim genelde evde kalmayı tercih etse de, Erol'un ısrarıyla iki gece dışarı çıkmış, birlikte Tarabya'da "Hıristo"ya balık yemeye git-

mişlerdi. Olayları tartışmış, ihtimaller ve sonuçlar üzerine kafa yormuşlardı. İkisi de olanlara anlam veremiyordu.

Bu karmaşanın sona ermesini dilemekten başka bir şey yapamayacaklarına karar verdiler. Katili ya da katilleri bulmak polisin işiydi.

Aslında Selim her şeyi Erol'la paylaşmama kararı almıştı. Bu kararın arkadaşının güvenliği için gerekli olduğunu düşünüyordu.

Katili kendi bulacak ve cezalandıracaktı. Nitekim cuma gününü, işyerinde düşünmekle geçirdi. İçinden bir ses, akşam harekete geçmesini söylüyordu.

Selim eve geldiğinden beri koltuktan kalkmadan boşluğa bakıyordu.

Karanlık iyice bastırmıştı. Odanın içinde gölgeler görüyordu, ama ne olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Karşısındaki duvara kilitlenmiş, vücudunun gittikçe hafiflediğini hissediyordu. Aslında ne yaptığının farkında değildi. Kendini tamamen içgüdülerine bırakmıştı. Odanın karanlığına rağmen binlerce şekil görüyordu.

Nefes alışı gittikçe yavaşlamıştı, kalbi normalin yarı hızında atıyordu.

Yine geri çekildiğini fark etti. Sanki uzaklarda bir yerlerdeydi de bu vücudu kullanıyordu. Tuhaf bir duygu.

Kalp atışlarının damarlarında yankılanması iyice yavaşladığında Selim, karşısındaki duvarın içine girdi. Sert dokuyla bütünleştiğini hissetti. Tat almıyordu. Dokunma hissi de yoktu. Sürtünme, temas, sıcak-soğuk farkı, ağırlık ya da hafiflik duygusu da gitmişti.

Sadece ses duyabiliyor ve görebiliyordu.

Birden her şey değişmeye başladı etrafında. Şimdi gerçekten de bir duvarın içinden bakıyordu dışarıya. Nerede olduğunu bil-

miyordu, ama uzun ve dar bir sokaktı burası. Gelişigüzel yapılmış üç dört katlı apartmanlar yüzünden elektrik telleri, telefon kabloları direklerden yerlere kadar sarkıyordu. Sokağın zemini toprak ve bettin karışımıydı, delik deşik, yumru yumruydu. Apartmanların sadece ikisinin dış cephesi boyalıydı, diğerlerinin sadece sıvaları görünüyordu.

Sokakta park etmiş araçların plakalarına baktı: "34" ile başlıyorlardı.

Demek hâlâ İstanbul'daydı.

Pencerelerde özensiz perdelerden sızan ışıklar gördü. Sokakta kimseler yoktu. Birden bir çift gözü üzerinde hissetti. Dönüp baktığında karşısındaki apartmanın önünde duran kedinin kendisine baktığını gördü. Kedi varlığını hissetmişti. Hayvanın gözlerine bakınca, kedi yanlış yerde olduğunu fark edip uzun bir miyavlamanın ardından arkasına bakmadan kaçtı. Selim bunun bir işaret olduğunu düşündü. Duvardan süzülüp karşı binanın merdivenlerine yöneldi.

Mavi boyalı, büyük demir kapıdan geçtiğinde önüne bir adam çıktı. Adam merdiven başına konmuş olan sandalyesine oturmuş mum ışığında gazete okumaya çalışıyordu. Sandalyenin arkasında bir otomatik tüfek asılıydı. Adam bir an için huzursuzluk hissetti, gözlerini gazeteden ayırıp etrafına baktı, kimsenin olmadığını görünce başını iki yana sallayıp gazeteye döndü. Selim adamın yanından geçip üst kata çıktı. Bu katta iki daire kapısı vardı. İkisi de açıktı.

Kapıların önünde iki adam oturmuş sessizce çay içiyordu. İkisi de silahlıydı.

Sağdaki kapıdan girince zemini mavi marley kaplı uzun bir holün iki yanında yer alan dört oda gördü. İlk üç odada kimse olmadığı gibi eşya da yoktu. Dördüncü odaya girdiğinde köşelerden birinde büzülmüş bir kadın gördü. Elleri ve ayakları bağ-

lıydı. Yerdeki halı sayılmazsa, bu oda da boştu. Aradığını bulamamıştı. Geri dönüp iki adamın önünden tekrar geçti; sessizliklerini bölmüş, iyi çay demlemenin yöntemlerini tartışıyorlardı. Diğer daireye girince koridorun sağındaki odada ışık yandığını fark etti. Odada dört adam vardı. Konuşuyorlardı. Diğer odaların aksine bu odada bir koltuk takımı ve ortada bir sehpa vardı. Adamlara baktı. İlk üçünü tanımıyordu, ama dördüncü adam aradığıydı. Sarı sakalıyla bir çakalı andırıyordu.

Adamı iyice inceledi. Hiddetten kulakları uğuldamaya başlamıştı. Geri dönüp evin konumunu anlaması gerekiyordu. Önce daireden, sonra da apartmandan çıktı, sokakta akmaya başladı. Köşede bir bakkal vardı. Bakkalın önünden uzayıp giden bir cadde gördü. Beyaz eşya satan küçük bir dükkânın yanında yer alan otobüs durağını fark etti. Yaklaşınca tabelayı okuyabildi. "Karanfilli".

Yazının hemen altında da duraktan geçen otobüslerin numaraları yer alıyordu: "95-97 B." İstediğini bulmuştu Selim, artık geri dönüp hazırlanabilirdi.

Kısa bir sarsılmayla kendine geldi. Kafasını toplamaya çalıştı.

Sehpanın üzerinde duran sürahiden bardağına su doldurarak nefes almadan bir dikişte bitirdi. Bu yoğunlaşmalar vücudundaki sıvıyı bitiriyordu.

Bunu yapabildiğini ilk kez lise yıllarında fark etmişti. Bir gece evde yalnız oturmuş ders çalışıyorken kız arkadaşının o gece nerede olduğunu merak etmiş, içinden gelen bir sese uyarak ışığı söndürüp duvara bakmaya başlamıştı. Soması inandırıcı gelmemişse de (Çünkü arkadaşını hastanede, babasıyla beraber bir hasta başında beklerken görmüştü.) ertesi gün bunun gerçek olduğu ortaya çıkmıştı.

O günden sonra zorunlu kaldığında bu yola başvurmuştu.

Açıklayamadığı bir şekilde mekânlar arasında yolculuk yapabiliyordu.

Bunun normal olmadığını, bir bedeli olacağını düşünür, korkardı.

Her seferinde içinin kuruduğunu düşünürdü. Bu gücü tekrar kullanmıştı, çünkü bedeli ne olursa olsun Helin'in katilini bulmak istiyordu.

Neler olduğunu sormak ya da düşünmek istemiyordu. Hissetmek istediği tek duygu, intikam hırsının bastırılmasından sonraki huzurdu. İçinde büyüyen vahşetin farkındaydı, ama artık bunu kontrol edemiyordu. Geri dönmek için çok geç kalmıştı.

Yerinden kalktı, perdenin gerisinden sokakta bekleyen sivil polis otosuna baktı. İki kişiydiler. Otomobilin içinde sigara içiyorlardı.

Çatıdan çıkıp kapısı arka sokağa açılan apartmana geçecek, sonra da arka sokaktaki otomobilini alacaktı. Zaman ayarlı elektrik şalteri yaklaşık bir saat sonra harekete geçerek salonun ışıklarını söndürecek, ışıkların kapanmasından yaklaşık yirmi dakika sonra salonu tekrar aydınlatacaktı. Böylece polisler Selim'in önce uyuduğunu sanacak, daha sonra ışığın tekrar yanmasıyla uykusuzluk çektiğini düşüneceklerdi. İhtiyacı olan iki saatti.

Yatak odasına geçti. Üzerindekileri çıkarıp uzun kollu siyah bir kazak ile siyah kot pantolonunu giydi. Bir iki dakika hareketsiz kalıp af dilemek için Tanrı'ya dua etti.

Gökyüzü bulutsuzdu. Dolunay, bütün ihtişamıyla altın işlemeli mat bir tepsi gibi asılı duruyordu. Çatıdan çatıya geçmek kolay olmuş, diğer apartmanın kapısındaki asma kilidi açmak çok zor olmamıştı.

Sessizce sokağa süzülerek aracına ulaştı. Köşeyi dönene kadar farlarını yakmadı.

Otomobili caddede kayarken kendisini otomatik bir pilot gibi hissediyordu. Üniversitenin önündeki otobüs durağına yaklaşınca arabayı sağa çekip yürümeye başladı. Durakta yer alan şehir planında 95 ve 97 B otobüslerinin güzergâhı kırmızı bir çizgiyle belirtilmişti.

Anadolu yakasına giden hatlar kırmızı, Avrupa yakasındakiler ise mavi çizgi ile gösterilirdi. Parmağıyla çizgiyi takip edip durakların isimlerini okudu. Karanfilli durağının yerini tespit etti. Birkaç saniye kırmızı çizgiyi inceleyip kendisi için uygun bir yol taradı, sonra da otomobiline geri döndü.

Yol boyunca Helin'i düşündü. Bu hesapsız ayrılık olmasaydı, çok özel bir ilişki yaşayacaktı. Kim olduğu ya da mesleği umurunda değildi. Onun yanındayken yaşadığı huzur ve vücudunu yenileyen heyecan dalgalarını özlüyordu. Gözlerini hayal ettiğinde kendisini koca dünyada yapayalnız hissetti. Helin'i düşünmek onu rahatlatıyordu.

Aslında biraz sonra olacakları düşünmemek için bir kurtuluş yoluydu bu. Hangisinin daha fazla acı verdiğini anlamak mümkün değildi. Hayatını normal bir akışa sokmaya çalışırken yine her şey altüst olmuştu. Yazgısından kurtulamıyordu. Dayanmak zorunda hissetti kendisini. Sonuna kadar dayanıp ne olduğunu görmek zorundaydı.

İçinde kocaman bir balonun yukarı doğru ilerlediğini fark etti.

Daha fazla direnmek gereksizdi. Gözyaşlarının süzülmesine izin verdi.

Karanfilli durağını geçince yüz metre ileride karanlık bir sokağa girdi, farlarını söndürüp park etti aracı. Aşağı indiğinde birkaç saniye hareketsiz durup etrafına baktı. Dinledi. Hayır, kimse tarafından izlenmemişti.

Sokaktan caddeye çıkıp karşı kaldırıma geçti, bakkalın olduğu köşeye gelince sokağa saptı. Bir saat önce gördüğünden farklı bir durum yoktu sokakta. Vakit gece yarısını bulduğundan, çoğu evin ışıkları sönmüş, ortam daha da kasvetli hale gelmişti.

Apartmanın kapısına geldiğinde artık kontrolden çıkmak üzereydi.

Merdivenleri sessizce çıktı. Girişte bekleyen nöbetçi kafasını kaldırdığında son gördüğü şey parlak, kan rengi bir çift göz oldu.

Selim, adamın hızla üzerine atıldığını gördü. Sağ elinin ayasıyla adamın çenesini kavrayıp başını geriye bastırdı, dişlerini gırtlağına geçirdi. Geri çekildiğinde adamın nefes borusundan bir parça ağzında sallanıyordu. Yere tükürüp adamı bıraktı. Nöbetçinin gözleri fal taşı gibi açıktı, boynundaki kaslar parçalandığından ağzını açamıyordu. Çırpınarak can verdi.

Üst kata ulaşınca merdiven başındaki nöbetçinin uyukladığını gördü Selim. Hızla adamın başını duvara çarpıp bıraktı, o anda yere düşen kavunun patlamasına benzer bir ses duyuldu. Duvarda avuç içi büyüklüğünde bir kan izi kaldığını gördü.

Sağdaki daireye doğru hareket ettiğinde gözü duvardaki gölgesine takıldı. Gölgesindeki başının üzerinde boynuz görünüyordu.

O an için bunu görmek hiçbir şey ifade etmedi; bu, sıradan bir korku filmi seyretmek gibiydi. Bilinci geri planda, vücudun yaptıklarını seyreden bir izleyici gibiydi. Büyük bir sinema salonunda tek başına korku filmi seyrediyordu, her şey bu kadar basitti.

Selim, dairenin girişinde diğer nöbetçiyle karşılaştı. Gözleri korkuyla büyümüş olan adam, haykırmak için ağzını açmıştı ki, elinde tuttuğu otomatik tüfek havada bir dönüş yapıp namlusu büyük bir hızla dişlerini parçalayarak ensesinden dışarı çıktı. Dizlerinin üzerine düşen nöbetçi öylece kaldı. Tam bu sırada hole

bakan odalardan birinin kapısı açıldı. Sarı sakallı adam bir patırtı duymuştu. Kuşkuyla koridora baktı, dizlerinin üzerinde çökmüş duran nöbetçinin sırtını kaplayan kızıllık ve ensesinden bir musluk gibi çıkan namluyu gördüğünde baskına uğradıklarını anladı, panik halinde odaya dönüp silahını almaya çalıştı. Duvarın dibindeki otomatik tüfeğe uzanmak için eğildiğinde üzerine düşen gölgeyi fark etti. Ne olduğunu anlayamadan, yaratık olanca ağırlığıyla sırtına çöküp boynuna dişlerini geçirdi. Birkaç saniye sonra Selim çakalın üzerinden kalktığında adam hâlâ can çekişiyordu. İki eliyle kanın akmasını önlemek için boynunu tutmaya çalışıyor, ama eli boynunun yan tarafının olması gereken yerde, yemek borusunu yakalıyor, ayakları boşluğa tekme atıyordu. Sertçe çevrilince celladını gören adam ani bir refleksle boynunu tutmayı bıraktı.

Adamın son nefesini vermesiyle birlikte Selim, içindeki ateşin yavaş yavaş söndüğünü hissetti. Sakinleşti. Vahşetin eli üzerinden kalkıyordu. Müthiş bir yorgunluk her tarafım kaplamaya başladı. Damarlarında çağlayan kan tüm enerjisini tüketmişti. Duvara dayandığında başı dönüyordu, toparlanmaya çalıştı. Başkaları gelmeden evden uzaklaşmalıydı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Kanı görünce midesi daha şiddetli bulanmaya başladı. Mikrop kapacağını düşündü; birden, bu düşüncenin o an için ne kadar saçma okluğunu fark etti. Kalasını iki yana salladı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Duvara tutunarak merdiven boşluğuna çıktı. Basamakları inmeye başladığında açık kalan sokak kapısından gelen temiz havayı hissetti. Derin ve uzun bir nefes alıp oksijenin ciğerlerine dolmasını bekledi. Aklına diğer dairede elleri ayakları bağlı tutulan kadın geldi. Kadını kurtarıp kurtarmamak konusunda kısa bir tereddüt yaşadı. Geri dönüp diğer daireye yöneldi. Kadının tutulduğu odaya girdiğinde yüzünün görülmesi fikriyle rahatsız oldu, ama yapması gerekeni yaptı.

Selim'in yüzünden göğsüne kadar akmış kanlan gören katlın, can havliyle duvara doğru geri çekilmeye çalıştı.

Selim elini "Dur!" anlamına gelecek şekilde havaya kaldırıp yavaşça yaklaştı. Kadının yüzünü örten saçlarını geriye ittiğinde yüzünü görebildi. Bir serçe gibi titriyordu. Yirmi beş yaşlarında, esmer bir kadındı. Yüzü tanıdık geliyordu. Bir an hafızasındaki fotoğrafları taradı. Sonunda bulduğu bir fotoğrafla kadının yüzünü eşleştirdi.

Birden irkildi. Emin olmak için kızın sağ dizine baktı. İşte, orada duruyordu; yarım ay şeklinde bir dikiş izi. Ünlü işadamının kaçırılan kızıydı bu. Konuşmamayı tercih etti. Niyeti kahraman olmak değildi.

İşini bitirip bir an önce kalesine çekilmek istiyordu. Kızın ellerini çözdükten sonra, bir saniye kadar tlurup gözlerinin içine baktı.

Ardından, kapıyı işaret ederek buz gibi bir sesle, "Karar vermek için beş saniyen var. Ya benimle gelirsin, seni uygun bir yerde bırakırım ya da burda kalırsın," dedi.

Genç kadın yavaşça başını sallayarak kabul ettiğini belirtti, ama uzun zamandır hareketsiz kaldığından ayağa kalkmakta zorlanıyordu.

Merdivenin başına geldiklerinde genç kadın nöbetçilerin kanlar içindeki cesetlerini gördü. Son günlerde yaşadıkları onu eskisinden daha hassas yapmıştı, ama kentlisini kaçıran bu adamlar için fazla üzülmedi.

Dışarı çıktıklarında sokakta hâlâ kimse yoktu. Otomobile yürürken Selim, kızla konuşup konuşmamak konusunda kısa bir tereddüt daha yaşadı, ancak bu fikri yine anlamsız buldu. Boğaz Köprüsü'nü geçip Zincirlikuyu'ya geldiklerinde, uygun bir yer bulup kaldırıma yanaştı. Genç kadına dönüp donuk bir sesle, "Seni burda indiriyorum," dedi. "Kim olduğunu, niçin bu adam-

ların seni tuttuklarını bilmek istemiyorum. Benim kim olduğumu ve neden orda olduğumu da merak etmeni istemiyorum. Beni hiçbir şekilde kimseye anlatmanı da istemiyorum. Yoksa senin için iyi olmaz! Anlaştık mı?"

Sonra da cevabı beklemeden cüzdanından çıkardığı üç adet yirmiliği, bir taksi bulup evine gidebilmesi için genç kadının eline tutuşturdu.

Ardından uzanıp kapıyı açtı.

Genç kadın kurtulduğuna hâlâ inanamıyordu. Kurtarıcısının sözlerine cevap verecek durumda değildi. Bir robot gibi otomobilden indi ve gecenin içinde kayboldu.

Selim arkasına bakmadan eve doğru hareket etti. Banyo yapıp uyumak istiyordu...



19

İSTANBUL

Çırağan

Haziran

Güneşin ilk ışıkları şehrin üzerine düşerken Barış Akdiller derin bir uykudaydı. Cep telefonunun yatağın yanındaki sehpanın üzerinde titremesiyle uyandı. Bir süre uykulu gözlerle ek-randaki ışıkların yanıp sönmesine baktı. Rüya gördüğünü düşündü, ancak telefon ısrarla titriyordu.

Sabaha karşı dört sularında uyuyakalmıştı. Bütün bir geceyi Selim Tekin'i izleyen ajanın raporlarını okuyarak geçirmişti. Bu kadar etkilenebileceğini tahmin etmemişti. Okudukça merak etmiş, sonunda hepsini bitirebilmişti. Artık Selim hakkında çok fazla bilgisi vardı; senelerdir tanıdığı bir komşu, bir arkadaş gibiydi. İçinde tuhaf bir yakınlık duygusu hissetmişti adama karşı.

Telefon hâlâ titriyor, ışıklar yanıp sönüyordu. Rüya görmediğine karar verdi. Telefonu alarak tuşa dokundu. "Efendim?"

Karşı taraftan Can'ın gergin sesi duyuldu. "Barış, üzgünüm uyandırdığım için, ama hemen kalkman lazım!"

Çok önemli bir durum söz konusu olmadıkça Can, telefonda tüm güvenlik talimatlarını unutup kendisine gerçek ismiyle hitap etmezdi. Bu nedenle vücudunda alarm zilleri çalmaya başladı. Yerinden doğrulurken merakla sordu. "Ne oldu yahu?"

"Dün gece Karanfilli Mahallesi'ndeki bir evde katliam olmuş. Merkezden aradılar, acilen gidip olay yerine bakmamızı istiyorlar."

Hırıltılı sesine ayar vermeye çalışarak merakla sordu Barış.

"Niye ki?"

"Öldürülenler imam cinayetleri şüphelisi tarikatın üyeleri çıkmış!"

Barış kendine gelmişti. Sesine hâkim olan ciddiyeti kendi de fark etti. "Peki kardeş. Nerde buluşuyoruz?"

"On beş dakika içinde seni alırım. Sen hazır ol lütfen," dedi Can.

Barış, "Tamamdır. Hadi eyvallah," deyip kapattı telefonu. Üstünü giyerken beyninde düşüncelerin birbirine çarparak atom hızıyla dönmelerini engelleyemedi: Kim ya da kimler yapmış? Bağlantıyı nasıl ortaya çıkarmışlar? Karanfilli de neresiydi? Neden fotoğraflara değil de olay yerine bakmamız gerekiyor?

Can'ın geldiği araca bindikten sonra da yol boyunca benzer sorular beyninde yankılandı durdu. Olay yerine vardıklarında polis çevrede geniş güvenlik önlemleri almıştı. Kimseyi içeri sokmuyorlardı.

Mahalleli meraklı bir şekilde evlerinin pencerelerinden sarkmış, ne olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ambulanslar cesetleri götürmek için bekliyordu.

İstihbarat kimliklerini gösterip apartmana girdiklerinde gördükleri karşısında şaşkına döndüler. Girişteki boğazı parçalanmış ceset insanın içini kaldıracak cinsten bir görüntüydü. Olay yeri inceleme ekipleri beyaz tulumları içinde ceset etrafından delil toplamaya çalışıyordu.

İkinci katın girişinde dizlerinin üzerinde kaskatı kesilmiş, ağzından girip ensesinden çıkan namlu ile insanın aklını alan cesedi gördüklerinde ürperdiler. Dikkatlerini kendilerine doğru gelen orta boylu, kalın çerçeveli gözlük takan adam dağıttı.

"Merhaba. Ben, Komiser Cavit Kahraman. Bölge istihbarattansınız değil mi?" dedi adam elini tokalaşmak için kendilerine doğru uzatırken.

Önce Can elini uzattı kısa bir tokalaşma için. "Merhaba. Ben Can. Arkadaşım da Barış. Neler olmuş burda?"

Barış da sessizce tokalaştı komiserle.

Adam, Can'ın daha rütbeli olduğu izlenimine kapılmış, ona doğru dönerek anlatmaya başlamıştı. "Gece saat bir sularında bir çığlık sesi duyulmuş. Bunun üzerine mahalleli camlara fırlamış. Çığlıktan çok, hayvan bağırtısı gibi bir sesmiş. Ancak hemen arkasından cama çıkanlar apartmandan bir adamın bağırarak ve ellerini başına vurarak çıkıp koşarak kaçtığını görmüşler. Meraklılardan bir ikisi de ne olduğunu anlamak için apartmana girince manzarayı görüp hemen polise haber vermişler..."

Barış dayanamayıp komiserin lafını kesti. "Kaç ölü var? Nasıl öldürülmüşler?"

Komiser sözünün bölünmesinden memnun olmadığını belli eden bir sesle cevap verdi. "Oraya geliyorum... Dört ölü var. İkisinin boğazı parçalanmış. Birinin kafatası duvara çarpılmak suretiyle tuz buz olmuş. En kötüsü de ikinci katın başındaki; ağzından giren keleşin namlusu enseden çıkmış. Ölenlerden birinin adam yaralamadan yedi sabıkası var. Bölgedeki karakoldan araştırdık.

Son dönemlerde bir tarikat ile haşır neşirmiş; kendini dine vermiş iyiden iyiye. Sanırım imam cinayetleri ile ilgisi olabilir, araştırıyoruz. Diğerleri için henüz bir bilgiye ulaşamadık. Ölüm şekillerine bakınca birden fazla kişinin işi olduğunu düşünüyoruz. Hemen hemen aynı anda öldürülmüş gibiler. Vücutlarında mücadele izi yok!"

Can farklı bir görüş öne sürdü. "Belki de bütün bunları tek kişi yapmıştır."

Komiser hemen itiraz etti. "Mümkün değil elendim. Bu cinayetleri tek kişinin yapabilmesi mümkün değil! Doğaya aykırı bir şey yani..."

Can dönüp Barış'a baktı. Ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

Barış, "Komiser doğru söylüyor," dedi. "Bütün bunları yapabilmek için o kişinin yere basmadan yürümesi, tek koluyla iki arabayı aynı anda bir metre havaya kaldıracak güce sahip olması ve hepsinin ötesinde iyi bir nedeni bulunması lazım..." Anlamlı bir şekilde bakarak ekledi. "Yani bütün bunları yapabilmek için kişinin doğaüstü güçlerinin olması lazım!"

İkisi de aynı fikirdeydi. Aceleyle komisere teşekkür edip caddeye doğru yürümeye başladılar.

Can dayanamayıp sordu. "Selim yapmış olabilir mi?"

Barış bir yandan cep telefonunda numaraları çevirmeye çalışırken diğer yandan da cevapladı. "Muhtemelen... O da bir şüpheli... Bu işi yapmamışsa bile emin ol, yapanı biliyordur. Birazdan anlarız..."

Kısa bir sessizliğin ardından telefonla konuşmaya başladı.

"Merhaba ben Barış. Adamımız dün gece evden ayrıldı mı? Anlıyorum...

"Peki, hiç misafiri oldu mu? Evet... Peki... Tamam, kolay gelsin."

Telefonu kapatırken Can'a dönerek, "Bütün gece evdeymiş, yani başladığımız yerdeyiz," dedi.

"Peki sorguya çekmeyecek miyiz?" diye sordu Can.

Yaklaşmakta olan taksiye el ederken cevapladı Barış. "Kabul etmek lazım ki, herif istese yalan makinesini dahi atlatabilir. Bu yüzden kendi istemedikçe bize yardım etmeyecektir."

"Ee... Sonuç?"

"Sonuç şu: Eğer Selim'se bu boku yiyen, iyi bir nedeni olmalı! Muhtemelen öldürülenler sevgilisinin katilleri olabilir. Neden bize gelmeyip de böyle bir işe kalkıştı, sormak lazım. Eğer başka biriyse bu katliamı yapan... İşte o zaman gerçekten problemimiz var demektir."

Taksiye atladıkları gibi Selim'in evine gittiler. Kapının önünde bekleyen ekiptekiler, adamın geceden beri evde olduğunu, dışarı çıkmadığını, bir ara ışıkları söndürdüğünü, ancak yaklaşık yarım saat sonra tekrar yaktığını söylemişlerdi. Yani bütün gece evdeydi. Sıcağı sıcağına soru sormak her zaman sonuç getirirdi. Olayla bir ilgisi varsa mutlaka renk verecekti... En azından öyle olmasını umuyorlardı.

Kapı zilinin çalmasıyla uyandı Selim. Yataktan kalkarken başının arı kovanına benzer bir uğultuyla patlamak üzere olduğunu sandı.

Gece yaptıkları yormuştu, dinlenmesi gerekiyordu, ama bu sıralar dinlenmek o kadar uzak geliyordu ki, popüler olmanın ne denli mutsuzluk verdiğini fark etti. Birkaç hafta öncesine kadar hayatında sadece müşterileri varken şimdi istihbarat örgütü, polis, İsrailliler, herkes peşindeydi. Tabi, dün geceki hatunu da unutmamak lazımdı; o da yakında başına iş açardı. Belki de kızı kurtarmakla hata etmişti.

Antredeki aynanın önünden geçerken kendisine baktı. Berbat görünüyordu; saçları darmadağın olmuş, gözlerinin altı morarmıştı.

Zilin tekrar çalmasıyla yakası açılmamış bir küfür savurarak kapıyı açtı.

"Günaydın. Bir kahveni içelim dedik, ama sen pek misafir kabul edecek durumda değilsin görünüşe göre," dedi Barış.

Selim karşısında istihbaratçıları görünce bir an şaşırdı. Bu kadar erken geleceklerini düşünmemişti. Soğukkanlı olmaya gayret etti; en azından öfkesini göstermemeliydi. Kenara çekilerek yol gösterdi.

"Buyrun, lütfen buyrun. Gece uyku tutmadı bir türlü, ben de geç vakte kadar televizyon izledim. Kusura bakmayın," dedi.

Misafirlerini salona aldıktan sonra üzerini değiştirmek için izin istedi. Bu arada etrafı karıştıracaklarını biliyordu, ama daha önce bu ziyaretin er geç gerçekleşeceğini tahmin ettiğinden ortada özel hiçbir şey bırakmamıştı.

Elini yüzünü yıkayıp tişörtüyle pantolonunu giydi. Geri döndüğünde iki istihbaratçıyı da koltukta otururken buldu. Sakin görünüyorlardı.

Ellerini birbirine vurup daha enerjik bir ses çıkarmaya gayret ederek sordu. "Evet, tekrar hoş geldiniz. Ne ikram edebilirim size? Kahve, çay ya da meyve suyu? Arzu ederseniz pastaneden börek de söyleyeyim. Hep beraber kahvaltı yapmış oluruz."

Can istekle karşılık verdi. "Valla çok iyi olur. Ben de yardım edeyim."

Barış tercihini söyledi. "Zahmet olacak, ama ben çay içerim."

Sonra da Selim'in içten davranışına sevindiğini gizlemeye gerek görmedi. "Açıkçası, seni rahatsız edeceğimizi düşünmüştük, ama bizi şaşırttın."

Selim telefonun tuşlarına basarken muzipçe cevap verdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bugünlerde emniyette popüler olduğumu biliyorum. Bu yüzden pek şaşırmadım. Polisler ve istihbaratçılar için ilgi odağı olunca insan farklı bir şey beklemiyor."

"Eh, bu yakınlaşmanın gereklerinden biri bu, ziyaretler eksik olmaz."

Selim cevap olarak gülümsedi. Sonra da börek siparişi verip mutfağa geçerek çayı demledi. Yarını saat sonra börekleri yemeyi bitirmişler, Selim'in Rize'deki müşterisinin gönderdiği birinci sınıf çayı içerek sohbet ediyorlardı.

Barış artık konuya girmek gerektiğini düşündü. Çayından bir yudum daha alıp koltukta geriye yaslanırken ciddi bir sesle, "Sebebi ziyaretimize gelince..." dedi.

Selim araya girerek, "Beni özlemediniz herhalde?" diye soruverdi.

Barış içten bir şekilde yanıtladı. "Ya, kinayeyi bırak, Allah aşkına... Dün gece bir seri cinayet oldu." Kısacık bir an susarak Selim'in tepkisine baktı. Renk vermediğini görünce de devam etti. "Kurbanlardan birinin imam cinayetlerine karışmış olabileceğini düşünüyoruz. Aslında bizi merakta bırakan asıl olay öldürülüş biçimleri... Ve ben, belki bize yardım etmek isteyebilirsin, diye düşündüm."

Selim karşısındakilerin tüm radarlarını üzerine yönelttiklerinin farkındaydı. Açık vermesini bekliyorlardı. Olanca sakinliğiyle sordu:

"Bir cinayetin çözümünde size nasıl bir yardımım dokunabileceğini anlayamadım doğrusu?"

Barış daha açık davranmaya karar verdi. "Bak Selim, seninle açık konuşacağım. Öldürülen dört adamın normal birinin kurbanı olmadığını söylemek isterim."

"Normal biri?" diye sordu Selim kaşlarını kaldırarak.

Barış'ın sabrı tükeniyordu. Karşısındakinin bu kadar sakin kalabilmesi de sinirine dokunmuştu. "Selim, dün gece nerdeydin?" diye döküldü birden.

Selim boşlukta koca bir daire çizen ellerini şaklatarak birleştirdi.

"Aha!" dedi. "Demek kahvaltıya gelmiştiniz!"

Bu sefer Can söze girdi. "Biz sadece görevimizi yapıyoruz."

Selim bir an düşündü. Aslında bu şekilde davranarak bir yere varamayacaktı. En iyisi kontrollü bir şekilde açık davranmaktı. Böylece daha normal bir izlenim vermiş olurdu. "Madem öyle, peki o halde… Nasıl bir yardım istiyorsunuz?" diye sordu, rahat fakat ciddi bir ses tonuyla.

Barış önce Selim'in ciddi olup olmadığını kavramaya çalıştı, sonra tatmin olarak sordu. "Sence neden bir adam öldürülürken boğazı parçalanır?"

"Basit…" diye cevap verdi Selim. "Yakın tarihe baktığınızda -ki yakın tarihten son bin yılı kastediyorum- bu tür öldürme kayıtlarına rastlarsınız. Kimi zaman şahdamarından ısırılarak kan emilir. Aslında emilmez tabi, yani atardamarı ağzınızla parçaladığınızda, kalbin pompaladığı kan bulduğu boşluktan doğrudan damağınıza fışkırır, bunun verdiği bir güçlülük hazzı vardır, hepsi bu… Ha, tabi bugün ihtiyacı olan hastalara kan nasıl damardan veriliyorsa eski çağlarda da içiriliyordu. Yani, aslında estetik yanını görmezden gelirseniz gayet sıhhatli bir tedavi şekli olarak da kabul edebilirsiniz bunu. Bir vücuttan çıkıp diğer vücuda girmek… Nitekim aşırı derecede kana ihtiyacı olup bunu bulamayan bazı kimseler, saldırganlaşıp karşı taraftan istemleri dışı kan almışlardır. Tabi popüler efsane yaratma güdüsü ile bu durum vampir fenomenine ilham olmuş. Halbuki en basit haliyle

düşünürseniz, hastaneden kan ünitesi çalmak gibi... Benzer ve basit..." Durdu, misafirlerinin yüz ifadelerini inceledi.

Kasıldıklarını hissedip keyiflendi.

Barış yutkunarak, "Dalga geçiyor olmalısın!" dedi.

"Hayır, tamamen ciddiyim. Diğer neden ise yaklaşık on bin yıl öncesine dayanıyor; ilk insanlar da tıpkı hayvanlar gibi dişleriyle ısırıp parçalayarak avlanırlar ya da kendilerini savunurlardı. Bunu diğer et oburlardan öğrendiler. Tabi etki tepki hadisesi ile de insan vücudundaki en ölümcül, en önemli, ama en zayıf bölgeyi keşfettiler: boyun bölgesini.

"Böylece kavgalarda ilk saldırdıkları yer boyun oldu. Birbirlerinin boynuna dişlerini geçirmeye çalıştılar, tıpkı bugünkü köpek dövüşleri gibi. Hatırlasanıza, Anadolu'da Kangal köpeklerinin boyunlarına çivili tasma takılır. Bunun nedeni, en zayıf bölgeyi ısırılmaktan korumaktır. Tabi insandaki bu boyun ısırma güdüsü bir saldırı ya da savunma şekli olarak genlerle günümüze kadar taşındı. Tıpkı yatarken yaşanan yüksekten düşme hissi gibi. Bu da zamanında vahşi hayvanlardan korunmak için yüksek ağaç tepelerinde maymunlar gibi yaşamaya çalışmış olan atalarımızdan kalma bir his mirası.

"Bu iki örnekte olduğu gibi, aslında insan beyninin derinliklerinde ilkçağlardan beri gelen çok tehlikeli davranış özellikleri var.

"Her insanda var mı derseniz, cevabım hayır olur. Bazılarında çok kuvvetlidir, bazılarında çok derinlerde kalmıştır. Ortaya çıkarmak için vahşi doğada tek başına geçirilecek yirmi ya da otuz yıl yeterli olabilir. Üzgünüm, biraz ders gibi oldu, ama bilgiler böyle..."

Salonda kısa bir sessizlik oldu. Can kuşkuyla gözlerini kısıp sordu. "Bütün bunları nerden biliyorsun?"

Selim rahatlığını sürdürüyordu. "Sadece manken poposu ve paparazzi çamuru göstermeyen kanallar da var televizyonda. Ara sıra fırsat buldukça izlerim. Size de tavsiye ederim..."

Barış düşüncelere dalmış, Selim'in söylediklerinden etkilenmişti.

İnsan bu kadar vahşi bir yaratığa dönüşebilir miydi? Gerçi son yıllarda gazetelerin üçüncü sayfaları buna benzer haberlerle doluydu, ama yine de bu kadar basite indirgenip anlatılması canım sıkmıştı.

Sıkıştırmaya karar verdi. "Peki, başka nasıl bir duygu bu vahşeti harekete geçirir?"

Selim ne demek istendiğini anlamıştı; küçük, basit bir tuzak kurulmuştu önüne. Gülümseyerek tuzağı parçalamaya başladı.

"Büyük bir öfke, müthiş bir kin, derin bir intikam alma isteği, yoğun çaresizlik duygusu insan mantığını geçici bir süre yok edip derinlere itebilir. Bu tür darbeler, hafızayı da sistematik olarak kapatır ve beynin kayıt yapmasını geçici bir süre için engeller.

"Vahşet geri çekildiğinde, hafıza üzerindeki baskı ortadan kalkar, ama kayıtta bir boşluk vardır. Kişi ne yaptığını hatırlamaz, ama boşluğu da fark etmez. Bu nedenle şüpheliyi yakalasanız bile asla itiraf ettiremezsiniz. Yalan makinesi ya da hafıza çözücü kimyasallar da işe yaramaz. Hafızada hiçbir kayıt olmadığından kalp atışları yükselmek için bir neden bulamaz. Yapan yaptığıyla, ölen öldüğüyle kalır. Örnek isterseniz güncel cinnet vakalarına bakabilirsiniz."

Kısa bir sessizlik daha oldu. Selim önündeki boş çay bardağını alıp mutfağa gitmek üzere yerinden kalkarken, "Başka çay isteyen var mı?" diye sordu.

Barış konunun değişmesine izin vermedi. "Sen böyle bir şey yapar miydin? Yani bu adamlara karşı kin duysan yapar miydin?"

Selim çay bardağını sehpaya bırakıp tekrar yerine oturdu. Birkaç saniye iki istihbaratçıya baktı. Sonra da, "Bakın beyler, eğer benden kuşkulanıyorsanız saçmalıyorsunuz. Kapının önünde iki adamınız var ve onlar benim dün gece burda olduğumu biliyorlar. Eğer samimi olarak soruyorsanız, ben de samimi şekilde cevap vereyim; eğer bu adamların sevgilimi öldüren insanlar olduğunu bilseydim... gözümü kırpmadan öldürürdüm! Çünkü iyi bir nedenim var!" dedi.

Can itiraz etti. "Bu ülkede kanunlar var ama..."

"Ülkedeki kanunları biliyorum. O adamların bu işte sorumlu olduklarını bilseydim, kanuna teslim etmezdim! Çünkü kanunda benim içimdeki ateşi söndürecek serinlikte bir yasa yok! Kaldı ki bu adamlar eminim arkalarındaki politik ve maddi güçlerle içerde uzun süre kalmazlardı. Kaldıkları sürede de krallar gibi ağırlanırlardı. Bu nedenle eğer sorumlu olduklarını bilseydim öldürmek isteyebilirdim, ancak yine de pis kanlarına ya da etlerine dokunmazdım. Bir Magnum intikam için yeterli olurdu. Böyle bir saçmalık benim tarzım değil!"

Barış ne hissettiğinden emin değildi. Bir an önce yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Koltuktan hızlı bir şekilde kalktı. "Samimi cevapların için teşekkürler. Bize müsaade."

"Zengin kalkışı oldu bu. Ne güzel konuşuyorduk halbuki..."

"Bak, hâlâ laf sokuyorsun! Vazgeç şu kinayeli konuşmalardan!" dedi Barış. Sonra da kapıya yöneldi.

Selim kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, perdenin arkasından, kaldırımda yan yana yürüyen istihbaratçılara bakıyordu. İşlerini yapıyorlar, diye düşündü.

İstihbaratçılar sokağın sonuna kadar konuşmadan yürüdüler.

Ana caddeye çıktıklarında Can sessizliği bozdu. "O yaptı, değil mi?"

Barış zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. "Olabilir… Ancak söylediklerinin çoğu doğru. O yaptıysa bile bunu ispatlayamayız. Yine de başka bir şüpheli bulunmasından daha iyi bir durum. En azından kimi takip etmemiz gerektiğini biliyoruz."

Can bu konuda kuşkuluydu. "Mutlaka bir iz bırakmıştır. Yakında ortaya çıkacaktır," dedi.

Barış durup arkadaşına baktı. "Can bir hayalet yakaladığın gün bu adamı da yakalayabilirsin! Bu dosya rafa kalkar. Unut gitsin!" dedi.



20

TEL AVİV

Schindler Kültür Sarayı

Haziran

Dünyanın sayılı piyano virtüözlerinden olan Fazıl Say, İsrail Filarmoni Orkestrası'nın eşliğinde, Tchaikovsky'nin 1 Numaralı piyano konçertosunu yorumluyordu. Shavel Caddesi'nin sonunda yer alan dev Tel Aviv Opera Salonu, sahneden yayılan müziğin etkisiyle adeta bambaşka bir dünyaya açılan bir kapı olmuştu. Salonu dolduran üç bin kişilik davetli topluluğu, müthiş Türk'ün piyano tuşları üzerinde dans eden parmaklarını hayranlıkla izliyordu.

Parmaklar kimi zaman tuşları dövüyor, vuruyor, hakaret ediyor, acıtıyor, tahrik ediyor, acı ile bağırtıyordu. Kimi zaman da seviyor, okşuyor, öpüyor, kavrıyor, sarıyor, akıyordu.

Herkes kendinden geçmiş bir şekilde dinlerken, ikinci kat localarından birinde oturmakta olan Nissim, gözyaşları içinde ünlü piyanisti izleyen eşine sevgi ve ilgiyle baktı. Bu müzik ve bu kadın onun için bir bütündü. Kendini çok şanslı hissetti ve bunları verdiği için gözlerini yumup Tanrı'ya şükretti.

Gözlerini açtığında, karşı locada oturan Türk konsolosu ve savunma ataşesi ile eşlerine usulca baktı. Onlar da büyük bir hayranlıkla piyanisti dinliyorlardı. Neden sonra kendisine bakıldığını hisseden ataşe, bir an için gözlerini Nissim'e çevirdi. Göz göze geldiklerinde Nissim başıyla belli belirsiz bir selam gönderdi. Ataşenin selamı almasıyla gözlerini tekrar sahneye çevirdiler. Böylece konser çıkışında görüşeceklerini tescil etmiş oldular.

Konser bitimiyle birlikte kopan müthiş alkış tufanı, tüm sanatçıların salonu selamlamasından sonra sona erdi.

Çıkış kapısına yönelen kalabalık arasında geride kalmaya özen gösterdi Nissim. Eşinin elinden tuttuğundan, Lena da yavaş yürümeleri gerektiğini anlamış, kontrolü tamamen Nissim'e devretmişti.

Nitekim koridorun çıkış kapısına bağlandığı antrede Savunma Ataşesi Hamit Tahir Çelene ile karşılaştılar.

Nezaket sınırlarının gerektiği kadar diplomatik bir hatır sorma ve tokalaşma sonrası nda Nissim yanlarında hanımlar yokmuşçasına ataşe ile önden, fakat yavaşça yürümeye başladı.

Lena böyle durumlara alışkındı. Kocasının iş hakkında önemli bir bağlantı yapacağı zamanlar kendisini unutmasını anlayışla karşılar, oyunun hakkını vererek rolünü en iyi şekilde oynardı. Bu sefer de ataşenin zarif eşiyle konser hakkındaki izlenimleri konuşmaya girişti.

Nissim lafı fazla uzatmadan doğrudan konuya girdi. "Geçen ay sizi haberdar ettiğimiz silah teslimatı bugünlerde yapılacak. Hafta içinde bir araya gelip operasyonu birlikte izleme konusunda bir ön çalışma yapmamızda fayda var sayın ataşe, ne dersiniz?"

Hamit Tahir, her zamanki candan gülüşüyle karşılık verdi. "Hay hay, çok faydalı olur. Zaten biz de bugünlerde bir araya

gelmeyi teklif edecektik. Bu kritik sevkıyatın kime yapılacağı konusunda Ankara'nın bize ciddi bir baskısı var."

"Bu konuda sizin gerekli araştırmaları yaptığınızdan eminim," dedi Nissim, anlamlı bakarak.

Hamit Tahir'in cevabı, yüzündeki gülümsemeyi donduracak kadar soğuk oldu. "Tabi ki yapıyoruz, ama çabalarımız sırasında bir dostumuzun da maalesef konuyla ilgilenirken hayatını kaybetmesi bizi derinden üzdü."

Nissim renk vermemeye çalışsa da bozulduğunu kontrollü bir şekilde belli etti. Türk istihbaratının haber alma kaynaklarının reddedilmez bir üstünlüğü olduğunu biliyordu. Aynı toprakların insanlarıydılar ve aynı hamurdan yoğrulmuşlardı. İsrail istihbaratı Türk meslektaşlarını, değerlendirme yaparken her zaman ayrı bir yere koyardı; kendilerinden sonra saygı duydukları ikinci istihbarat örgütüydü MİT.

"Bizim onaylamadığımız bir sondajdı. Gerçek bir sürpriz oldu," diye itiraf etmekte bir sakınca görmedi Nissim.

Hamit Tahir yüzündeki gülümsemeyi kaldırıp yerine ciddi ve dost bir anlam yerleştirdi. Bir an için durup İsrailli meslektaşına baktı. Ardından da, "Bakın Nissim, İstanbul'da oyun oynarken kuralları ihlal etmemeniz konusunda sizi daha önce de uyarmıştık. Bu tip oyunları genelde Amerikalı dostlarımız yapar. Sizinle daha dürüst ve dengeli bir çıkar ilişkimiz olduğunu düşünüyoruz," dedi. Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Birbirimizin masum vatandaşlarını tehdit etme potansiyeli olan her türlü tehlikede işbirliği yapıyoruz zaten. Bu nedenle memleketim üstünde, beni Ankara karşısında zor durumda bırakacak bir operasyon yapmayın lütfen. Çünkü ben ve amirlerim her zaman sizinle aramızda var olan saygıyı ve dostluğu muhafaza etmek istiyoruz."

Nissim için açık olmaktan başka yol yoktu. Ataşeye ismiyle hitap etti. "Sevgili Hamit Tahir... Ben de işimi yapmak zorun-

dayım ve bazen olayları tamamen kontrol altında tutmak mümkün olmuyor. Ancak elimden geldiğince seni zor durumda bırakacak bir em ri vermeyeceğimden emin olabilirsin," dedi.

Hamil Tahir şefkatli gülümsemesini tekrar gösterdi. "Ajanın için üzüldüğümü bilmeni isterim, Nissim."

"Teşekkürler dostum... En iyi ajanlarımızdan biriydi, ama bir hata yaptı ve bedelini canıyla ödedi. Tek tescilim katilini kısa zamanda ele geçireceğinizi bilmektir. Bu benim ve arkadaşlarım için çok önemlidir," dedi Nissim, ataşenin gözlerine bakarak.

Hamil Tahir elini dostça Nissim'in omzuna koydu. "Merak etmeyin.

Neler hissettiğinizi biliyoruz. Konu bizim için de hayati önem taşıyor. Bu dosya özellikle Ankara'nın ilgisine mazhar olmuş durumda, bu nedenle katilleri bulmanın çok uzun süreceğini sanmıyorum," dedi.

"Peki o halde... Hanımları daha fazla bekletmeyelim. Pazartesi günü telefonlaşalım. Randevu yerine ve tarihine karar veririz," diyerek rahatlamış bir ses tonuyla görüşmeyi bağladı Nissim.

Halta sonunu tipik aile ve dost ziyaretleriyle geçiren Nissim, pazartesi sabahı her zamanki gibi erken saatte ofise gitti. Son yirmi dört saatin raporlarını okudu. Dişe dokunur bir bilgi gelmemişti sahada cirit atan ajanlardan. Sıkıntıyla son günlerde okuduğu diğer raporların üzerine fırlattı dosyayı. Masasında duran fincanın üzerindeki güneş resmine baktı uzun bir süre. Dalgalar halinde düşünceler gelip geçiyordu zihninden: Öldürülen ajanın katilini bulması gerekiyordu; Zaho'daki silahların sahiplerine ulaşmaması, ayrıca yapılacak sevkıyatı iyi takip edip kamyonları gözden kaçırmamaları gerekiyordu. En önemlisi de İstanbul'da bu operasyon için bir başka ajanı konumlandırma-

lıydı. O kadar çok yapılması gereken iş vardı ki... Üstelik bunların tümünü Türk meslektaşlarını kırmadan yapmalıydı.

Tam bu sırada kapısı çalındı. Odaya sekreteri Gina girdi. Elinde bir bülten dosyası vardı. Bu dosya, her sabah günlük Türk gazetelerinden kesilen haberlerden oluşturulurdu. Böylece hedef ülkenin gündemini oluşturan konular, halkın ve yöneticilerin tepkileri, toplumsal refleksler, değişen sosyal ihtiyaçlar takip edilir ve günün birinde kullanılmak üzere değerlendirme yorumu yazısıyla birlikte rafa kaldırılırdı.

Kısacık saçları ve kemikli suratının ortasındaki çizgi şeklindeki dudaklarıyla Gina, bir kadından çok erkeği andırıyordu. Tahta göğüslü ve dar kalçalıydı. İşi ve karakteri tam bir uyum içindeydi, ama ketumluk üzerine kurulu hayatının bedelini yalnız yaşamak zorunda kalarak ödemişti. Hiçbir zaman erkeklerin ilgisini çekmeyi başaramayan kadınlardandı.

Nissim, Gina'yı her zaman korumak zorunda gibi hissederdi.

Belki de bu kız kurusunu küçükken kaybettiği ablasına benzetiyordu, kim bilir? Her zamanki otoriter sesiyle sordu. "Evet?"

Gergin yüz ifadesini saklamak gereğini görmedi Gina. "Efendim, sanırım İstanbul'da bir karışıklık var!"

Nissim ellerini açıp başını uzatarak sordu. "Nasıl yani?"

Gina aceleyle cevapladı. "Dün gece şehrin doğu mahallelerinden birinde bir temizlik operasyonu yapılmış. Bir grup terörist öldürülmüş.

Bütün bilgiler dosyada... Buyrun." Ardından da odadan çıkıp Nissim'i çalışması için yalnız bıraktı.

Nissim dosyayı alıp sayfaları okumaya başladığında heyecanlandığını hissetti. Gazeteler katliamı manşete taşımışlardı. Polis fazla bir açıklama yapmamıştı, ama güvenilir kaynaklar olarak adlandırılan polis içindeki maaşlı muhabirler, katliamda öldürülenlerin imam cinayetleriyle bir bağlantısı olabileceğini

söylüyordu. Yine bu gizli kaynaklardan alınan bilgilerin ışığında ilk defa imam cinayetleri için bir adres gösteriliyordu. İlk defa bir tarikatın ismi imam cinayetleriyle birlikte anılıyordu.

Ölenlerin fotoğrafları altında kısa geçmişleri vardı. Fotoğraflardan birinde sarı sakallı bir adam rahatsız edici bir baygınlıkla bakıyordu.

Sayısız adam yaralama, gasp ve tecavüzden sabıkasının bulunması basının ilgisini çekmişti. Özellikle tecavüzden ceza çekmiş birisinin tarikata girmesinin ahlaki yönü tartışılıyordu.

Türk basını Türkiye'de yaşayıp Amerika'da çalışıyormuş gibi davranırdı her zaman. Sokaktaki adam için önemli olmayan her haber basının iştahım kabartır ve gereksiz yere günlerce gündemi meşgul ederdi. Bu Nissim için çok önemli bir haberdi. Üzerine gitmeleri gereken adres ortaya çıkmıştı: Sadikiler.

Nissim bir müddet sonra dosyayı masaya bırakıp kollarım göğsünde kavuşturdu. Her zamanki gibi hafif hafif sallanmaya başladı.

Kısa bir süre sonra düşünceler akmaya başladı: İmam cinayetlerinin birbiriyle bağlantılı olduğu ihtimali çok yükselmişti; bu sonuç artık tartışma götürmüyordu. Ancak belli bir odak tarafından yönlendirildiği ihtimali güçlenirken isim konusunda tereddütleri vardı. Hatırladığı kadarıyla bu tarikat ılımlı çizgisiyle politik yaşama karışmayan, birbirlerine hoşgörülü davranmakla isimleri ünlenmiş gruplardan biriydi. Başlarındaki Hoca Efendi diye isimlendirilen kişinin de sertlik ya da kökten dincilikle ilgisi yoktu. Daha çok Hintlilerin tarihe geçen bağımsızlık hareketinin lideri Gandhi gibi tokat atana diğer yanağını uzatan bir çizgiyi takip ediyordu. Bu konuda arşivi elden geçirmesi gerekiyordu. Uzanıp telefonun ahizesini eline alırken, ilk fikrin çıktığını hissederek sevindi. Hattın diğer ucunda Moshe'nin sesi duyulunca da, "Moshe, Sadikiler tarikatıyla ilgili ne kadar arşiv dosyası varsa

hazırlamanı istiyorum, yarım saatin var," dedi ve ahizeyi yerine bıraktı.

Kollarını tekrar göğsünde birleştirip sallanmaya başlamıştı ki, bilgisayarına elektronik posta geldiğini duyuran melodi odada çınladı.

İletiyi açınca Sadikiler Tarikatı dosyaları olduğunu gördü. Elinde olmadan gülümsedi. Moshe işini iyi yapıyordu. Telefonun ahizesini tekrar kaldırdı.

Karşı taraftan Moshe'nin sesi geldi. "Efendim?"

"Hızına her zaman hayran olmuşumdur, ama bu sefer bir rekor kırdın galiba?"

Çocukça bir sevinçle cevapladı Moshe. "Daha iyisini de yapabilirim efendim. İlginizi çekeceğini düşünerek küçük bir tarama yaptım. Hoca Efendi denilen tarikat lideri hakkında dinci basında yer alan yazıları da toparladım. Hatta bu hafta sonu İzmir'e müritleriyle buluşmaya gideceklerini dahi öğrendim. İstanbul'daki bilgi kaynaklarımızla gurur duyabiliriz. Tabi hangi bilgiyi isteyeceğini bilmek de bir yetenek olmalı..."

Son cümledeki böbürlenmeyi fark etmişti Nissim. Moshe'nin bir masa başı memuru için fazlaca yetenekli olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Kendisini böyle takım arkadaşları olduğu için hep şanslı hissetmişti. Bu yüzden övmekte bir sakınca görmedi. "Moshe, gerçekten etkilendiğimi bilmeni isterim. Bu kadar yetenekli olman beni mutlu ediyor. Sanırım yakında seni de ormana göndereceğim!"

"Ormana gitmek" deyimi İsrailli ajanlar arasında operasyonda bulunmak anlamına geliyordu ki bu, bir masa başı ajanı için, manevi açıdan mesleğin zirvesi demekti.

"Teşekkür ederim elendim... Ha, bu arada, ilginç bir gelişme daha var: Şu kaçırılan zengin işadamının kızı, dün gece evine gelmiş. Sanırım babasının nüfuzuyla çoğu gazetede üçüncü say-

falarda küçük bir haber olarak geçiştirilmiş. Kızı kaçıranların anlaşılmaz bir şekilde dün gece serbest bıraktıkları bilgisi verilmiş."

Nissim için kayda değer bir haberdi bu. "Yaa! Bak bu çok ilginç! Peki, Moshe, tekrar teşekkürler," dedi ve telefonu kapattıktan sonra kollarını birleştirip hafifçe sallanmaya başladı.

Bu sallanma olayı Lena'yı çok kızdırıyordu, ama onun için gerçek bir çözümdü. İşadamının kızının bu katliamla aynı gece serbest bırakılması dikkate değerdi. Yoksa işadamı, kızını kaçıranların bulunması işlemini terörist bir gruba mı havale etmişti? Geçmişte Türkiye'de bu tip olaylara şahit olduğundan bu fikir kendisine uzak gelmiyordu. Gerçi kendi adaletini işletmek isteyen işadamları terörist gruplarla anlaşmak yerine sağ eğilimli mafya düzeni içindeki gruplardan birine konuyu havale etmeyi daha uygun bulmuşlardı her zaman. Ancak kızı kaçıranlar gerçekten kökten dinci gruplarsa, sağ eğilimli mafya düzeneği bu gruplara karşı ılımlı olduklarından böylesine kanlı bir eylemi gerçekleştirmeye istekli olmazlardı. Ne de olsa Türk mafyası da dini inançlara saygılıydı. Bu konuda takdire şayan bir çalışma prensipleri vardı. Din, aile, kadın ve çocuklara karşı her zaman şefkatli davranırlardı. Osmanlı İmparatorluğu kültüründen gelen sosyal bir mirastı bu. Acımasızlıklarını sadece erkeklere gösterirlerdi. Birdenbire içinde tuhaf bir hayranlık hissi duyduğunu fark etti; bir an için rahatsız oldu, ancak sonra omuz silkti. Öyle ya, en azından Rus mafyasından daha saygıdeğerdiler.

Düşüncelerini tekrar önündeki dosyaya yoğunlaştırmaya çalıştı.

Eğer gerçekten böyle bir ihale olduysa kızın ortaya çıkacağı gece dinci militanların öldürülmesi aptalca bir davranış olurdu. Belki de bile bile rahat davranıyorlardı. Böylesine tanınmış bir

işadamının, bu kadar gevşek davranmayacağını düşündü. Peki o zaman nasıl olmuştu?

Kızı kaçıranlar gerçekten insafa gelip serbest mi bırakmışlardı?

Belki de işadamı, toplumun dikkatini çekmek için kendi tertiplemişti böyle bir olayı... Ne yani, olamaz mı? Ama olamazdı; insan kendi öz kızını provokasyon amaçlı kullanmazdı; yani bu yöntem Türk aile yapısına uygun değildi. Belki de ülkede gerginliği arttırmak isteyen Kemalist militan gruplardan birinin aptal bir ters dikkat operasyonuydu. Taraflar arasındaki gerginliği arttırmak için bu yolu seçmişlerdi. Bu da saçma geldi Nissim'e.

Masada duran dosyayı alıp içindeki fotoğraflara baktı tekrar.

Sonra ekrandaki Hoca Efendi, fotoğraflarına göz gezdirdi. Uzun uzun düşündü. Demek Hoca Efendi, İzmir'e gidiyordu. Bugünden itibaren Türk istihbaratının kendisini izleyeceğini bilmek ona ne hissettirmişti acaba? Polis için bir numaralı şüpheli durumuna gelmişti.

Bu yüzden bu işi planlamış olamazdı. Bu adamı daha yakından izlemeye karar verdi. İstanbul'daki ve İzmir'deki ajanlan Hoca Efendi konusunda uyarmalıydı. Bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Birden sıkıldığını hissetti. İstanbul'daki tetik ajanın kaybedilmesi, intikamının gündeme girmesi, tetik ajanın kendilerinden habersiz olarak bir erkek arkadaş edinmesi -ki Allah'tan sıradan bir adam çıkmıştı salak- sonra Kuzey Irak'ta sipariş edilen silahlar, imam cinayetleri, gece kulübündeki satır katliamı, bu kızın kaçırılması ve şimdi de Hoca Efendi...

Günler ne kadar da karışık geçiyordu. Lena'ya ihtiyacı vardı.

Şimdi sevgili karısının kolları arasında olmak kadar güzel bir duy gu olabilir miydi? Ya Lena'yı bir gün kaybederse? Ne yapacaktı o zaman? İçi iyice daraldı. Bir boşluk duygusu içini bastı.

Lena'dan önce ölmek için Tanrı'ya yakarmaya başladı. Sonra da bu kısa his terik halini kontrollü bir şekilde kesip işine odaklanmaya çalıştı.

Bu sırada ofisin kapısı çalındı ve içeri Moshe girdi. "Efendim, Kuzey Irak'taki sevkıyatın dökümü şimdi ekrana geldi. Görmek istersiniz diye düşündüm," dedi telaşlı bir halde.

Nissim şaşırmıştı. "Moshe, eğer atladıysam hatırlat lütfen, bugün istihbarat bayramı mı?"

"Her zaman bu kadar verimli olamıyoruz, ama yine de fena sayılmayız," diye cevapladı Moshe yüzünde mahcup bir ifadeyle.

Verilen dökümü inceleyen Nissim, listenin her satırında yüzünün daha fazla gerildiğini hissetti. Silahların çeşitlerine bakıldığında bunun rasgele hazırlanmış bir liste olmadığı anlaşılıyordu. İçlerinde hem saldırı, hem de savunma silahları vardı. Yedek parça mahiyetinde bir iki ilave gözünden kaçmadı. Yine derin düşüncelere yelken açtı. Farkında olmadan sallanmaya başlamıştı ki asistanının sorusuyla kendine geldi.

"Ne yapacağız?"

Evet, iyi bir soruydu gerçekten: Ne yapacaklardı?

Bir iki saniyelik duraksamanın ardından cevapladı Nissim. "Ne mi yapacağız? Sevkıyatın ne zaman yapılacağını öğrenecek, daha sonra da takip edeceğiz. Bu arada tabi ki Türk dostlarımızı da durumdan haberdar etmemiz gerekiyor. Gerçi bu liste bize geldiğine göre onlara da gitmiştir, ama yine de üzerimize düşeni yapıp iyi niyetli olduğumuzu göstermemiz gerekir. Tabi onların renk vermeyecekleri gün gibi aşikâr... İddiaya girerim, listenin elimizde olduğunu biliyorlardır ve kendilerini aramamızı bekliyorlardır."

"Onlar ne planlıyor acaba?"

"Sevgili Moshe, genel görev amacımız İsrail'i her türlü dış tehdide karşı korumak, ikimizin odaklandığı konu ise Türkiye

üzerinden İsrail'e hiçbir şekilde saldırı ya da tehdit gelmemesi. Bunun için ne gerekiyorsa yapıyoruz. Aynı şekilde Türk meslektaşlarımız da bizim gibi ülkelerini korumakla yükümlüler ve bunun için çalışıyorlar.

"Ancak orda durum biraz farklı... Onlar hem içte, hem de dışta tehdit oluşturmama çabasındalar. Son on beş yılımı bu insanları izlemekle geçirdim. Ne kadar rahat ve umursamaz görünürlerse görünsünler mutlaka konuyu takip ediyorlardır. Eğer atladıkları bir nokta olursa... E, o zaman da biz maharetlerimizi gösteririz. Şimdi lütfen bu listeyi onlara geç, bakalım dostlarımız ne yapacak?"

Moshe listeyi alıp odadan çıktığında, Nissim masa üzerindeki fincanın güneş motifine bakıyordu. Bu konuda hislerine güvenirdi.

Güneş motifine uzun bir süre baktığında, motif şekil değiştirip yılanlar topluluğuna dönüşüyorsa durum gerçekten sıkıntılı ve yıpratıcı olurdu; bugün de fincanın üzerindeki güneş motifi, bir yılanlar çemberine dönüşüyordu.



21

İZMİR

Manisa Yolu...

Haziran

Yaz sıcağı bütün ağırlığıyla Ege'nin üzerine oturmuştu. Televizyon ve radyolar gölgede otuz yedi derece ölçülen sıcaklık ve yüzde altmışlara varan nem nedeniyle, özellikle kalp hastalarıyla yaşlıların mecbur kalmadıkça öğlen saatlerinde sokağa çıkmaması uyarısında bulunuyordu.

Manisa'dan İzmir yönüne hareket halinde olan Selim, otomobilde klima bulunmasının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlıyordu. Akhisar'da köfte yemek için durduğunda alev

dilli bir rüzgâr yüzünü yalamış, sendelemesine neden olmuştu. Fırın içinde olmak gibi bir histi bu. Kavunların içinin neden eridiğini daha iyi anlıyordu.

Manisa çıkışında yeni yapılan muazzam Atatürk heykelini görünce gülümsedi. Yeni nesillerin de bu coşkuyu derinden hissetmelerini diledi. Geçmişte, Kurtuluş Savaşı'nda, insanların neler hissettiklerini, çektikleri acıları hayal edebilirlerdi, ne var ki anlamak mümkün değildi. Ateş düştüğü yeri yakmıştı. Bugün birkaç cümle ile geçiştirilen ya da tarih kitaplarında heyecanlı bir masalmış gibi okunan kurtuluş efsanesi, bir kuşağın hayatına mal olmuştu. Savaşlar ve yokluklar arasında geçen ömürleri içinde belki de görebilenler için en büyük mutluluk, ülkenin işgalcilerden kurtarıldığı andı ve sonra da cumhuriyet…

Bugüne gelindiğindeyse milliyetçiliğin, vatanperverliğin, ulus olmanın tanımları değişmişti. 2002 yılında dünya üçüncüsü olan ulusal takımın galibiyetleri ve özellikle anavatana dönüşleri sırasında ülke insanının dünyevi her türlü ayrımcılığı bırakıp yollara dökülmesi kısa bir süre için de olsa kenetlenmeyi sağlamıştı. Bu topraklarda yaşayan insanların çoğunun genlerinde modern bir milliyetçilik anlayışı olduğuna inanıyordu Selim. Yalnızca ülke topraklarında yaşayan vatandaşların değil, yurtdışındakilerin de bir spor müsabakasının etkisiyle dünyanın uzak memleketlerinde bile ellerinde bayraklarla sokağa dökülmesi başka nasıl açıklanabilirdi ki? Bu toprakları paylaşan tüm bireylerin aynı duyguyla yoğrulduğu ayan beyan ortadaydı.

İzmir il sınırını belirten tabelanın ardına gizlenmiş trafik ekibini fark edince, bugünlük bu kadar hamaset yeter, diye düşündü Selim.

Aracın hızını azalttı. İlerideki virajın bitiminde yolu kesen, bir önceki ekibin telsizle plakasını bildirdiği araçları çeviren ekibi de yavaşça geçince tekrar süratlendi. Rampayı tırmanırken

ormanların görüntüsüne hayran kaldı. Her yer o kadar canlı görünüyordu ki, insanın bu zenginlik için şükredesi geliyordu. Son virajı dönünce güzel İzmir, sıcağın neden olduğu titreyen, ince bir pusun ardında selam verdi.

Bornova'da ikinci ışıklarda durduğunda, sokağın tenhalığını görünce, herkesin güneşten kaçıp serin bir gölgede saklandığını düşündü. Gerçekten bu sıcakta dolaşmak akıl kârı değildi. Böylesine sıcak günlerde aklına hep Türk sinemasımn en güçlü isimlerinden olan Ayhan Işık gelirdi. Taçsız Kral, balkonunda güneşlenirken başına güneş geçip de Hak'a kavuştuğunda, Selim herhalde dokuz, on yaşlarındaydı. Olayı duyan kadınların ağlaması, erkeklerin derin üzüntüleri onu da uzun süre etkilemiş, çocukluğunun mağrur kahramanı olan bu adamın ölümünü, hele ki güneş çarpması yüzünden ölümünü, asla unutmamıştı. Bu yüzden güneşten nefret ederdi. Sıcağa tahammülsüzlüğünü dile getirmez, ama yazın ısrarla plajlardan uzak dururdu.

Doğruca Güzelyalı semtinin sahil yolundaki otele gitti. Bir an önce soğuk suyun altına girip serinlemek istiyordu. Otele girdiğinde danışmadaki güzel kız muhteşem bir gülümsemeyle kendisini karşıladı.

İzmir'in kızları kesinlikle efsanelere konu olacak kadar güzeldi.

Bakımlı parmakların kavradığı kalemle kaydının yapılmasını izlerken, bir gün İzmir'e yerleşmenin hayalini kurdu.

Odaya çıkıp soyunduktan sonra duşun altına zor attı kendisini.

İçerisi klimaya rağmen hamam kadar sıcaktı. Soğuk su geçici bir süre için de olsa yorgunluğunu almıştı. Duştan çıkıp giyindikten sonra müşteri ziyaretlerine başlamak üzere otelden ayrıldı. Bütün gün Kemeraltı, Karşıyaka, Alsancak ve Çiğli'de dolaşıp müşterilere uğradı. Sokaklarda gezindi. Dükkân vitrinlerine ve

güzel İzmir kızlarına baktı. Nihayet akşam karanlığı basmaya başlarken otele döndü. Akşam yemeği için bol yeşillikli bir mevsim salatası ile iki kişilik kavun siparişi verdi. Televizyonda akşam haberlerini izledi.

Yemeği yedikten sonra üstüne başarı ağırlığa daha fazla direnemedi, erken bir saat olmasına rağmen televizyonu kapatıp uykunun karanlıklarına yuvarlandı.

Uzunca bir süre sonra yatağın sallandığını hissederek yerinden fırladı. Ne olduğunu anlamak için birkaç saniye hareketsiz kalıp zemine odaklandı. Herhangi bir sallantı yoktu. Rüya görmüştü anlaşılan.

Yine de tuhaf bir huzursuzluk hissetti. Boğulmaya başlarken hissedilen baskı gibiydi. Banyoya yüzünü yıkamak için yürürken, televizyonun yanında bıraktığı kol saatine baktı: Yirmi iki sıfır beşti. Yatalı çok olmamıştı. Oysa saatlerce uyumuş gibi hissediyordu.

Yüzüne soğuk suyu çarparken dışarıdan gelen histerik havlama nedeniyle kıpırdamadan duraksadı. Yüzünü kurulamadan pencereye yürüdü. Havlama gittikçe azıtıyordu. Perdeyi açtığında gördüğü manzara bir anda gözlerinin dolmasına neden oldu. Elinde olmadan yüksek sesle, "Allah'ım!" diyebildi.

Karşısındaki apartmanlarda bir tek ışık yanmıyordu ve caddede kimse yoktu. Haftalar önce gördüğü deprem rüyasındaki manzara, karşısında canlı olarak yükseliyordu. Yüreğinde korkudan çok, babasını kaybeden bir çocuğunki gibi amansız bir panik hissetti.

Köpek nefes almadan, boğazını yırtarcasına havlıyordu.

"Allah'ım! Allah'ım!" diyerek büyük bir hızla giyinmeye başladı.

Cep telefonunu, saatini ve cüzdanını alarak odadan fırladı. Şoka girmek üzereydi. Koridorda kimse yoktu. Asansöre bak-

madan, merdiveni kullanarak koşar adım aşağıya indi. Danışmada kimse yoktu; oysa mutlaka bir görevli olması gerekiyordu. Gözlerinden akan yaşları durduramıyordu. Ağlayarak otelden çıktı. Koşarak karşı kaldırıma geçti. Köpek artık boğazını yırtıyor, havlamayla ilgisi olmayan çığlıklar atıyordu. Deniz kenarına vardığında durup geriye baktı. Tıpkı rüyasındaki gibi, Kordon boyunca birbirine yaslanan yüzlerce apartmanın karşısında durmuş, tek ışığın bile yanmadığı dairelere bakıyordu. Elektrikler kesilmişti. Birden her şey dondu.

Köpeğin sesi, denizin şırıltısı, sokak lambasının kofrasındaki hışırtı ve diğer tüm sesler sustu. Ağlaması durmuş, içini müthiş bir huzur ve yalınlık kaplamıştı. Sessiz bir filmin ortasında durmuş, yeni dökülmüş bir kaldırımda dizlerine kadar taze betona batmış gibiydi.

Hiçbir şey hissetmiyordu artık.

Birden, yerin altından hafif bir titreme dalgasının geldiğini his setti. Karşısındaki apartmanların camlan sarsılmaya başladı. Dev bir sarsıntı dalgası yerden kopup apartmanları sardı. *(Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla... Yerküre, o sarsıntıyla sarsıldığı zaman*) Sarsıntının görünmeyen kolları yerin altından kalkan bir dev gibi apartmanları sallıyordu. Selim artık gürültüyü duymuyordu.

Farkında olmadan ruhu geri çekilmiş, ilahi bir camın ardında kıyametin gücünü izliyor, işarete şahit oluyordu. Caddenin ortasındaki büyük bir asfalt parçası koparak yaklaşık on metre yükseldi. *(Ve toprak, ağırlıklarını çıkardığı zaman)* İnsanlar birer ikişer balkonlara fırlıyordu. Hemen hepsi derin şoka yuvarlandıklarından ne yapacaklarını bilemez halde bir yerlere tutunarak ayakta kalmaya çalışırken *(Ve insan; "Ne oluyor buna?" dediği zaman)* Selim, çoğunun sıcak nedeniyle pijamasız olduklarını fark etti. *(İşte o gün, yerküre, tüm haberlerini söyler/anlatır.)* Bazıları

ellerini amaçsızca göğe doğru kaldırmıştı. Önce kolonlar şimşeklerin dallanışı gibi birer birer çatladı, sonra da çatılar parça parça düşmeye başladı. *(Çünkü Rabbi'n ona vahyetmiştir.)* Kopan parçalar insanları harekete geçirmiş, bazıları bilinçsizce balkonlardan atlamaya başlamıştı. Apartman girişlerine uzanan doğal gaz boruları patlıyor, göğe dev alevler uzanıyordu.

(O gün insanlar, yapıp ettikleri kendilerine gösterilsin diye kümeler halinde ortaya fırlayacaklardır.) Apartmanlar sanki görünmez dev bir ayağın altında eziliyormuş gibi, oldukları yere diz çökmeye başlayınca, balkonlardan ve pencerelerden aşağıya atlamalar arttı.

Yüzlerce insan yüksekten kendilerini beton zemine bırakırken, ağaçtan dökülen zeytin tanelerine benziyorlardı. Sanki bir ses kulaklarına itaat içinde atlamalarını fısıldıyordu. *(Artık kim bir zerre miktarı hayır üretmişse onu görür.)* Selim tüm bu trajediyi sessizlik içinde hareketsiz izliyordu. Bazıları, çökmeye başlayan binalardan kapı önlerindeki harlı ateşlere atladılar. *(Ve kim bir zerre miktarı şer üretmişse onu görür.)* İnsan vücutlarının ateşte erimeye başlamasıyla pis sarı dumanlar yükseldi gökyüzüne, ortalığı boğazı yakan keskin bir et ve yanmış yağ kokusu sardı...



22

ANKARA

Kavaklıdere

Haziran

TÖAG (Terör Örgütleri Araştırma Grubu) Başkanı Albay Sahir Balancı, önünde yer alan dosyadaki fotoğrafları inceledi. Silah kullanılmadan bu kadar kan akıtılmasını aklı almıyordu. Nasıl bir hesaplaşmaydı bu acaba? En önemlisi, ne olmuştu da bunca adam silahlarını kullanma fırsatı bulamamışlardı? Kaşlarını

kaldırıp Operasyonlar Sorumlusu Kıdemli Yüzbaşı Yıllar'a baktı. "Hüseyin, yorumunu alabilir miyim?"

TÖAG, "Karanfilli Cinayeti" ve Tel Aviv'den gönderilen Kuzey Irak'taki silah siparişinin listesi nedeniyle yılbaşından beri ikinci kez olağanüstü toplantıya alınmıştı. Diğer zamanların tersine, başkan İstanbul dönüş yolunda olduğundan, uçağı ancak 20.00'de Mürtet Askeri Havalimanı'nda olacaktı. Bu nedenle toplantı 21.00'de başlamıştı. İlk yarım saat Binbaşı Batur Üzmez ve Sivil Analiz Uzmanı Barış Akdiller'in sunumu ile geçmişti. Olaya ilişkin bilgileri ilk önce Binbaşı Üzmez yorumsuz bir şekilde sunmuştu. Daha sonra Barış, İsrailli ajanın öldürülmesi ve ajanın sevgilisi olarak ortaya çıkan Selim'le ilgili bilgileri aktarmıştı. Ancak Selim'le ilgili beslediği pozitif duygulardan bahsetmeyi lüzumsuz gördüğünden, sadece sıradan bir şüpheli olarak listede tutulduğunu söylemekle yetindi.

Bu arada, tuhaf bir tesadüf sonucu Selim'in ömür boyu izlenecekler listesinde 888 numarada olması, dosyayı daha ilgi çekici hale getiriverdi.

Yüzbaşı Hüseyin Yıllar, gereksiz konuşmak istemedi. Söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "Başkanım, komando operasyonlarında biz genelde silah kullanırız. Göğüs göğüse çarpışmak zorunda kaldığımızdaysa, hasımlarımızda genellikle kemik kırılmaları ya da bölgesel küçük iç kanamalar görülür. Ancak bu fotoğraflardaki sonuçlara bakınca kafamın karıştığını söyleyebilirim. Yani, parçalanmış boğazlar, ağızdan sokulup enseden çıkarılmış tüfek namluları, görmeye çok da alışık olmadığımız manzaralardan. Tabi, hiçbir mücadele yapılmamış olması da çok garip. Belki de operasyondan önce, Rusların kullandığı uyuşturan gazlardan sıkmış olabilirler."

Başkan, strateji analiz uzmanına çevirdi bakışlarını. "Sen ne diyorsun Derya?"

Derya Bozoğlu fotoğraflarda karşılaştığı vahşetten etkilendiğini gizlemedi. "Ben de yüzbaşım ile aynı noktadayım efendim. Hiçbir mücadele izi olmaması çok garip. Adamların parçalanarak öldürülmesi konusunda fikir yürütmek istemem. Yüzbaşı Yıllar bu konuda daha doğru saptamalarda bulunabilir. Ancak Rusların Çeçenlere karşı tiyatro baskınında kullandıkları gazın ortalıkta bu kadar dolaşmamış olması gerekir. En azından bu tür gazların yanlış ellerde olmamasını diliyorum. Çünkü eğer bu gaz ülkeye girmişse ve bu şekilde kullanılabiliyorsa, güvenliğimiz için öncelikli tehdit olacaktır."

Derya'nın söyledikleri odada uzun bir sessizliğe neden oldu.

İç güvenlik konusunda rutin konuşmalardan ya da dünyadaki gelişmeleri izlemekten öteye, gaz tehdidi gündeme bu kadar ciddi girmemişti.

Tedirgin görünmeyen tek kişi Barış'tı.

O, bu saldırıyı kimin, ne şekilde yaptığını tahmin ediyordu, ama durduk yere şimşekleri Selim'in üzerine çekmek işine gelmiyordu.

Selim'in doğaüstü güçleri etkileyiciydi. Dostluklarını pekiştirmek ileride ülke menfaatleri açısından önemli olacaktı. Üç beş teröristin öldürülmüş olmasının milli güvenliğin yanında lafı bile edilmezdi.

Eğer gerçekten Selim bu temizliği yapmışsa, adamı suçlayamazdı.

Sevgilisi öldürülmüştü ve karşılık verme hakkı doğmuştu.

İntikam, eğer yapılabiliyorsa herkesin hakkıydı. Hangi erkek, kadınını bilinçli olarak öldüren birini görmezden gelebilirdi ki? Bilerek can almak borçlanmak anlamına gelirdi ve tahsilat günü geldiğinde borcun ödenmesi kadar doğal bir sonuç olamazdı. Zaten kendi gruplarının kuruluş mantığı da bu değil

miydi? Devlete karşı silaha sarılanların, kurşun sıkanların bir gün mutlaka bedel ödemeleri gerekirdi.

Devletin işleyişini beğenmediği için masum insanların hayatlarına kastetmeye kimsenin hakkı yoktu. Herkes çoğunluğun gittiği yolda gidecek, beğenmeyenler de azınlığı temsil eden fikirlerini demokratik yoldan çoğunluğa çevirmeye çalışacak ya da bu gemiden inip başka bir gemiye bineceklerdi. Barış, ideolojilerin silah zoruyla ayakta tutulmaya çalışılmasını tipik bir zekâ düşüklüğü göstergesi olarak görürdü. Teröristlerin büyük çoğunluğu zekâ seviyesi düşük insanlardı. Zekâ seviyesi yüksek olanlarsa tek başına çalışanlardı; örneğin, Çakal Carlos böyle biriydi. Aptallarla işbirliği yapardı, ama sadece kesesini doldurmak için. Yoksa canını bir fikir uğruna tehlikeye atacak kadar saf değildi. Öyle ya, vatan uğruna ölmek kabul edilebilirdi, ama başkasına ait bir fikir için ölüme atılmak, yeterli entelektüel donanımın olmadığı için, sözlerinle savunamayacağın bir fikri kaba gücünle savunmaya kalkmak ne kadar da basitti. Nitekim yazılı tarih, onu haklı çıkaran olaylarla doluydu. Büyük halk kitlelerine ulaşamamış fikirler, silah zoruyla da tarih sahnesinde yer atamıyorlardı.

Sessizliği bozmak Barış'a düştü. "İzin verirseniz, fikrimi söylemek istiyorum efendim," dedi. Odadakiler fotoğraflardan başlarını kaldırıp Barış'a baktılar.

Başkan söz için izin verdi. "Lütfen Barış, seni dinliyoruz."

Önündeki bardaktan bir yudum su alıp boğazını ıslattı Barış.

Sakin bir sesle anlatmaya başladı. "Ben bu operasyonda herhangi bir gaz kullanıldığını sanmıyorum. Bugüne kadar ülkemize saldırı amaçlı gaz sokulduğunu da düşünmüyorum. Açıkçası, olayın bir hesaplaşma olduğu ve basit bir amaca hizmet adına gerçekleştiği yönünde güçlü sezgilerim var. Bence bu olayda ölen-

lerden birinin Sadikiler Tarikatı'ndan olması bize tehdidin adresini gösteriyor.

"Evde bulunan ipuçları ve ölen adamların üzerindeki silahlar, yapının sadece konaklama amaçlı değil, aynı zamanda sorgulama, gizlenme ve barındırma amaçlı kullanıldığına işaret ediyor... Ben bu tarikatla ilgili gözaltı sürecini başlatmayı ve üst düzey yöneticilerini sorguya almayı öneriyorum. Kuzey Irak'ta verilen silah siparişinin dökümlerini gördünüz. Bu silahların da tarikata ait olduğunu düşünüyorum.

"Hatta imam cinayetleri de bizi bu adamlara götürüyor. Bütün bu birbirinden kopuk görünen olaylar aynı görüşü paylaşanların 'kurtarılmış' olarak addettikleri bölgelerde meydana geliyor."

Yüzbaşı Necip Akman gözlerini Binbaşı Üzmez'e dikerek, "Siz bu adamlarla ilgili iki yıl önce de bir araştırma yapmamış mıydınız efendim?" diye sordu.

Binbaşı bir iki saniye duraksadıktan sonra cevapladı. "Evet Necip. İki yıl önce bazı duyumlar üzerine grubu takibe aldık. Ne var ki araştırmamızı sonuçlandırma fırsatı bulamadan siyasi ve bü-rokratik çevrelerden çok ağır baskılar oldu. Elimizde duyumların haricinde dayanak olmadığından fazla üstlerine gidemedik, ancak aralarına Kene soktuk. Şu ana kadar da gündeme girmediğine göre, Kene'den olumsuz bir istihbarat raporu gelmemiş demektir. Yine de notunu aldım. Yarın daireden dosyayı tekrar isteyeceğim."

Başkan, binbaşının lafını bitirdiğini görünce Barış'a döndü.

"Devam edebilirsin Barış."

Barış Akdiller önündeki notlara göz attıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Anlaşılan o ki, bu grup üzerinde yoğunlaşmamız kolay olmayacak. Biz polise ve istihbarat birimlerine baskı yaptıkça karşı taraf da siyasi kartını öne sürecek. Yine de bu

yoğunlaşmanın başlatılmasını öneriyorum. Kuzey Irak'tan alınan silahlar grubun ciddi bir çatışma planladığını gösteriyor. Özellikle, listedeki suikast silahlarının çokluğu, siparişi verenlerin önemli mevkilerdeki şahıslara saldırıya girişeceğinin sinyallerini veriyor. Detayda neyi amaçladıklarını bilemeyiz, ama bütüne baktığımızda tehlikeli bir hareketin başlangıcı olduğunu söyleyebilirim."

Bundan sonrası, başkanın durum hakkında karar vermesine kalmıştı. Başkan düşünceli bir şekilde Binbaşı Üzmez'e sordu. "Sanırım dosyanın tam teşekküllü takibini Barış Bey'e vereceğiz. Ne diyorsun Batur? Adamları izlemek konusunda senin son görüşünü alayım."

Binbaşı dolmakalemiyle anlamsız şekiller çizmeye başlamıştı bile. Başını iki yana sallarken aslında net bir kararı olmadığının işaretini veriyordu. "Bilemiyorum başkanım. Şu anda Barış'ın önerisinden daha iyi bir öneri görünmüyor, ama yine de başka bir durumla karşılaşabileceğimizi gözden kaçırmamakta fayda görüyorum. Şu ana kadar öldürülen adamlardan birinin tarikatla bağlantısının ortaya çıkmasından başka bir işaret yok. Ben bir sonraki toplantıya Sadikiler Tarikatı'yla ilgili tam donanımlı gelmeyi öneriyorum. O toplantıda bu adamları mercek altına yatırabilir, daha sağlam verilerle varsayımlarımızı güçlendirebiliriz. Açıkçası şu anda bu adamlara odaklanmak bizi gerçek suçlulardan da uzaklaştırıyor olabilir. Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bu konuda hazırlık yapmasını bekleyip kararı şekillendirmek gerekir."

Binbaşının sözü, ofis giriş kapısı üzerindeki acil durum ışığının yanmasıyla kesildi. Masadaki altı kişinin bakışları yanıp sönen lambaya kilitlendi. Bugüne dek, Sahir Albay çalışma grubunun başında olduğu sürece, sadece bir kez toplantı kırmızı ışıkla bölünmüştü.

Yunanistan ile yaşanan Kardak Krizi sırasında genelkurmay başkanının harekât öncesi görüş istemesi nedeniyle toplantı yarıda bırakılmıştı.

İlk hareketlenen başkan oldu. "Hayırdır inşallah. Toplantının bölünmesi pek hayra alamet değil, ama dur bakalım..." Önünde duran kumandalardan birine bastı. Komutu alan otomatik kapı kısa bir tıslamayla açıldı.

Odaya giren astsubay sert bir selam verdikten sonra elindeki faks notunu başkana verdi. Tekrar selam verip odadan çıktı.

Başkan katlanmış notu açarken masayı çevreleyenler gergin bir bekleyişe girdiler. Notu okurken başkanın yüzünün sararması ile bu gerginlik ve merak had safhaya ulaştı.

Başkan kâğıdı okumayı bitirdiğinde dudakları bir çizgi halini almıştı. Başını kaldırıp masadakilere baktı ve üzgün bir sesle açıkladı:

"Beyler, İzmir'de, 22.10'da, yaklaşık yedi şiddetinde bir deprem olmuş. Lütfen çok acele görev yerlerinize gidiniz. Ordu teyakkuz durumuna geçiyor..."



23
İSTANBUL
Fatih
Haziran

Turan Hoca geniş odasında yere bağdaş kurmuş, elindeki kehribar tespihin tanelerini çekiyor, bir yandan da sinirden dudaklarını kemiriyordu. Halının üzerine yayılan kan damlaları, aradan yarım saate yakın bir zaman geçmesine rağmen tam olarak kurumamıştı. Dört adamının öldürüldüğü haberini getiren Suphi'yi tekme tokat dövüp yüzünü kan içinde bırakmak öfkesini bastıramamıştı. Gürültü üzerine odaya giren Davut, Suphi'yi koltuk altlarından kavrayıp dışarı çıkardığından beri yerde oturmuş,

sakinleşmeye çalışıyordu. En yaman dört adamını yitirmişti. Hele ki Süleyman... O hergeleyi ayrı severdi; belki aynı dili konuştuklarından, belki de hemşerisi olduğundan...

Onun ölümünü kabullenemiyordu. Dakikalar ilerledikçe ellerinin üzerindeki sıyrıklar canını yakmaya başlamıştı. Suphi'nin zıkkım dişlerine denk gelmişti.

Anılarında gidebildiği kadar geriye gitmeye çabalıyor, nerede hata yaptığını bulmak istiyordu. Amaçlarının deşifre olması ihtimalini kabul edemiyordu. Başarısızlık ölümden de öteydi. Seve seve başını koyduğu bu yolda, saadeti görmeden yakalanma fikri onu telaşlandırıyordu. Bu yolda birçok can verileceğini biliyordu, ama Süleyman'ı bu kadar erken kaybedebileceğini hesaplamamıştı.

Satır katliamından bu yana işler ters gidiyordu. Yıllar sonra amaca böylesine yaklaşmışken üst üste bu kadar çok tökezlemek iyiye işaret değildi. Acaba o gazeteci orospuyu öldürdüklerinde bir şahit mi bırakmışlardı geride? Yoksa içlerinde bir hain mi vardı?

Cemaat içerisinde devletin istihbarat birimlerinin ajanları olduğunu talimin ediyordu, ama bu adamların kendi grubuna sızması mümkün değildi. Bunun için son on yıldır çok detaylı bir altyapı hazırlamıştı.

Sızma olması ihtimali sıfırdı. Belki de biri boşboğazlık etmiş, olur olmaz bir yerde abuk bir söz sarf etmişti. Bu da mümkün olamazdı ki! Adamlarına sadece güvenmez, aynı zamanda her türlü ihanet ihtimalini göz önünde bulundurarak onları birbirine izlettirildi. Sızma yoktu, emindi. Peki, o halde ne olmuştu da güvenli konaklamada olan onca silahlı adam toptan imha edilmişti.

Bu işi yapan devlet olamazdı. Güvenlik güçleri genelde bu tip operasyonları gösteriye dönüştürürdü. Halkla birlikte diğer

terör örgütlerinin de operasyonu izleyip amaçlarından caymasını ya da baskı altında kalarak hata yapmalarını hedefler, bu tip baskınlara mutlaka kameralarla giderlerdi. Ayrıca bu operasyonlarda özel eğitimli timler binlerce mermi sıkarak işi tam bir curcunaya dönüştürürlerdi.

Bu denli sessiz iş görenler başkaları olmalıydı. Belki de komşu ülkelerden birinin istihbarat birimi, kim bilir?

Rakip örgütlerden biri olabilir miydi acaba? Böylesine profesyonel bir operasyon yeteneği olan kim vardı ki? Solcu örgütler son on yıldır genelde yurtdışında faaliyet göstermişti. Geçmişteki bir iki büyük suikastın dışında onlar da sessizdi.

Adli tıbba cesedin tespiti için giden Süleyman'ın küçük kardeşi, Davut'a, ağabeyinin boğazının parçalandığını söylemişti. Mermi izi ya da barut yanıkları yoktu yara çevresinde. Nasıl bir alet kullanmışlardı acaba?

Kızın babası birileriyle anlaşmış olabilir miydi? Allah uğrunda cihat yapanlara kim bulaşmak isteyebilirdi ki? Belki de mafyayla anlaşmıştı kızın babası; ama onlar da bu tip kurtarma operasyonlarına girmezlerdi. Tek dertleri para kazanmak ve siyasette güç odakları oluşturmaktı. Belki de yabancı paralı askerlerdi... Onlar da bu kadar tuhaf davranmazdı. Tamamen hasta ruhlu birinin işiydi bu.

Davut'tan bile daha hasta ruhlu ve korkunç becerikli... Peki, tek bir adam olduğunu nereden çıkarıyordu ki? Tek kişi dört adamı bu kadar kolay alt edemezdi. Kesinlikle birden fazlaydılar. Belki de onu şu anda içinde bulunduğu ruh haline sürüklemek için bu kadar karışık ve ani bir eylem planlanmıştı. Bu fikir daha yakın geldi birden.

Sakin olmalı ve hata yapmaktan sakınmalıydı.

Baştan durum değerlendirmesi yapmak üzere derin bir nefes alarak zihnini boşalttı. Olayla ilgili verilmiş bir mesaj olmaması

bir avantajdı. Kızı kurtarmışlardı, ama kaçırma operasyonundan kimin sorumlu olduğunu bilmelerine imkan yoktu. Keşke kızla konuşma şansı bulabilseydi. Fakat bundan sonra değil kızın yanına yaklaşmak, yüzüne bakması bile mümkün olmazdı. Kesinlikle güçlü bir koruma çemberine alacaklardı artık. Oysa fidye olarak babasından beş milyon dolar isteyecek, parayı aldıktan sonra da kızı günlerce konuşulacak şekilde öldürecekti. Böylece diğer işadamlarını da huzursuz edecek, küçük tehditlerle hem ciddi anlamda huzursuzluk yaratacak, hem de yeni bir mali kaynak oluşturacaktı.

Gerçi efendisi para yönünden hiçbir sıkıntı yaşatmıyordu ona, ama yine de kendi adına İsviçre bankalarında toplanacak küçük bir servet ilerisi için garanti olacaktı. O defteri kapatmak zorundaydı.

Artık kızı düşünmek, gereksiz bir üzüntüden başka şey değildi. Onun yerine yeni bir kurban bulabilirdi. Nasıl olsa magazin programları bunun gibi sansasyon yaratacak, basit insanların hayran olduğu basit ünlülerle doluydu.

Silahların bir hafta içinde antrepoya geleceğini düşündü. Bu silahlarla daha da güçleneceklerdi. Aslında durumu o kadar da kötü sayılmazdı. Süleyman için gerçekten üzülmüştü, ama yapacak bir şey yoktu. Onun vakti de buraya kadardı demek ki. Dava uğruna şehit olduğu için şanslı sayılırdı, ama o mutlu günü göremeden ölmesine üzülmemek de elde değildi. Süleyman'ın yerini doldurabilirdi; gençler adam öldürmeye o kadar iştahlıydılar ki. Ertesi gün Süleyman'ın cenazesinde etkileyici bir konuşma yapmalıydı. Bu hitap komuta kademesindekilerin morallerini kaybetmemeleri için de çok önemliydi.

Birden sarsıldı. Süleyman'ın kendi müritlerinden olduğu anlaşılmış olmalıydı. Demek ki daha yoğun bir şekilde izleneceklerdi.

Belki de içlerinden bazılarını polis gizlice sorguya alacak, çözülmeleri için uğraşacaktı. Komuta kademesine ulaşamazlardı. Polisin içindeki müritler buna izin vermezdi. En azından önceden haberdar ederlerdi.

İçişlerindeki haber kaynaklarını bugünlerde daha dikkatli izlemekte fayda vardı. İstihbarat kanallarını baştan aşağıya temizlemeli, haber ağını daha da genişletmeliydi. Bir sonraki adım dikkatli atılırsa toprak ayaklarının altından kaymazdı.

Mehmet'i bir an önce Ukrayna'ya göndermeliydi. Dikkat çekmemek için ailesiyle birlikte öncelikle Almanya'ya ziyarete gidiyormuş gibi çıkmalı, sonra da Romanya'daki ağabeyinin yanına geçmeliydi. Karısıyla çocukları ağabeyinde bir iki gece kalırlar, o da o sırada Ukrayna'ya deniz yoluyla geçip emaneti satın alarak kara yoluyla Kapıkule'den giriş yapardı. Ailesiyle seyahat eden bir adamı gümrükte kimse rahatsız etmezdi. Bir arama yapılsa da paniklemeyecek, renk vermeyecekti. Basil bir plandı; bu yüzden de rahatlıkla uygulayacaklardı. Yeter ki başka bir sorun çıkmasın...

Bu operasyonu düşünmek onu rahatlattı. Tam bu sırada kapısı çalındı. "Gir!" diye seslendi.

Davut çekinerek kapı aralığından başını uzattı. Masum bir köpek gibi bakıyordu. "Hocam, bir emrin var mı?" diye sordu çekinerek.

Turan Hoca kızgın, ama sevecen gözlerle gelmesini işaret etti.

Davut odaya girip, Turan Hoca'nın karşısında, aralarında iki adım mesafe bırakmaya özen göstererek dizlerinin üzerine çöktü.

Başı önüne eğik, verilecek emri bekliyordu.

Turan Hoca sertçe, "Hoca Efendi bugün yola çıkacaktı. Ne oldu?" diye sordu.

Davut zor duyulan bir sesle cevapladı. "Sabah erkenden çıktılar efendim. Nuri ve İsmet de kendisiyle beraber gitti. Musa'nın minibüsüyle yolculuk ediyorlar."

"Ne zaman döneceklerdi'.'

"Musa pazartesi öğlene doğru yola çıkacaklarını, karanlık basmadan İstanbul'a varmaları gerektiğini söylemişti. Ancak biraz önce telefon geldi. Rahmetlileri haber almışlar. Hoca Efendi cenaze namazlarında bulunmayı arzu etmişler. İzmir'deki kardeşler de geleceklermiş.

Yarın sabah erkenden yola çıkıp ikindi namazına yetişmeye çalışacaklar. Herhalde yüz kişiye yakın olacaklar. Yatacak yerleri, misafir evlerini ayarlamamızı istediler."

Turan Hoca'nın başına ağrı saplandı. Cenaze töreninin kalabalık olması çok kişinin, en önemlisi de basının ilgisini üzerlerine çekecekti.

Böyle bir olay sonrası yapılacak en aptalca hareket olacaktı bu. Üstelik büyük bir kalabalık halinde bir araya geldiklerinde kontrolü sağlamak her zaman güç olmuştu. Özellikle tarikatın alt seviyelerindeki genç cahiller, şeyhlerinin gözüne girmek için olmadık sivrilikler yapıyorlardı. Geçen cuma namazı çıkışında Beyazıt'a yürüyüşlerinde de gereksiz sloganlar atmışlar, hilafet bayrakları açmışlardı.

Allah'tan polis içindeki ahbaplar ve Ankara'daki sempatizan bürokratlar, durumun görmezden gelinmesini sağlamış, herhangi bir sertlik olmamıştı.

Turan Hoca, "Perişan olacaklar! Ne diye dönüyorlar sanki?" diye söylendi. "Biz sessiz sedasız kaldırırdık cenazeyi." Başındaki ağrı artıyordu. Dayanamadı. "İlacımı getir Davut!" dedi. "Migrenim tuttu hiç yoktan, hay Allah..."

Davut hemen fırlayıp isteği yerine getirdi.

Turan Hoca ilacını yutup üzerine de bir bardak su içtikten sonra sertçe seslendi. "Davut, kalın perdeleri çek! Başımın ağrısı gözüme vurmaya başladı! Biraz karanlıkta uzanacağım. Önemli bir durum olmadıkça kimse rahatsız etmesin! Tamam mı?"

"Baş üstüne efendim," diyen Davut hızla perdeleri kapattı. Oda karanlığa gömülürken de kapıyı yavaşça çekip odadan çıktı.

Turan Hoca yıllardır migrenden çekiyordu. Baş ağrısı tuttuğu zaman hiçbir şeye ve hiç kimseye tahammülü kalmıyordu. Aşırı sinirli ve hassas oluyor, etrafındakilere sözlü saldırılarda bulunuyordu.

Aldığı ilaçlar para etmemişti. Gittiği birkaç doktor da çözüm üretemeyince tedavi olmaktan vazgeçmişti. Hastalığına kendisi çare bulmuştu. Baş ağrısı tuttuğu zaman karanlık bir odaya çekiliyor, saatlerce yatıyordu. Zamanla ağrıyı ne kadar geç fark ederse önüne geçmesinin de o kadar güç olduğunu anlamıştı. Suphi'yi döverken, çok fazla sıkmıştı kendisini. Ne zaman bu kadar sinirlense beyni isyan ediyor ve bu ağrıyla tepki gösteriyordu.

Odadaki sedire sırtüstü uzandı. Gözlerini kapalı tutarken ağrıyı düşünmemeye çalıştı. Başka bir konuya odaklanabilirse daha rahat uyuyordu. Eğer kontrolü sağlayamayıp da ağrıyı düşünürse durum giderek ciddileşiyor, inleyecek hale geliyordu. Sanki başının içinde kocaman ve derin bir vadi vardı. Kalbinin her vuruşu bu derin vadide müthiş bir yankı yaratıyor, kocaman bir çan beyninde çınlıyordu.

Ukrayna operasyonunun ayrıntılarını düşünürken derin bir uykuya yuvarlandı. Rüyasında, karanlıkların çevrelediği bir çift gözün kendisini izlediğini gördü. Gözlerin rengi sürekli değişiyordu. Kâh deniz mavisi, kâh orman yeşili oluyor; bazen aslan gözleri gibi sarı-turuncu arasında gidip geliyor; nihayet dönüşümünü alev alev yanan iki kızıl gözle tamamlıyordu.

Rüyada olmasına rağmen korkuyu iliklerine kadar hissetti Turan Hoca. Davut'un sarsmasıyla kan ter içinde uyandı. Doğruldu.

Bir iki saniye içinde uyku sersemliğinden sıyrılınca, Davut'un kendisine dokunmuş olması onu rahatsız etti. "Niye uyandırdın beni be?" diye sordu sertçe. Göz ucuyla saate baktı: Yirmi iki otuza geliyordu.

Kaşlarını kaldırıp Davut'a döndü. Apaçık bir korku gördü yüzünde. "Ne oldu oğlum?" dedi. "Konuşsana!"

Davut paniklemiş, titriyordu. "Hocam," dedi inlercesine. "Korkunç bir deprem olmuş! Demin telefon geldi! Televizyonda bütün kanallar canlı yayında."

Turan Hoca bir an duraksadı, sonra da merakla sordu. "Nerde olmuş?... Nerde deprem olmuş oğlum, konuşsana!"

Davut gözyaşlarını tutamıyordu. "İzmir'de hocam... İzmir tamamen yıkılmış!"



24

İZMİR

Balçova

Haziran

Yaklaşık elli saniye süren yedi şiddetindeki deprem sona erdiğinde İzmir'de otuz bin bina yerle bir olmuş, yirmi üç bin insan enkaz altında kalarak ya da yüksekten atlayarak can vermişti.

Selim alevler içinde kalan güzel İzmir 'e bakarken bu sahneyi daha önce gördüğü duygusuna kapıldı. Artık alevlerin çatırtısını, yaralanan insanların haykırışlarını duyabiliyor, vücuduna yeniden yerleşiyor, kontrolü eline alıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle yüzünü kapatıp ölenler için ağlamaya başladı. Sanki bu sahneyi özellikle görmesi planlanmış, bir şahit gibi gazabın şiddetini izlemişti.

Uzun bir süre ağladıktan sonra yaralanan insanlara yardım etmek aklına geldi. Hızla şoktan uzaklaşıyordu. Başını kaldırıp Körfez'e baktı. Şehir utancından karanlığa gömülmüş, saklanmak ister gibiydi, ama mahallelerden yükselen alevler gökyüzünü kızıla sarıyordu.

Denizin doldurulmasıyla oluşan sahil yolunun tamamı suya kaymıştı; Selim'in bulunduğu yer ise bir köprü gibi sağlam duruyordu.

Dar betondan yürüyerek apartmanların olduğu yere vardı.

Her yer ceset doluydu ve yanık et kokusu genzini yakıyordu.

İlk toparlanan askeri güçler oldu. Çevre illerde de sarsıntı hissedilmiş, ancak şiddet dalgası sadece İzmir'i vurmuştu. Askeri iletişim sisteminin devreye girmesiyle ikinci saatin sonunda Manisa, Aydın, Muğla, Denizli, Çanakkale, Uşak ve Kütahya'da bulunan askeri birlikler hemen harekete geçmiş, ambulanslar, itfaiye ekipleri, istihkâm birlikleri ile yola çıkmışlardı. İstanbul depremi senaryoları üzerinde disiplinli bir şekilde çalışan ordu, her zamanki gibi ilk organize olan kurum olmuştu. İzmir'e ilk varan Manisa Tugayı'nda görevli askerler, gördükleri yıkım ve cesetler yüzünden gözyaşlarına hâkim olamıyorlardı.

Antalya, Marmaris, Mersin, Çanakkale ve İstanbul'daki donanma kuvvetleri deniz yoluyla hareket ederek İzmir'e yol almaya başlamıştı.

Ağır yıkımı olmayan çevre sahil kasabalardan da yüzlerce motor ve balıkçı teknesi yardım için İzmir'e hareket etmişti. Hükümetin geliştirdiği AKDE Projesi çerçevesinde kardeş mahallerin kurtarma ekipleri yola çıkmaya başlamıştı. Büyük paralar harcanarak savaş ve deprem gibi felaketlere karşı sivil organizeyi hedefleyen Acil Kurtarma Destek Ekipleri Projesi'ne göre her üç şehir bir grup olmuş, bu şehirlerin üçer mahallesi alt grupları oluşturmuş, her birinde yaklaşık yüz kişiden oluşan sivil savunma

ekipleri kurulmuştu. Buna göre, örneğin, depreme maruz kalan bir mahalleye diğer şehirlerdeki iki dost mahalle sivil kurtarma ekipleri yardım götüreceklerdi.

Güneşin ilk ışıkları İzmir'i aydınlatmaya başladığında şehirde alevler hâlâ hızını kesmemişti. Selim sabaha kadar bir enkazdan diğerine koşuşturmuş, yaralılara yardım etmeye çalışmıştı. Dayanılmaz olan, enkaz altında yakınları kalanların yardım isteyen çığlıkları ve dövünmeleriydi. Şehrin ilk saatlerdeki kralları Çaresizlik ve Acizlik'li. Öğlene doğru kurtarma ekiplerinin çoğu İzmir'e gelmiş, çalışmalara başlamıştı.

Ordu herhangi bir yağma ya da karışıklığa sebep vermemek için köşe başlarım tutmuş, asayişi sağlamıştı. Televizyon kanalları canlı yayın araçlarıyla şehrin içinde bulabildikleri yollarda dolaşmaya çalışıyor, tüm dünyaya yıkımın karelerini gönderiyordu. Onlarca ülke yardım öneriyor, yabancı kurtarma ekipleri yola çıkarılıyordu.

Amerikan uçak gemisi "Independent", Ege'de kontrolü dışında bir karışıklık yaşanmaması için Cebelitarık Boğazı'ndan geçiş yaparak Türkiye sahillerine doğru hızla ilerliyordu.

Yunanistan, Türk hükümetinden aldığı özel izinle İzmir'e doğru üç yüzen hastane ve dört gemi dolusu gıda yola çıkarmıştı.

Ege'de insanlık imtihandan geçiyordu. Kıbrıs'tan hareket etlen dört yüz civarı irili ufaklı tekne güney sahili boyunca ilerleyerek İzmir'e ulaşmaya çalışıyordu.

Bütün gün oradan oraya deliler gibi koşturan Selim'in takati kalmamıştı. Bir enkazın karşısındaki banka çöktü. Tekrar ağlamaya başladı. Enkaz altında kalan insanları hissedebiliyor, ama yardım edemiyordu. Tanrı'ya kendisine güç vermesi için dua etti. Sonra da sokağın dibindeki enkazda kurtarma çalışması yapan Muğlalı kurtarma ekibinin yanına yürüdü.

Çöken altı katlı binanın enkazının üzerinde dolaşan kurtarma ekibi elemanı, elindeki ses tarayan hassas cihazı yıkıntılar üzerinde gezdiriyor, aşağıda bir canlı olup olmadığını tespit etmeye çalışıyordu.

Etrafta birikenler yakınlarının canlı çıkması için dua ediyorlardı.

Birkaç kadın yere bağdaş kurmuş başlarına vuruyor, ağıt yakıyorlardı.

Kurtarma ekibinden birinin kendilerini uyarması üzerine çığlıklarını kesip sadece başlarına vurarak sallanmaya devam ettiler.

Selim de bir çocuk gibi durmuş, kurtarma ekibi elemanının bir işaret vermesini bekliyordu. Aradan yarım saat geçmesine rağmen enkazdan bir ses gelmemişti.

Ekip, yaşayan kimse olmadığına karar verip toparlanmaya başlayınca kadınların çığlıkları göğe yükseldi. Bu kez etraflarında duran erkekler de kendilerini yere atıp tepinmeye, ahlar vahlar etmeye başladı.

Selim içi burkularak sırtını dönmüş, uzaklaşmaya başlamıştı ki birden olduğu yerde durdu. İçinden bir his orada kalması gerektiğini söylüyordu. Bu hissin arkasından neyin geleceğini biliyordu, ama bu kadar yıpranmış bir ruh haliyle iletişime geçmesi mümkün değildi. Tekrar yürümek için hareketlendiğinde bu kez beyninin arkasında müthiş bir ağrı hissetti. Geri dönüp enkaza baktığında ağrı birden kesildi. Artık emindi; orada canlı biri vardı. Kararlı adımlarla gidip yıkıntının önünde durdu. Uzaklaşmakta olan kurtarma ekibine baktı ve olanca gücüyle bağırdı. "Hey! Arkadaş!"

Ekibin arkasında kalan iki kişi dönüp sesin geldiği yöne baktılar.

Selim ekledi. "Burda canlı biri var! Sesini duyuyorum!"

Selim'in seslenişi enkazın önünde dövünen kalabalığın da ilgisini çekmişti. Erkekler birden Selim'e doğru koştular. Kurtarma ekibindekiler kısa bir an bakışıp tekrar enkaza yönelttiler bakışlarını.

Selim'in yanına sevinç içinde gelen alnı sarılı, toz içindeki genç adam heyecanla sordu. "Kardeş, doğru mu söylüyorsun?"

Selim nedenini bilmediği halde, "Allah şahidimdir, içerde biri var," dedi.

Genç adam sevinçle diğerlerine dönüp tekbir getirmeye başladı. Kalabalık Selim'in etrafında yerleşirken, erkeklerden bazıları kurtarma ekibindekilerin peşinden gidip kollarından çekerek geri getirdiler.

Kurtarma ekibinin başkanı Selim'in yanına gelince bıkkınlık ve sabırla karışık bir sesle, "Bak kardeş," dedi. "Son bir saattir enkazı hassas aletle dinledik. On metre aşağıya kadar kalp atışı olsa alet duyardı. Burda canlı yok. Neden bu insanları boşuna umutlandırıyorsun ki?"

Selim, adamın gözlerinin içine baktı. "Bana üç dakika ver, sana yerini göstereyim," dedi.

Kalabalık heyecanla kurtarma ekibinin başkanına bakıyor, ne cevap vereceğini merak ediyorlardı. Selim'i ve kalabalığı ikna edemeyen başkan, "Yardıma ihtiyacı olan diğer insanlara gitmemizi engelliyorsun. Bunun vicdani sorumluluğu sana ait..." dedi. Bir iki saniye kaşlarını çatarak baktı. Soma kolundaki saati işaret edip ekledi.

"Sadece üç dakikan var!"

Selim kalabalığa sessiz olmalarını işaret edip öne çıktı. Enkazla arasında kimse kalmamıştı. Gözlerini karşısında duran beton yığına çevirdi. Yaklaşık bir dakika sonra da bedeninden ayrılıp betonun içine girdi. Önce enkazda daireler çizmeye başladı

büyükten küçüğe doğru. Soma bir kat daha derine girdi. Yine daireler çizdi.

Sonra iki kat alta, zemine girdi. Dördüncü daireyi yürürken ihtiyar bir adama rastladı. Bir çamaşır makinesiyle, beton blok arasında sıkışmış, baygın yatıyordu.

Sarsılarak kendine geldi. Boğazı kurumuştu. Yüzünü kendisine bakan meraklı kalabalığa döndü. "İki kat altta, zemine yakın bir noktada, deniz tarafına doğru, canlı bir adam var!" dedi.

Ekip başkanı Selim'e inanmamakla birlikte cihazı taşıyan ekip üyesine söylenen yeri kontrol etmesi için işaret verdi. Kulak, Selim'in tarif ettiği yere giderek betonu dinlemeye başladı. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra ekibin kulağı, başını doğrultup kalabalığa baktı ve, "Burda canlı var!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kalabalık sevinç içinde çığlıklar atıyor, dualar ediyordu. Kurtarma ekibi hızla gösterilen yerdeki beton blokları delmeye başladı.

Yaklaşık iki saat sonra yaralıya ulaşılabildi. Bir saatlik çalışmadan sonra da gün batarken ihtiyar adam kurtarıldı.

Verilen suyla kendine gelen yaşlı adam, etrafına sevgi ve minnetle bakıyordu. Ortalık ana baba gününe dönmüştü.

Yaralı sedyeye konurken ekip başkanı yanlarında duran Selim'i göstererek yüksek sesle, "Baba bak, bu arkadaş senin hayatını kurtardı," dedi.

İhtiyar elini uzatarak Selim'in elini vermesini bekledi. Tuttuğu eli sıkıca sardı ve söyleneni duymak için eğilen Selim'e sordu.

"Adın nedir yiğidim?"

"Selim... Benim adım Selim Tekin, amca."

İhtiyar gülümseyerek, "Allah senden razı olsun Selim'im, Yavuz'um, Yavuz Selim'im," dedi. "Benim adım da Nedim... Nedim Hoca..."



25

İSTANBUL

Beşiktaş

Temmuz

Selim, İzmir'den İstanbul'a döneli henüz iki hafta olmamıştı.

Depremin ve gördüklerinin etkisinden kurtulmak için işyerinden bir süre izin almıştı. Günlerini Emirgan, Kuruçeşme, Arnavutköy arasında uzun yürüyüşler yaparak, bir bankta saatlerce oturup bakışlarını Boğaz'ın derinliklerinde gezdirerek geçiriyordu. Kafası çok karışmıştı.

Kontrolsüzlüğün sınırlarını bu derece ziyaret ettiğini hatırlamıyordu.

Hayatı boyunca defalarca bu tuhaflıkları yaşamıştı. Bunlarla ilgili kafasını fazla yormuyordu. Belki de yormaktan korkuyordu.

Aslında kendisini bu tuhaflıkları karıştıracak ve arkalarındaki gerçekle yüzleşecek kadar cesaretli bulmuyordu. Ancak son aylarda yaşadıkları ona gerçekten fazla gelmişti. Ne olduğunu anlamak zorundaydı.

İzmir'de kurtardığı ihtiyarın Sadikiler Tarikatı'nın lideri olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Onu şaşırtan, adamın tarikat lideri olması değildi. Şaşırtıcı olan adamı bulmaya çalışırken hissettikleriydi.

İhtiyara gelene kadar yaklaşık otuz kişiyi enkazların altından çıkartmıştı, ama aldığı sinyaller hiçbirinde bu kadar güçlü olmamış, depremzedeyi bulmak için ruhunu enkazda dolaştırmak zorunda kalmamıştı. İlk kurtardıkları onun için adeta betonun altında değillerdi, ama ihtiyar, bir labirentin siyah duvarlarının

arasında dolaşıyor gibiydi. Onu önce görememesi, daha sonra o garip işaretlerin durumu farklı hale getirmesi garipti. Tuhaf özelliklerinin sadece kendi istemiyle harekete geçtiğini düşünürdü, ama bu sefer öyle olmamıştı.

Demek ki tuhaf davranışları bir başkası tarafından da yönlendirilebiliyordu.

Bir başka deyişle, yalnız değildi.

Bu düşünce onu huzursuz etti. Zihnine başkalarının ulaşabileceğini hiç aklına getirmemişti. Yani o, insanların mahremine girebilirdi, ama başkalarının kendi mahremiyetine müdahale edebileceğini düşünmemişti. Bu tuhaflıkların sadece kişisel dünyasıyla sınırlı kaldığını hayal etmişti. Birden aklına daha kötü bir olasılık geldi: Ya bir üçüncü güç onların temasım programladıysa? Bu kadarı iyice saçmalık oluyordu artık. Tamamen Allah'ın bir armağanı olmalıydı bu temas. Öyle ya, ihtiyar dini bütün bir adamcağızdı ve kurtarılması da bir hediyeydi. Selim ise bu işte sadece bir vesile olarak yer alıyordu. Hem neden bu kadar rahatsız oluyordu ki? Tuhaf güçleri bu kez bir hayatı kurtarmasına yardımcı olmuştu.

Günlerden cumaydı ve Nedim Hoca bir gün önce kendisine telefon ederek cuma namazında birlikte olmak istediğini söylemişti.

Gerçi ihtiyar henüz toparlanmamıştı, ama anlaşılan namaz kılacak durumda hissediyordu kendini. Selim de hocayı kıramamış, Beşiktaş'ta Sinan Paşa Camii'nde buluşmak üzere sözleşmişti. Bir bakıma, bu ilgiden nedenini bilmediği bir rahatsızlık duyuyor, diğer yandan ihtiyarla aralarında oluşan bağı tanımlamak için bir araya gelmek istiyordu.

Selim Tekin, öğlen namazına yarım saat kala, Kuran'ın okunmasını da dinlemek üzere camiye gitmek için evden çıktı. Polis ekibi her zamanki yerinde bekliyordu. Onları görmemiş gibi dav-

ranmanın iki taraf için de daha katlanılabilir olduğuna karar verdiğinden, ekip otosunu görüntüden sildi.

Akaretler Yokuşu'ndan aşağıya yürürken eskiden kulüp binasının olduğu yere baktı. Henüz on altı yaşındayken kulüp binasında bulunan küçük salona gelmiş, burada boks yapan ağabeyleri seyretmişti.

Onlardan ve kulübün havasından o kadar etkilenmişti ki, hemen sonraki yıl kulübün boks bölümüne kaydını yaptırmış, arkasından da İnönü Stadı'nın altındaki boks salonunda idmanlara çıkmaya başlamıştı. Koray adlı acar bir arkadaşı yardım etmişti kayıt olmasına.

Boks için yeteneğini keşfeden antrenör onu İstanbul Şampiyonası'na hazırlayacaklarını söylemiş, bir an önce lisans çıkarması için teşvik etmişti. Ancak on sekiz yaşından küçük olduğu için ailesinden izin alması gerekmiş, ne var ki amcası izin vermemişti. Yine de güzel hatıralardı. Nitekim aradan bunca zaman geçtikten sonra kulüp de çağa ayak uydurmuş, efsanelerini yeni yüzyıla yeni binalarıyla taşımıştı. Eskiye olan özlem içini burktuysa da gerekenin bu olduğunu düşünüp teselli buldu Selim.

Akaretler Yokuşu'ndan aşağıya, denize doğru yapılan yürüyüş rahatlatıcı bir aktiviteydi onun için. Bu yürüyüşlerde kendisini çocukluğundaki gibi hissediyor, mutlu oluyordu. O zamanlar yokuşta yer alan Anafartalar Ortaokulu'na güzel kızlara bakmaya gelirlerdi arkadaşlarıyla. Fareleriyle meşhur, eski ve döküntü bir okuldu. Şimdi yerine modem ofisler yapılmıştı. Eskiden, yani yüzyıllar öncesinde de yapı stoklarını bu kadar çabuk mu değiştirirlerdi, yoksa akan zaman insanları daha arsız ya da daha tatminsiz mi yapıyordu? Belki de sadece gelişen ihtiyaçlardı bu değişimi körükleyen.

Kazan Birahanesi'nin önünden geçerken gayri ihtiyari içeri bir göz attı. Gülümsedi, biraz da utanarak. Lisedeyken öğleye

doğru, saat on bir gibi birahaneye gelirlerdi arkadaşlarıyla. Soma da birkaç bira yuvarlayıp kafa kafaya yapılan sohbetlerle, tatlı tatlı dönen dünyaların eşliğinde giderlerdi okula. Ne cesaret! İnsan gençken daha bir aptal davranıyordu herhalde. Belki de hayatı tanımak istemenin cesaretiydi harekete geçiren. Bugün olsa, üstüne para verseler yapmazdı aynı hergelelikleri, hatta yapanı da ayıplardı. Ne gereksiz zirzopluklar!

Tabi ki niyet tamamen ergenliğin verdiği dikkat çekme dürtüşüydü. Göze batan serseriliklerin, yaşıtları olan kızlara daha sevimli geldiğini düşünürlerdi içten içe. Zaten erkeklerin tüm hayatları kadınların dikkatini çekmek için geçmiyor muydu?

Güvercinlerin eşzamanlı kanat çırpıp kavisler çizerek alçalıp yükseldiği küçük parkı da geçtikten sonra, mezarlığın önüne geldiğinde, sonsuz uykuda olanlar için dua etti ellerini açarak, sonra da caminin bahçesine açılan kapıdan, sağ ayağıyla girdi besmele çekerek.

Sağ ayakla girmek gerçekten de iyi bir davranış mıydı? Yoksa vücudu sağ ve sol diye ikiye ayırmak verilen nimete nankörlük müydü? Anneannesi hep ikaz ederdi onu küçükken. Sağ elle tutulmalıydı ekmek, sağ adımla girilmeliydi eve ya da kutsal yerlere, çorap da önce sağ ayağa giyilmeliydi. Belki de sağ ayak bir şifreydi uhrevi dünya için, kim bilir?

Caminin avlusunda sakin bir şekilde aptes alanlara baktı bir an.

Tarihin içinde yüz yıl geriye kaymış gibi hissetti kendini. İçine dolan huzuru tüm hücrelerinde hissetmek için gözlerini yumdu birkaç saniye. Bu kültürden gelen insanları huzurlu yapan tek yerdi camiler ve kendisini de bu huzura ait olduğu için şanslı hissediyordu. Cebinden anneannesinin hediye ettiği takkeyi çıkararak başına geçirdi. Komik göründüğünü düşünürdü bu beyaz takkeyle, ama inançlarına göre bunu takması gerekiyordu. Ayak-

kabılarını çıkarıp yanında getirdiği poşete koydu. Caminin huzuru iyi güzeldi de ruhunu şeytana kaptırmış zavallıların hırsızlık yapmasını engellemiyordu. Tedbirli olmak lazım gelirdi önce. Müezzinin okuduğu duanın sesi akmaya başladı kulaklarına. Ne kadar aciz bir yaratık olduğunu düşündü insanın, içeri doğru yürürken.

Cemaat henüz erken olmasına rağmen camiyi doldurmuştu. Cuma namazlarına uzun zamandır gelmemişti Selim. Hatta bu ibadetlere ayda bir ya da altı ayda bir katılırdı, ama yine de caminin normalin üstünde dolu olduğunu fark etti. Önlere doğru gidemeyeceğini anlayıp olduğu yerde durmuştu ki garip bir şey oldu. Sırtlarını dönmüş oturmakta olan insanlar geriye dönüp sırayla kendisine bakmaya başladılar. Sanki görünmez biri aralarından geçerek omuzlarına dokunuyor, onlar da ne olduğunu anlamak için geri dönüp bakıyorlardı.

Suları yararak ilerleyen bir sandalın arkada bıraktığı dalgalar gibiydiler. Onu gören, ilerlemesi için yana çekiliyordu.

Selim tuhaf bir şekilde, bir iki saniyelik tereddütten sonra ilerlemeye başladı. Bu durum, attığı her adımda daha normal ve kabul edilebilir geliyordu. Sanki her zaman yaşadığı bir histi bu. Ön sıraya doğru yaklaşırken, safların başında Hoca Efendi'nin oturduğunu gördü. Kalabalığa rağmen ihtiyarın yanında tek kişilik bir boşluk bırakılmıştı.

İhtiyar adam, diğerleri gibi arkasına bakarak Selim'i selamlamadı, hareketsiz kaldı. Selim yanına gelip dizlerinin üzerine oturduğunda da başını kaldırmadan Selim'in elinin üzerine avucunu koyup hafifçe sıktı ve bıraktı.

Selim içinde hissettiği muhteşem dinginliğin bozulmaması için gözlerini yumup dua ederek hafızın muhteşem sesine ruhunu açtı.

Yüz yıllar önce atalarının delirmiş ya da bir başka deyişle ruhunu kaybetmiş insanları nasıl ney sesiyle, ilahilerle iyileştirdiklerini daha iyi anlıyordu artık. Aslında tüm dünya dinlerinin ortak amacıydı bu bütünleşme ve ruh dinginliği. Her toplum kendi kültürüyle bu saadete ulaşmanın yollarını arıyordu. Oysa ne kadar yakındaydı.

Namaz kılınıp imamın vaazı bittikten sonra sessizlik içinde camiden çıktılar. Selim ayakkabılarını giyerken etraflarında oluşan kalabalığın ihtiyara ve kendisine sevgiyle baktıklarını fark etti.

Selim'in şaşkınlığını anlayan Nedim Hoca kulağına eğilip fısıldadı.

"Hayatımı kurtardığını biliyorlar. O yüzden sana karşı bu kadar ilgililer."

Selim başka yere takılmıştı. Camiye girerken cemaatin senkronize bir şekilde kendisine dönüp bakmasının, sonra da çekilip yol vermesinin bu minnetle ilgisi olmadığını biliyordu. O his bambaşkaydı ve bunu deşmenin lüzumsuz olacağını düşünerek ses etmedi.

Cemaat tek tek Hoca Efendi'nin elini öpüyor, sonra da saygıyla Selim'i kucaklıyordu.

Selim kendisini seçime hazırlanan parti liderlerinin Anadolu ziyaretlerindeki gibi hissetti. Ancak o, bu samimi sarılmaları unutmayacaktı ve bir beklentisi de yoktu.

Etraflarındaki yaklaşık üç yüz kişilik kalabalık, Nedim Hoca'nın yanındakilerin uyarmasıyla dağılmaya başlayınca Selim ve Hoca Efendi birlikte yürümeye başladılar.

Nedim Hoca yürürken Selim'in koluna girdi ve, "Ee, Selim oğlum, hoş geldin, sefalar getirdin. Nasılsın bakalım?" diye sordu.

Gülümseyerek, biraz da mahcup şekilde cevapladı Selim. "Sağ olun hocam. Çok şükür iyiyim. Sizi de iyi gördüm maşallah. Çabuk toparlamışsınız."

"Kurban olduğum, vaktimizin dolmadığını gösterdi işte, ne yapacaksın. Aslında büyük bir nasihatti yaşadığımız. İbret almamız gereken pahalı bir ders oldu. Sağ olsunlar bizim çocukların tanıdığı doktorlar pek bir maharetli çıktı. Allah'ım da nasip etti, hemen hemen iyileştik işte. Bak, ne diyeceğim; sevdiğim bir dostumun güzel bir balık lokantası var, Arnavutköy'de. Bizi yemeğe davet etti. icabet edeceğiz. Beraber yiyelim, ne dersin?"

Aslında bir an önce yalnız kalmak istiyordu Selim, bu nedenle bir deneme yaptı. "Aman hocam, ben size ayak bağı olmayayım. Hem dostunuz sizinle sohbet etmek ister, ben arada ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemem," diye cevapladı.

"Olur mu öyle şey? Sen bizim canımız yüreğimizsin artık evladım. Bizim lokmamız senin lokman, bizim hırkamız senin hırkan. Beraber gider, güzel bir balık yer, hoş bir sohbet yaparız. Hadi, kırma beni..."

Çaresiz, "Peki hocam," dedi Selim.

Ana caddeye çıkan sokağın başında beklemekte olan lüks otomobile bindiklerinde, refakatçileri de diğer iki otomobile yerleştiler.

Kısa bir yolculuktan sonra Arnavutköy'de bulunan içkisiz tek balık lokantasına girdiler. Mekânın sahibi kendilerini kapıda karşıladı.

Geleceklerinden haberliydiler. Tüm çalışanlar Hoca Efendi'yi görmek için kapıya dizilmişlerdi. Hepsi tek tek Nedim Hoca'nın elini öptü.

Selim, ihtiyarın elini öptürürken neler hissettiğini anlamaya çalıştı.

Hocanın bakışlarında sevgi dolu bir ifade vardı. Onun da bu el öpme merasiminden pek bir şey anlamadığını hissetti. Belki de insanlar Nedim Hoca'nın elini öptüklerinde bir güven ya da günah çıkarma duygusu hissediyorlardı.

Seremoni bitince Selim ve Nedim Hoca deniz kenarındaki bir masaya oturdular. Diğerleri de başka bir masaya alındı.

Sipariş faslı bittikten sonra Nedim Hoca kısa sorularla Selim'in geçmişini öğrenmeye çalıştı. İşini, arkadaşlarını, hayattan beklentilerini sordu. Selim de samimi cevaplar verdi.

Balıkları geldiğinde bir süre yemekle meşgul oldular. Tam mevsimi olduğundan sardalye ve levrek istemişlerdi. Taze rokadan yapılmış salata ile birlikte balıklar enfes görünüyordu.

Birkaç lokma sonra aptalca olacağını bile bile dayanamayıp sordu Selim. "Hocam, umarım abes olmaz, ama aklımı kurcalayan bir soru var. Siz söylendiği gibi bir tarikat mısınız?"

Nedim Hoca bir an durdu. Yüzünde bir gölgelenme oldu. Sonra da elindeki çatalı bıçağı tabağın kıyısına usulca bırakıp sandalyesinde geriye yaslandı. Gülümseyerek, ama ciddi bir ifadeyle cevapladı.

"İlk başta amacım etrafımdaki insanlara yardım etmek, yol göstermekti. Nasihatler veriyordum. Aklımın erdiğince çözümler gösteriyordum.

"Tabi ki referansım yüce dinimizdi. Özellikle gençlerin yozlaşmalarını, Batı'yı taklit etmek uğruna köklü kültürümüzden uzaklaşmalarını engellemek istiyordum. Aç olanı tokla, derdi olanı dermanı olanla buluşturuyordum. Tamamen temiz amaçlı bir koordinasyondu benimkisi. Basit hareketlerin büyük enerjiler yaratacağına inanıyordum, hâlâ da inanırım. Yardımıma karşılık vermek isteyene, ihtiyacı olan başka birine yardım etmesini tavsiye ediyordum.

"Özellikle para ile olan münasebetimin çok soğuk bulunması, paraya ya da değerli hediyelere itibar etmemem etrafımdaki dostları, kardeşleri arttırdı.

"İnsanların biriyle konuşmaya, birinden akıl almaya ihtiyaçları vardı. Saygı duyacakları, yaşam tarzıyla onlara örnek olacak, aradıkları vicdani huzuru bulmalarına yardım edecek birine... Böylece domino taşları misali büyük bir hızla çoğaldık. Benim önceden tasavvur ettiğim bir büyüme değildi bu. Ancak gelenlerin, beni dinlemek isteyen insanların birer mesleği ve vazifesi vardı. Kimisi esnaf, işçi, emekli iken kimisi de asker, polis, memurdu. Hatta bunların arasında yüksek mevkilerde olanlar vardı. Yürüyüşümüze katılmaları bir takım tutmak gibiydi. Felsefemiz ve ahlakımız takdire şayandı ve bunu izlemek, bu yolda kendilerini ifade etmek istiyorlardı. Böylece onlar bize, biz onlara sahip çıktıkça bir gruplarıma oldu. Sonradan kontrolünü kaybettiğim bir büyümeydi bu..."

Sözünün burasında durup bardağından bir yudum su aldı Nedim Hoca. Anlattıkça üzerine binen yorgunluk gözle fark edilecek kadar yoğunlaşmıştı. Başını çevirip Boğaz'a baktı; uzun bir petrol tankeri geçiyordu. Selim'e dönüp devam etti. "Büyük başın derdi büyük olur derlerdi de inanmazdım. Benim yürüyüşüm... ki burada sana, bu yürüyüşün ne olduğunu da açıklamam gerekiyor: İnsanın, doğumdan ölüme, uzun bir yolda yürüdüğüne inanırım. Bu yol şeytanın aldatmacalarıyla, tuzaklarıyla ve iyiliğin cenneti işaret eden huzurlu bahçeleriyle doludur.

"Hayatın anlamı basitlik üzerine kuruludur. Bir imtihandır bu dünya ve bizler sürekli olarak şeytan tarafından yanlış yapmaya zorlanırken, iyiliğin sunduğu ödüllerle yürüyüşümüze devam ederiz.

"Ben bu inancı, Yaradan'ıma olan yürüyüşümün bana verdiği huzuru diğer insanlara da göstermek istedim. Temelinde hayat bu

kadar basittir ve ne kadar basit kabul edip yolun sonuna odaklanırsan, o kadar rahat ve huzurlu geçersin bu yolu. Nitekim bu yürüyüşü benimseyenlerdi etrafımdakiler. Ancak bugün izimdekilerin bana uymak adına neler yaptığını bilemiyorum, anlayamıyorum. Çoğu zaman haberim olmuyor ya da çok geç haberdar ediliyorum. Her kul kendi hesabını verir kıyamette, biliyorum ve inanıyorum. Ancak diğer taraftan vicdanım kötülüğe kaymalarına sessiz kalmamı engelliyor.

"Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar adımın arkasında duruyorlar.

"Biz aslında bir tarikat olmaktan çok, bir harekete dönüştük, ama bu hareket maalesef tamamen isteğim doğrultusunda hareket etmiyor artık..."

Tekrar sustu Nedim Hoca. Sonra da balığından küçük bir parça koparıp ağzına attı. İlgiyle Selim'in yüzüne bakıyor, anlayıp anlamadığını çözmeye çalışıyordu. "Cevabım yeterince açık oldu mu?" diye sordu.

"Evet, hocam, sanırım anladım," diye cevapladı Selim.

Bu sefer Nedim Hoca, aynı soruyu değiştirerek Selim'e sordu.

"Peki, sen? Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Omuz silkti Selim. "Dürüst olmak gerekirse, ben yol gösterilenlerden değilim hocam. Emir almayı ya da birinin arkasından yürümeyi tabiatım kabul etmez. Ben aynı yolu, kimsenin olmadığı patikalardan giderim. İnançlarım gereği Tanrı ile arama kimseyi sokmam. Işığımı kendim arar, kendim yürürüm. İyiliğin ve kötülüğün insanın yaratılışından beri mücadelesini bilirim. Kötülüğün yolları hainlikle, pislikle dolu ve karanlıktır benim için. Kötülük beni korkutmaz, ama kötülüğün peşinden gitmekte olan âdemoğlundan korkarım hocam."

Nedim Hoca hafif bir gerginlik yüklenmiş sesiyle ikaz etti. "İnsana, âdemoğlu diye seslenmek cinlere mahsustur."

"Onlar da bu yolun kıdemli yolculan, gözcüleridir," diye düzeltti Selim.

"Peki, kendi yolunun mutlu sona doğru giden yol olduğunu ne bilirsin?"

"Hocam, ben kalbimi, vicdanımı ve beynimi izlerim. Sonumun da sadece bana ait olacağını bilirim. Başkalarının sorumluluğunu üzerime alacak kadar cesaretli değilim. Eğer gösterdiğiniz yolda yanlışa sapmalar olursa bunda sizin de kusurunuz bulunacaktır bana göre. O insanların da günahları sırtınıza bir nebze olsun yüklenecektir. Bu sorumluluk sizi ağırlaştırır, şaşırmanızı kolaylaştırır, ama ben, kendi günahlarımı yüklendiğimden kararlarımı alırken yanlış yaparsam sadece kendimi yakacağımı bilirim. Bu yüzden daha hızlı ve daha net karar alırım. Oysa siz her karar için peşinizden gelenlerin yerine de düşünmek ve doğru olanı bulmak zorundasınız. Vicdani sorumlulukla düşündükçe de hantallaşır, şaşırırsınız.

"Ben hayatımı iyiliğin peşinden gitmekle yönlendiririm. Rehberim inancımdır. Bu nedenle de varacağım son durak kalben hissettiğim son olacaktır," dedi Selim.

Nedim Hoca uzun zamandır kimseyle bu şekilde bir münazaraya girmemişti. Selim'in inancındaki kararlılığa ve yalnızlığına imrendi bir an. Yürekten kutlamak istedi. "Tebrik ederim oğlum. Allah utandırmasın," temennisinde bulundu.

Selim de aynı şekilde karşılık verdi. "Allah size de kolaylık versin hocam. İşiniz çok zor."

"Çok şükür, bugüne kadar kusursuz geldik. İnşallah bundan sonra da hep beraber doğruluktan ayrılmayacağız... E, hadi bakalım, balıkları soğuttuk, daha fazla bekletmeyelim, yemeğimizi bitirelim," diye karşılık verdi Nedim Hoca.

Tam balıklara girişmişlerdi ki Nedim Hoca'ya refakat edenlerden biri elinde tuttuğu cep telefonuyla yanlarına geldi. Telefonu uzatarak, "Efendim, özür dilerim, ama acil bir durum var. Gökdeniz arıyor," dedi.

"Hayırdır inşallah," diyen Nedim Hoca telefonu alıp kulağına götürdü. "Efendim?"

"Evet..."

"Ne diyorsun evladım?"

"Kimleri aldılar?"

"Peki, hemen geliyoruz..."

Telefonu, getiren gence geri verdikten sonra düşünceli şekilde önündeki balığa baktı Nedim Hoca. Yüzü şimdi hafiften kızarmaya başlamış, kaşları çatılmıştı.

Selim dayanamayıp sordu. "Hocam, ne oldu?"

Kısa bir sessizlik oldu önce. Hoca Efendi bir durum değerlendirmesi yaptı kendince. Sonra da, "Öğle namazından sonra Sultan Ahmet Camii'nden çıkan cemaat İzmir depreminin Allah'ın bir işareti olduğunu bildiren sloganlar atmış, ardından da polisle çatışmışlar.

"Kardeşlerimizden birçoğu ve yardımcım Turan Hoca'yı gözaltına almışlar. Yardım istiyorlar," diye cevapladı Selim'in sorusunu.

Selim aklı karışmış bir şekilde, "Ama sırf bunun için gözaltına alınmazlar ki..." diye itiraz etti.

Nedim Hoca'nın tadı iyiden iyiye kaçmıştı. Sandalyesinden kalkarken buz gibi bir sesle cevapladı Selim'i. "Hilafet bayrağı açıp, 'Padişah isteriz' sloganları atmışlar!"



26
İSTANBUL
Kireçburnu

Temmuz

"Demli bir çay lütfen," dedi Selim, yanına gelip ne istediğini kibarca soran garsona.

Günlerden pazardı ve Erol'un tüm itirazlarına rağmen, onu kırmadan ekerek, biraz kafasını dinlemek için Boğaz'a, Kireçburnu'na gelmişti. Erol'un da son zamanlarda tuhaflaştığı gözünden kaçmamıştı.

Daha fazla soru sormaya başlamıştı. Kim bilir, belki de polis tarafından sürekli izlenmesi çocuğun da sinirlerini bozmuştu.

Erol 'u severdi, hâlâ en iyi arkadaşı oydu.

Sahile gelince, önce masmavi gökyüzüne bakarak aylak aylak yürüdü. Uzun bir süre durup iki leyleğin havada, rüzgârın üzerine binip ona hükmederek hareketsiz süzülüşlerini izledi. Asaletleri ve kibirleri sevimliliklerinin sınırlarını zorluyordu. Gerçi onlara çılgınca özendiğini kabul etmek zorundaydı, ama yine de diğer kuşların da havada tüm uçuş hünerlerini sergileyen leylekleri merak dolu bir kıskançlıkla izlediklerini gördü. Gerçekten hayranlık uyandırıyorlardı.

Birkaç karabatak ve martı, leyleklerin havasını bozmaya çalıştıysa da başarılı olamayıp geri çekildiler. Doğru zamanda doğru yerde bulunduğundan emin değildi Selim, ama önemli olan bu olağanüstü gösteriyi izleme şansına erişmiş olmaktı. Doğanın basit harikaları her zaman kendilerini göstermiyordu.

Daha sonra balık lokantalarının önünde bırakılmış olan yaya yolunda gezindi biraz. Boğaz'ın Karadeniz'e açılan ağzına baktı uzun süre. Gemilerin güvenli ilerleyebilmesi için her iki yakaya kurulmakta olan uzun radar direklerini gördü. Bu sistem, gemileri Boğaz girişinden alıp Marmara Denizi'ne kadar kontrollü olarak götürüyordu.

Büyük paralar verilerek yapılmıştı, ama tüm kazalara son verecekti. Bundan sonra ancak çılgın bir kaptan kasıtlı olarak karaya gemisini bindirebilirdi.

Karşı kıyıda askeriyeye ait olan bölüme baktı; yemyeşil bir alan göz alabildiğine uzanıyordu. İstanbul'da binalar tarafından talan edilmemiş devlet arazilerinin sadece askeri alanlar olduğunu hatırladı.

Askerin varlığının iyi taraflarından biriydi bu da. Boşuna ülkenin en sağlam yapılı kurumu seçilmiyordu her yıl.

Bir ağacı kesmenin neler hissettirdiğini düşündü bir süre. Kesenleri suçlayamazdı; bu olay zekâyla ilgiliydi ve her insanın eşit zekâya sahip olarak dünyaya gelmediğini biliyordu. Neden-sonuç ilişkisini tartışmak, hatta düşünmek sonuçsuz ve aptalca bir çaba olacaktı.

Ağaç kesmek elbette asil bir davranış değildi, ama zaten insanların asilce yapmadıkları o kadar çok şey vardı ki...

Dikkatini bu sefer de denizin coşkusuna çevirdi. Karadeniz'den esen orta şiddetli rüzgâr -ki adı yanlış bilmiyorsa poyrazdı- denizi yaramaz bir çocuk gibi kıpır kıpır gösteriyordu. Rüzgârın taşıdığı keskin deniz kokusunu ciğerlerine çekti derin bir nefesle. Sağlıklı olmanın güzelliklerini düşündü. Gerçekten, insanın sahip olduğu büyük hazineydi sağlık. Sonra da deniz kenarındaki bankların ve küçük parkın pisliği dikkatini çekti. İçi burkuldu. Sahi, neden temiz tutamıyorlardı bu mekânları? Asıl neden sahipsizlik miydi, yoksa şehir kül türünden yoksun yığınlar mı? İnsan topluluklarını yığınlar olarak nitelemek de neyin nesiydi? Ucuz bir ukalalık mı? Yığınlar... Bu da salakça!

Daha sade düşünmeye çabaladı ve tekrar sırtları saran yeşilliklere baktı uzun bir süre. Rüzgârın ağaçları sallaması o kadar hoştu ki, oturup bu doğal dansı saatlerce seyredebilirdi. Kaç yıl yaşardı bundan sonra acaba? Önemli miydi peki uzun yaşamak?

Ya öbür tarafta daha güzel bir hayatı hak ediyorsa? O zaman ölüm bir kurtuluş, bir kavuşma olmayacak mıydı onun için? Kesinlikle... Âşık olmak istedi birden, Büyükdere'nin sırtlarına bakarken. Helin'i hatırladı, o uzun sevişmeyi. Terinin tadını unutmamıştı, ağzındaymış gibi geldi.

Ağlamanın sırası değildi. Sevgilisini derinlere itti.

Bir çocuk istiyordu, ama kiminle ve ne zaman bu aşk meyvesini yeşerteceğini bilemiyordu. Sıkıldı yine. Gereksiz patikalara tırmanıyordu aklının köşelerinde. Düz yola çıktı. Başını çevirip tarihi fırına baktı. Açlığını sordu midesine, ama oradan çığlık yerine sessizlik geldi. Demek ki acıkmamıştı. Niye tarihi kelimesi kaliteyle özdeşleşirdi? Önemini mi anlatırdı mekânların, yoksa güvenilir bir yer olduğunu mu?

Yeterince kafasını dağıttığını düşündüğünde de gelip karakolun yanındaki küçük çay bahçesine oturuvermişti işte. Ne zaman huzura kavuşacağını merak etti, karşısında yükselen ağaca bakarken.

Daha neler yaşayacaktı acaba? Belki de her şey olması gerektiği gibi yaşanıyordu. Öyle ya, yaşananların bir nedeni vardı mutlaka.

"Buyrun, afiyet olsun," sesiyle irkilip kendine geldi.

Garson çayı bırakmıştı masasına usulca. Tek şekeri çaya atıp karıştırırken derinden gelen bir melodi duyar gibi oldu. Etrafına bakındı.

Herhalde bir yerde radyo çalıyorlardı. Ritmin tekrar ettiğini fark edince, aklına geldi; çalan, cep telefonunun melodisiydi. Baktı.

Arayan numara görünmüyordu.

"Efendim?" diyerek açtı telefonu.

Karşı taraftan istihbaratçı Barış Akdiller'in sesi geldi. "Merhaba Selim. Benim. Sana katılabilir miyim?"

Öyle ya, izlendiğini tamamen unutmuştu Selim. "Ah, tabi, lütfen buyrun. Bekliyorum."

"On dakikaya kadar yanındayım. Görüşürüz," diyerek kapattı telefonu Barış.

Selim cep telefonunu masaya bırakıp çay bardağını alırken,

"Bir de bunlar var tabi," dedi yüksek sesle. Nasıl da unutmuştu polisi.

Yine ne istiyorlardı acaba?

İzmir'de otele yerleşene kadar görebilmişti peşindekileri. Depremden sonra, eve dönene kadarsa izlenmediğinden emindi. Aklına deprem gelince içi burkuldu yine. Yaşadığı sahneler aklına geldi.

Fotoğraf kareleri halinde gördü her anı. insanın ne kadar aciz olduğuna şahitlik etmişti. Yıkıntıların altından çıkarılan trajedileri düşünmemeye çalıştı. Depremde yakınlarını kaybeden herkese sabır diledi. Gözleri karşı kaldırımdaki ağaçlar arasından görülen, mavi-yeşil arası bir renge bürünmüş denize takıldı. Bu kadar canlılığın içinde ölümü düşünebildiğine şaşırdı. Oysa bu manzara, bu hava herkes gibi ona da olumlu düşünceler aşılamalıydı. Olumlu düşünceler?...

İstihbarat elemanlarıyla çay bahçesinde oturup sohbet eden biri için ne kadar komik bir terim! Bu işin sonunda mutlaka pes edeceklerdi, ama dur bakalım, ne zaman?

"Merhaba, müsaade var mı?" diye sordu Barış, cevabını beklemeden sandalyeyi çekip otururken.

"Ah, merhaba. Hoş geldiniz. Nasılsınız?" diyerek içtenlikle karşıladı misafirini Selim.

Barış, Selim'in samimiyetini anlamak ister gibi baktı. "Beni gördüğü için rahatsız olmadın mı?" diye sordu.

"Neden? Olmam için bir sebep mi var? Bu ülkede yaşayan her dürüst ve masum vatandaş gibi ben de polis gördüğümde

rahatsız olmuyorum. Bundan daha doğal ne olabilir ki?" diye sakin bir sesle cevapladı Selim.

"Ne bileyim? Açıkçası, canını sıkacağımı düşünmüştüm. Şaşırdım. Neyse, sen nasılsın?"

"Fena değil. Toparlanmaya çalışıyorum."

Barış birden hatırlamış gibi yaptı. "Sahi ya... Geçmiş olsun. Bizim çocuklar seni o gece otelde kaybedince, sonra yıkıntılar arasında da bulamayınca bayağı endişelendiler. Tabi, endişelenme nedenleri hayatını kaybetmenden çok, bunu onların gözetiminde yapmama ihtimalindi. Hallerini görsen, nasıl da süklüm püklüm beni aradılar. Zavallılar, depremin travmasını bile unutmuşlardı."

Selim bozulduğunu gizlemeye gerek görmedi. "Demek bu kadar basit, ha!" dedi. Sonra da adamlara hak verdi. "Gerçi onlar da haklı. İşlerini yapmaya çalışıyorlar. Arabada uyudukları için şanslılar. Nasıl bir karışıklık çıktığını bilseydin, adamlara hak verirdin."

"Hayır, canım, bir şey demedim çocuklara. Zaten İzmit depreminde bol bol 'Travma Durumunda Acil Eylem' eğitimleri yapmıştık.

"Bu kez toparlanmamız kısa sürdü. Tabi bu kadar çok yabancının yardım için şehre gelmesi ve o hengâmede izlenmesi bizim için çok zor oldu. Ancak, her durum için hazırlıklıydık. Nitekim başarılı da olduk."

"Yardım ekiplerinin hepsini izlediniz mi?" diye sordu Selim şaşkınlıkla.

"Tabi ki. Bizi diğer istihbarat servislerinden ayıran da bu zaten...

"Durumu kontrol altına almamız ve diğer şehirlerdeki bölge müdürlüklerinden ajanları yollamamız sadece iki saat sürdü."

Selim karşı çıktı. "Ama bu biraz da paranoyaklığa girmiyor mu? Yani, adamların tek amacı bize yardım etmekti."

Barış karşısındakini rahatsız eden bir gülümsemeyle ukala bir şekilde cevapladı. "Dostum, normal vatandaşla istihbaratçıları ayıran da bu noktadır zaten. Bizler legal paranoyak potansiyelleriz. Sana göre onlar yardıma geldi, bana göre ekiplerdeki iyi niyetli adamların arasına sızmalar olmuştu, inan bana, bu çok normal bir durum.

"Her ülke bu tip durumlarda yardım ekibine bir ya da iki istihbaratçıyı monte eder. Karşı taraftakiler de eğer işlerini iyi yapıyorlarsa bunların yanına hemen istihbarat görevlisi birer tercüman ya da şoför koyar. Yardımlar için hepimiz minnettarız tabi, ancak vatan savunması her durumda devam eder."

"Eh… Kendinize göre bir açıklamanız var, ama yine de o kadar insanın öldüğü, yaralandığı bir karışıklıkta bunlara nasıl öncelik veriyorsunuz?

"Şaşırıyorum. Sonuçta, milliyetin geçerli olmadığı, zamanın ve gelişmişliğin sıfırlandığı bir yıkımdı. Medyadan izleyebildiğim kadarıyla hayat normale dönüyormuş İzmir'de. Zaten bir ay sonra çoğu insanın gündeminden çıkacaktır. Gölcük depreminde olduğu gibi…

"Ateş sadece düştüğü yeri yakıyor. Neyse… Toparladılar mı bari?"

"Toparlıyorlar. Geçen sefer gerçekten iyi bir ders oldu bize. Zaten milli güvenlik kurulu için öncelikli tehditti deprem ve genel olarak tüm kurumlarda planlar yapılmıştı. Planlar İstanbul depremi olasılığı içindi, ama İzmir'e uydurmayı iyi becerdik doğrusu."

Selim tekrar başını iki yana salladı. "Yine de biraz daha duygusal yaklaşmanızı beklerdim."

Barış'ın yüzü gerildi birdenbire. Ardından da kelimelerin üstü ne basarak konuşmaya başladı. "Sen benim ya da bizlerin üzülmediğini mi düşünüyorsun? İzmir'de kaçımızın anası, babası,

eşi, çocuğu, akrabası öldü, biliyor musun? Lojmanlarda kaç memurumuzu yitirdik dersin? Sen de diğerleri gibi unutuyorsun; biz de bu ülkenin insanlarıyız, halkın içinden geliyoruz... Ancak milli menfaatler her şeyden önce gelir ve biz geride kalanların hayatlarını güvenlik içinde sürdürebilmesinden sorumluyuz. Bir milyon kişi de ölse geride kalanlar için hiçbir şey olmamış gibi çalışmakla yükümlüyüz. Bu prensibi hayata, pratiğe geçirebilen sayılı kurumdan birisine mensup olduğum için gurur duyuyorum."

Selim ortamın gerginleşmesini istemiyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Neyse... Allah ölenlere rahmet, geride kalanlara da sabır versin. E, bu ziyareti neye borçluyum?"

Barış samimi bir şekilde gülümsedi. "Açıkçası, seninle oyun oynamamak için ilk günden beri kendimi zorluyorum. Dürüst davranmanın ikimiz için de daha verimli sonuçlar getireceğini düşünüyorum. Bu yüzden doğrudan konuya gireceğim..."

Tam bu sırada garson yanlarına gelerek, "Hoş geldiniz efendim. Ne arzu edersiniz?" diye sordu.

"Bir Türk kahvesi alayım lütfen, sade olsun. Yanında bir bardak su getirmeyi de unutmazsanız sevinirim," dedi Barış. Garson başıyla onaylayıp yanlarından uzaklaşınca devam etti. "Evet, ne diyordum...

"Ha, ziyaretimin sebebi... Açıkçası, beni her geçen gün daha da şaşırttığım söylemem gerekiyor. Kuzum, senin Sadikiler Tarikatı'nın başı Nedim Hoca ile nasıl bir yakınlığın var da baş başa yemek yiyorsun?"

Selim birden neyi atladığını fark etti. Tabi ya... Bu kadar göz önünde olan bir adamla yan yana görülmesi peşindekilerin, özellikle de istihbaratçıların gözünden kaçmamıştı. Açık davrandı. "Tabi, siz İzmir'de neler yaşadığımı bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum, ama inan, öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye cevapladı Barış.

"İzmir'de yıkıntılar arasında çalışan kurtarma ekiplerine yardım ederken tanıştım onunla. Bir binanın enkazından çıkarttık. Sonra da İstanbul'da görüşüp bir teşekkür yemeği ısmarladı bana. Hepsi bu..."

"Öyle mi? Demek bu kadar basit!"

"Bu kadar basit olması mı inanılmaz yapıyor konuyu, yoksa bana potansiyel suçlu önyargısıyla yaklaşmanız mı?"

"Bu kadar basit olması şaşırtıyor beni Selim. Önce bir İsrailli ajan ile aşk yaşadın, sonra bu ajanı öldürenler olduğundan şüphelenilen kişiler ölü bulundu. Sonra da bu şüphelilerin bağlı olduğu tarikatın lideriyle yemek yiyorsun. Sence bunlar sadece rastlantı mı?"

Selim öldürdüğü kişilerin Sadikiler Tarikatı'ndan olduğunu bilmiyordu.

Bunu öğrenince şaşkınlığım gizleyemedi. "Ciddi misiniz? Adamlar Nedim Hoca'nın tarikatından mıydı?" diye sordu safça. İhtiyarın Helin'in öldürülmesiyle ilgisi olabileceğini hiç düşünmemişti.

Barış şüpheyle baktı Selim'e. Ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Umarım doğruyu söylüyorsundur. Seni korkutmak istemem, ama farklı bir düşüncen varsa başın gerçekten büyük bir belada. Bu durum hayatının geri kalanını sürekli şüpheli muamelesi görerek geçirmene neden olabilir," dedi.

Selim, "Bana inanmadığınızı biliyorum, ama durum sandığınız gibi değil. Peki, neden Nedim Hoca'yı sorgulamıyorsunuz?" diye sordu.

Garson yanlarına gelince konuşmaya ara verdiler. Ortalığı mis gibi kahve kokusu kapladı. Adam kahveyi bıraktıktan sonra sessizce uzaklaştı.

Barış, garsonun arkasından bakarken cevapladı Selim'i. "Nedeni basit: Öncelikle bu aşamada Nedim Hoca'yı sorguya alamayız. Çünkü ortada kanıt yok ve arkasındaki siyasi güç, hepimizi saman gibi savurur. Böyle bir sorgu için çok sağlam delillerimizin olması gerekir. Şu anda sadece üzerinde çalışıyoruz. Ancak sana şu kadarını söyleyebilirim; son üç aydır işlenen cinayetlerin iki şüphelisi bugün, önümüzde yan yana duruyor. Bu durum bir yandan işimizi kolaylaştırırken, diğer yandan olayı içinden çıkılmaz hale getiriyor."

Selim itiraz etti. "Ne yani, hâlâ benden şüpheleniyor musunuz?"

"Bizim için hâlâ karanlık bir noktada duruyorsun Selim. Şahsen sana sempati duyduğumu, hatta senin suçlu çıkmayacağını ümit ettiğimi de eklemem gerekir. Yine de şu an başrol oyuncularından birisin ve diğer karakterle yan yana geldin. Artık bu durumu kendin için basit bir kader çalımı olarak mı nitelendirirsin, yoksa kötü bir kâbus mu, orasını bilemem. Ancak durumun hiç de iç açıcı görünmüyor," diyerek noktaladı konuşmasını Barış. Sonra da kahvesinden küçük bir yudum alarak gözlerini bir an kapattı. Kahvenin tadını iyice hissetmeye çalışır gibiydi.

Selim derin düşüncelere dalmıştı. Başının gerçekten belada olduğunu düşünüyordu. En azından, sıradan hayatında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı artık...



27

İSTANBUL

Swiss Otel

Temmuz

Büyük Perakendeciler Konferansı'nın ilk günüydü. Ülke genelinde faaliyet gösteren ulusal ve uluslararası tüm büyük marketlerin katılımcı gönderdiği, yaklaşık iki bin kişilik dinleyici grubuyla kendi alanında rekorlar kıran ender organizasyonlardan biriydi bu.

Firmaların insan kaynakları, pazarlama, marka yönetimi, satış, satın alma, reklam ve eğitim bölümlerinde çalışanlar büyük ilgi göstermişti konferansa. Ülkenin ticaret hayatında söz sahibi olmuş konuşmacılar, perakendeciler için birbirinden önemli konularda konuşuyor, önceden belirlenen konular hakkında fikirlerini anlatıyorlardı.

İstanbul'un en güzel konaklama noktalarından biri olan Swiss Otel, muhteşem Boğaz manzarası ve eşsiz hizmetiyle organizasyonun ev sahipliğini üstlenmişti. Yazılı ve görsel basının ilgisi de görülmeye değerdi. Özellikle yurtdışından gelen konuşmacılar büyük sükse yapmış, günlerce önceden reklamlarla iş dünyasına bildirilmişti.

Sabah programında konuşan perakendeciliğin önemli isimlerinden Amerikalı bir duayenin ardından ilk çay molası verilmişti. Büyük salonun sekiz kapısından hollere çıkan dinleyiciler, çay ve kahve servisi yapmakta olan garsonlara hücum etmiş, tabaklara alınan kurabiyeleri büyük bir iştahla atıştırıyorlardı.

Büyük holün nispeten sakin bir köşesinde Çiğdem Conker, kahvesinden küçük yudumlar alarak kalabalığı inceliyordu. Çoğu orta sınıfa ait dinleyiciler arasında yer alan güzel kızlar, varlarını yoklarını ortaya koyarak uğultulu ve hareketli kalabalık içinde kendilerini göstermeye çalışıyorlardı. Tabi ki ortak payda, hayatın ekonomik sıkıntılarını üstlenecek bir eş adayı bulmaktı. Ne de olsa iş dünyası buradaydı.

Kalabalığın erkekleri ise başka bir umudun peşinde, güzel kadınları göz hapsine almışlardı. Birkaç kaçamak bakış kendisine

de rastlamış, hatta bunlar arasında hayranlıklarını ilan edenler de olmuştu, ama hiçbiri Çiğdem'in ilgisini çekmiyordu. Zaten aksi olsa da korumalarını aşıp yanına ulaşmaya cesaret edemezlerdi.

İkaz etmesine rağmen, salonun farklı köşelerine dağılmış olan dört koruma, kendisini gözleriyle takibe almıştı. Bu durum alenen belli oluyordu. Adamlar görünüşte sıradan tiplerdi, ama asker tıraşları ve kulaklarındaki beyaz kordonlu telsizleriyle kendilerini ele veriyorlardı. Zaten temel amaçları caydırıcılıktı. Geçen seferki hezimetin üstüne babası ısrarla, özel birliklerden ayrılmış bu dört adamı peşine takmıştı. Para için adam öldürecek tiplerdi. Ancak işlerinin ehli olduklarına dair kuşku yoktu.

Çiğdem, kalabalığı izlemeye devam etti. İnsanların birbirlerine kaçamak bakışlar attığını gördü. Çoğu, aslında karşısındakini dinlemiyor, gözleri fıldır fıldır etrafı tarıyordu. Kadın, erkek istisnasız büyük bir çoğunluk etrafıyla inanılmaz ilgiliydi. Aslında bu insanlan o kadar küçümsememeliydi. Sonuçta iş hayatının içinde oyunu kurallarına göre oynamaya çalışıyorlardı.

Baygın baygın bakışlı, lacivert çizgili takım elbise giyen bir adamı gördüğünde irkildi. Kendisini kaçıranlardan birine ne kadar da benziyordu. Aklı o kötü olaya gitti. Siyah çarşaflar içindeki teröristlerin kendisini kaçırmalarından sonraki yaşadığı derin şoku düşündü.

Aslında hiçbir zaman ölüm korkusu hissetmemişti. Sonuçta annesine kavuşacaktı. Ancak hissettiği, belki de hayata dair her şeyi yaşamadan sahneden indirilmek olarak nitelendirilebilirdi. Henüz âşık olmamıştı. Bir iki aptalla çıkmıştı, ama heyecandan uzak, genellikle de arkadaş grubunun zorlamalarıyla yaşanan tatsız tuzsuz, heyecansız, tutkusuz ilişkiler. Çocuk sahibi olmak istiyordu, bir düzine çocuk, doğurabildiği kadar çok... Kalabalık bir aile yaratmak istiyordu.

Şüphesiz kendisi gibi yalnız yaşamayacak çocuklar, kardeşler... Neden bir kardeşi olmamıştı ki? Belki de zamanları olmamıştı ya da annesinin ölümü tüm planlan altüst etmişti.

Korku ve baskı içinde geçen saatlerden sonra o adam... Kurtarıcısı, belki de kahramanı. Kimdi, neydi, neden oradaydı, bilinmez.

Eve döndüğünden beri kaçırılışı hakkında kimseyle konuşmak istememişti.

Babasının nüfuzu sayesinde müfettişler sorgularını istedikleri gibi yapamamışlardı. Sadece kendisini ansızın bir otomobile bindirip Zincirlikuyu'ya bıraktıklarını anlatmıştı. Hepsi bu. Babasına bile olanları anlatmamıştı. Gereksizdi de. Neyi değiştirecekti ki herkesin olanları bilmesi? Üstelik, kurtarıcısına söz vermişti.

Adamın yüzü gözünün önünden hiç gitmiyordu. Kendisini kaçıranlarla ne ilgisi vardı, kim bilir? En azından kendisi için gelmediği muhakkaktı. Daldığı düşüncelerden lacivert takım elbiseli adamın göz kırpmasıyla uyandı. Geri zekâlı herif etkilediğini düşünmüştü herhalde. Başını çevirip holün diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Korumaları da kendisiyle birlikte hareketlenmişlerdi. Bir yandan kalabalık arasında kendisine yol açmaya çalışırken, diğer yandan da kahve fincanını devirmemeye uğraşıyordu. Önünde duran, sırtı kendisine dönük, orta boylu, koyu gri takım elbiseli adamdan yol istemek için hafifçe omzuna dokundu. Ancak adam karşısında konuşan arkadaşını dinlemeye dalmıştı. Kendisine dokunulduğunu fark etmedi. Belki de kalabalık içinde insanlar sürekli birbirlerine dokunmak zorunda kaldıklarından önemsememişti. Çiğdem tekrar, fakat bu kez biraz daha sert bir şekilde omzuna vurdu adamın. Nihayet duymuştu gri takım elbiseli. Geriye dönmek için hareketlenip başını çevirdiğinde Çiğdem donakaldı. Karşısındaki adam kurtarıcısıydı.

Acaba yanılıyor muydu? Gözlerine bakınca kesinlikle yanılmadığını anladı. Aynı delici bakışlar.

Adamın yüzü meraklı bir ifade almıştı. "Efendim?" dedi. Cevap verilmesini bekledi.

Çiğdem kalbinin göğsünü yarıp dışarı fırlayacağını sandı bir an. Heyecanına hâkim olamadı ve kahve fincanı elinden yere kaydı.

"Ben... ben geçmek için müsaade etmenizi rica edecektim de..." diyebildi.

Selim ayağının üzerine boşalan kahve fincanının çorabına işlemesini hareketsiz şekilde izledi. Kahvenin sıcak olmaması büyük şanstı. Sonra karşısında duran genç kadını baştan aşağı süzdü.

Pahalı deriden yeşil, yüksek topuklu, sivri uçlu, son moda pabuçların üzerinde yükselen yanık tenli düzgün bacaklar; sağ dizin altında hilal şeklinde bir yaranın dikiş izleri; hemen diz üstünde başlayan, ayakkabı ile aynı renkte, enfes bir keten elbise; güzel boynun zarafetini ortaya çıkaran, ucunda yeşil bir yakutun sallandığı kolye; biçimli yüz hatları; kömür karası gözler ve dalgalı uzun saçlar... Bu, kurtardığı genç kadındı. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Durduk yerde böyle bir rastlantıyı gereksiz bulmuştu.

Genç kadın neden sonra kahvenin Selim'in ayağına döküldüğünü fark ettiğinde iyice panikledi.

"Çok özür dilerim. Allah'ım, ne kadar sakarım! Kusura bakmayın lütfen."

Selim, genç kadının telaşını durdurmak ister gibi elini havaya kaldırdı. Sakin, ama inandırıcı bir ses tonuyla, "Lütfen... Ziyanı yok. Büyütülecek bir şey değil... Buyrun, geçebilirsiniz," dedi.

Çiğdem korumalardan birinin kalabalık arasından yanlarına yaklaşmakta olduğunu görünce aceleyle sordu. "Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye cevapladı Selim buz gibi bir ifadeyle.

Sonra da genç kadının gözlerinin içine bakarak ekledi. "Bu kadar güzel bir hanımla tanışma şansım olsaydı, asla unutmazdım."

Koruma yanlarına iyice yaklaşmış Çiğdem'in gözüne bakıyor, durumun ne derece tehdit edici olduğunu kavramaya çalışıyordu.

Çiğdem, korumanın soran bakışlarına aldırmadan ısrar etti. "Emin misiniz? Belki bir gece bir yerde karşılaşmışızdır?"

Selim ısrardan rahatsız olduğunu saklamaya gerek görmeyen bir ifadeyle cevapladı. "Size söyledim ya... Görseydim asla unutmazdım. İnsan insana benzer. Şimdi müsaade ederseniz ayakkabımdaki kahveyi temizlemem gerekiyor, izninizle..." Arkasını dönüp tuvaletlerin olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı. Kahve yüzünden yumuşayan ayakkabı derisi her adım atışında tuhaf gacırtılar çıkarıyordu.

Tuvalete vardığında sağ ayağındaki çorabı çıkarıp çöpe attı.

Bolca kâğıt havlu ile ayakkabının içine işlemiş sıvıyı kurutmaya çalıştı.

Ayakkabıyı musluğun altına tutarak temizledi. Ardından da kurutucunun altına tuttu. Üzerinden buhar yükselen ayakkabıyı izlerken düşüncelere daldı. Bu kızın burada olmasının hiçbir anlamı yoktu.

Konferansa geldiğine bin pişman oldu. Keşke patronu dinlemeseydi!

Yeni ithal edecekleri bir oto aksesuvarını büyük marketlere pazarlayacaklardı ve bu çalışmaya başlamadan önce herkesin bir arada bulunduğu bu aktiviteye katılmak iyi olacaktı.

Kuruyan ayakkabı hafifçe renk değiştirmişti, ama yapacak bir şey yoktu, çorapsız ayağına geçirdi. Yüzünü yıkadı. Soğuk suyun yüzüne çarpıp oradan lavaboya tekrar geri dönmesini izledi. Aynı düşünce yine beynine oturdu: Buraya gelmese bu sıkıntıyı yaşamayacaktı.

Acaba kız ısrarlı davranmaya devam edecek miydi? Durduk yerde başına iş açtığını düşündü. Belki de kız paniğe kapılıp polis çağırmıştı, kim bilir?

Canı sıkıldı iyice. Aynada son bir kez yüzüne baktı. Bu ciddi görüntünün, çorapsız birine ait olması komik geldi, ama gülme zamanı değildi; dışarıda ciddi bir sorun onu bekliyordu. Ansızın aynada bir kızıllık gördü. Sanki yüzünden kızıl bir gölge geçmişti. Hemen peşinden bir pişmanlık yaşadı; keşke kızı öldürseydi... Genç kadının gözlerini düşününce, bunu asla yapamayacağını anladı. Omuz silkerek tuvaletten çıktı.

Çiğdem yanına gelen korumaya herhangi bir anormallik olmadığını söyleyerek, eski pozisyonuna dönmesini sağlamıştı. Gözü, tuvalete giden dar koridordaydı. Kesinlikle oydu, kurtarıcısı, buna yemin edebilirdi. Ama neden tanışmadıkları konusunda ısrar ediyordu?

Onunla mutlaka konuşması gerekiyordu. Kurtarıcısına bu kadar yaklaştıktan sonra ondan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Selim az önce bir arada bulunduğu iki müşterisinin yanına gitti tekrar. Genç kadının sakarlığıyla ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra ustaca konuyu değiştirdi. Elinden geldiğince normal ve kontrollü davranmaya çalışıyordu. Perakendecilerle çalışmanın ödeme disiplinleri açısından risklerini anlatıyordu ki karşısındaki iki adamın kendisini dinlemediklerini, omzunun üzerin-

den ileriye baktıklarını fark etti. Geriye döndüğünde genç kadını hemen arkasında durmuş, kendisine bakar buldu. Artık terslemenin zamanı gelmişti. Yapmacık bir sinirle ağzını açarak söylenmeye başladı. "Bakın, gerçekten ne yapmaya çalıştığınızı anlayamıyorum, ama eminim siz beni baş..."

Genç kadının yüksek sesle itirazı lafını kesti: "Ben sırrımızı kimseye anlatmadım! Buna yemin edebilirim!"

Durum sadece Selim'in konuştuğu iki adamın ilgisini çekmemişti; etraflarındaki dört beş kişi de bu ilginç isyana kulak kabartmışlar, tipik bir aşk kavgası olduğunu düşünerek büyük bir yüzsüzlükle Selim'in vereceği cevabı bekliyorlardı.

Genç kadının son sözleri Selim'i etkiledi. Bu itirazda içten bir samimiyet, bir kader birliği hissetti. Müşterilerine dönerek izin istedi.

Sonra da Çiğdem'in koluna girip nazikçe tuvaletlerin bulunduğu koridora doğru çekiştirdi. "Biraz gelir misin lütfen? Ko-nuşmamız gerekiyor!"

Tam bu sırada dört korumadan üçü ileri atılarak, hızla yanlarına geldi. Diğer koruma durumu kontrol altında tutmak için geriden izliyordu. Selim'e doğru hamle yapmalarına ramak kalmıştı ki Çiğdem elini kaldırarak durmalarını işaret etti. "Tamam, sorun yok! Eski erkek arkadaşım. Kısa bir konuşma yapacağız."

Korumalar durdu, ama geri hareket etmek istemediler. Bunun üzerine Çiğdem sesindeki kararlılığı arttırarak tekrar ikaz etti: "Özel bir durum arkadaşlar... Özel!"

Korumalar birbirlerine bakıp istemeyerek de olsa köşelerine çekildiler. Selim ve genç kadın tuvalete çıkan koridora vardıklarında nispeten kuytu bir köşe bulup konuşmaya başladılar.

Selim kızgınlıkla sordu. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Neler söylediğinin farkında mısın?"

Çiğdem, kurtarıcısını bulmuş olmanın huzuru içindeydi, ama yine de emin olmak istiyordu. "O gece ordaki adam sendin, değil mi?" diye heyecanla sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Selim, kendisine bakan kömür karası gözlerin, içinde bir yerlerde huzur rüzgârlan estirdiğini hissetti. Bu noktadan sonra direnmek gereksizdi. "Evet, bendim..." dedi. "Şimdi rahat ettin mi?"

Genç kadının yüzünde küçük bir çocuğun masum gülücüğü belirdi. "Ne kadar rahatladım, bilemezsin..! Pekala ben Çiğdem. Kurtarıcımın adını öğrenebilir miyim?"

Selim bu derin gülümsemenin yaydığı pozitif enerjiye tepkisiz kalamayacağını hissetti, yine de tedbirli davranmakta fayda vardı.

Korumalar onu görmüştü ve konferanstan sonra aralarından birinin kendisini eve kadar bütün gün izleyeceğine iddiaya girebilirdi. Hayatının ne kadar hareketli bir hale geldiğini düşündü. Son zamanlarda popülaritesi su götürmez bir şekilde artıyordu. Önce İsrailli ajanlar, sonra polis, şimdi de bu kara gözlünün korumaları. Kim bilir, belki ilerleyen günlerde Sadikilerden de birkaç kişi bu "Selim'i Sevenler Derneği"ne üye olmak isterdi.

Çiğdem dayanamadı. "Sadece adını sordum. Altından kalkamayacağın bir soru olmamıştır umarım?"

Selim zorla güler gibi yapıp, "Çok komiksin..." dedi. Sonra da ciddileşip elini tokalaşmak için uzattı. "Ben Selim Tekin."

Çiğdem güçlü, ama yine de kadınsı bir kavrayışla elini sıktı Selim'in.

"Çok sevindim, inan. Yaşadıklarımı konuşmam gerekiyordu, yoksa delirecektim. O gece orda ne işin vardı? Benim için mi gelmiştin? O katliamı tek başına yapmadın, değil mi?"

"Bir dakika... Bak, o geceyi ve o geceye dair bir ayrıntıyı konuşmak istemiyorum. Kendine ve bana bir iyilik yap ve o

geceyi, özellikle benimle olan kısmı unut! Yoksa canın çok sıkılır!"

Çiğdem'in gülümsemesi bir an dondu, ama hemen ardından da görünmez bir el dokunmuşçasına eski haline döndü. "Beni korkutamazsın! Beni sen kurtardın! Bunu bilen sadece sen ve ben varız. Bunu unutmak istemiyorum! Konuşmak istiyorum! Bu benim hakkım!"

Selim daha basit ve açık konuşmanın ikisi için de durumu kolaylaştırıcı bir çözüm olacağını düşündü. "Pekâlâ, al sana bir sır daha: Peşimde polis ve bir sürü ajan var. Bana dokunursan yanarsın!" dedi ve bir iki saniye sustuktan sonra ekledi. "Eminim polis seni hâlâ izliyordur. O yüzden ortalık sakinleşinceye kadar beklemen gerekiyor. Daha doğrusu, benden uzak durman gerekiyor. Tamam mı?"

Çiğdem kararlıydı. "Ama neden?" diye sordu. "Sadece konuşmak istiyorum... Hem belki yardımım dokunur. Babam çok güçlü, çevresi olan bir işadamı. Hem benim kurtarıcımsın sen! Hayatımı kurtardın. Bu yüzden bana sırtını dönemezsin."

"Bak... Çiğdem'di değil mi? Bak, Çiğdem, ben, senin hayatını falan kurtarmadım! Sadece uygunsuz bir yerde uygunsuz bir zamanda bulunuyordun. Hepsi bu!"

Çiğdem inanmadığını gösteren bir hareketle başını iki yana salladı.

"Benim hayatımı kurtardın!"

Selim sabrının tükenmekte olduğunu hissediyordu. "Tamam o zaman. Sen de benim hayatımı kurtar ve beni tanımamazlıktan gel! Beni tanıdığını unut!'"

Çiğdem yalvaran gözlerle baktı. "Ne olur beni anlamaya çalış... Seninle konuşmaya ihtiyacım var!"

Selim belaya kucak açtığını hissetti, ama buna rağmen teslim oldu. "Peki! Sen kazandın! Bana telefon numaranı ver! Uygun olduğum zaman uygun gördüğüm bir yerde konuşacağız."

Çiğdem çocuk gibi sevindi. Yine pozitif enerji yayıyordu. "Yaşasın! Hadi yaz lütfen..." diyerek sevinçle ellerini çırptı.

Selim cep telefonuna genç kadının numarasını kaydettikten sonra ayrıldılar. Aynı anda salona girmek istemediğinden, erkekler tuvaletine girerek boş bir kabin bulup durumu değerlendirmeye çalıştı.

Hole geri döndüğünde herkes salona girmişti. Konferans devam ediyordu. Yakası açılmamış bir küfür savurarak kalabalığa doğru hızlandı. Bu arada korumalardan birinin köşede kendisini izlemekte olduğunu gördü. Oyunda yeni perde başlıyordu...



28

MARDİN

Radar Üssü

Temmuz

Kızıltepe'den çıkan son model arazi aracının içindeki istihbarat ajanları, gecenin karanlığında, gökyüzünde asılı duran büyük gerdanlığa hayranlıkla bakıyorlardı. Mardin şehri insanın aklını başından alacak kadar büyüleyiciydi. Şehir bir tepenin yamacında kurulmuş olduğundan, gece olup da ışıklar yandığında, ovanın karanlığı içinde havada asılı kalmış gibi duruyordu. Barış Akdiller gibi daha fantastik düşünenler, karanlığa konmuş olan bu ışık demetini dev bir uzay gemisine benzetebilirdi.

Terör Örgütleri Araştırma Grubu'nun, Strateji Analiz Uzmanı Derya Bozoğlu, yanında oturan istihbarat görevlilerine aldırmadan, ön koltuktaki Barış'a doğru uzanarak, "Kardeş, bu nasıl bir şey, be?" diye sordu.

Şehrin ışıklı görüntüsüne dalmış olan Barış, omzunun üzerinden cevap verdi. "Sen yirmi yıl önce görecektin Mardin'i. O zamanlar şimdiki kadar göç almamıştı; dolayısıyla evler ovaya inmemişti.

Geceleri tamamen havada asılı gibi duruyordu," diye cevap verdi.

Derya geriye yaslanırken tersledi. "Sadece nasıl göründüğünü sordum Barış, şehir planlama dersi istemedim."

"Oğlum, para versen böyle bilgilere ulaşamazsın. Sana iyilik yapıyoruz, anlamıyorsun. Mesela, yirmi beş yıl önce belediyenin tek bir motorlu aracı, bunun yanında yirmi kadar kadrolu eşeği varmış ve..."

Derya didikleyen bir sesle Barış'ın sözünü yanda kesti. "Barış, sırf bu aptal konuşmaların yüzünden hiçbir zaman kız arkadaşın olamayacak!"

Arkadaşının şaka yollu bu uyarısı Barış'ı susturmaya yetti.

Gerçekten, bir türlü kız arkadaş bulamıyordu. Barış bu durumun tamamen şanssızlık olduğunu düşünüyordu. Yine de böyle bir ihtimal olabilir miydi? Tavırlarından dolayı kızlar ondan hoşlanmıyor olabilir miydi? Düşüncelere daldı.

Asfalt yolda güçlü motorun sesi sanki daha az duyuluyordu.

Ovanın kıyısından Mardin'e doğru hızla ilerlemeye devam ettiler.

Az sonra şehre çıkan varyantı tırmanmaya başlamışlardı. Şehrin içine girdiklerinde sıcak yaz akşamlarına özgü bir tembellikle, cadde üzerinde, kahve önlerine atılmış kürsülerde oturan erkekler umursamaz bir havada, ama gizli bir ilgiyle, yavaşça ilerleyen arazi aracının içindekilere baktılar.

Son yirmi yıldır şehir adeta tüm ülkelerin ajanlarının uğrak yeri olmuştu. Çeşitli uyduruk vazifeler altında şehre gelen

yabancılar, buradan Irak veya Suriye sınırına doğru hareket ediyor, şehri bir atlama ve lojistik noktası olarak kullanıyordu.

Barış ve Derya ile birlikte üç istihbarat görevlisini de taşıyan araç, şehrin dış mahallelerine geldiğinde, tepenin üzerinde yer alan radar üssüne giden yola saptı. İki kontrol noktasında kimliklerini gösterdikten sonra nihayet üssün ana giriş kapısına geldiler. Buradaki nispeten daha ayrıntılı kimlik ve araç kontrolünden sonra içeri girerek, kendilerini karşılayan astsubayın rehberliğinde toplantının yapılacağı brifing salonuna alındılar.

Toplantı salonunda bulunan rütbesiz kamuflaj kıyafetli dört subay onları ayakta karşıladı. Kısa bir selamlaşma ve çay kahve ikramından sonra, saçlarının neredeyse tamamı beyazlaşmış olan güleç yüzlü, tesis operasyon sorumlusu binbaşı, biraz sıkılgan bir havada söze başladı. "Sizlerin de bildiği gibi dört gün önce Zaho'daki istihbarat elemanlarımız, daha önceden haber verilmiş ve takibe girmiş olan silah nakliyesinin ertesi gün dört kamyonla birlikte yola çıkarılacağını bildirdiler. Bu istihbarat iki saat sonra İsrail Gizli Servisi tarafından da doğrulandı. Nitekim bunun üzerine, bize verilen talimatlar gereği, kamyonların çıkışından itibaren sınır kapısına gelişleri ve yurda girişleri takip altına alındı..."

Derya hemen müdahale etti. "Binbaşım, lütfen bize takip aşamalarıyla ilgili biraz ayrıntı verir misiniz?"

Binbaşı bir ayrıntıyı hatırlamak istercesine kaşlarını çattı. "Tabii. Affedersiniz. Heyecandan ayrıntıları tekrar dinlemek isteyeceğinizi düşünemedim," diye cevap verdi.

Barış, adamın içinde bulunduğu durumdan kendilerini sorumlu hissederek rahatsız oldu. Gerginliği azaltmak için söze girdi. "Komutanım, lütfen rahat olun. Biz sorguya gelmedik. Sadece durumu açıklığa kavuşturacak ihtimalleri bulmanıza yardım etmek istiyoruz."

Binbaşı kısa bir tereddütle başını sağ omzunun üzerine doğru hafifçe düşürdü. "Barış Bey, nasıl bir utanç ve üzüntü içinde olduğumuzu bilemezsiniz. Ben ve ekibim için çok ağır bir durum. Kendimizi aptal gibi hissediyoruz," diye alçak bir sesle itirafta bulundu.

Bu sefer Derya sözü aldı. "Bakın efendim... İnanın bu sonuç daha önceden operasyon çalışma teorileri içinde yer almıştı. İhtimallerden biriydi. Şu an yapmaya çalıştığımız, yediğimiz golün muhasebesini yaparak başka bir gol yememek!"

Binbaşı rahatlamış gibi görünüyordu. Bir an önce bu duygusallığa son vermek istedi. Yeniden, ama bu kez dinç bir sesle anlatmaya başladı. "Pekâlâ, teşekkür ederim... Öyleyse devam edeyim: Zaho'daki elemanlarımızdan biri kamyonları sivil bir araçla takip etti.

"Sınır kapısında hiçbir müdahalede bulunmadık. Tahmin ettiğimiz gibi, daha önceden takibe aldığımız bir gümrük memuruna yüklü miktarda rüşvet vererek kamyonların üstünkörü aranmasını sağladılar ve yurda giriş yaptılar. Böylece takibi gümrük kapısından evvel biz aldık ve sivil kamyon, otomobil, minibüs gibi araçlarla, aralıklı noktalarda değişimli olarak takibe başladık.

"Ancak yaklaşık on kilometre sonra tuhaf bir şey oldu. Kamyonlar peş peşe gitmekten vazgeçtiler ve aralarında mesafe bırakmaya başladılar. Bu mesafeler bir iki kilometre arasına çıkınca araçla takip yapmamıza olanak kalmadı. Böylece araçları geri çekip yüksek irtifadan helikopter takibine geçtik. Yaklaşık otuz kilometre sonra kamyonlar eşzamanlı olarak birbirine yaklaşmaya başladı. Bir süre sonra da aralarında on metreye kadar yaklaşarak tekrar bir konvoy oluşturdular.

"Bu şekilde İpek Yolu üstünden Kızıltepe-Mardin ayrımına kadar geldiler. Daha önce verilen istihbaratta kamyonlardan birinin Mardin'e gireceği söylenmişti. Dolayısıyla biz de burda

ayrılacak kamyonu şehrin girişinden itibaren yeni bir ekiple izlemek için tertibat almıştık."

Binbaşı bir an durdu ve masada karşısında oturan istihbaratçıların tepkilerini anlamak istedi. Ancak ifadesiz suratlarından bir anlam çıkaramayınca devam etmeye karar verdi. "Fakat beklenen gerçekleşmedi... Kamyonlardan hiçbiri Mardin'e girmedi. Biz de duruma uyum sağlayıp tekrar araçla takip yaptık. Bu arada Urfa, Gaziantep, Adana, Ankara, Bolu, İzmit ve İstanbul jandarma birliklerinin ilgili birimleriyle de tam bir koordinasyon sağlanmıştı. Her ilin sınırları içinde takibi sorumlu birimler yapacak ve her devri sadece ben ve iki rütbelim izleyecekti. Urfa ve Gaziantep'te beklenen ve planlanan gerçekleşti. Bu şehirlerin sınırları içinden transit geçtiler.

"Sadece Gaziantep girişinde bir mazot ikmali yaptılar ve yemek yediler. Bunun dışında bir duraklama olmadı..."

Barış'ın ilgisi, kamyonların aralarındaki takip mesafesinin açılıp kapanması üzerine yoğunlaşmıştı. Binbaşının sözünü kesti. "Peki, komutanım, kamyonlar şu tuhaf uzaklaşıp yakınlaşma işini bir daha yaptılar mı?" diye sordu. Ancak cevap beklediği gibi değildi.

"Evet, üç kez daha yaptılar! Biz de üç kez daha helikopter takibine geçtik."

Binbaşı başka soru sorulması için bir iki saniye bekledi, ancak istihbaratçılardan ses çıkmayınca usulca devam etti. "Adana'ya vardıklarında şehre girmeyip Ankara'ya devam edeceklerini düşünüyorduk.

"Ancak bize sürpriz yaptılar ve şehrin içine girerek Mersin istikametinde ilerlediler. Şehrin Mersin çıkışına vardıklarında da yol kenarında bir kuru gıda deposuna girdiler. Nitekim şoförlerin indiğini, kasaların brandalarının çözülmeye başlandığını gördüğümüzde de müdahale ettik...

"Kuru gıda deposu tamamen kanuni bir işletmeydi. Kamyonlarda hurma kutularından başka bir şey yoktu. Bir ihbar olduğunu söyleyip şoförleri sorguya aldık, ama bir şey çıkmadı. Yirmi dört saat sorguladıktan sonra da serbest bıraktık ve izlemeye devam ettik.

"Ancak anormal hiçbir şey yoktu... İşte hepsi bu kadar!"

Binbaşının sözünü bitirmesinin ardından odada derin bir sessizlik oldu. Askerlerin üzüntüsü Barış'ı etkilemişti. Olaya yoğunlaşmaya çalışıyordu, ama beceremediğini fark etti. Yanlış noktaya bakıyordu.

Kendisi de bu duygusallığa kapılmış, derin bir pişmanlık ve şanssızlık hissi duyuyordu. Yardım etmek istiyorsa bu girdaptan kurtulmalıydı öncelikle. Birden, biri dürtmüş gibi sıçradı. Derin girdaplardan kurtulmak için iyi bir yoldu. Binbaşıya bakarak tarafsız bir sesle sordu. "Şoförler birbirlerini tanıyor muymuş?"

"Hayır, birbirlerini ilk defa hurmaların yüklendiği Zaho'daki depoda görmüşler. Nakliye şirketi cep telefonlarından arayıp işi bildirmiş," diye cevapladı binbaşı. Sesinde belirgin bir ümitsizlik vardı.

Bu kez Derya sordu. "Bu uzaklaşıp yakınlaşma işini sordunuz mu? Nasıl açıklıyorlar?"

"Sorduk tabi. Gümrükte bir araya geldiklerinde karar vermişler.

Şehir girişlerinde yavaşlayıp yakınlaşacak, böylece herhangi bir kaza ya da kaybolma ihtimaline karşı birbirlerini kollayacaklar; şehir dışında da diledikleri gibi kullanacaklarmış. Böyle planlamışlar yani." Binbaşının sesindeki ümitsizlik artıyordu.

Derya sormaya devam etti. "Peki, silahların yerine ulaştığına dair bir doğrulama geldi mi? Belki de gerçekten bu operasyon sadece bir şaşırtmaydı."

Hiç düşünmeden itiraz etti binbaşı. "Hayır, hayır. Durumu içerden onaylattık; silah teslimatı yapılmış. Aynca silah tüccarının bilinen depolan da sürekli gözetim altında... Oralarda bir hareketlenme yok henüz. Bu yüklemenin dışında bir çıkış yok."

Odadaki diğer görevliler bu konuşmaları bir tenis maçını izler gibi izliyorlar, önlerindeki defterlere bazı notlar alıyorlardı. Barış, Derya ile bakıştı bir an. Derya'nın canının sıkılmaya başladığı anlaşılıyordu.

Derya uyanıkları sevmezdi. Silah tüccarı uyanıklık yapmıştı.

Adamın Amerikalılarla arası iyiydi. Silahlan teslim ettiğini söylediğine göre nasıl teslim ettiğini de anlatmıştı mutlaka. Tabi ki bu bilgiyi sadece onlarla paylaşmıştı ve CIA yetkilileri de her zamanki gibi bildiklerinin tamamını paylaşmıyordu. Kendileri bulmalıydı.

Bulmaca çözmek gibi... Ancak bulmacayı soranın alışıldık bilmişliği ve bunun getirdiği ukalalık, bulmacayı çözmek isteyenleri nasıl sinirlendiriyorsa, bu olayda da bulmacanın cevabını bilenlerden nefret ediyorlardı. Tıpkı daha önceki bulmacalarda olduğu gibi...

Belki de istihbarat dünyasının makûs talihiydi bu ve hiç değişmeyecekti. Herkes her zaman bildiklerinin bir kısmını kendisine saklayacaktı.

Hiç bitmeyen bir oyun gibi.

Barış anlatılanları tekrar düşündü. Nasıl bir ihtimal olabilirdi?

Bulmaya çalıştı. Aklına bir şey gelmiyordu. Bir ayrıntıya takılmıştı.

"Peki, neden hurma yüklü bir kamyon için rüşvet vermek ihtiyacı hissetmişler?" diye sordu.

Binbaşı cevapladı tekrar. "Basit... İzin verilenden fazla kaçak mazot yükleri vardı yedek depolarında."

Barış da umutsuzluk hissetmeye başladı. Önündeki kâğıda dört kamyon çizdi. Sonra kâğıdın bir köşesine silah kasaları çizdi. Zaho ile Adana arasındaki yolu da haritadan hatırladığı kadar yukarı çıkıp sola dönen uzun bir eğriyle gösterdi. Kendisi olsaydı silahlan bu kamyonlara nasıl yüklerdi? Kâğıt üzerindeki şekillere konsantre olmaya çalıştı. Yoğunlaştı.

Odada sessizlik sürüyordu. Derya dönüp baktığında Barış'ın gözlerini kırpmadan önündeki kâğıda baktığını gördü, arkadaşının bir ipucu yakalamak üzere olduğunu düşünüp sessiz kalmayı tercih etti. Artık masa başındaki herkes Barış'ın tuhaf sabitlenmesini görmüş, yorumlarını ilgiyle bekliyorlardı.

Birkaç dakika sonra Barış'ın yüzü aydınlandı. Aklına bir şey gelmişti. Başını kaldırıp binbaşıya baktı. Gözlerini hafifçe kısıp sordu.

"Komutanım, bir şey soracağım... Bu yolda, yani Zaho-Mardin arasında bir tünel var mı?"

Binbaşı sorunun konuyla ilgisini çözememişti, ama cevap vermesi için başıyla yanında oturan subaya işaret etti. Genç subay konuya hâkim olduğunu göstermek için ayrıntılı bir cevap verdi. "Evet efendim. Sınırdan sonra 18. kilometrede 125 metrelik bir tünel var. Güney-kuzey yönüne bakıyor."

"Tamam işte!" diyerek sevinçle parmaklarını şaklattı Barış.

Aradığını bulan insanların muzip gülümsemesi vardı yüzünde. Bulmacayı çözmüştü. Şimdi diğerlerinin kıvranışlarını izlemenin zevkiyle beklemeye başlamıştı.

Diğerleri sora sormadan öylece bakarken, Derya dayanamadı.

"Oğlum, bizi çileden çıkarmaya mı çalışıyorsun? Ne buldun? Anlatsana!" diye çıkıştı. Bu aslında onun teslim olduğunu gösteriyordu. Bilmeceyi Barış çözmüş, aralarındaki rekabette bir adım öne çıkmıştı.

Barış arkasına yaslanarak elindeki kâğıdı odadakilere doğru tuttu ve anlatmaya başladı. "Dört kamyonum var. Birine silah yüklemem gerekiyor. Peşimde de istihbarat servisleri olduğunu biliyorum.

"Düşünüyorum ve bir plan yapıyorum... Yolumun üzerinde bir tünel var. Silah yüklü kamyonum kervanın arkasında seyrediyor.

"Tünele girdiğinde orada daha önceden beklemekte olan diğer kamyon hareket ediyor. Silah yüklü kamyon tünelin içinde kalıyor. Aradan yarım saat gibi bir süre geçince de tünelden çıkıp yoluna devam ediyor. Uydudan ya da yüksek irtifadan izleniyorsam kimse ne olduğunu anlayamaz... İşte bu kadar basit!" diye bitirdi sözünü. Zafer kazanmıştı. Anlattıklarının etkisini görmek için odadakilerin hepsinin yüzüne tek tek baktı. Kafaları karışmıştı.

İlk itiraz komutandan geldi. "İyi ama diğer kamyonların tünelin içindeki kamyonu görmeden geçmiş olması imkânsız. Bunu görüp anlatabileceklerini düşünmen lazım," dedi.

Cevap sabırsız genç subaydan geldi. "Hayır komutanım. Düşünüyorum da bu değişimi yapmak mümkün olabilir. Tünelin içinde, yolun her iki yanında bir kamyonun sığabileceği kadar boşluk var ve eğer uygun kamuflaj malzemesini kullanırsanız, tam ortalarda bir yerde, yani karanlık noktada kamyonu gözlerden saklayabilirsiniz.

"Zaten kamyoncuların bu tip kısa tünellerde far yakmadıklarını düşünürseniz, olasılık artıyor." Komutanının hayret ve sitem dolu bakışıyla zamansız konuştuğunu fark eden genç subay susarak dudaklarını kısıp bakışlarını önündeki notlara indirdi. Öyle ya, bunu neden daha önce düşünmemişlerdi?

Derya durumu kontrol altına almayı uygun gördü.

"Tamam... Bunun doğru olduğunu kabul edelim... Şu anda elimizdeki en iyi olasılık bu. Ancak unutmaman gerekir ki, son kamyonun şoförü -kirli aracını temiz araçla değiştiren adam- izleyenler tarafından sorguya çekilecektir ve ötmesi muhtemeldir. Doğru mu?" diyerek ortaya zehrini saldı. Amacı Barış'ın ortaya sürdüğü olasılığın zayıf yanlarını tespit etmekti.

Barış duraksamadan cevapladı. "Ben olsam, iş bittikten sonra adamımı ortadan kaldırırım. Zaten bu adamın çok fazla bilgi sahibi olması gerekmiyor. Bir kamyonu sürecek, sınırda rüşvet verecek ve zamanı gelince bir tünelde kendisini bekleyen diğer kamyonu alıp istenilen yere götürecek. Jandarma soru sorduğunda da bildiklerini söylemeyecek. İşin bitiminde iki bin dolar alacağını bilen her adam bu kadar riski göze alır. Kaldı ki bugün güneydoğuda böyle en az on bin işsiz şoför bulursun. İddiaya girerim, şoförlerden biri yakınlarda öldürülmüştür!"

Komutan bir an duraksadıktan sonra yanındakilerden birine durumu kontrol etmesi için emir verdi. Subayın odadan çıkmasının ardından da soğutulmuş üzüm servisi yapıldı.

Barış ve Derya bir taraftan Mardin yöresine özel muhteşem üzümleri yerken diğer taraftan bölgedeki güvenlik sorunları, politik eğilimler ve tabi ki futbol üzerine subaylarla sohbet ettiler. Komutan sıkı bir BJK taraftarıydı ve kulübün efsane başkanı Süleyman Seba'ya olan hayranlığını anlatmakla bitiremiyordu. Ona göre başkan, geleneklerine bağlı bir kuşağın son temsilcisiydi; beyefendilik kavramı onun köşesine çekilmesiyle birlikte ortadan kalkmıştı.

Barış bir yandan komutanın hararetli anlatımını zevkle dinlerken diğer yandan da ortaya attığı tez üzerine kafa yoruyordu. Eğer şoför bulunamazsa söyledikleri üç aşağı beş yukarı doğrulanacaktı.

Gerçi bu artık önemini yitirmiş bir bilgiydi. Sonuçta yöntem ne olursa olsun yüklü miktarda silah yurda sokulmuş ve aptalca bir hata yüzünden kaybedilerek, terörist grubun kucağına bırakılmıştı. Bu silahlar kullanılmadan, bir an önce sahiplerini bulmalıydılar.

Odadaki hengâme devam ederken, birden kapının açılması ortalığı gergin bir sessizliğe boğdu. İçeri giren subay, komutanın yanına giderek elindeki mesaj kâğıdını uzattı.

Komutan kendisine uzatılan kâğıdı alarak tepkisiz bir şekilde sessizce okudu, sonra da başını kaldırıp Barış'a baktı. Donuk bir ses tonuyla, 'Tebrikler, haklı çıktınız," dedi. "Şoförlerden biri bu sabah bir otobüsün altında kalmış. Görgü tanıkları, genç birinin, kaldırımda bekleyen adamı hızla gelen otobüsün önüne ittiğini görmüş... Tabi hepsi bu. Genci yakalayamamışlar, kaçmış."

Barış derin bir nefes alarak elinde tuttuğu salkıma baktı. Üzümler küçük salkımlar halinde birbirine bağlanıyor, sonra da küçük salkımlar üzüm sapına tutunarak kütleyi oluşturuyordu. Onlarca olay ve onlarca zanlı vardı, ama bir türlü bağlandıkları kaynağa ulaşamıyordu.

Bundan sonraki küçük salkım ne olacaktı acaba?

Radar üssünden ayrılıp havaalanına doğru ilerlerken, dikiz aynasında kaybolmakta olan şehre bakıp teröristlerin bundan sonra silahlan kime karşı kullanacaklarını tahmin etmeye çalıştı. İçinden bir ses ortalığın fena karışacağını söylüyordu...



29

İSTANBUL

Fatih

Temmuz

Turan Hoca, Davut'la birlikte Hoca Efendi'nin kapısının önünde otomobilden indiğinde, sıcak bir İstanbul günü daha sona

ermek üzereydi. Cumartesi trafiği onları canlarından bezdirmiş, otomobil klimalı olmasına rağmen üzerlerinden ter şakır şakır boşalmıştı. Turan Hoca, Beylikdüzü'ndeki evden buraya gelene kadar sürekli düşünmüştü.

Aklında bin türlü düşünce vardı. Sürekli planlarını gözden geçiriyor, ihtimalleri tartıyor, hesaplanmayan aksilikleri hesaplanır hale getirip hazırlıklı olmaya çalışıyordu.

Silahların tamamı Mardin'de teslim alınmış, bir kısmı ayrılarak İstanbul'a getirilmişti. Silah tüccarı verdiği sözü tutmuş, polisi ve diğer üniformalıları atlatmıştı. Artık planın üçüncü kısmına geçebilirlerdi.

Zafer günü gittikçe yaklaşıyordu. İstanbul, Ankara ve İzmir suikastlarını hesapladığı gibi aynı günde yapabilirse, bu müthiş bir hamle olacak, hedefe sadece son adım kalacaktı. Bir aksilik olması durumunda bile her üç ilin valisine saldıracaklardı. Düğmeye bastığı andan itibaren bunun geri dönüşü olamazdı. Yıllarca buna hazırlanmış, hesap yapmış, bununla yatıp kalkmıştı. Suikastları gerçekleştirecek fedaileri de bunun için yetiştirmişti. Dile kolay, tam on iki yıldır hazırlanıyorlardı.

Onları bulduğunda daha çocuk sayılırlardı. Kursta fedailiğe adım atıyorlardı. Sonra adım adım, usulca, hissettirmeden, anlatmadan, korkutmadan avucuna aldı onları. Kutsal kitaptaki gibi: "Biz insana, anne babasına en güzel bir biçimde davranmasını şunu söyleyerek önerdik: 'Eğer onlar, hakkında hiçbir bilgin olmayan bir şeyle, bana ortak koşman için seninle çekişirlerse, o takdirde onlara itaat etme. Yalnız banadır dönüşünüz. Nihayet ben size yapıp ettiğiniz şeylerin haberini bildireceğim.'"

Okullarından ayrıldılar, misafirhanelere yerleştirildiler, serpildiler, büyüdüler, bilendiler. Bir tek hedefleri vardı: Sekizinci ayın sekizinci günü, sabah saat sekizde...

Turan Hoca, Davut'un sokak kapısını hoyratça yumruklamasıyla daldığı düşlerden sıyrıldı. Davut'a baktı. Her zaman sadık, asla sözden çıkmayan biriydi. Ancak, uzun uğraşlar sonucu derinlere gömdüğü sapık kişiliği tekrar ortaya çıkar mıydı? Yeterince korkuyor muydu efendisinden? Belki de yakın bir zamanda tekrar üzerinde çalışmalıydı.

Kapıyı açan hizmetli Turan Hoca'yı görünce hemen eline atladı.

Öpmek istiyordu. Hoca kibirli gözlerle, adamın elini yavaşça öpmesini izledi. Daha sonra elini kolonya ile yıkaması gerektiğini düşündü.

Davut çömelmiş, efendisinin ayakkabılarını çıkarmasına yardım ediyordu.

Hoca bir yandan dengesini sağlamak için Davut'un başına tek elini dayayarak ayağını hafifçe yukarı kaldırırken, diğer yandan da hizmetliye buz gibi bir sesle sordu. "Hoca Efendi'nin yanında biri var mı? Geldiğimden haberdar mı?"

Hizmetli zor duyulur bir sesle, başı önünde, elleri apış arası üstünde birleşmiş cevap verdi. "Kendilerinin yanında İzmir'de hayatını kurtaran zat var. Beraber dua dinliyorlar. Geleceğinizi biliyorlar. Sofra hazırlanmasını emrettiler."

Hayatını kurtarmış da iyi bok yemiş, diye geçirdi içinden Turan Hoca. Ardından da yavaşça mırıldandı. "Tövbe ya Rabbi, tövbe..."

Merdivenlere yönelmişken arkasından hizmetlinin sesi bu kez daha yüksek perdeden, ama haddini bilen bir tonda duyuldu. "Hocam, Cafer Kardeş geldiler. Merdiven altında sizi bekliyor."

"Merdiven altı" diye bahsedilen mekân, kapısı tam merdiven altına denk gelen küçük fedai odasıydı. Bir dönem içine gereksiz eşyalar atılmışsa da sonradan bir divan ve birkaç yastık konarak fedailerin odası haline getirilmişti. Gündüz vakti gelen misafir-

lerden bazıları bu odaya alınır, burada bekletilir ya da istişare edilirdi. Bu yüzden oda her zaman derli toplu bekletilirdi.

Turan Hoca merdiven altına yöneldi. Odanın kapısını açtığında, kendisini gören Cafer elindeki tespihi divanın üstüne fırlatıp ayağa kalktı ve hemen öpmek için eline uzandı.

Kaşlarını çatarak geri çekti elini Turan Hoca. "İstemez oğlum, istemez. Bu numaralara karnım tok. Önce işinizi iyi yapın, sonra yağcılığınızı hürmetinizden ayırırız!"

Cafer'in sesi itaatkârdı. "Aman hocam, ne olur affedin!"

"Uzun etme! Çocuklar nerde? Yola çıktılar mı?"

"Evet hocam. İzmir grubu bu sabah hareket etti. Bu saatlerde varmış olmaları lazım. Ankara grubunu ise yarın yola çıkaracağım.

Karşı taraftaki Hancılar'ı haberdar ettim, bekliyorlar."

"Pekâlâ. Umarım bir sıkıntı çıkmaz Cafer. Yoksa bu, son hatan olur! Tamam mı?"

Turan Hoca'nın korkutucu gözleri üzerine dikilince Cafer diz çöktü. Hocanın paçasını öpmeye başladı. "Ne olur hocam, desteğini benden esirgeme, ne olur hocam!"

Hoca büyük bir tiksintiyle, ayağıyla itti Cafer'i. Yere kıçüstü oturmasını izlerken de azarlayan bir sesle emretti. "Hadi, soytarılığın lüzumu yok! Bizimle yukarı çıkıp Hoca Efendi'nin eteğini öp de, defolup git bir an önce! Ekiplerin Hanlar'a varıp varmadığını kontrol et! Sonra da Davut'a bilgi ver!"

Merdivenlerden yukarı çıkarken hafızın billur sesi boşlukta duyulmaya başladı. İkinci kata çıktıklarında Hoca Efendi'nin kapısının yanında diz çökmüş, elinde tespihi ile Seyit'i gördüler. Onları görünce ayağa kalkıp başıyla selamladı. Turan Hoca'nın elini öpmeyen tek adamdı Seyit. Bu yüzden Turan Hoca ilk günden beri bu deliyi sevmez, yüz vermezdi. Bu çulsuzun ihtiyar için değerli olduğunu bilir, ses etmezdi. Zaten o da, herhalde eceli

gelmemiş olacak ki o güne kadar Turan Hoca'ya en ufak bir saygısızlıkta bulunmamıştı.

Seyit odanın kapısını açmak için hafızın okuduğu ayeti bitirmesini bekledi. Bir iki dakika sonra da kapıyı hafifçe tıklatıp açtı.

Turan Hoca ile beraberindekiler odaya girdiklerinde Hoca Efendi ve Selim, yerdeki minderlerin üzerine bağdaş kurmuş, gözleri hafif aralık, büyük bir hayranlıkla hafızı dinliyorlardı. Selim oda kapısının açıldığını fark ettiği halde içine girdiği tarifsiz huzuru terk etmek istemedi, direndi, yan uyur halde beklemeyi tercih etti. Bu mekânda Kuran'ı böylesine dokunaklı ve insanın içine işleyen bir sesten dinlemek, onu uzun zamandır ihtiyaç duyduğu derin bir dinginliğe götürmüştü.

Hoca Efendi'nin bir gün önce bizzat arayıp akşam yemeğine evine davet etmesi onu hayli şaşırtmıştı. Bir önceki yemeğin âdet yerini bulsun diye yapıldığını düşünmüştü. Ancak yanıldığını anlamıştı. Hoca Efendi, onunla gerçek anlamda dost kalmak istiyordu anlaşılan. Zaten istihbaratçıdan duyduklarından sonra Sadikilerin şeyhinden böyle bir daveti reddetmek aptallık olurdu. Madem öldürdüğü adamlar bu tarikata bağlıydı, öyleyse Helin'i öldürme emrini verenlere de burada ulaşacaktı. Fatih Caddesi üzerinde kararlaştırılan bir noktada Hoca Efendi'nin bir müridi ile buluşmuş, sonra da buraya gelmişlerdi. Zaten tarif üzerine ya da adres bilgisiyle bulunacak türden bir ev değildi.

Odaya girenler yaklaştıkça, inanılmaz bir negatif enerji kendi alanına hücum etmeye başladı. Merak edip gözlerini açtı. Gelenleri süzdü. Selamlaşmak için duanın bitmesini bekliyorlardı. Kendisini getiren genci tanıdı, diğerlerini ilk defa görüyordu. Bir saniye süren bir taramadan sonra gözlerini tekrar önüne devirdi.

Hafız kısa bir kapanış duası yaptıktan sonra odadan çıkmak için toparlanmaya başlamıştı.

Hep beraber dualarını bitirip ellerini yüzlerine götürmelerinden sonra Hoca Efendi gelenlere doğru seslendi. "Turan, gel bakalım, gelin, buyrun," diyerek yanına çömelmelerini işaret etti.

Turan Hoca, Efendi'nin elini öpüp yanına otururken, Davut ile Cafer aynı merasimden sonra geri geri gidip Seyit'le birlikte odadan çıktılar.

Selim dışarı çıkanlardan birinin kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü, ama ses etmedi. Herhalde kendisi gibi modern görünüşlü birinin Hoca Efendi ile bu kadar yakın olması adamı şaşırtmıştı. Yine de tedbiri elden bırakmayıp adamın gözlerini hafızasındaki Sadikiler dosyasına kaydetti.

Odanın kapısı kapanınca Hoca Efendi, Selim'i tanıştırdı. "İşte Turan, İzmir'de hayatımı kurtaran genç bu: Selim Tekin... Selimciğim bak, bu da Turan Hoca. Benim en büyük destekçim. O olmasaydı bugün biz bu kadar insana yardım edemez, bu hale gelemezdik."

Selim, "Aşk olsun hocam, biz bir vesileydik. Ömrünüz dolmamış," diyerek elini uzattı. Turan Hoca'nın elini tuttuğunda adamın yüzü bir an için bir çakala dönüştü. Korkak, her an kaçmaya hazır, ancak aniden ve arkadan saldırabilen, ağzından kanlı sarımsı salyalar akan, zift karası donuğu rengi gözleri çipil bir çakal.

Selim elinde olmadan geri çekilince Turan Hoca bozuldu. "İyi misiniz?" diye sordu rahatsız edici bir ses tonuyla.

Selim hafif bir acı iliştirdi yüzüne. Sonra da diğer elini belinin yan tarafına, kalçasının üstüne yerleştirdi. "Böbrek sancısı... Bilemezsiniz, nasıl bir ağrıdır bu... Sanırım taş düşülüyorum," dedi. Ani yalanlar konusunda üstüne yoktu.

Turan Hoca başını hafifçe salladı. "Anlıyorum. Geçmiş olsun. Arzu ederseniz doktor arkadaşlarımız var, sizi tedavi ettirelim," diye bir teklifte bulundu.

Selim tekrar, ama bu kez daha olgun ve kabullenilmiş bir gülümsemeyle cevapladı. "Teşekkür ederim, ama doktorum var. Sanırım yarın kendisini ziyaret etsem iyi olacak."

Araya Hoca Efendi girdi. "Geçmiş olsun Selim kardeşim. Belki de acıktık artık, ondan sancınız tutmuştur," dedi ve kapıya dönerek seslendi. "Seyit, oğlum!"

Anında kapı açıldı. Seyit odaya hızlı adımlarla girerek Hoca Efendi'nin yanına geldi. Gözlerinin içine bakıp sordu. "Emredin hocam!"

"Evladım, hadi bakalım, soframızı hazırlayın. Bakın, misafirlerimizin iştahı gelmiştir artık, acele edin!"

Seyit başını hafifçe göğsüne doğru indirerek geri çekildi.

Sofra hazırlanırken üçü, İzmir depremi ve onun etkileri üzerine ayrıntı bir sohbete giriştiler. İzmir depremi mağdurlarına yapılan yardımları ve yapılacak olanları konuşuyorlardı. Selim, Turan Hoca'nın bu konuşmalardan rahatsız olduğu hissine kapıldı. Öyle ya kendisi cemaatten olmamasına rağmen derin mevzulara giriliyordu.

Selim duyduğu rakamlar karşısında hayrete düşüyordu. Cemaatin bu kadar güçlü olabileceği hiç aklına gelmemişti. Hoca Efendi'yi dinlerken bir yandan da düşünüyordu. Böylesine candan ve iyi niyetli bir adamın Helin'i öldürme emri vermiş olmasını aklı almıyordu.

Bu masumiyetin ve tevekkülün altında bir şeytan yatıyor olabilir miydi? Kim bilir?

Büyük bir yuvarlak tahta masa üzerine kurulan akşam sofrası muhteşem görünüyordu. Selim yemeklerin tatlarının da görüntüleri kadar muhteşem olmasını diledi. Önden verilen ılık bir yayla çorbası midelerini yumuşatmış, batınlarına cila olmuştu. Kısa bir aradan sonra çorba kâseleri alınmış, peşinden zeytinyağlı fasulye, patlıcan musakka getirilmiş, bunlar da yenilip ikinci bir

sohbet arası verildikten sonra pirinç pilavıyla kayısı hoşafı ikram edilmişti.

Grup, yemek bitiminden sonra divana çekilip tekrar sohbete koyuldu.

Dünyanın gidişatı, savaşlar ve insanın hırsı üzerine derin bir fasıldı. Hoca Efendi sakin ve emin sesiyle anlatıyor, örnekler gösteriyor, ibret alınmasını salık veriyordu.

Selim sessizce dinlerken Turan Hoca'nın kendisini incelediğini fark etti. Anlaşılan o da kendisinden hoşlanmamıştı. Bunu anlamak için âlim olmak gerekmiyordu.

Eminönü çarşısından alınan kahvelerin keskin kokusu odaya dolduğunda Selim saatine bakmayı akıl etti. Gece yarısına yaklaşıyordu.

Kahvesini içtikten sonra müsaade isteyeceğini söyledi. Hoca Efendi hoş bir akşam geçirdiklerini, bunu tekrarlamak arzusunda olduğunu içten bir şekilde dile getirince Selim de davetlerine her zaman seve seve icabet edeceğini söyledi.

Seyit ile birlikte evden ayrılırken Hoca Efendi'nin kendisine camdan baktığını ve başıyla selamladığını gördü. Turan Hoca camdan bakmaya tenezzül etmemişti. Seyit kendisini ana caddeye çıkarırken Selim, yaşlı adamın Turan Hoca ile bir araya gelmesinin sebebini düşünüyordu.

Hoca Efendi perdeyi örtüp yerine oturduğunda Turan Hoca daha fazla dayanamayarak söze girdi. "Hocam, yeni tanıştığınız birinin içimize bu kadar fazla ve bu kadar çabuk girmesi sizce doğru mudur?"

Hoca Efendi babacan bir gülümseme ile cevap verdi. "Sence?"

Turan Hoca'nın en fazla tahammül edemediği cevap şekliydi bu; sorusuna soru ile cevap verilmesi. Kızgınlığını büyük bir başarıyla sakladı ve sakin kalmaya çalışan bir ses tonuyla

konuşmaya başladı. "Hocam, yine siz en iyisini bilirsiniz, ama ben doğru bulmuyorum..."

"Neden Turan? Ne zamandan beri kendimizi diğer insanlara kapatıyoruz? Dost bulmak, dost edinmek, dost ile sohbet etmek ne zamandan beri yanlış oldu?" diye tekrar sordu Hoca Efendi.

Bu kez Turan Hoca sıkıntısını daha fazla gizlemek gereği görmedi.

"Ama hocam, bu zat ne yolumuzdadır, ne de yanımızda."

"Ne de karşımızda, Turan... Kim olursa olsun, Yaradan'ın kelamını huşu içinde, ruhuyla dinleyip kendinden geçen kim olursa olsun dostumuz, yoldaşımız, kardeşimizdir. Bizim yolumuz Hakk'a, huzura, Yaradan aşkına adanmış yoldur. Bu yol milyonlarca insanın yan yana gelebileceği kadar geniş ve uzundur, ferahtır... Kalbinde aşkı hisseden herkes yoldadır. İsmi cismi gerekmez. Ruhu beyninin önünde giden, saadet yolunda maneviyatı kucaklamaya çalışan, maddiyatını unutan her fani bizimledir, yabancı değildir. Aynı dili konuşmamız, hatta iki çift kelam etmemiz, hiç ama hiç gerekmez. Anlıyor musun?"

"Hocam, ben onu demek istemedim. Biliyorsunuz, son seneler emniyet bizi izlemeye aldı. Büyümemiz rahatsız etti onları. Bu mealde ne yapacakları hiç belli olmaz. Bir kalleşliğe maruz kalmayalım isterim. İyi niyetimiz bizi üzüntülere götürmesin derim," diyerek alttan almaya çalıştı Turan Hoca.

Hoca Efendi bunun üzerine divanda oturduğu yerde dikildi.

Elindeki tespihi Turan Hoca'ya doğru sallayarak, "Turan... Cuma namazlarından sonra caddelerde yürümeye kalkıp yeniçeriler gibi bayrak açarsan, devlet tabi peşinde olur. Geçen sefer galeyana geldiklerini söylemiştin ve ben de mevzu kalmadığını sanıyordum, ama dün de benzer bir yürüyüş olmuş. Çocuklar arada bizden arkadaşları da görmüşler. Bu nasıl iştir? Biz Yaradan ile aramızdakileri kaldırıp huzura, O'na kavuşmaya mı çalışı-

yoruz, yoksa dünya işlerine dalıp politika mı yapıyoruz? Zannımca bu konuları da konuşmuş, hal yoluna sokmuştuk, öyle değil mi?" dedi.

Sonra derin bir nefes alıp Turan Hoca'nın gözlerine dikti gözlerini ve devam etti. "Saklayacak bir kabahatimiz mi var? Ne yaramız vardır da emniyet bizden rahatsızdır? Devlete, millete bir ziyanımız mı olmuştur? İbadet etmek, inançlarımızla yaşamak ne zamandan beri korkulacak hadisedir? Bu devletin kolluk kuvveti ne zamandan beri ibadet eden vatandaşından rahatsız olmuştur? Ha?" diye kükredi.

İhtiyarı durduk yerde germenin gereksiz olduğunu düşündü Turan Hoca. İçinden, ne halin varsa gör, bunak, diye geçirdi. Sonra, düşünüp de ikna olmuş gibi geri adım attı. "Peki, hocam. Siz en iyisini bilirsiniz," diyerek sustu.

Odadaki sessizliği bozan tek ses tespihlerin şakırtılarına karışan derin mırıltılardı.

Çok geçmeden Turan Hoca ellerini açıp duasını yaptıktan sonra tespihini üç kez öpüp cebine koydu. Ayağa kalkarak Hoca Efendi'nin elini öpmeye davrandı. "Hocam, ben müsaadenizi istirham edeyim. Sohbetiniz kâfi gelmedi, ama sizin de istirahat etmeniz icap eder."

Hoca Efendi elini öpen Turan'a sevgiyle baktı. Hiddeti yatışmıştı.

Ne de olsa Turan da cemaatin çıkarlarını düşünüyor, onlara bir zarar gelsin istemiyordu. "Hadi bakalım, Allah rahatlık versin, Turan."

Turan Hoca odadan çıkmak için kapıyı açtığında Seyit'i yerde bağdaş kurmuş otururken gördü. Elinde tespih vardı. Onu görünce ayağa fırladı, ama hiç konuşmadı. Turan Hoca da görmezden gelerek merdivenleri hızla indi. Merdiven altında Davut kendisini bekliyordu.

Kapıyı açarak dışarı çıkması için yol verdi. Ardından da önüne geçip ayakkabılarını giydirdi.

Evin önünde duran otomobile bindiklerinde Davut dikiz aynasından Turan Hoca'ya bakıp korkak bir ses tonuyla konuştu. "Efendim, Cafer aradı. Ne olursa olsun sizinle konuşması gerekiyormuş."

"Hayırdır inşallah. Ne olmuş ki?"

"Bilmiyorum hocam. Bana söylemek istemedi, ama sizinle mutlaka konuşması gerekiyormuş."

"Çocuklara mı bir şey oldu acep? Neyse, belli olur şimdi. Cep telefonunu çevir de ver bakalım."

Davut dar sokakta giderken cep telefonundan "Cafer" ismini seçip ara tuşuna basarak arka koltukta oturan hocasına uzattı. Sinyal sesinin üç kez duyulmasının ardından Cafer'in titrek ama çatallı sesi diğer taraftan yükseldi. "Hocam?"

"İnşallah hayırlı bir haber verirsin Cafer. Yoksa bütün hırsımı senden çıkaracağım, haberin ola!"

Cafer'in hattın diğer ucunda yutkunduğunu anladı. Ancak gerçekten merak etmişti neler olduğunu. "Evet?" diye asabi bir sesle sordu.

"Hocam, evde gördüğümüz o genç oğlan var ya, hani Efendi'yi İzmir'de kurtaran..."

"Cafer... Sabrım taşıyor! Söyle ne söyleyeceksen artık!"

"Nezir'in öldüğü gece, Salih'in karşısına dikilen adam o! Kar tala benzeyen adam hani... O adam bu adam işte!"

Turan Hoca tüm kanının çekildiğini hissetti. Kaşları çatıldı. Hırıltılı bir sesle sordu. "Emin misin Cafer? Bir daha sormam bak!"

"Annemin yüzünü unutabilirim hocam, ama bu adamı asla unutamam! Kesinlikle o. Yanılmama imkân yok!"

Turan Hoca cevap vermeye gerek görmeden telefonu kapatıp Davut'a uzattı. Otomobil ışıl ışıl caddede ilerlerken Turan Hoca'nın mutlu, ama kinli sesi duyuldu. "Davut, sana yine bir iş çıktı, ama bu kez çok özel bir çalışma yapacaksın!"

Yeni bir av haberini almak Davut'un da keyfini yerine getirdi.

Uzun zamandır efendisi kendisine meşgale vermiyordu. Kim bilir, bu seferki nasıl değişik olacaktı. Keşke kadın olsa, diye geçirdi içinden, ama Turan Hoca'nın fark etmesinden korktu. Heyecanla gülümseyerek aynadan arkaya baktı ve, "Zevkle hocam, zevkle," dedi.

İrin sarısı dişleri dikiz aynasında parlıyordu...



30

BOLU

İl Sınırı

Ağustos

İstanbul'dan saat 05.00'de kalkan Ulusoy firmasına ait son model yolcu otobüsü, Ankara istikametinde, normal seyir süratinde ilerliyordu. Cuma sabahı olması nedeniyle otobüs neredeyse dolu sayılırdı. Ankara'ya günübirlik iş amacıyla gidenlerin, saat açısından çoğunlukla tercih ettiği bir seferdi. Yolcuların büyük kısmı uyuyordu.

Servis memuru bir yandan otobüs şoförüne kahve hazırlıyor, diğer yandan son servis için küçük mutfağını temizliyordu.

Selim göz ucuyla, yirmili yaşlarının başında olan, orta boylu, esmer ve kıvırcık saçlı servis memurunun seri hareketlerle çalışmasını izliyordu. Ankara'ya müşteri ziyaretine gitmesi gerektiğinde önce otomobille gitmeyi düşünmüş, sonra da peşindeki polislerle birlikte dört saat direksiyon sallamanın pek eğlenceli olmayacağına karar verip otobüs bileti almıştı. Nasıl olsa peşin-

den Ulusoy bürosuna giren polisler de programını öğrenecek ya kendisiyle aynı otobüsle yolculuk edecek ya da Ankara'daki meslektaşlarından yardım isteyecekler, böylece bir günlük tatil yapmış olacaklardı.

Tuhaf olan, Selim'in adamları artık kanıksamış olmasıydı. Bir bakıma kendisini de güvende hissediyordu. Aslında güven kelimesi tam olarak hissettiklerini ifade etmiyordu. Bir tür dokunulmazlık demek daha doğru olurdu. Acaba birisi ile kavga etse ya da bir saldırıya uğrasa adamların tepkisi nasıl olurdu Hemen müdahale ederlerdi herhalde. Önemli bir şüpheli olduğunu söylemişlerdi ya.

Servis memuru elinde minik kahve tepsisiyle koridorda şoföre doğru ilerlerken, Selim de dışarıyı seyretmeye başladı. Şehirler arası yolculuklar ona inanılmaz rahatlatıcı geliyordu. Yemyeşil çayırlar, çam ormanları, kayalar, aralarda kurumak üzere olan küçük dereler, tepeler, uzaklarda görünen dağlar, hepsi, her şey mükemmeldi.

İstanbul'un araç ve insan kalabalığından sonra her şey o kadar sakin ve dingin görünüyordu ki. Kışın bu yoldan geçerken ara sıra tarlaları çeviren çitlerin üzerinde kurulmuş, yoldan geçenleri hareketsiz izleyen şahinler görürdü. Açık arazileri, sakin yerleri o da seviyordu, tıpkı şahinler gibi.

Helin'i düşündü bir an. Keşke bütün bu saçmalıklar olmasaydı.

Beraberlikleri ne güzel olacaktı. Belki evlenirlerdi bile. Çocuklar, normal insanlar gibi düzenli gidilen bir iş, küçük ama yeterli bir ev, hafta sonları arkadaş ziyaretleri, özel günlerin kutlamaları, altı ayda bir gelen yüzde onluk maaş artışlarına sevinmeler, faturaların ödenmesi, küçük tartışmalar, çocukların sorunları... Belki de gerçekten tüm bunları yaşayabilirlerdi, kim bilir?

Yine beceriksizlikle sonuçlanmış bir ilişki vardı elinde. İnanılmaz derecede şanssız olduğunu düşünüyordu. Öte yandan belki de hayırlısının bu olduğunu düşünüp avunmak da bir yoldu. Kafası karışıktı.

Tamamen duygusal bir açlık içinde kıvranıyordu. Tabi ki bir de şu esmer hatun vardı. Güzel bir kızdı. Akıllı çıkması büyük sürpriz olacaktı. Kızı arayacağına söz mü vermişti? Galiba... Sonra Hoca Efendi'nin yanında gördüğü adamları düşündü. Rahatsız ediciydiler.

Acaba gerçekten Helin'in öldürülmesiyle bir ilgileri var mıydı?

Tuhaf bir şekilde bu adamları öldürmekten zevk alacağını hissetti. Doğal bir zevk. Yarışmada birinci olmak gibi ya da intikam almak gibi, bir ispatın verdiği huzur gibi...

İşini ne kadar aksattığını düşündü. Patronu bu durumdan rahatsızdı ve bunu son toplantılarında açıkça söylemişti. Konsantrasyonunu kaybettiği iddiasındaydı. Haksız da sayılmazdı adam. Erol da pek sık görüşmemeye başlamıştı. Çocuk bozulmuş muydu acaba?

Omuz silkti. Hiçbir şey umurunda değildi. Bu kadar anormalliğin içinde kimse normal davranmasını beklememeliydi kendisinden.

Bu kadarını yapabiliyordu. Gözleri aşağıda akmakta olan asfalt üzerindeki yol çizgilerine dalmıştı, uyuyabilirdi.

Birden ön taraftan bir telefon sesi duyuldu. Otobüsün telefonu çalıyordu. İlk araç telefonları çıktığında ne büyük sükse yapmıştı, diye düşündü. Telefonu olan otobüslerin ön ve arka camlarına telefon numaraları büyük harflerle yazılır, yolcularını merak edenlerin, sefer sırasında otobüsü arayabilecekleri, böylece o an için otobüsün nerede olduğunu öğrenebilecekleri söylenirdi. Henüz kimselerde cep telefonu olmadığı gibi, çoğu insan da böyle

bir aletin varlığından haberdar değildi. Güzel günlerdi, diye düşündü Selim.

Geniş otobanda, Kızılcahamam yakınlarında ilerliyorlardı ki servis memurunun başında dikildiğini gördü.

Genç adam sakin bir sesle sordu. "Özür dilerim. Selim Bey siz misiniz ?"

"Evet... Hayırdır?" diye cevapladı Selim şaşkınlıkla.

"Sizi telefona istiyorlar. Çok acil olduğunu söylediler. Ön ta rafa gelmeniz gerekiyor. Buyrun lütfen!" diyerek eliyle ön kısmı işaret etti servis memuru.

Selim'in şaşkınlığı daha da artmıştı. Cevap vermeden yerinden kalkıp koridorda ilerlemeye başladı. Şoförün yanına geldiğinde, adam endişeyle karışık kendisine bakarak açık olan telefon ahizesini uzattı. Selim telefonu kulağına götürdüğünde önce fonda pata pata sesleri duydu, bir motor gürültüsüne benziyordu. Yavaşça, "Evet?" dedi.

Karşı taraftan Barış'ın sesi duyuldu. Bağırıyordu. "Selim, ben Barış. Acilen İstanbul'a dönmen gerekiyor! Olağanüstü bir durum var!"

Ses güçlükle duyulduğundan kendi sesini duyurmak için o da yüksek sesle konuşmaya başladı. "Nasıl yani? Halletmem gereken işler var Ankara'da! Akşam dönüyorum zaten! Yarın sabah görüşsek olur mu?"

Genç istihbaratçının sesi bu kez daha gergindi. "Acil bir durum var diyorum! Duymuyor musun?"

Selim karşı koymanın faydasız olduğunu fark etti. Adamın sesi endişeliydi. "Peki peki, anlaşıldı. Bir saat sonra Ankara'da olacağım. Ordan tekrar binerim. Beş altı saat sonra İstanbul'da olurum. İndiğimde ararım seni."

Karşı taraftan ses o kadar gürültülü geliyordu ki, Selim de artık bağırıyordu. Gürültü yüzünden tüm yolcular kalkmış, baş-

larını koltuk üstlerinden uzatarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

İstihbaratçının sesi bu kez kesin ve netti. "Olmaz! Çok geç olur!"

Selim bu anlamsız ısrara sinirlenmeye başlamıştı. "İyi de dağın başındayım! Ne yapmamı bekliyorsun? Uçamam ya!"

"Hayır, uçacaksın! Hemen otobüsten iniyorsun! Bana şoförü ver!

Selim önce elindeki ahizeye baktı. Bu salak ne zannediyor kendini, diye düşündü. Sonra da başını sağa sola sallayarak telefonu şoföre uzattı.

Şoför bir şey söylemeden telefonu eline alıp dinlemeye başladığında uzun bir rampadan aşağı iniyorlardı. Önlerinde yaklaşık bir kilometrelik iniş ve aynı şekilde, kilometrelik çıkış vardı.

Selim yola bakıyor, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu ki rampanın aşağısında gördüğü şey üzerine donakaldı. Bu kez farkında olmadan, "Hasssiktir!" dedi.

Şoför telefonu yerine takıp dahili anons yapmak için mikrofonu eline aldı. Otobüs yavaşlamaya başlamıştı. Adamın şaşırmış fakat tok sesi otobüsün içine yayıldı. "Sayın yolcularımız, lütfen koltuklarınızdan kalkmayınız. Kendi güvenliğiniz için lütfen yerinizde oturunuz. Bir iki dakika için durmak zorundayız, teşekkür ederiz."

Artık bütün yolcular uyanmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyor, birbirlerine sorular soruyorlardı. Dalgalanma otobüsün iyice yavaşlayıp durmasıyla son buldu. Şimdi herkes sessizce otobüsün yüz metre önünde, kendilerine dönük durumda duran, çalışır vaziyetteki Skorsky helikoptere bakıyordu. Helikopterin yanında duran havacı tulumlu, başında kaskı ve güneş gözlükleri olan bir asker otobüse doğru koşmaya başladı.

Otobüsün ön kapısı açılmış, Selim servis memuruyla birlikte aşağı inmişti. Çantasının verilmesini beklerken koşan askere ve dev pervaneleri dönmekte olan helikoptere bakıyordu. Heyecanlanmıştı.

Asker yanına vardığında, "Selim Bey siz misiniz?" diye sordu.

Çantasını alıp başıyla onayladı Selim. Bunun üzerine asker helikopteri işaret ederek, "Acele etmemiz gerekiyor. Buyrun lütfen," dedi.

Helikopterin yanına geldiklerinde gürültü inanılmaz artmıştı.

Koltukta oturan üç adam gördü. Bunlardan sadece Barış'ı tanıyordu.

Üçü de sivil kıyafetli ve güneş gözlüklüydü. Kendisine gösterilen koltuğa bindiğinde, Barış elini uzatarak, "Hoş geldin. Ne olduğunu İstanbul'a varınca anlatırım. Şimdi kemerini taksan iyi olur," dedi ve işaret vermesiyle helikopter havalandı.

Otoban altlarında kaymaya başlayınca Selim huzursuz olduğunu fark etti. Durum kontrolden çıkmıştı.

Yaklaşık bir saatlik uçuştan sonra İstanbul'a vardılar. Selim altlarında akan şehrin caddelerindeki yoğun trafiği görebiliyordu.

İnsanlar normal bir güne, normal bir akış içinde gidiyordu. Şu anda olanları birisine anlatsa hayatta inandıramazdı herhalde.

Maslak'taki harp akademileri içinde yer alan piste indiklerinde, onları askeri bir şoförün kullandığı siyah bir Megane otomobil bekliyordu.

Nihayet araca bindiler ve harekât salonlarının olduğu binaya hareket ettiler.

Büyük ve modern görünümlü binanın ikinci katında bulunan "Kıbrıs Salonu"na girdiklerinde Selim, iki kişinin daha kendilerine katıldığını gördü.

Duvarlarda herhangi bir pencere yoktu. Aydınlatma için tavan diplerinde ışık seviyesi ayarlanabilen aplikeler vardı. Ortada yer alan elips şeklindeki on iki kişilik masa üzerinde, son model olduğu anlaşılan incecik on iki adet dizüstü bilgisayar duruyordu. Bunlardan altısı çalışır vaziyetteyken diğer altısı kapalı bekliyordu. Selim toplantıya kendilerinden başka kimsenin katılmayacağını düşündü.

Masada, Barış'ın işaret ettiği yere oturdu. Diğerleri de yerlerini alınca, aralarından biri hemen bilgisayarda çalışmaya başladı.

Seri tıkırtılardan adamın toplantının operatörü olduğu anlaşılıyordu.

Nitekim Barış, adama seslendi. "Hazır mıyız?"

Adam gözleri ekranda, klavye üzerinde parmaklarını kaydırmaya devam ederken başıyla onayladı.

Bunun üzerine, Selim'in karşısında oturan Barış donuk bir sesle konuşmaya devam etti. "Bu odadaki diğer arkadaşları ismen sana tanıtmayacağım, çünkü bir daha onları görmen gerekmeyecek. Neden burda olduğunu dinlerken önündeki bilgisayarın ekranından görüntüleri takip edebilirsin... İki gün önce Sadikiler Tarikatı'ndan bir adamı takip eden istihbarat görevlisi Almanya üzerinden Ukrayna'ya geçti. Tarikat üyesinin burda Rus mafyasından önemli bir adamla görüşmesini kaydetti. Bu buluşmada ilginç olan nokta, büyük bir doğalgaz şirketinden üst düzey iki yöneticinin de bu toplantıda yer almasıydı.

"Ancak ajanımız sadece fotoğraf alabildi ve hemen ardından korumalar tarafından fark edildi. Kaçmaya çalıştı. Önceden kararlaştırıldığı üzere limanda bekleyen bir sürat teknesiyle uluslararası sularda avlanan balıkçı gruplarından birine ulaşmaya çalıştı. Bu balıkçılar arasında tahliyeden sorumlu iki ajanımız vardı. Anlayamadığımız bir sebepten ötürü, Ukrayna sahil koruma devriyeleri, balıkçı teknelerini durdurmak istedi. Nitekim tekne-

lerden biri batırıldı ve iki ajanımız ile birlikte dört balıkçı boğularak öldü.

"Ertesi gün, olayı dışişleri nezdinde protesto ettik. Sarıyer'de balıkçı aileleri de bir yürüyüş yaparak sivil tepkiyi ortaya koydu.

"Ukrayna hükümeti olayı soruşturacağına dair güvence verdi, ancak bunlar tamamen diplomatik uyutma numaraları. Fakat bu arada, bizim için altı vatandaşımızı şehit vermenin üzüntüsünü hafifleten bir sürpriz oldu. Diğer ajan mikrofilmi bize ulaştırmayı başardı. Şu anda ekranda filmin içindeki fotografları görüyorsun..." Barış bu arada Selim'in fotografları incelemesi için fırsat vererek, önünde duran su şişesine uzandı.

Selim ekrana önce küçük kareler halinde gelen, sonra da art arda büyüyüp ekranı kaplayan, ardından tekrar küçülen on dört fotoğrafı sessizce inceledi. Toplantı salonunda sadece klimanın cılız mırıltısı duyuluyordu. Toplantı yapan adamlardan birini tanır gibi oldu Selim. Hocayla olduğu akşam gelenlerin arasında bu adam da vardı. Renk vermemeye çalıştı. Bu toplantının nereye varacağını görmek istiyordu. Son fotoğraflar Ukrayna yetkililerinden alınan, tekne batırılmasıyla ve Sarıyer'deki ölen balıkçı ailelerinin yürüyüşüyle ilgiliydi. İçi burkuldu. Bu arada son birkaç gündür hiç gazete almadığı için kendisine kızdı. Televizyondaki ana haberleri ya da bir gazeteyi her gün mutlaka izlemeliydi.

Barış su bardağını yerine bıraktıktan sonra ekrana bir göz atıp anlatmaya devam etti. "Fotoğraflar elimize geçtikten iki saat sonra tarikatın ileri gelenlerini gözaltına aldırdık. Bu arada tarikat mensubu birinin -ki bu adam iki numaranın korumasıydı- son öldürülen imamın vaazlarından birinde öldürülen kişiyle ağız dalaşına girdiğini tespit ettik. Daha doğrusu, tamamen bir tesadüf sonucu bulduk.

Nitekim adamları gözaltına alırken amacımız, politikacılardan baskı gelmeden birkaç saat kazanıp şüphelileri sorguya çekmekti.

Hoca Efendi'yi ve diğer on sekiz adamı elimizle koymuş gibi bulduk. Ancak tarikatın ikinci adamı ve şüpheli durumundaki korumasına bir türlü ulaşamadık. Diğerleri yaklaşık sekiz saat sonra salıverildi.

Tabi elimizde onlarla ilgili hiçbir şey yoktu. Tutamazdık adamları. Dolayısıyla Ankara'dan gelen telefonlara boyun eğmişiz gibi gösterdik. Böylece kendilerine olan güvenleri yerine gelecek ve serbest kaldıklarında diğer ikisini korkutmayacaklardı. Fakat halen bulamadık. Ukrayna'da yapılan toplantı kafamızı karıştırdı. Bu adamlar arasındaki bağlantının ne olduğunu anlayamadık. Söz konusu durum bugüne kadar yapılan strateji tahminlerimiz ve komplo teorilerimizle bağdaşmıyordu...

"Bu tuhaf sapma yetmiyormuş gibi, sabah saat 08.00"de İstanbul valisi ve iki koruma aracı, Fındıklı'da ana cadde üzerinde silahlı saldırıya uğradı. Araç zırhlı olmasına rağmen vali ağır yaralandı.

Üç koruma öldü. İkisi ağır, üç yaralı var. Ekranda göreceğin gibi, araçlar kevgire döndü."

Selim ekranda değişen görüntüleri incelemeye daldı. Terör çirkin yüzünü olanca çıplaklığıyla göstermişti. Berbat durumda olan araçları görünce işin ciddiyetini kavradı. Gözlerini ekrandan kaldırıp bakınca, genç istihbaratçı devam etti.

"Kâbus sandığımızdan korkunç çıktı. Aynı saatte İzmir ve An kara valileri de saldırıya uğradı. Ankara valisi saldırıyı yarasız atlatırken, iki korumasını kaybetti. İzmir valisi ise maalesef diğer ikisi kadar şanslı olamadı; beş koruma ile birlikte öldü. Bu üç olayın eşzamanlı ve eşgüdümlü planlandığı çok açık. Kesinlikle birbirinden bağımsız değil."

Barış durup Selim'e baktı. Anlattıklarının etkisini görmek istiyordu.

Selim'in yüzündeki üzüntü dalgalarını yakaladı. Ancak bunun dışında bir hareket görmedi. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Şu anda tüm ülkede emniyet, jandarma, ordu sarı alarmda.

Tüm izinler iptal edildi. İzinde olan memurlar geri çağrıldı. Nerdeyse tüm istihbaratçılar sokakta bu saldırılarla ilgili bilgi almaya, sorumluları tespit etmeye çalışıyor. Müthiş bir gerginlik var. Bu arada masum insanların da yanlışlıkla sorguya alınması işin stres yaratan bir başka yönü. Yani, aslında, tabi burası benim teorim, yapılmak istenene ulaşılıyor. Adamların istediklerini yapıyoruz. Sivillerle devlet karşı karşıya bırakılıyor. Uygulamaların toplum üzerinde negatif etki yaratması kaçınılmaz bir sonuç. Böyle bir gerilimin içinde suçlu ile suçsuzu kimseyi kırmadan ayırt etmek mümkün mü? Öte yandan terörizm stratejisinde mevcut bir düzeni yıkmak için en gerekli yol bu ve onlar bunu uygulamaya başladılar. Yani, aslında bizden bir adım öndeler. Şu anda dışarda tam bir kıyamet kopuyor."

Ekranlardaki görüntü değişti ve aynı anda sekiz televizyon kanalının olay yerlerinden yaptığı canlı yayınlar, küçük kareler halinde yerlerini aldılar. Her zamanki gibi spikerlerin yanında aptal yorumcular vardı.

"Medya olanca ağırlığıyla mal bulmuş mağribi gibi saldırıların üzerine atladı ve toplumsal gerginliği arttırma yolunda bilinçsizce ilerliyorlar. Tahmin edeceğin gibi spikerlerin yanında duran bir sürü emekli ahmak da suçu devlet yetkililerine atıyor. Eminim biraz dan, öğlen kılınacak cuma namazı sonrası da, Kale diye tabir edilen bazı camilerde kışkırtmalar olacak. Emin olmanın ötesinde, bu konuda bir iki yerden istihbarat bilgileri gelmeye

başladı zaten... Evet, bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Barış.

Soruyla birlikte odadaki tüm gözleri üzerinde hissetti Selim.

Nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşündü, ama bulamadı. Sonra da kolay yolu seçti. "Ne dememi bekliyorsun?"

İstihbarat ajanının beklediği cevap değildi bu. Birden sesi hırçınlaştı.

"Mesela, üzgünüm diyebilirsin ya da bütün bunların benimle ne ilgisi var diye sorabilirsin! Ha?"

Bu çıkış Selim'in rahatlamasına yol açtı. Sakin bir sesle cevap verdi. "Bakın, tüm bu gördüklerim tabi ki vicdanı olan her vatandaşın üzüleceği, hatta kahrolacağı görüntüler. Öte yandan, bunların benimle ne ilgisi olduğunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Hayır, düşünüyorum, ama yine de bu soruyu sormak şu anda doğru gelmedi bana. Hepsi bu!"

Barış daha fazla uzatmamaya karar verdi. "Pekâlâ, sana işbirliği öneriyorum: Kariyerimi tehlikeye atıp bu işi seninle daha hızlı çözebileceğimiz teorisini kuruyorum."

"Bir dakika. Bu kanıya ne zaman vardın?"

Barış koltuğunda geriye yaslandıktan sonra açıklamaya başladı.

"Seni, sandığından daha uzun bir zamandır izliyoruz. Bazı tanımlanamayan yeteneklerin olduğunu biliyoruz. Klasik yöntemlerle bu adamları aramak bana göre şu anda yapılacak en büyük hata. Amerikalılar ve Ruslar çok uzun zamandır parapsikoloji yetenekleri olan insanları kullanıyorlar. Bu konuda sandığından fazla ciddiler. Tabi ki onlar bu işi üniversite kürsülerinde ya da gelişmiş laboratuvarlarda kotarmaya gayret ediyorlar. Bizim de bu kategoride çalışma yapmak için bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor. Ben doğru zamanda olduğumuza inanıyorum. Ancak bu tür yetenekleri olan şahıslar elmas gibi, her yerde

her zaman bulunmuyor. Elbette ki bu noktada çok şanslı olduğumuzu belirtmem gerekiyor. Biz bu türün zengin bir madeni üzerinde oturuyoruz: Anadolu! Anadolu'da şu an, istihbarat raporlarına kayıtlı 128 psişik yetenekli kişi var. Çoğunluk kadın ve yine çoğunluk elli yaş üstü. Bu 128 yetenek arasında sen de varsın!"

"Neden elindeki diğer 127 yeteneği kullanmayı denemiyorsun?"

Barış bir an Selim'e dik dik baktı. Sinirleniyordu. "Çünkü sen en uygun adamsın ve şu anda sadece yeteneklerinle değil, karıştığın olaylarla da bir numaraya yükselmiş durumdasın!" diye cevap verdi.

Sonra da ekledi. "Üstüne üstlük bir de onların içine girdin. E, kader ağlarını örüyor işte."

Selim ellerini abartılı bir şekilde çırparak istihbarat uzmanını daha da kışkırttı. "Yaşasın! Demek piyango bana çıktı!"

"İstersen, durumun aciliyeti gereği biraz daha ciddi olalım! İyi bir yurttaş olduğunu biliyoruz. Devletin senden görev icra etmeni istiyor ve bunu bir rica olarak görme! Askerlik vazifesi ya da vatan borcu olarak düşünebilirsin."

"Savaşta değiliz ama..."

"Keşke senin kadar iyimser olabilseydim."

"Pekâlâ. Tam olarak ne istediğinizi anlatır mısın lütfen?" diye ciddi bir ses tonuyla sordu Selim.

"Bana Turan Hoca denen zatı bul!"

"Sonra?"

"Adamıyla birlikte yakalamamızı sağla ve ben de senin dosyanı kapatayım. Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam et. Korunma talebinde bulunursan sana yeni bir hayat da sağlayabilirim."

Hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miydi gerçekten? Helin geldi gözlerinin önüne ve içi acıdı. "Amerikan filmlerine çok benzemedi mi sence?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Barış hissiz bir sesle cevapladı. "Filmler gerçek hayatla yüzde yüz benzeşir. Geçmişte ya da gelecekte, mutlaka gerçekleşir."

Selim'in aklına bir şey takılmıştı, sormadan edemedi. "Sahi, onları bulduğumda ne yapacaksınız?"

Barış hemen cevap vermedi bu soruya. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra kararlı bir sesle konuştu. "Büyük ihtimalle teslim olmayacaklardır. Bu da suçlarını yüzde yüz tesciller zaten. Böylece yok edilmeleri için de inisiyatif kullanılır. Devlete silah çeken karşılığını hayatıyla öder! Bunun mahkemesi olmaz!"

"Bu kadar net mi?"

"Devletin bekası, üç beş haddini bilmezin hayatından daha önemlidir! Saldırıda kullanılan silahlan ülkeye sokan kişi de bu tarikatın üyesi çıktı. Daha fazla kanıta ihtiyacım yok! Bugün yapılan saldırıları organize etmeselerdi, normal bir yargılamaya hak kazanır, mahkemeye çıkarılırlardı. Ancak şimdi ölüm fermanlarını imzaladılar!"

"Peki ya Hoca Efendi?"

"Onları bulduğumuzda yanlarında olursa hiç şansı olmaz. Eğer bu canavarı kendi yarattıysa onlarla birlikte bedelini öder!"

Selim, Hoca Efendi'yi düşündü. Canı sıkılmıştı. Turan Hoca'yı bulması ve bunlara teslim etmesi, Hoca Efendi'yi de zarar görmeden koruması gerekiyordu. Üzerindeki baskı fazla geldi, midesi bulanmaya başladı. Önünde duran sudan bir bardak içince kendine geldi.

Diğer adamlara baktı. Hepsi de vereceği cevabı bekliyorlardı. Sahi, kimdi bu adamlar? Gerçi şu anda hiç önemi yoktu. Hepsi sonuçta devletin adamıydı. Kendisini bir kapana kısılmış gibi hissediyordu.

"Pekâlâ... Size yardım edeceğim. Öncelikle eve gidip kafamı toparlamam gerekiyor. Sonra haberleşiriz, olur mu?"

Barış rahatladı. "Tamam. Seni evine bıraktırırım, ancak..."

"Hayır hayır. Bana bir taksi çağırın lütfen. Önce işyerime gidip bir yalan uydurmam gerekiyor. Askeri arabayla etrafta dolaşmak istemiyorum."

"Peki. Unutma, her gün düzenli olarak konuşmamız gerekiyor ve lütfen kendi başına hareket etme!"

"Çok hoş..." diye cevap verdi Selim yerinden kalkarken.

Diğer istihbaratçılar toplantı salonunda kalmış, Barış, Selim'i kat merdivenine kadar uğurlamıştı.

Selim, taksiye binerken nasıl bir belaya bulaştığını düşünüyordu.

İçinden kusmak ve ardından da yatağa girip uyuyarak her şeyi unutmak geldi, ama bunun için çok geçti...



31

BURSA

Çekirge

Ağustos

Uludağ Caddesi'ne bakan geniş pencereli apartmanın üçüncü katında asansörden inen Turan Hoca, dairenin çelik kapısı önünde durduğunda, derin bir nefes alarak kendine çekidüzen verdi. Sakalını ve saçlarını kestirdiğinden beri yaklaşık on yaş gençleşmiş gibi duruyordu. Üstüne üstlük kıyafet tarzını da değiştirmiş, spor kıyafetler almış, yeni keten pantolonu üzerine kullandığı pantolon askıları ve ekoseli gömleğiyle kendisine entelektüel bir görüntü vermişti. Yeni kimliği olan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap Dili ve Edebiyatı okutmanlığı için tamamen yenilenmişti. Sıradan okuma gözlükleri ve ağzındaki piposu ile saygıdeğer bir üniversite mensubuydu.

Yine bu kimliğe uygun 78 model Volkswagen tosbağa kullanarak kamuflaj işlemindeki son ayrıntıyı da uygulamıştı. Otomobilin arka koltuğuna rasgele atılmış kitaplar ve ders notları, ona hayli meşgul ve dağınık bir hava katıyordu. Polisler teröristleri tosbağa model bir araçta aramazdı. Teröristler her zaman gösterişli ve yırtıcı motorlu araçları tercih ederlerdi. Bu, hem rahat sahip olunan paranın verdiği şımarıklık, hem de polisle kovalamacaya girildiği takdirde kaçış garantisiydi.

Süslü çelik kapının açılmasıyla Turan Hoca'nın burnuna tuhaf bir akide şekeri kokusu çarptı. Kısa boylu şişmanca bir adamla göz göze geldi. Adam ifadesiz, güneş görmemiş bir cildin kapladığı suratıyla yana çekildi. Daireye girmesini işaret etti konuğa.

Turan Hoca eşikten geçmeden önce ayakkabılarını çıkarıp eline aldı, sonra da küçük ayakkabı dolabının üstüne bıraktı. Girişteki antrenin duvarlarında yer alan iki büyük yağlıboya tablo, ev sahibinin sanat zevkini ortaya koyuyordu. Hangi noktadan çıktığı belli olmayan, düşük sesli sanat müziği, görünmez bir ezgi yağmuru gibi tavandan yere akıyordu.

Evin içindeki tuhaf mistik hava ziyaretçisini hemen etkisi altına aldı. Uzun ince holden, evin hizmetlisinin ardından yürüyerek geçen Turan Hoca, duvarlardaki çerçevelerde duran orijinal padişah fermanlarından gözlerini alamıyordu. Aslında bu belgelerin tümünün devlet arşivlerinde yer alması gerekiyordu. Ancak padişahın sadık hizmetçileri ve fedaileri bunları anlaşılmayacak bir şekilde aşırarak asıl sahibine geri getirmişlerdi. Hepsi de tarihe tanıklık eden belgelerdi. Birinci Dünya Savaşı'na Osmanlı İmparatorluğu'nu dahil eden Alman denizaltılarının alınmasını karara bağlayan belge, Mustafa Kemal Atatürk hakkında verilmiş "Çok Gizli" ibareli tutuklama emri ve altında padişahın tuğrası,

mütareke kuvvetlerinin İstanbul'a gelişini onaylayan belge ve diğerleri...

Büyük salona girdiklerinde, caddeye bakan geniş pencerenin önünde dikilmiş, uzun boylu, geniş omuzlu ihtiyar adam başını çevirerek gelenlere mağrur bir edayla baktı. Kanca şeklinde büyük burnunun iki tarafında yükselen gözaltı torbalarıyla şekillenen kahve rengi gözbebekleri içeri giren misafiri tanımamış gibi bakıyordu. Pahalı kumaştan koyu lacivert takım elbisesinin içine giydiği gömleğe kravat takmamış, üstteki üç düğmesini açık bırakmıştı. İki yanına saldığı elleri ile yaşlı bir karakter oyuncusunu andırıyordu. Siyah rugan pabuçları, pantolonun altından iki siyah toynak gibi çıkmıştı.

Değerli mobilyalarla döşenmiş salon, tavandaki altın varaklarıyla sarayın dinlenme odalarından biri, yaşlı adamsa o saraya ait bir mumya gibi görünüyordu.

Turan Hoca ileri atılarak ihtiyar adamın önünde diz çöktü ve abartılı bir saygıyla, "Efendimiz!" diyerek pantolon paçasını öpüp ayağa kalktı. büyük ve affedilmez bir günah olduğundan, huzura çıktığında etek öpmek onun için kutsal bir tören gibiydi.

Padişah Abdülhamit'in torunlarından Ziya Osman Efendi için bu sadakat gösterisindeki abartı, Tanrı'nın Halifesi ve Osmanlı İmparatorluğu'nun son vârisi olarak, ona yeryüzünde bahşedilen ayrıcalıklardan biriydi.

Uzun sürgün yıllarında babası tarafından itinayla saray terbiyesine uygun olarak yetiştirilmiş, yetmiş yıllık hayatı boyunca kim olduğu ve günün birinde haklarını nasıl geri alacağı sabırla işlenmişti.

Babası Paris'te son nefesini vermeden önce, ona, dedesinin herkesten gizlenen yirmi kişilik bir fedai grubuna sahip olduğunu; bu kişilerin imparatorluğun ilk günlerinden beri babadan oğla geçen görev devri ile padişahı koruduklarını; kendi aileleri

dahil, hiç kimsenin bu ilahi görevden haberdar olmadığını anlatmıştı. Fedailer aynı zamanda padişahın herkesten gizlenen "Bakilik" hazinesinin de bekçileriydiler.

Bu hazine padişahın baki kalmasının teminatlarından biriydi.

Padişahın fedaileri ilerleyen zamana uyum sağlamışlar, "ilahi uyku" diye tabir edilen anavatandan uzak geçirilen yıllarda kendilerini geliştirerek dönüş gününe hazırlanmışlardı. Aralarından bazıları devlet kademelerinde hayati olarak değerlendirilen pozisyonlara gelmiş, ortak amaçları için ortamı uygun hale getirmeye çalışıyorlardı.

Ziya Osman Efendi tıpkı babasının tavsiye ettiği gibi, zamanı geldiğinde fedaileri harekete geçirmişti. Turan Hoca fedailerden biriydi.

Onun görevi de anavatanda padişah ve halifenin geri dönüşü için kamuoyu yaratarak ilahi hedefe katkıda bulunmaktı.

Padişah, Turan Hoca ile ilgilenmeden ilerleyip büyük koltuğuna yerleşti. Karşısında duran hocanın başı önünde, gözleri yerde, ayakta dikilmesini kısa bir an izledikten sonra da büyük bir lütufla konuştu. "Anlat bakalım! Neler yaptınız?"

Hoca kendisini küçülmüş, neredeyse cüce gibi hissediyordu.

Bu tuhaf duyguyu huzura her çıkışında hisseder ve padişahın görünmez kudretinden kaynaklandığına inanarak, böyle bir insana hizmet ettiği için ne kadar şanslı olduğunu düşünürdü. Babasını kızdırmak istemeyen bir çocuk kadar çekingen davranarak anlatmaya başladı.

"Efendimiz... Sizin de rızanızla ilk hareketimizde muvaffak olduk. Çok şükür, herhangi bir aksilik yaşamadan İstanbul, Ankara ve İzmir harekâtlarını bitirdik."

Padişah merakla sordu. "Peki, gazetelerden görebildiğim kadarıyla ortalık bir hayli karıştı. Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Gazetelerdeki köşe yazarlarımız konuyla ilgili, arzu ettiğimiz şekilde, iki koldan tartışma açıyorlar. Bir grup, TC'nin yönetimdeki zaaflarına değinerek aksamanın bir sistem sorunu olduğunu işlerken, diğer grup, bu eylemleri yapanların nasıl böylesine organize olduklarını, dokunulmazlara aynı anda dokunarak nasıl bir boşluk yarattıklarını ve bu boşluğu neyin doldurabileceğini işliyor. Henüz kimse sistem değişikliğini açıkça dile getirmiyor, ama tartışma gittikçe gündeme oturuyor."

Padişah parmaklarıyla havada küçük bir kavis çizerek hocanın sözünü kesti. "Turan, bunları geçelim! İkbalimizi bu tarz boş tartışmalar kurtarmaz! Daha kesin ve sarsıcı bir darbeye ihtiyacımız var."

Hoca bir an için efendisini sinirlendirdiğini düşündü. Çekinerek ekledi. "Allah'ın izni ve sizin rızanızla 30 Ağustos Zafer Bayramı kutlamaları sırasında asıl darbeyi vuracağız. Ondan sonra da bize yakın diğer tarikatlarla İstanbul Valiliği'ni ele geçirip devleti aliyyemizin bayrağını göndere çekeceğiz. Bir diğer grup da Ankara'da meclise girerek bayrak açacak."

"Peki, ordunun tepkisi ne olacak?"

Turan Hoca büyük bir gururla cevap verdi. "Ordu milletin hizmetindedir padişahım. Millet, padişah efendisini Topkapı'da görmek isterse, ordunun yapacak bir şeyi kalmayacaktır. Onlar da sizin varlığınızı kabul edecektir. İngiltere, İspanya, Hollanda örnekleri kendilerine anlatılacaktır. Zaten bize yakın olanlarla bu konu defalarca tartışılmıştır.

Yetkili ağızdan yapılacak bir tek açıklama orduyu bu değişikliğin dışında tutmaya yeter. Biz kendilerine dokunmayacağımız sözünü verdik zaten. Sizin Topkapı'ya yerleşmenizden sonra

onların arasında da bize yakın olanlar öne çıkacak. Böylece ordu da en küçük neferine kadar hâkimiyetinize girecektir. Merak buyurmayınız."

Padişah karşısında duran Turan Hoca'ya bakarak bir şey söylemeden düşündü. On üç yıl önce kendisine bu fikirlerle geldiğinde ona inanmakla doğru mu yapmıştı, hâlâ bilemiyordu. Ülkenin yönetimini almak için böyle bir çılgınla harekete kalkışmak pek akıllıca gelmese de babasının hayatta olduğu her gün kendisine anlattığı, dedelerinin, atalarının yaşadığı eve bir gün geri dönebilme düşüncesi onu müthiş bir tutkuyla ele geçirmişti.

İlk zamanlar harekete doğrudan katılmak konusunda kararsız bir tutum sergilemiş, ancak daha sonra fedaisinin gerçek anlamda örgütlenmesi ve ses getiren ciddi eylemleriyle giriştiği psikolojik savaşta yol alması, onu da hayallerinin peşinden çıktığı yolculukta ümitlendirmişti. Belki de Allah onların muvaffakiyetine imkân verecekti.

Ne de olsa simgesel bir değişiklik, aydınlar ve ordu arasında ilk başta çok fazla tepki görmezdi. Aydınları ele geçirmek her zaman için daha kolaydı. Özellikle göz önünde olanların egemen güce bağlılıkları son derece belirgindi. Bunlar son elli yılın hükümetlerine yakın olmak adına her zaman çizgilerinden taviz vermişler, kolayca dönmüşlerdi. Sınıf farklılığına olan derin bağlılıkları bu döneklerin her zaman güçlünün yanında var olma zaaflarını kışkırtmıştı.

Bu delinin başarısızlığı durumunda bile hiç kimse kendisini sorumlu tutamazdı. En kötü ihtimalle bir daha Türkiye sınırlarından içeri girmesi engellenirdi ki, bunun da içinde bulunduğu durum açısından hiçbir önemi yoktu. Saraydan uzak geçen her gün onun için anlamsız bir zaman kaybıydı. Paris'te yaşayan oğlunun bu fikirlere olan isteksizliği onu çıldırtıyordu, ama

saraya yerleştiklerinde ve oğlu İstanbul'a geldiğinde göreceği ilgi onu da aynı amaca yönlendirecekti.

Millet her zaman başında padişahını görmek isterdi. Bundan hiçbir kuşkusu yoktu. 30 Ağustos'ta yapılacak eylemin insanlan sindireceği kuşku götürmez bir gerçekti, ancak yine de çok kan dökülmemesini arzu ediyordu.

Tekrar fedaisine odaklandı. Onu saraya götürebilecek tek kişi karşısında duruyordu. Babacan bir sesle konuşmaya başladı. "Bak, Turan... Gittiğin yolda en tehlikeli dönemeçlere geldin. Bu çaban ve fedakârlığın şüphesiz karşılıksız kalmayacaktır. Ancak, bu noktada yapacağın bir hata bizi başladığımız noktaya geri götürür. Bu yüzden dikkatli ol ve sakın bir hata yapma! Şimdi git, gerekeni yap! Benimle nasıl irtibata geçeceğini biliyorsun. Allah yardımcın olsun!"

Turan Hoca, efendisinin sözleri karşısında gözlerinin dolduğunu fark etti. İçi içine sığmıyordu. Gözlerini yerden kaldırmadan, gür bir sesle konuştu. "Padişahım çok yaşa!"

Sonra da gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan geri geri yürüyerek salondan çıktı. Sokağa inince etrafa gururla baktı. Sıradan insanlar, sıradan hayatlarının sıradan dakikalarını yaşıyordu. Bir gün bu ülkenin kahramanı olacaktı ve insanlar onu sokakta gördüklerinde hayranlıkla süzecek, imreneceklerdi. Saatine baktı. Cep telefonundan bir numarayı çevirerek karşı tarafa talimat verdi. "Hamza, oğlum... Tanker yarın yola çıksın!"



32

İSTANBUL

Maçka

Ağustos

Selim balkonun korkuluklarına yaslanmış, sessizce manzarayı izliyordu. Aslında tek bir noktaya kilitlenmişti gözleri: Topkapı Sarayı'na.

Nedenini bilmiyordu, ama içinde büyük sıkıntı vardı. Saraya her baktığında olumlu düşüncelere kapılırdı, ancak içinde bulunduğu ruh hali, sarayı onun için kasvetli bir görüntüye dönüştürmüştü.

Tuhaf bir duyguydu bu; ne Salacak sahili, ne Kız Kulesi, ne Haliç ağzındaki hareketli vapurlar, ne de manzaranın diğer parçaları ilgisini çekiyordu. İçinde bir yerlerde, bir güç, tüm dikkatini saraya yöneltmişti. Anlam veremedi.

Eve gelmeden işyerine uğramış, kendini iyi hissetmediğini söyleyerek izin almıştı. Turan Hoca'ya ulaşana kadar bu hastalık mazeretini devam ettirecekti. Bu arada bir hastaneye uğrayıp rapor almasında da fayda vardı. Bu hay huy içinde işsiz kalmak istemiyordu.

Bankada beş kuruş parası olmadığı aklına geldi, canı sıkıldı. Şehir hayatının çoğunlukla paranın yarattığı dengeler üzerine kurulmuş olması sıkıcıydı. Başarının kazanılan paranın miktarıyla ölçüldüğü bir dünyaydı bu. Geçenlerde gazetede okumuştu: meşhur zenginlerden biri, kendisine harıl harıl yaptığı işi anlatmakta olan ahbabının sözünü kesip lafı uzatmamasını, yıllık üretim ve ihracat rakamlarını söylemesinin yeterli olduğunu söylemişti. Bir de, bunu böbürlenerek anlatıyordu. İnanılacak gibi değil! Eski filmlerdeki, hem zengin, hem de iyi olabilen, ahlaki değerlere sonuna kadar bağlı işadamı tiplerini özledi. Aslında o filmleri seyrederken -çocuktu o zamanlar iş hayatının öyle tiplerle dolu olduğuna inanmıştı. Sonunda gerçek çakallarla karşılaştığında iş hayatının sandığı kadar güzel olmadığını fark etmişti. Oysa o da zengin bir işadamı olup fakirlere babalık

yapmak istiyordu; zor durumda olan işçilerine yardım edecekti. Hayat her zaman kötü sürprizlerle doluydu.

Cep telefonunun sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Arayan numarayı görmek için ekrana baktı. Gizli numaraydı. Numarasını gizleyen aptallardan nefret ediyordu. Madem numaralarının bilinmesini istemiyorlar, neden arıyorlar, diye düşündü. Başını iki yana sallayıp yeşil tuşa bastı.

"Efendim?"

"Bir şey bulabildin mi?" Arayan, Barış'tı.

"Bakın, sizden ayrılalı ne kadar oldu ki? İşyerine uğradım, ordan da eve yeni geldim. Kafamı toplamaya çalışıyorum."

"Nereye gittiğini, ne yaptığını biliyorum. Benim anlamak istediğim yeni bir şey var mı? Sana üç saatte bir konuşacağımızı söyledim. Durumun ciddiyetinin farkında mısın, Allah aşkına?" diye tersledi ajan gergin bir sesle.

Selim'in bu dakikalarda ihtiyacı olan en son duyguydu gerginlik.

Soğuk bir sesle konuştu. "Her gün yolda giderken bir savaş helikopteri önümü kesmiyor! Tabi ki durumun ciddiyetinin farkındayım, ama ne bekliyorsunuz, anlamıyorum! Sihirbaz değilim!"

Barış'ın sesi bu kez daha sakin çıktı. "Peki, tamam. Ama lütfen harekete geç artık. Çünkü bu işin sonu çok kötü olacak hepimiz için! Yukardakiler benden kelle istiyor!"

"Elimden geleni yapacağım, ama kelle bulmak sizin işiniz."

Barış'ın dişlerini sıktığı telefonda dahi anlaşılıyordu. "Üç saat sonra görüşürüz."

Selim birden atıldı. "Bir dakika, bir şey soracağım. Sahi, aklıma takıldı, siz bu adamların cep telefonunu dinlemeye almadınız mı? Yani, ben ara sıra gazetelerde okuyorum da ordan geldi aklıma. Telefonun yerini tespit edemiyor musunuz?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra ajanın ıslık gibi tıslaması duyuldu.

"Bunu düşünebildiğine göre karşında kimlerin olduğunun farkında değilsin! Bu adamların yanındayken arkanı kollasan iyi olur! Tabi ki telefonları dinlemede, ama her gün ayrı bir numara kullanan birini izlemek bazen mümkün olmuyor. Sokaktan geçen adamın adına dahi telefon hattı almışlar, izlememiz imkânsız. Arkanı kolla!"

Selim kulaklığına gelen kesintisiz ıslığı duyunca telefonun suratına kapatıldığını fark etti. Çok kızmış olmalıydı ajan. Daha fazla zorlamanın anlamsız olduğuna karar verdi. Sonuçta, işini yapan bir adamdı o da. Telefonu tekrar eline alıp Hoca Efendi'nin özel numarasını çevirdi. Telefona çıkan hizmetliye ziyarete gelmek istediğini söyledi.

Kısa bir sessizlikten sonra karşı taraf beklediklerini nazikçe söyleyip telefonu kapattı. Selim cevap vermeye fırsat bulamadan yüzüne kapanan telefona şaşırarak baktı. Bugün herkes gergindi anlaşılan.

Bir saat kadar sonra Hoca Efendi'nin Fatih'teki kayıp sokakta yer alan alçakgönüllü evinin önündeydi. Ana caddeye kadar taksi ile gelen Selim'i, bir hizmetli alıp eve getirmişti. Hoca Efendi'nin yanına çıktığında her zamanki huzur dolu enerjiyi hissetti. Bu adamın cinayetlerle ilgisi olamazdı. Kan akıtan insanların enerjileri kırık yayılırdı.

Oysa Selim, Hoca Efendi'nin yanında aylarca, yıllarca kalabilirdi.

Konuşmadan, sadece Kuran'ı okuyup yaşayarak... Hoca Efendi'nin etrafında bu kadar çok insanın toplanmasının nedenlerinden biri bu olmalıydı. Allah'ın bahşettiği müthiş bir huzur kaynağıydı.

Karşılıklı hal hatır sorgusundan sonra günlük olayları konuştular.

Hoca Efendi ne kadar müteessir olduğunu anlatıyordu. Samimiydi.

Hakk'ın rahmetine kavuşanlara beraberce dualar ettiler.

Selim kendisine ikram edilen buz gibi turunç şerbetini içtikten sonra gitmesi gerektiğini düşünüp müsaade istedi. Hoca Efendi kalması için ısrar ettiyse de daha sonra tekrar geleceğini söyleyip kibarca odadan ayrıldı.

Alt kata indiğinde her zamanki hizmetlinin kendisini uğurlamak için sofada bulunmadığını fark etti. Ortada kimse yoktu. Merdiven altındaki odada bulunabileceklerini düşünüp oraya bakmak için ilerlediğinde kötü bir his içini kapladı. Arkasında bir hareketlenme olduğunu hissetti. Tam o anda kaba bir elin tuttuğu pamuk yumağı yüzüne kapatıldı. Kısa bir an eter, diye düşündü. Neler olacağını görmek için karşı koymamaya karar verdi. Sahte çırpınış gösterilerinden sonra derin bir nefes alarak kendini karanlığın kaygan kuyularına bıraktı.

Davut, Selim'in bayıldığına emin olunca yavaşça yere yatırıp kenarda duran poşetin içinden siyah bir kadın çarşafı çıkardı. Çarşafı fazla zahmet çekmeden Selim'e giydirdi. Şimdi kurbanının sadece gözleri görünüyordu. Selim'i ayağa kaldırıp kolunun altına girerek kapıdan çıkardı ve bekleyen otomobilin arka koltuğuna yatırdı.

Tahmin ettiği gibi, çok kolay olmuştu. Şimdi kurbanı uyanmadan Eyüp sırtlarındaki eve gitmeliydi.

Selim başında müthiş bir ağrıyla uyandı. İnanılmaz bir susuzluk hissediyordu. Eterin etkisi olmalı, diye düşündü.

Gözlerini iyice açtığında yan aydınlık bir depoda olduğunu gördü. Uzun zaman önce terk edilmiş gibi duran, pislik içinde bir hangardı burası. Sandalyeye oturtulmuş, elleri arkadan, ayakları

bileklerinden sandalyeye bağlanmıştı. Hemen birkaç metre ilerisinde, sırtı dönük, ayakta duran iri kıyım bir adam, önündeki büyük ve harap masanın üzerinde bir şeylerle uğraşıyordu. Adam hareketlenmesini fark edip geriye döndüğünde, hatırladı: Bu, Turan Hoca'nın yanında gördüğü adamlardan biriydi. Büyük bir irin torbasına benziyordu.

Karanlığın sahiplerinin emrine girdiği, ruhunu küçük yaşlarda kötülüğün hizmetine soktuğu yüzündeki soluk enerjiden belliydi.

Adamın ruhundaki diğer azapları, öldürdüğü insanların izlerini gördü. İçinde, derinlerinde bir yerde bir hareketliliğin başladığını hissetti. Bu zavallı cellat için güneş ışığını gördüğü son gün olacaktı.

Kontrolden çıkmadan önce bu adamdan bilgi almalıydı. Turan Hoca'nın nerede olduğunu bu adamın bildiğinden emindi.

Yaklaşan adamın hırıltılı sesini duyunca sersemlemiş rolünü devam ettirmeye karar verdi.

"Vay, vay, vay! Demek uyandın, ha!"

"Nerdeyim ben? Neden bağlıyım? Kimsin sen?" dedi Selim, baygın bir havada.

Davut'un bir mermer levhayı çatlatabilecek yumruğu sol elmacık kemiğinde patladığında gözünde şimşekler çaktı Selim'in.

Müthiş bir acı hissetti başında, keskin bir bıçak beynine girip çıkmış gibi. Bu kez içinde yoğun bir dalgalanma oldu. Misafiri gelmek üzereydi, fazla vakti yoktu. Acıya hazırlıksız yakalanmıştı. Daha dikkatli olmaya karar verdi.

"Bu, hoş geldin demekti. Birazdan başına gelecekleri bilseydin seni bir an önce öldürmem için ayağımın altını öperdin, deyyus!"

"Ben sana ne yaptım ki?" diye sordu Selim safça.

İsterik bir gülümsemeyi, sapsarı dişleriyle süsledi Davut. Sonra da bir iki saniye durdu ve cevap verdi. "Farkındaysan, burda sadece sen ve ben varız. Kimsenin seni sorguya çekmek gibi bir derdi yok. Efendim senin için kararını zaten vermiş. Öleceksin!"

"Efendin?"

"Efendimin kim olduğunu iyi bilirsin, ajan köpeği!"

"Efendinin kim olduğunu bilmiyorum. Seni Turan'ın yanında görmüştüm, yoksa efendin de..." Selim sözünü bitiremedi. Davut bu kez daha sert bir yumruğu, cüssesinden umulmadık bir hızla, sol kaşının üstüne patlatmıştı.

Selim yine hazırlıksız yakalandığından kendine küfretti. İkinci yumruk, misafirini kilitlediği kapıda daha büyük bir yıkım yaptı.

Kontrolden çıkması artık an meselesiydi. Kaşı bir ceviz kadar şişmiş ve yarılmıştı. Sıcak kanın yanağından aşağıya süzülmekte olduğunu fark etti. Birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Davut arkasını dönüp masaya doğru gitti. Selim göz ucuyla baktığında birkaç şişe, küçük bidonlar, değişik büyük kaplar, damlalıklar ve siyah uzun kauçuk eldivenler gördü. Tek amaçlı, mobil bir laboratuvara benziyordu masa. Muhtemelen asit karışımları olmalı, diye düşündü.

Davut eldivenlerden birini giydi. Diğerini ise tam giyecekken durdu. Kan görmek adrenalin seviyesini arttırmış, adını koyamadığı heyecan dalgası vücudunu sarmıştı. Kurbanını asitle eritmeden önce şiddetli bir nikotin ihtiyacı hissetti. Bir sigara içerken aynı zamanda kurbanla da laflayabilirdi. Merak ettiği noktalar vardı. Sol elindeki eldiveni çıkarmaya ihtiyacı yoktu, diğer eldiveni masaya bırakıp sigara paketinden bir tane aldı, itinayla dudaklarına kondurup çakmağı yaktı. İlk nefesin ciğerlerindeki tüm noktalara yayılması için elinden geldiğince derin

çekti. Bir iki saniye sonra dumanı havaya bırakıp ne kadar uzağa üfleyebildiğine baktı. Zevkten dört köşe oldu. Dönüp kurbanına doğru ilerledi. Adamın yüzünün sol tarafı kanlı bir fırça sürülmüş gibiydi.

"Ne diyordum? Ha, evet... Ölmene zaten karar verildi, ama bunun uzun ve acılarla dolu ya da ani ve acısız olması senin elinde. Sorularıma cevap ver, seni çabuk öldüreyim. Mesela... O gece kulüpte neden bizimkilerin önüne dikildin?"

Selim bu soruyu beklemiyordu. Şaşırdı. Demek o gece olanları gören biri daha vardı. Birden kendisini aptal gibi hissetti. Öyle ya, her terör eyleminde gözcüler olurdu. Bunlar eylemin nasıl yapıldığını, reaksiyonları izler, bir sonraki eylemin şekillendirilmesi için gözlem yapardı. Eğer taşeronlar bir daha kullanılmayacaksa ya da yakalandığında çözülme riski varsa, gözcüler polisten alınmış bir silah ve mermilerle eylemcileri öldürürlerdi. O gece de bir gözcü vardı ve kendisini teşhis edebilmişti. Tedbirsiz davrandığını kabul etti.

Sol kaşındaki ağrı, dev bir tokmak olup beynine vurmaya başladığında o bölgedeki tüm sinirlerin elektriğini kesti. Ağrıyı kontrol altına alabildiğini, dilediği anda vücudunun herhangi bir yerindeki ağrıyı kesebildiğini ilk fark ettiğinde çok eğlenmişti. Komik bir durumdu onun için. Çocukluğunda seyrettiği 6 Milyon Dolarlık Adam filmindeki gibi.

Davut tam önünde dikilmiş, sigarasını tüttürerek verilecek cevabı bekliyordu. Ancak Selim'in cevabı bir soru oldu. "Efendin nerde şu an?"

Davut, kurbanının soru sormasına sinirlenmişti, ama onu asıl çıldırtan kurbanının ses tonuydu. Sigarasını ağzına götürüp bir üçüncü yumruğu yine sol kaşın üstüne attı. Kaşın yarılmış kısmından daha fazla kan gelmeye başladı. Sigarasından derin bir nefes çekip kurbanının yüzüne üfledi. Sonra da isterik gülüşünü

de araya katarak anlatmaya başladı. "Demek efendimin nerde olduğunu merak ediyorsun, ama sorularıma cevap vermiyorsun, öyle mi? Şimdi ananı belleyeceğim! Bu eldiven ne işe yarıyor, biliyor musun? Sana damla damla asit vereceğim. Efendimin senin için hazırlattığı özel bir karışım. Çin işi. İlk damlaları ayak parmaklarına damlatıp erimelerini seyredeceğiz. Sonra bileklerine damlatacağım; ellerin kollarından ayrılıp yere düşecek. Bu karışımın bir ineği iki dakika içinde bir kibrit kutusuna nasıl sokabildiğini göreceksin. Sonra aletine damlatıp seni fazlalıktan kurtaracağım. Ha, yumurtalarını da unutmamak lazım. Pırıl pırıl olacaksın, cillop gibi. Derken ayakların, bacakların ve kolların, hepsi küt diye senden ayrılmaya başlayacak, ama yavaş yapacağız. Ben yedi sekiz saat çalışırız, diye düşündüm. Sen ne dersin? Bir yere sözün var mı?" dedi Davut, sonra da yaptığı espriye kısık bir hırıltıyla güldü.

Selim bu şekilde bir yere varamayacağını anladı. Bu adamdan alınacak bir cevap yoktu. Besbelli Turan Hoca'nın elini bulaştırmak istemediği cinayetleri işleyen sıradan bir maşaydı. Adama acımamaya karar verdi ve içindeki misafirin iplerini gevşetmeye başladı.

"Peki... Tamam. Ne istiyorsan söyleyeceğim, ama elini ayağını öpeyim, bir daha bana böyle vurma! Madem öldüreceksin bir an önce öldür. Canım çok yanıyor," diyerek titrek bir sesle teslim bayrağını salladı.

Davut, kurbanının beklenen çözülmesini gördüğü için rahatladı.

"Hah şöyle aslanım... Adam ol da öbür tarafa tek parça göndereyim seni. Şimdi dökül hele, o gece orda ne işin vardı?"

Selim ağzına dolan kanları tükürmeye çalıştı. Dudağından sızan uzun bir kan salyası apış arasına doğru hareketlendi. Kısa

bir nefes alıp karşı koymadan konuştu. "Aranızdaki ajanımız o gece yapılacak eylemden bizi haberdar etmişti..."

Bu itiraf Davut'un ilgisini çekmeyi başardı. Kaşlarını havaya dikip merakla sordu. "Ne ajanı?"

Selim ağlamaklı oldu. "Yalvarırım, bir fırt ver sigarandan. Canım çok yanıyor. Yalvarırım, lütfen..."

Davut, aralarında bir hain olması ihtimaline takılmıştı. Eğer bu hainin kimliğini öğrenebilirse onun için büyük bir piyango olacaktı. Efendisinin gözünde önemli bir yer edinecek, bir anlamda rüştünü ispatlayacaktı. Böylece efendisi bundan sonra adam öldürme gibi basit işlerin dışında, eylemlerde de ona yer verecek, kimbilir, belki de fikrini isteyecekti. Sigarasında zaten birkaç nefes kalmıştı.

Fazla duraksamadan, eldivensiz elini kurbanının ağzına doğru uzattı. Bu, Davut'un elini bileğinde son görüşü oldu.

Sandalyede bağlanmış oturan kurbanı, birden, insanın kanını donduran bir böğürtüyle ağzını yaklaşık bir karış genişliğinde açarak ileri atılıp Davut'un elini bileğe kadar dişlerinin arasına aldı.

Kapanan çenesi basınçlı bir pres gibi, bilek kısmını parçalayarak eli kopardı.

Davut bir çığlık atarak kendini geri attı. Yere yuvarlandı. Parçalanmış kemik, kıkırdak ve damarlar, bileğinin ucunda çıplak bir şekilde duruyordu. Aşağı sarkan kesik damardan fışkıran kan ortalığı bir anda kırmızıya buladı.

Davut gözlerini parçalanmış bileğinden kurbanına çevirdiğinde rollerin değiştiğini anladı; artık kurban kendisiydi. Sandalyede oturan yaratığın gözleri kan renginde, vahşi bir bakışla parlıyordu. Kafasının üzerinde görünen kalın kıvrımlı boynuz ve cildinin tamamı koyu yeşil renkteydi. Arkada bağlı duran ellerini

büyük bir rahatlıkla iki taraftan havaya kaldırdığında, pençeleri havada asılı kaldı.

Ayaklarını bağlayan koli bantları da bu doğaüstü güç karşısında çaresiz kalmıştı. Yaratık usulca ayağa kalkıp ağzındaki eli birkaç metre ilerisindeki Davut'a tükürdüğünde, adam korkudan bayılmıştı.

Birkaç dakika sonra Selim çömeldiği yerde kendine geldiğinde etrafına bakındı yavaşça. Misafirinin şiddeti inanılmaz olmuştu.

Davut'un başı gövdesinden ayrılmış, yarısı ısırıldığından beyni kırık kafatasının arasından yere akmıştı. Kollar koparılıp sağa sola savrulmuş; bacaklar, bel kırılarak arkadan sırta yapıştırılmıştı. Ortalık kandan geçilmiyordu. Ağır bir sidik kokusu kana karışarak insanı kusturabilecek bir kıvama gelmişti.

Başını iki yana salladı. Adama acımamıştı, ama bu vahşetin bir gün kontrolünden tamamen çıkması ihtimali karşısında titredi. Allah izin vermeseydi bu yaratık ruhuna yerleşebilir miydi? Hayır, her varlığın yaratıcısı bu zebaniyi de yaratmıştı kuşkusuz. Onun Selim'in içinde yatmasının bir nedeni vardı. Belki de onu korumak içindi, kim bilir? Çok fazla düşünmemeye karar verdi. Ağzında iğrenç bir tat ve üzerinde müthiş bir uyku isteği vardı. Bir an önce bu sefil hangardan ve cesetten uzaklaşıp eve gitmek istedi.

Dışarı çıktığında gecenin koyu karanlığı olduğunu fark etti.

Etrafına bakındı. Avrupa yakasında olmalıydı. İleride yoğun yerleşim ışıkları Boğaz'ın iki yanında dizilmişlerdi. Bulunduğu yer bir mezarlığın ortasında, kullanılmayan bir depoydu. Ağaçların arasından kıvrılan Boğaz'ı görünce Haliç civarında bir yerde olduğunu anladı.

Anayola çıkıp bir araç bulmak kolay olmamıştı. Durdurduğu iki taksi, üstünü kan revan içinde görünce almaktan vazgeçip

gaza basmıştı. Böylece üçüncü taksiye yüzünü göstermeden seri şekilde bindi. Şoförü korkmaması için ikna etmesi kolay olmasa da bol bahşiş vereceğini söyleyince adam onu Maçka'ya götürmeye razı oldu.

Eve geldiğinde, kendisini takip etmekle görevli polisleri, arabalarının dışına çıkmış vaziyette gördü. Taksiden indiğini görünce hareketlendiler, ama yanına gelmediler.

Banyoda ılık suya kendini bıraktığında olanları düşündü. Turan Hoca aptal bir adama benzemiyordu. Bu işleri yapmadan önce güvenli bir sığınak hazırlamış olmalıydı. Gözlerini kapadığında yine Topkapı Sarayı'nı gördü. Bunun bir anlamı olmalıydı. Banyodan çıktıktan sonra yoğunlaşıp Turan Hoca'nın peşine düşmeye karar verdi. Bakalım neler bulacaktı? Tam bu sırada ev telefonu çalmaya başladı. Barış arıyor olmalıydı. Ahizeyi kulağına götürdüğünde yanılmadığını anladı.

Ajanın sesi gergindi. "Üç saatte bir görüşmemiz gerektiğini söylemiştim! Oysa son sekiz saattir ortadan kaybolduğun yetmezmiş gibi cep telefonunu da kapatmışsın! Allah aşkına, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Selim sakin bir sesle cevap verdi. "Kaçırıldım. Hoca Efendi'nin evinden çıkarken eterle bayılttılar."

"Ne diyorsun? Hocanın işi mi?"

"Hayır hayır. Mübarek adamın hiçbir şeyden haberi yok. Bundan kesinlikle emin oldum."

"Orasını bilemem. Göreceğiz bakalım. Hele diğer şerefsizi bir elimize geçirelim."

Selim soğuk bir şekilde itiraz etti. "Ama söz vermiştin ve ben verilen sözleri ciddiye alırım!"

Karşı tarafta kısa bir tereddüt fark edildi. "Sadece elimden geleni yaparım, dedim. Neyse, kimmiş seni kaçıranlar?"

"Adamı Turan Hoca'nın yanında görmüştüm. Benden şüphelenmişler. Öldürülmeme karar vermişler."

Barış, Selim'in lafını tamamlamasına izin vermedi. "Peki, nasıl kaçtın ellerinden?"

"Aslında inanılmayacak kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Uyandığımda adamı önümde parçalanmış halde buldum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra da bağlarımı çözüp kendimi dışarı attım."

"Demek bu kadar basit, ha? Belki de koruyucu bir meleğin vardır, ne dersin?"

Selim bu kez gülmemek için kendini tuttu. "Belki de... Kim bilir?"

"Bak Selim, terör örgütleri ceset parçalamaz. Eğer bu işin içinden ikimizi de çıkaramazsan, parçalanmış cesetlerle ilgili başının belaya gireceği kesin. Seni götürdükleri yeri tarif edebilir misin?"

"Eyüp sırtlarında, mezarlık içinde terk edilmiş bir hangar ya da depoydu. E-5 karayoluna yakın kısımda."

"Pekâlâ... Bunun dışında bir şey var mı? Hâlâ en önemli ihtimalimiz sensin!"

Selim vereceği cevabı düşündü bir an, sonra da kısa fakat net konuştu. "Bana birkaç saat izin ver, sana Turan Hoca'yı nasıl bulacağını söyleyeceğim..."

"Peki... Saat 01.00'de seni arayacağım. Evde ol. Bu arada, bizim çocuklardan biri sana bir cep telefonu getirecek. Lütfen bağlantıda kal, olmaz mı?"

Selim telefonu yerine bıraktığında kendisini yorgun ve gergin hissediyordu. Harekete geçmesi için önünde az bir süre vardı. Turan Hoca'nın bir sonraki hedefinin ne olabileceğini düşündü. Kendisi olsa nereyi vururdu? Başbakan ya da cumhurbaşkanını mı? Bunların tahmini kolay hedefler olacağına karar verdi. Bu

kadar gürültü ve gerilim yaratan biri daha büyük bir şok yaşatmak istiyor olmalıydı.

Daire zilinin çalınmasıyla banyodan havluya sarınıp çıktı. Kapı önündeki polislerden biri kendisine cep telefonu getirmişti. Memur, Selim'in yüzündeki darp izlerini görünce şaşırdı, ancak bir şey söylemeden telefonu verip geri döndü.

Selim salona geçip yere bağdaş kurdu. Karşısındaki duvara yoğunlaşmaya başladı. Birkaç dakika sonra duvar kaynamaya, dönmeye, karışmaya başladı. Kendisini bir feribotta gördü. Bu, İstanbul -Yalova arasında yolcu ve otomobil taşıyan feribottu. İstanbul'un güneyinden Anadolu'ya kısa yoldan geçmek isteyenlerin kullandığı bir hattı. İleride karanlığın içinde görünen ışıklara bakınca feribotun İstanbul'a doğru gelmekte olduğunu anladı...



33

İZMİT

Darıca 29 Ağustos

Turan Hoca, Bursa'da efendisini ziyaret edip icazetini aldıktan sonra, İstanbul'a dönmek üzere yola çıkmıştı. İçinde kabaran büyük coşku ile otomobil kullanırken karşılaştığı kimlik kontrolleri dahi keyfini kaçırmamıştı. Polis ve jandarma neredeyse beş kilometrede bir kontrol noktası oluşturmuş, yolcuları araçlardan indirerek sıkı bir arama yapıyor, kimlikleri kontrol ediyordu. Hepsinin gerginliği yüzlerinden okunuyordu. Ne aradıklarını dahi bilmeden sadece psikolojik baskı kurmaya çalışarak olaylar başladığından beri trafikte seyreden tüm araçları durduruyorlardı. Tabi ki saygıdeğer öğretim görevlisini durdurdukları için özür dilemişlerdi.

Turan Hoca sıkıntısız seyahatini sürdürmüş, hatta Yalova çıkışında feribot iskelesine geldiğinde seyyar satıcılardan taze ceviz almış, sırada beklerken atıştırmıştı. Ertesi gün büyük bir gündü onun için, belki de sırf bunun heyecanından içi içine sığmıyordu. İstanbul'da son eylemi gerçekleştirmeden önce tüm inananları Beylikdüzü'ndeki evde helalleşmeye çağırmıştı. Tarikat üyelerine bütün ailelerini getirmeleri tembih edilmişti. Böylece eylem sırasında hem bir arada bulunmak, hem de tanıdıklardan birinin patlamalardan zarar görmesini engellemek düşüncesindeydi.

Feribota bindiğinde otomobilini park etmiş, üst kata çıkarak manzarayı seyretmek istemişti. Üst kata geldiğindeyse güvertenin korkuluklarına dayanmış, diğer yolcuların varlığına aldırmadan ileride, uzakta ışıkları görünen Darıca ilçesinin denize bakan evlerini izlemeye koyulmuştu.

Otomobilde yediği cevizlerin ağzını kuruttuğunu fark etti. Çay içmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz, diye düşündü. Feribotun beyaz ceket giymiş emektar garsonu elinde çay dolu tepsiyle yanına geldiğinde de dumanı tüten çaylardan birini aldı. Çayı büyük bir keyifle yudumlarken ileride görünen ışıklara doğru bakıp ertesi gün gerçekleştirecekleri patlamayı hayal etti. Acaba etkisi nereye kadar olacaktı? Kaç kişi ölürdü kim bilir? Kaç bina, kaç ev, kaç sokak, kaç mahalle yıkılacaktı? Ne olursa olsun gidilecek yolda, verilecek bedellerdi bunlar. Hiç kimse ve hiçbir şey padişah efendiden değerli olamazdı. Çay bardağından aldığı bir yudum ile düşüncelerinden sıyrılıp etrafını incelemeye başlamıştı ki tiz bir çocuk çığlığıyla irkildi.

Sesin geldiği yöne doğru döndü. Beş altı yaşlarında bir kız çocuğu ağlayarak kendisini sakinleştirmeye çalışan annesine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Turan Hoca, çocuğun herhangi bir

isteğinin geri çevrildiğini bu yüzden huysuzluk yaptığını düşünüp omuz silkti.

Ancak tam önüne dönecekken küçük kız kendisini parmağıyla işaret edip daha tiz bir çığlık atınca sersemledi.

Küçük kız korkunç bir şey görmüş gibi oturduğu yerde ayaklarını hızla yukarı aşağı sallıyor, şiddetli bir histeriye kapılmış gibi ağlıyordu.

Parmağı ısrarla kendisini gösteriyordu. Kızın annesi bir taraftan Turan Hoca'ya kaçamak bakışlar atarak küçüğün neden böyle kontrolden çıktığını anlamaya çalışıyor, diğer taraftan da çocuğu sakinleştirmeye gayret ediyordu. Bu garip karışıklık çevredekilerin de ilgisini çekmiş, çocuğun bir adamı gösterip deli gibi çırpınması üzerine ne olduğunu anlamak için etraflarında toplanmaya başlamışlardı.

Turan Hoca kalp atışlarının hızlanmaya başladığını, yüzüne kanının hücum ettiğini fark etti. Nabzı deli gibi atıyor, içindeki yakalanma korkusunu açığa vurmaya hazırlanıyordu.

Tam bu sırada birkaç metre ilerisinde sol tarafta duran bir kadının kucağındaki köpek seri bir şekilde havlamaya başladı. Köpek müthiş bir öfkeyle kendini yırtıyor, sahibinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Küçük kızın ağlaması ve çığlıklarına köpeğin havlaması da katılınca ortalık birden ana baba gününe döndü.

Çevredekilerden iri kıyım, yüzünde bir haftalık sakalı olan esmer biri -ki muhtemelen kamyon şoförüydü- kaşlarını çatarak Turan Hoca'ya doğru ilerledi ve varil yuvarlanmasını andıran bir sesle,

"Kardeş, çocuğa bir şey mi yaptın?" diye sordu.

Turan Hoca bir anda ilgi odağı olmasının paniğiyle kekeleyerek,

"Hayır kardeşim, ne yapacağım, sırtım dönük çay içiyordum, çocuk bağırınca geriye döndüm, ne bileyim ben?" dedi.

Kamyon şoförü, Turan Hoca'nın bir adım önünde ve çocukla arasında duruyordu, cevap vermek için ağzını açmıştı ki deli gibi havlayan küçük süs köpeği birden sahibinin kucağından kurtularak kendilerine doğru koşmaya başladı. Turan Hoca da etraftakiler gibi bir an köpeğin kendisine saldıracağını düşünmüştü. Ancak köpek kamyon şoförünün biraz arkasında, hırlamalar ve havlamalar içinde küçük daireler çizmeye başladı. Hayvanın başı kimsenin göremediği bir şeye bakar gibi yukarı kalkınış, yarım metre çapında bir dairenin etrafında bir sağa doğru tur atıyor, sonra bir adım ileri, sonra ani bir hamleyi savuşturmak ister gibi geri geliyor, bu defa da ters yöne daireyi diş göstermelerle tekrar çiziyordu. Küçük kız annesi tarafından kucaklanarak, kantinin bulunduğu salona girdiğinden sesi artık duyulmuyordu, ancak köpek hâlâ görünmeyen bir düşmanın etrafında, sahibinin bütün çağrılarına kulak tıkamış, deli gibi dönüyordu.

İşte o anda Turan Hoca hayatında ilk kez iliklerine kadar korktu.

Neler olduğunu anlamıştı. Çocuk ile köpek kendisinin ve diğer insanların göremediği bir varlığı görmüşlerdi. Bütün histerinin kaynağı buydu. Aklı durmuş, bütün vücudu inanılmaz bir hızla terlemeye başlamıştı. Etraftakilerin köpeğe odaklanmasını fırsat bilerek kalabalığın arasından sıyrıldı ve merdivenlerden aşağı inerek kendisini otomobiline attı. Koltuğa oturduğunda hemen kapıları kilitleyerek, dışarıdan görünmeyecek şekilde sağ yanına doğru koltuğa yattı.

Bildiği bütün duaları okumaya çalışıyordu, ama aklını aşamadı.

O anda diline gelen tek dua NAS suresiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, nefessiz kalıncaya kadar okumaya başladı. "İnsanların göğüslerine kuşkular, kuruntular sokar o; cinlerden de olur, insanlardan da..."

İçindeki korkunun altında ezilmiş, bir böcek kadar ufalmıştı.

Bir yandan inkâr etmeye çalışıyor, gördüklerinin doğru olamayacağını, ruh halinin son aylardaki ağır baskıdan dolayı aklına oyunlar oynadığını düşünüyor, kendisine bunu kabul ettirmeye çalışıyordu.

Ancak diğer taraftan küçük kızın parmağıyla kendisini korkuyla ağlayarak göstermesi ve köpeğin daire çizerek görünmeyene saldırması, kuşkuların en büyüğünü ruhuna yerleştiriyordu: Cinler etrafındaydı...

Feribotun iskeleye yanaşıp hafifçe sarsılması da onu aynı duayı onlarca kez okumaktan alıkoyamadı. Ancak arkadaki araçların kornaya ısrarla basmaları ve yakılan farlar nedeniyle etrafın aydınlanması onu aracını hareket ettirmeye zorladı.



34

İSTANBUL

Maçka 29

Ağustos

Selim kendine geldiğinde uzun bir süre hareketsiz kalarak nefesini yeniden normale getirmeye çalıştı. Müthiş bir ağrı başlamış, başının içinde dev bir çan çalıyordu. Düşüncelerini toplamaya, gerçeğe dönmeye çalıştı. Şimdiye kadarki yoğunlaşmalarında kendisini bir insanın görebileceğini düşünmemişti. Bu denemede bunu da öğrenmiş oldu. Demek küçük çocuklar onu görebiliyordu. Belki de böyle bir genelleme yapmak doğru değildi, belki de sadece o küçük kıza özgü bir yetenekti.

Birden aklına geldi, düşündükçe hatıraları canlanıyordu. Küçükken anneannesi küçük çocukların akılları erene kadar melekleri ve cinleri görebildiğini anlatmıştı... Peki, sen Selim? Hangisisin?

Melek misin, yoksa cin mi?...

Çocukların diğer yaratılanları belli bir süre görebilmeleri aslında pek de mantıksız sayılmazdı. Çocukların günahsız doğduklarını öğretmişlerdi, ki bu doğruydu. Altı yedi yaşa kadar kötülük onların ruhlarına sızamıyordu; daha sonra kavgayı, küfrü, kıskançlığı, inatçılığı, karamsarlığı ve en önemlisi diğer insanları suçlamayı öğreniyorlardı...

Nesin Selim Efendi? Cin misin?...

Beyninin bir köşesinden gelen sesi duymazlıktan gelmeye çalıştı.

Şu an ihtiyacı olan en son şey kendisini sorgulamaktı. Ne olduğunu bilmemek daha güvenli bir duygu gibi geldi. Köpeğin saldırabilmesi de ilginçti. Genellikle kendisini fark ettiklerinde kaçarlardı, ama bu seferki oldukça cesur çıkmıştı... Cin misin?... Kızı korkutmak istemezdi, ama olan olmuştu.

Aklına susuzluğu geldi, canı inanılmaz su istiyordu. Mutfağa gitmek üzere yerinden kalkmıştı ki yoğunlaşmasının nedenini hatırladı.

İstihbarat ajanını arayıp gördüklerini anlatması gerekiyordu...

Neden benden kaçıyorsun? Nesin sen?... Ajanın kendisine beylik sorular sormamasını umuyordu. Su içmek iyi gelecekti. Mutfağın ışığını açtığında bir an durdu... Neden banyoya gidip aynaya bakmıyorsun?

Tanışmak istemez misin?... Derin bir nefes aldı, gözlerini kısa bir süre kapatıp bildiği duaları mırıldanmaya başladı...

Aynaya gelsene? Nesin sen, bilmek istemez misin?... Selim yoğunlaşmak için kendisini zorladı. Duaları bitirip koca bir bardak suyu kafasına diktiğinde biraz kendisine gelebildi. Salona dönüp telsiz telefonu alarak, Barış'ın numarasını çevirdi.

"Alo! Ben Selim... Lütfen soru sormadan dinle... Adamımız şu anda Yalova feribotunda Darıca istikametine geliyor. Acele

edersen yakalayabilirsin... İstediğim kadar inceleyemedim, ama şunu söyleyebilirim ki sakalını ve bıyığını kesmiş. On yaş gençleşmiş gibi duruyor. Adamlarına söyle, çevirdikleri herkesin gözlerine baksınlar. Gözleri onu ele verecek..."

Barış'ın sesi şaşkın, ama heyecanlıydı. "Tamam, tamam. Sen iyi misin? Sesin iyi gelmiyor."

"Biraz yorgunum, hepsi bu. Acele etseniz iyi olur, feribot yanaşmak üzere."

"Peki, sonra konuşuruz."

Barış telefonu kapatır kapatmaz etrafındakilere emir yağdırmaya başladı. Maslak'ta bulunan Harp Akademileri'nin bir salonunda karargâh kurmuşlardı. Beş dakika sonra pistte hazır bekleyen askeri helikoptere bindiklerinde polis Darıca kavşağında feribota giden tek yolu tüm giriş ve çıkışlara kapatmıştı. İkinci helikopterde bulunan baştan aşağı siyahlar giymiş gece görüş dürbünlü sekiz kişilik Jandarma Özel Timi'ne kesin emir verilmişti. Şüpheli şahısların karşı koyması durumunda öldürücü ateş açılacaktı.

Yaklaşık on dakika sonra Danca kavşağına vardıklarında helikopter kavşak yanındaki geniş arsaya indi. İçindeki yolcuları indirdikten sonra diğer helikoptere yer açmak için havalanıp yüksekte turlamaya başladı.

Feribot iskelesine inen iki şeritli cadde tamamen araçla dolmuştu.

Gecenin karanlığında herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bazı meraklılarla acele işleri olanlar araçlardan inerek yokuşun sonundaki kavşağa doğru yürümeye başlamıştı. Ortalık ana baba gününe dönmüştü.

Barış trafiğin kontrollü bir şekilde akıtılması için yanına gelen bölge sorumlusuna emir verdi. Araçlar ve yayalar, yaklaşık

yirmi kadar polisin hazırladığı barikattan tek tek aranarak geçiriliyordu.

Trafiğin yoğunluğunu ya da geç kalmalarını bahane edip sızlanmaya kalkan birkaç kişi itiraz etmemeleri konusunda sertçe uyarıldı.

Herkes barikattan tereddütlü bir şekilde geçiyordu.

Aradan bir saat geçip herhangi bir şüpheliye rastlanmayınca Barış, Turan Hoca'yı ellerinden kaçırdıklarını anladı. Son bir ümitle önce feribot iskelesinde bekleyen polisleri daha sonra da İstanbul istikametinde kurulmuş diğer üç kontrol noktasını aradı. Çabaları boşunaydı, Turan Hoca'yı kaçırmışlardı. Kontrol noktalarının sabaha kadar görev yapmalarını isteyip helikopterleri geri çağırdı.

Askeri helikopter Boğaz Köprüsü'nün üzerinden geçerken, Barış aşağıda seyreden araçların ışıklarına bakarak hocanın mutlaka İstanbul'a döneceği hissine kapıldı. Sezgileri onu bugüne kadar yanıltmamıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla Selim'i ziyaret etmeye karar verdi.

Selim, Turan Hoca'ya bir kez ulaştıysa bunu tekrar yapabilirdi.

Sabah olunca her şey daha kolay olacaktı.

Saatine baktı. Gece yarısını beş dakika geçiyordu. Takvim kutucuğunda ise "30" rakamı görünmüştü...



35

İSTANBUL

Boğaziçi

30 Ağustos

Sabahın ilk ışıkları Boğaz'ın üzerine düşerken, Ukrayna'dan yola çıkıp İzmit Limanı'na gitmekte olan Panama bandıralı Bar-

barossa isimli doğal gaz yüklü tanker, İstanbul'un Karadeniz sahilindeki Kilyos açıklarında seyrediyordu.

Güvertede durmuş karşıda görünen Kilyos sahillerine bakan Hamza'nın içindeki sıkıntı gittikçe büyüyordu. Güneş henüz ısıtmaya başlamamıştı, ama yine de soğuk sayılmazdı. Hırkasını çıkarıp kenara koydu, sonra da sigara paketinden bir tane alıp yaktı. Sigarasının dumanını ileriye üflediğinde içindeki duyguların sıkıntıdan çok korkudan kaynaklandığını kendisine itiraf edebildi. Korkuyordu, hem de iliklerine kadar. Bugün için çocukluğundan beri hazırlanmıştı. Bölük pörçük hatıralar akıl perdesine düşmeye başladı. İlk eğitimi, ilk arkadaşı, annesinin verdiği sıcak poğaçalar, ilk kavgası, ilk sevdiği kız, ilk yemin, ilk kan…

Bu yolculuğa çıkmadan önce yapılan video çekiminde ailesine veda etmiş, neden böyle bir yol seçtiğini, biraz kendinden, ama daha çok Turan Hoca'nın eline tutuşturduğu metinden anlatmaya çalışmıştı. Kameraya konuşmak, bir eylemi nasıl yapacağını anlatmak, ölümden kuru kuruya bahsetmek ne kadar kolaydı. Farkında olmadan inançları daha da yoğunlaşmış, davasına baş koyan her yolcu gibi gizliden gizliye bir gurur duymaya başlamıştı. Arkasından kim bilir ne methiyeler, ne hikâyeler anlatılacaktı? Belki de kurulacak imparatorluğun üstün cesaret madalyasını kazanacak, tabi madalya kendisi olmadığı için emektar babasına takdim edilecekti.

Babası nihayet onunla gurur duyacaktı, ama orada da hissettiklerini kimseye belli etmeyeceğinden emindi.

İki martı uzun çığlıklar atarak havada süzüldü. Hayat onlar için ne kadar basit, diye düşündü Hamza. Başını kaldırıp martıları izledi.

Bu, onun son eylemi olacaktı. Belki de bu yüzden aklı karışmış, her şeyi sorgulamaya başlamıştı. Birden içinde yükselen bu soruların şeytanın sesi olabileceği düşüncesi geldi aklına.

Kendisi mukaddes bir yolda ilerleyerek, cennete girmeye hazırlanırken elbette bu durum şeytanın işine gelmemişti. Hamza'nın aklını karıştırmak ve eylemi başarısız kılmak için türlü fesatlar, fitneler fişekliyordu aklına. Onu bu tuzağa doğru sürüklüyor, yolundan dönmesi için inancını sorgulamasına neden oluyordu. Hamza asla böyle bir tuzağa düşmeyecekti; onu bu tür tuzaklar konusunda da eğitmişti Turan Hoca. Eylem koymaya yakın şeytanın vesveselerle içinde karmaşalar yaratacağını anlatmıştı.

Bol bol dua etmesini tembihlemişti böyle zamanlarda.

Hızla bildiği duaları okumaya başladı Hamza. Sigarasını denize doğru fırlatıp izmaritin havada çizdiği kavise baktıktan sonra da dua okumayı kesmeden kamarasına yöneldi. Aptesini yenilemek istiyordu; vücudunu dualar eşliğinde kutsayacak, ibadet için hazırlanacaktı.

O anda en çok ihtiyaç duyduğu, Kuran'ın vereceği güçtü.

O cümlelere, o ilahi tınıya susamıştı. Onu hem vesveseden kurtararak şeytanla girdiği bu sinsi mücadeleden başı dik çıkaracak, hem de tarih boyu kötülükle iyiliğin savaşını anlatarak hangi amaca hizmet ettiğini bir kez daha belletecekti. Kamaranın kapısını açtığında güneş ışığının lombozdan içeri süzüldüğünü ve masanın altında duran küçük kargo kutusuna vurduğunu gördü.



36

İSTANBUL

Maçka

30 Ağustos

Selim yatakta dönüp duruyor, uyanmış olmasına rağmen bir türlü gözlerini açmak istemiyordu. Bütün gece rüyasında Turan Hoca'yı kovalamış, bir türlü yakalayamamış, neden sonra kendisi dev bir aslandan kaçmaya başlamıştı. Aslan yine hayret verici bir ısrarla onu kovalamış ancak bir türlü dokunamamıştı. Selim'i

aslandan kurtaran ise Topkapı Sarayı olmuştu. Her zamanki aptal rüyalardan biri olmalı, diye düşünüyordu.

Sürekli sarayı görmek artık ciddi anlamda rahatsız ediyordu onu. Bu rüyaların sebebi ne olabilirdi? Yoksa devlet kapısında yükselmek mi demekti bu? Kendi esprisine kendi de gülemedi. İçinde büyük bir sıkıntı vardı. Belki de kalkıp Kadıköy'e doğru uzanmalıydı, kısa bir vapur yolculuğu, açık hava, sokaklarda amaçsızca yürümek iyi gelebilirdi.

Acaba Turan Hoca'yı yakalamışlar mıydı? Eğer yakalanmamışsa Barış, onu her an arayabilirdi. Tüm bu olanlar Hoca Efendi'nin hayatını ne kadar değiştirecekti acaba? Belki de onu uyarmalıydı.

Adamcağız nereye gidebilirdi ki? Nereye gitse onu bulurlardı.

En iyisi yerinde kalmalıydı. Belki birkaç kez emniyete sorguya alırlardı, ama tanıdıkları ya da sevenleri sayesinde zarar görmezdi.

Belki de Hoca Efendi'den önce kendini düşünmeliydi. Birden aklına sıradan bir gün olmadığı geldi: 30 Ağustos Zafer Bayramı'ydı.

Tembelliği bırakıp yataktan kalkmalı ve bayrağını aşmalıydı.

Çocukluktan kalan sıradan bir alışkanlıktı bu. Her milli bayramda pencereye bayrak asmayı seviyordu. Bir anlamda kendini ifade etmenin bir yoluydu bu onun için. Bu ülkeye, bu topraklara ait olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda milli bir amaç uğruna şehit olan insanlara gösterilen bir tür saygıydı bayrak asmak. Kalkmalı, diye düşünürken telefonun keskin sesini duydu. Sabahın köründe onu arayacak bir kişi vardı; yanılmadığını anladı.

"Evet?"

Karşı taraftan Barış'ın bitkin sesi duyuldu. Bütün gece yatmamıştı anlaşılan. "Yardımın gerekiyor!"

"Size de günaydın!" diye lafı sokuşturdu Selim.

"Selim, adamı yakalayamadık ve tepedekilerin hepsi tören için bugün halkın arasına inecek. Ne yapıp etmeli bu pisliği bize bulmalısın!

Nerdesin?"

Evde olduğunu bildiği halde böyle bir soruyu sorması Selim'e sinir bozucu geliyordu. Lafı gevelemedi. "Kapının önünde ekip arabanız, elimde size nerde olduğumu bildiren sinyalli telefon varken bu soruyu sormanız tuhaf değil mi?"

"Üzerimizde korkunç bir baskı var. Bunu anlamanı beklemiyorum zaten. Ancak bilmen gereken şu; az önce Hoca Efendi'yi içeri aldık!"

Selim, biri arkadan itmişçesine yatağında doğruluverdi birden.

"Anlayamadım! Bana söz vermiştin!"

"Ooo... Bakıyorum, birden samimiyet duygusu hâkim oldu ilişkimize!" Kısa bir sessizlik oldu ve telefonun her iki tarafında da hırslı nefes alıp vermeler ve derinden gelen bir diş gıcırtısı belli belirsiz hissedildi.

Barış duygusuz bir sesle konuşmaya özen göstererek devam etti. "Yukarıdakiler benden kelle istiyor... Ama sen, bunun ne kadar ciddi olduğunu anlayamıyorsun, öyle değil mi? Bizim burda kıçımızdan ter atarken sen osura osura uyuyorsun, öyle mi? Bir noktayı hatırlatmamda fayda var; benden bekledikleri sadece bu sahtekârların kellesi değil! Senin de kelleni istiyorlar! Neden biliyor musun?

"Çünkü bir boka yaramadığını düşünüyorlar... Ha, bir şey daha; senin işlediğin cinayetler konusunda da çok ısrarcılar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Deşifre oldun! Artık

ortadasın ve benim seni korumam çok uzun sürmez, inan! Kıçımı kıçının üstüne koydumsa bunu sana inandığım için yaptım, ama anladığım kadarıyla sen, bana dokunmayan yılan bin yaşasın durumunda seyrediyorsun...

"Bu dediğimi aklının bir köşesine yaz; kıçımı üstünden kaldırmam nerdeyse an meselesi."

Derin bir sessizlik oldu. Selim içinde bir kıpırtı hissedince kontrolü bırakmamaya çalışan bir aceleyle sordu. "Ne istiyorsun?"

Artık aralarındaki seviyeli işbirliği, hırsla sıvanmaya başlamıştı.

Barış umursamaz bir havada devam etti. "Sana güvenimi kaybetmek üzereyim. Beklemeye sabrımız yok! Saatlerle yarışıyoruz.

"Daha büyük bir bela olmadan bu pisliği bulmam lazım. Turan Hoca'nın, müritlerinin yanında saklandığını tahmin ediyorum. Hoca Efendi'nin sorguya alınmasına dayanamayan birileri çıkacaktır. Böylece çözülme gerçekleşecek ve Turan Hoca ortaya çıkmaya mecbur olacak."

Selim ince bir alayı sesine iliştirmeye özen gösterdi ve tıslayarak araya girdi. "Müthiş bir plan! Tebrikler..."

"İşte bu noktada olaya sen dahil oluyorsun. Nasıl yaptığın umurumda değil, ama bana o herifi getirmeni istiyorum. Yoksa sen de Hoca Efendi de bir kazaya kurban gidebilirsiniz ve inan bana bunu ayarlamak benim için hiç de zor olmaz..."

Selim bir an için düşündü. İki arada kalmıştı. Bir karar vermesi ve taraf olması gerekiyordu. Taraf olmak için de avlanmalıydı.

Biraz daha düşününce başka yolu olmadığına karar verdi. Hem Hoca Efendi, hem de kendisi için bu sürek avına girecekti. "Peki..." dedi ve devam etti. "Sana Turan Hoca'nın kellesini vere-

ceğim, ama Hoca Efendi ve benim için verdiğin sözleri unutma! Benim için de seni yok etmek inan hiç zor olmaz!"

Barış oynadığı oyunda hayatını kaybedebileceği gerçeğini iliklerine kadar hissetti. Sırtı birden buz kesti. Ülkenin en gözde ajanlarından olması onu insanüstü güçleri olan mistik bir yaratıktan korumazdı.

Ancak oynadığı oyun için yaşayan adamlardandı ve hayatı dışında kaybedecek bir varlığı yoktu. Korumaya çalıştığı değerler için verilen milyonlarca canı düşündüğünde korkusunu yendi ve Selim'e cevap verdi. "Sen işini yap, ben de işimi yapayım..."

Selim kulağında çınlayan hat sesini duymazdan geldi. Telefon elinde kalmış, derin düşüncelere dalmıştı. Bir değerlendirme yapması ve karar vermesi gerekiyordu. Hoca Efendi'ye bir kötülük gelmesine izin veremezdi. Çünkü bu salak ajanın anlamadığı bir durum vardı; eğer Hoca Efendi'ye bir tatsızlık olursa bu durum derin bir kan davasına yol açabilirdi. Böylece her iki taraf arasındaki ayrılık korkunç bir uçuruma dönüşürdü. Öte taraftan Turan Hoca'nın da serbest kalmasına izin veremezdi. Bu adamın gözlerine bakmış ve ruhunun kalıntılarını görmüştü. Haris hırsları için ortalığı kana bulayabilirdi.

Bir an önce durdurulmalıydı. Turan Hoca ne planlıyordu acaba? Banyoya doğru giderken acele etmesi gerektiğini hissetti.

İçindeki huzursuzluk gitgide büyüyordu...



37

İSTANBUL

Boğaziçi

30 Ağustos

Hamza bileğindeki saatin alarmı kesik kesik çalmaya başladığında okumakta olduğu Kuranıkerim'i duvardaki küçük rafa

yavaşça bırakıp ayağa kalktı. Saatine baktıktan sonra başını lomboza uzattı.

Boğaz içinde yol alıyorlardı. Arnavutköy'de olduklarını görünce paniğe kapıldı. Gereğinden fazla hızlı gitmişlerdi. Beyaz kefeninin başlığını kapattı, alnına imparatorluk sancağının minyatürünü bağladı.

Kargo kutusundan patlayıcıları harekete geçirecek kumandayı dikkatlice alıp özel dikilmiş göbek cebine yerleştirdi. Sonra da masanın üstünde duran iki tabancayı alıp şarjörlerini kontrol etti. Ağızlarına mermi sürüp kapıdan dışarı çıktı.

Ukraynalı tayfa, odasında unuttuğu sigara paketini almak için söylenerek koridorda ilerliyordu. Boğaz'dan geçerken sigara tüttürerek manzarayı seyretmeye her zaman özen gösterirdi. Ama bugün sigara paketinin boşaldığını geç fark etmişti. Köşeyi dönünce beyaz bir adama çarptı. Sendeleyip bir adım geri attığında okkalı bir küfür atmaya hazırlanıyordu ki çarpıştığı adamın görüntüsü onu dondurdu.

Adam beyaz bir ninjaya benziyordu, ama daha tuhaftı. Alnına sardığı yeşil bandın üzerinde Arapça yazılar vardı. Bir ninja neden Arapça yazılı bir bandaj taksın ki? Tam bu esnada bir patlama oldu ve göğsüne görünmeyen bir tekme yediğini hissetti. Yere düştüğünde ellerini göğsüne götürdü ve son gördüğü kanla yıkanmış elleri oldu.

Hamza artık koşmaya başlamıştı. Bir yandan dua ediyor diğer yandan da kararlı adımlarla koridorları ve merdivenleri aşıyordu.

Kaptan köprüsüne kadar kimseye rastlamadı. Anlaşılan silah sesini kimse duymamıştı. Kaptan köşkünün kapısını açmadan önce yukarı baktı. Boğaz Köprüsü'nün altından geçiyorlardı. Elini kapının tokmağına götürdüğünde ileride sağda Ortaköy Camisi'ni gördü, derin bir nefes alıp şahadet getirdi. Sonra da kapıya yük-

lendi. İçeri girdiğinde kaptan ve ikinci kaptan ellerinde dürbünle yan yana duruyor, kıyıdaki köşklerin içini görmeye çalışıyorlardı. Onların da Boğaz'dan geçerken en büyük eğlenceleri buydu. Boğaz'a bakan köşklerin ve apartman dairelerinin pencerelerinde perde kullanılmaması bulunmaz nimetti. Evin içinde çıplak ya da iç çamaşırı ile dolaşan bir kadın görmek için bütün Boğaz'ı dürbünü gözlerinden ayırmadan geçer, birini yakaladıklarında da birbirlerine haber verir, beraber izler, daha sonra gördükleri kadın hakkında fanteziler kurarak birbirlerine anlatır, içki sofralarına muhabbet malzemesi yaratırlardı.

Hamza daha önce bir tayfadan dinlediği röntgencileri karşısında görünce midesi bulandı, düşünmeden başlarına nişan alıp ateş etti.

İki mermi her iki kaptanın başlarının arkasında küçük bir delik açmış, ancak ön tarafta alnın orta kısmından üst dudağa kadar uzanan bir çukur yaratmıştı. Yere düştüklerinde yüzlerinin görüntüsü kanlı büyük bir incirin içi gibiydi. Dümen başındaki tayfa ile rota sorumlusu donakaldılar. Silah patlaması ve yerde yatan kaptanların burun kemiklerinden dışarı akan beyinleri onları şoka sokmuştu.

Hamza duraksamadan tekrar tetiğe bastı. Rota sorumlusu yere düşerken hiç ses çıkaramadı. Boğazından giren mermi ses çıkarması için gerekli olan tüm organları parçalamıştı. Yaklaşık bir dakika süren katliamdan sonra yaşadığı şokun etkisiyle prostatı boşalan Polonyalı tayfa Hamza'ya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Hamza gözlerini kırpmadan kendisine bakan adama dümeni kırmasını işaret etti. Eliyle geminin gitmesi gereken yeri gösteriyordu.

Dümenci başını anlamsızca sallayıp söyleneni hemen yaptı.

Koca gemi ani bir manevrayla Beşiktaş iskelesi açıklarında sağa yöneldi.

Hamza geminin istediği yöne dönmesinden sonra manivelayı kavrayıp tam yol verdi. Şimdi geminin burnundan Dolmabahçe Sarayı'nı daha net görüyordu. Elini göbek cebindeki kumandaya götürdü.

Sarayın iskelesine birkaç metre kala gözlerini yumarak düğmeye bastı.

İlk patlamayla birlikte yaklaşık beş kilometrekarelik bir alanda sağlam cam kalmamıştı. Sarayın büyük bir bölümü patlamanın şiddetiyle yıkılmış, alev alev yanıyordu. Boğaz'ın üzerinde gökyüzünü gitgide kaplamakta olan dev bir kara bulut, yaşanan dehşeti adeta İstanbul'un her yanına duyuruyordu. Sahile çıkan caddelerde onlarca araç ters dönmüş, devrilmiş ya da çarpışmıştı. Sarayın arka kısmındaki koruluk da alevler içindeydi. Köprü üzerinde araçlar birbirine girmiş, insanlar kontrolsüz bir halde köprüden yaya olarak kaçmaya çalışıyorlardı.

Selim patlamanın etkisiyle düştüğü yerde hareketsiz kalmış, kendine geldiğinde hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Evin pencerelerinin olması gereken ön duvarı yerinde yoktu. Perdeler rüzgârın etkisiyle sağa sola uçuşuyordu. Salondaki her şey yere devrilmişti.

Selim patlamaya holde yakalandığı için şanslı sayılırdı. Sendeleyerek ayağa kalkarken deprem olduğunu düşündü. Ancak ön duvara doğru gidip sokağa baktığında sol tarafta Boğaz üzerinden gelen dev alevleri ve göğü karartan bulutu gördü. Havadan kül yağıyordu.

Bir geminin patladığını tahmin etti.

Sokakta dev bir metal parçası iki otomobilin üstüne düşmüştü, otomobiller görünmeyen bir dinozorun saldırısına uğramış gibi ezilmişlerdi.

Selim'i izlemekle görevli polislerin talihi de yaver gitmişti.

Otomobilin patlayan camları, neden elleri yüzleri kan içinde parkın çimenlerinde kıvranmakta olduklarını açıklıyordu. Her yerden yükselen siren seslerine ara ara çığlıklar karışıyordu. Neler olduğunu anlamanın tek yolu vardı. Selim arka tarafa, yatak odasına doğru ilerledi.

Küçük misafir odasının kapısına geldiğinde, televizyonu aradı gözleri. Şansına bir şey olmamıştı. Kumandayı eline alıp televizyonu açtığında arkasına dev alevleri almış spikerin canlı yayındaki heyecanlı sesi odayı doldurdu. Bir gemi Dolmabahçe Sarayı'na bindirerek patlamıştı. Yüzlerce ölü ve yaralıdan bahsediliyordu. Henüz yetkililerden bir açıklama yapılmamasına rağmen terörist bir eylemden şüpheleniliyordu.

Selim içinde korkunç bir kinin yuvarlandığını hissetti. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Başı çatlayacak kadar çok ağrıyordu, ama yine de bir suret gelip karanlığın içine yerleşti: Turan Hoca...



38

İSTANBUL

Salacak

Eylül

Yaklaşan mevsimin habercisi olan kudretli yağmur, İstanbul'u dövüyor, kışın zor şartlarını hatırlatıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan rahmet, evleri su altında kalan çukur semt sakinlerinin isyanına yol açarken, gökyüzü muhteşem bir renk alacasıyla grinin tonlarını zorluyor, bulutların arkasında kalan güneşin kızıl portakal renkli parlaklığı göz kamaştırıyordu.

İstanbul Boğazının Marmara Denizi'ne açıldığı noktada yer alan Kız Kulesi'nin hemen karşısındaki Salacak, muhteşem manzarası ile İstanbul'un sakin semtlerinden biriydi.

Villanın büyük salonunun camdan olan ön cephesinde, elindeki vişne liköründen büyük yudumlar alan Ziya Osman Efendi, Topkapı Sarayı'nı büyük bir acı ve ihtirasla izliyordu. Paçasında bir hareketlenme hissedince başını eğip baktı; biricik dostu Van kedisi uyuşuk bir şekilde paçasına sürünüyor, ilgi bekliyordu. Elindeki likör bardağını sehpaya bırakıp birçok kişiden daha fazla sevdiği kediyi gülümseyerek kucağına aldı. Yumuşacık tüyleri sessizce okşarken, kedi de büyük bir huzurla gözlerini kısmış, şımartılmanın tadını çıkarıyordu.

Tekrar saraya bakmaya başladı. İnsanın atalarının yaşadığı eve bu kadar yakın olup orada yaşayamamasının ne kadar ağır bir yük olduğunu düşünüyordu. Onu bu saraydan ayn tutanları hiçbir zaman affetmeyecekti. Dolmabahçe Sarayı'nı bir harabeye çevirmek bile onun ilgisini çekmemişti. Saray, zaten 1938 yılında Gazi'nin ölümüyle ilelebet merhumun adıyla birleşmiş, onun için tarihe karışmış, anlamını kaybetmişti.

Tankerin patlamasıyla ortaya çıkan can kaybı ve maddi zararla da zerrece ilgilenmiyordu. Köylüler her zaman acılarını çiftleşerek unuturlardı; nasıl olsa ölen insanların yerine yenileri gelecek ve çoğalmaları devam edecekti. İmparatorluk için yedi yüz yıldır milyonlarca insan hayatını feda etmişti, birkaç yüz kişi daha feda edebilirdi.

Bedeli ne olursa olsun ölmeden önce soyunun tekrar bu saraya döndüğünü görmeliydi. Zaten hiç kimse onu bu patlamayla ya da diğer cinayetlerle suçlayamazdı. Bir çılgının tasarladığı planlı hareketlerdi hepsi, onun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Patlama sonrasında Turan Hoca'nın önceden organize ettiği kalabalık, etkili protesto yürüyüşleri yapmış, devletin zayıflığını daha fazla ortaya koymuştu. Cami çıkışlarında toplanan yüzlerce kişi padişahı istediklerini haykırmış, Osmanlı İmparatorluğu'nu öven pankartlar açmıştı. Ülkenin elit kesimi sokakların yükselen

sesine daha fazla kulak tıkayamamış, padişahlık müessesesini tartışmaya başlamıştı. Köşe yazarlan hemen cepheleşmiş, kendilerine göre ülke için doğru olanı bulmak üzere ortaya çıkmışlardı. Yasadışı başlattığı bir hareketin, başkalarının eliyle yasallaşmaya başlamasını zevk ve heyecanla izliyordu Ziya Osman Efendi.

O sırada Marmara Denizi'ne çıkmakta olan bir petrol tankeri, ihtiyar adamın Topkapı manzarasının ortasına dev bir kara bulut gibi girdi. Tankerin onu daldığı düşüncelerden çekip almasına kızsa da umursamaz bir merakla devasa makineyi incelemeye başladı. Tankerin kıç tarafında dalgalanan İngiliz bayrağını fark edince, sol kaşı küçük bir şaşkınlıkla havaya kalktı. İngilizler... Onları unutmuştu. Paris'te görüştüğü hükümet yetkilisi, İngiltere'nin kendisini desteklediğini, bu desteğin, kendisi tahtına kavuşana kadar resmi olmayacağını, ancak payesini geri aldığında resmiyet kazanacağını anlatmıştı.

Hatta Türkiye'de padişahlık müessesesini ilk tanıyan ülke olma şerefinin kendilerini mutlu edeceğini, uluslararası düzeyde İngiltere'nin kendileri için mücadeleye destek vereceğini söylemişler, her türlü maddi yardıma da hazır olduklarını eklemişlerdi.

Aziz dostları tarihte olduğu gibi bugün de müttefik olmaya hazırdılar.

İngiltere'nin planlarından böylesine çabuk haberdar olması, üstelik tam destek vermesi şaşırtıcıydı. En azından bir başarısızlık söz konusu olduğunda gidebileceği bir ülke olması rahatlatıcı geliyordu.

Tankerin süzülmesinden sonra Topkapı Sarayı bütün görkemiyle tekrar ortaya çıktı. Ziya Osman Efendi bir an içindeki özlemin kendisini boğacağını hissetti. Fazla zamanı kalmamıştı, ölmeden önce mutlaka saraya geri dönmeliydi.

Birden camda bir hareketlenme gördü, arkasını döndüğünde hizmetlisiyle karşılaştı. Adam her zamanki gibi, inanılmaz ölçüde sessizdi. Başı önünde, söyleyecekleri için izin bekliyordu.

"Hayırdır?"

Hizmetli, "Hayırlara vesile olsun hünkârım. Turan Hoca geldiler.

Desturunuz olursa huzurunuza çıkmak istiyorlar," dedi gözlerini yerden ayırmadan.

Ziya Osman Efendi kucağındaki kediyi yavaşça yere bırakıp geniş koltuğuna doğru ilerlerken, Turan Hoca'nın patlamadan beri saklandığı yerden çıkmaması gerekirken neden böyle habersiz geldiğini merak etmişti.

Kedi okşanmasının kısa kesilmesinden memnuniyetsiz bir kırıtmayla köşede duran kuştüyü yastığına kilolu cüssesini bırakıverdi.

Hünkâr, koltuğa yorgun bedenini bıraktığında derin bir nefes aldı ve bıkkınlıkla cevapladı hizmetlisini. "Gelsin bakalım..."

Hizmetli sırtını efendisine dönmeden, geri geri yürüyerek çıktı salondan. Kısa bir müddet sonra odaya Turan Hoca girdi, koltuğun önüne geldiğinde saygıyla diz çöküp Ziya Osman Efendi'nin paçasını öptü. Sonra da geri çekilip bekledi.

"Hayırdır Turan? Neler oluyor?"

Turan Hoca'nın gözlerindeki korku saklanacak gibi değildi.

Endişeli bir sesle cevap verdi. "Hayırlara vesile olur inşallah..."

Ziya Osman Efendi, Turan Hoca'nın sesindeki gerginlikten hoşlanmamıştı. "Sıkıntın nedir? Polis mi?" diye sordu.

Turan Hoca içinden, keşke öyle olsaydı, diye düşündüyse de belli etmedi, onun yerine başını iki yana sallayarak titrek bir sesle cevapladı. "Efendimiz, hayır duanızı almak için geldim. Geçen

hafta İstanbul'a gelirken feribotta aklımı başımdan alan bir hadise oldu.

O günden beri kendimde değilim. Her ne kadar unutmaya çalışsam da beceremedim. Bu korku beni bitiriyor, sizden hem akıl, hem de ışık almak ihtiyacındayım..."

Sözünü Ziya Osman Efendi'nin merak dolu sorusu böldü. "Aklını başından alan mı dedin?"

"Evet, efendimiz, çok büyük bir korku ve dehşet içindeyim."

"Neden ne olduğunu bana tam olarak anlatmıyorsun?"

"Emredersiniz..."

Ziya Osman Efendi sessizce anlatılanları dinledi, hikâye bitince de yanı başında duran Erzurum işi tespihi alıp taneleri çekmeye başladı. Anlatılanları değerlendirmeye çalışıyordu. Görünmeyen varlıklardan Kuran'da bahsedilirdi, bunu biliyordu. Ancak yaptıkları işin tüm Müslüman âlemini ilgilendirdiğini düşündüğünde bu hikâyenin anlamsız olduğu kanısına vardı. Öyle ya, Tanrı'nın kendi soyuna verdiği bir bayrağı, liderliği geri almaya çalışıyorlardı. Tanrı yolunda inançla ilerlerken cinlerin saldırısına uğramış olmak aptalca ve ihtimal dışı geldi. Turan Hoca eylemlerin baskısına daha fazla dayanamamıştı herhalde. Hayal gücü aşırı baskının etkisiyle bilinçaltındaki korkuları ortaya çıkarıyor olmalıydı. Bu salağın tüm planlar yolunda giderken ortalıkta "cin kovalıyor" diye dolaşması tahammül edilmez bir durumdu.

Kızgınlığını belli etmemeye çalışarak tekrar özgüvenini kazanması için tatlı bir sesle konuşmaya başladı. "Bak Turan... herhalde son olayların senin üzerindeki etkisi bir hayli fazla olmuş. Yıllardır maruz kaldığın baskıyı, gösterdiğin mücadeleyi takdirle karşılıyorum, ama söylediklerinin gerçek olması, kutsal amacımızla bağdaşmıyor.

"Ben tahtıma bu kadar yakınlaşmışken, sen ödülüne kavuşmak üzereyken böyle bir vesvese ile gündemimizi değiştirmen doğru gelmiyor bana..." Sözün burasına Turan Hoca'nın bozulduğunu fark eden Ziya Osman Efendi, bu deli ama sadık hizmetkârının gönlünü almak için lafı çevirmeye karar verdi. Birden aklına dâhice bir fikir geldi. Devam etti. "Yine de söylediklerine inanıyorum. Bu yüzden sana atalarımdan kalan özel bir muska vereceğim. Bu muska seni görünen görünmeyen tüm varlıklardan korur, etrafının temiz kalmasını sağlar. Yeter ki sen inancında bir nebze dahi tereddüt etme, tamam mı?"

Turan Hoca, efendisinin bu müjdesiyle bir çocuk gibi sevinmişti.

Yüzüne yayılan huzur dolu gülümsemeyle, "Allah sizi başımızdan eksik etmesin hünkârım!" dedi. Sonra da efendisinin yanında duran küçük sedef kutudan çıkarttığı muskayı almak için avucunu açarak elini ileri uzattı. Muskayı aldıktan sonra üç kez öpüp alnına götürdü, ardından da gömlek cebine yerleştirdi. Gözlerini yerden ayırmadan, vedalaşmak için dizlerinin üstüne çökmüş, efendisinin paçasına davranmıştı ki odayı tiz bir ciyaklama kapladı. Turan Hoca, efendisinin önünde dizlerinin üzerinde donakaldı. Ciyaklamanın geldiği yöne doğru döndüğünde efendinin kedisinin dört ayağı üzerinde sırtını tamamen kambur yaptığını, tüm tüylerinin dikildiğini, saldırgan bir hırıltıyla odanın uzak köşesine bakmakta olduğunu gördü. Turan Hoca'nın yüzü kül rengine dönmüştü. Kuruyan dudaklarından iki kelime fısıltı halinde döküldü. "O burda!"

Ancak birkaç saniye sonra kedi normal haline döndü ve odanın içinde tehditkâr bir tur attıktan sonra gözlerini kısmadan, yastığına gelip oturdu. Şimdi dikkatli bir şekilde odanın içini gözlüyordu.

Turan Hoca zorlukla konuşabildi. "Efendimiz, o hurdaydı..."

Bir an için durumda tuhaflık sezen Ziya Osman Efendi, neden sonra rahatladı. Bu aptalca bir rastlantı olmalı, diye düşündü. Turan Hoca'nın anlattıkları ikisini de şartlamış, gerginleştirmiş olmalıydı.

Gerçi "Vesile" daha önce hiç böyle tuhaf davranmamıştı. Yine de aptal bir tesadüf olduğuna kanaat getirdi. Sert ama kararlı bir sesle emretti.

"Bak, verdiğim muskaya rağmen böyle vesveselere girersen sana olan inancımız sona erer. Biraz daha itikatlı olmaya gayret et. Hadi bakalım, şimdi işinin başına dön! Dikkatli ol! Son adımda bir hata istemiyorum Turan, ona göre!"

Turan Hoca yaşadığı paniği atlatmaya çalışıp, efendisinin eteğini öptü, sonra da huzurdan geri geri yürüyerek ayrıldı. Dışarı çıkıp otomobiline bindiğinde hâlâ titrediğini fark etti. Boyacıköy'deki güvenli eve hareket etmeden önce muskayı avucunun içine alıp sımsıkı kavradı. Böylesi daha güvenliydi...



39

İSTANBUL

Maçka

Eylül

Selim sarsılarak kendine geldiğinde, eli hemen yanı başında durmakta olan turkuvaz renkli sürahiye gitti. Bardak kullanmaya gerek görmeden koca sürahiyi başına dikti. Suların ağzının kenarlarından göğsüne akmasına aldırmayarak kana kana içti. Sürahiyi yerine bıraktığında bir nebze olsun rahatladığını fark etti. Nihayet Turan Hoca'yı saklandığı yuvada bulmuştu. Demek tüm bu vahşetin ardında gizlenen gerçek; padişahlığın ve onunla birlikte hilafetin geri getirilmesiydi.

Bir süre hareketsiz kaldı. Şimdi oyunun şekli değişmişti. Taşları çok akıllıca hareket ettirmeliydi. Dar bir boğazdan dikkatli

bir şekilde geçecek, eğer doğru bir tahminde bulunabilirse boğazın sonunda herkes için doğru olanı yapmış olacaktı. Öğrendiklerinin tamamını Barış'a anlatması durumunda, ortalıkta "kelle" diye dolaşan istihbaratçının yakaladığı balığın büyüklüğüyle başı dönebilir, ihtirasını gemlemekte sorun yaşayabilirdi. Bu da hem kendisinin, hem Hoca Efendi'nin hayatına mal olabilirdi.

Yerinden kalktı, henüz tamiri devam eden balkon duvarının yerine gerilmiş naylonun aralığından karşıya, Topkapı Sarayı'na baktı. Saray ona eskisinden daha farklı görünüyordu. Eskiden güç ve adaleti temsil ettiğini düşünürdü, oysa şimdi bir hırs abidesi gibi duruyordu.

Tarihe tanıklık etmiş bir binaya haksızlık ettiğine karar verdi.

Bu saray nice sultanlar görmüştü ki, içlerinde adaletleri ve faziletleriyle dünyaya nam salmış olanlar vardı. Sarayın olanların hiçbiriyle ilgisi yoktu. Sorun, insanın gemlemeyi başaramadığı hırsındaydı.

Bildiklerini başkalarıyla paylaşması durumunda bu saray da halkın nefretini kazanacak, tüm katliamları her zaman hatırlatarak halkın nefretine hedef olacaktı. Bu sorumluluğu yüklenemezdi. Geri dönüp yorgun vücudunu koltuğa bıraktı.

Ne yapacağına bir an önce karar vermeliydi. Turan Hoca'yı istihbaratçıların önüne atacaktı. Onunla elini kirletmesine gerek yoktu.

Gerçi Helin'i öldürme emrini Turan Hoca'nın verdiğinden adı gibi emindi, ama şartlar onu ortadan kaldırma işini Barış'a bırakmasını gerektiriyordu. Bu hem uzun zamandır baskı altında olan istihbaratçıyı rahatlatacak, hem de devletin haklı bir gösteri yapmasına izin verecekti.

İç güvenliğin bu kadar sarsıldığı bir ortamda böyle bir gövde gösterisine ihtiyaç vardı. Turan Hoca'nın kellesini verince kendi de, Hoca Efendi de kurtulabilirdi. Gerçi sonrası için bazı şüpheleri de yok sayılmazdı, ancak şu noktada Barış'a güvenmekten başka çıkar yol yoktu. Peki, sultan namzedini ne yapmalıydı? Asıl sorun buydu.

Sultanı öldürmek onun işi değildi, ancak bu kadar tehlikeli birini de serbestçe dolaşması için ortada bırakamazdı. Ortaya çıkması ülke güvenliğini tam anlamıyla tehlikeye sokacak, belki de ne yaptığının farkında olmayan vatan haini birkaç salak sultana sahip çıkacak, onu savunacaktı. Üzerindeki sorumluluğun yüküyle ezildi. Ne yapmalıydı?

En iyisi bununla ilgili karar için bir gece geçmesini beklemekti.

İçinden bir ses yarın sabah kalktığında bu sorunun cevabını bulmuş olacağını söylüyordu.

Cep telefonundan Barış'ın numarasını çevirdi.

İki sinyalden sonra karşı taraftan ses geldi. "Efendim, Selim?"

Selim net ve donuk bir sesle cevap verdi. "Turhan Hoca, Boyacıköy'deki hücre evinde, adresi veriyorum, yazar mısın?"

Barış'ın sesi birden enerji doldu. "Ne diyorsun yahu? Dur bir dakika… Tamam, söyle."

"1768 Sokak, 18 Numara, bahçe içinde iki katlı bir ev. Genelde üst katta, deniz tarafına bakan salonda oturuyor. Evde dört kişi daha var. Bunlardan ikisi devamlı evde durup hiç dışarı çıkmıyorlar.

"Evde ciddi anlamda bir silah güçleri var, dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Barış'ın minnet dolu sesi duyuldu.

"Selim, beni yanıltmayacağını biliyordum, teşekkür ederim, ben de sözümde duracağım... Konuşuruz, önce şu köpeği bir yakalayalım, hadi eyvallah..." dedi ve telefonu aceleyle kapattı.

Selim elindeki telefona baktı bir an, sonra da konsolun üzerine bıraktı. İçinde bir huzursuzluk vardı, ama ne olduğunu çözemiyordu.

Belki de Turan Hoca'yla kendi hesaplaşmalıydı. Omuz silkti.

Önünde daha önemli bir sorun vardı. Padişahı ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Yatağa uzandığında ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Keşke konuşacak biri olsaydı, bir kadın, bir sevgili, bir eş... Bunları hayal ederken derin ve karanlık bir çukura yuvarlandı...



40

İSTANBUL

Boyacıköy

Eylül

Turan Hoca salondaki divanın üzerine oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Bir elinde sıkıca tuttuğu muskası, diğer elinde ise kehribar tespihi vardı. Sürekli feribotta ve hünkârın huzurunda olanları düşünmekten kendini alamıyordu. Neden cinlerin saldırısına maruz kaldığını bir türlü anlayamıyordu. Halifeye hizmet etmenin peşindeyken nasıl böyle bir olay olabilirdi? Kendisi gibi dini bütün bir kişi nasıl böyle bir durumda kalabilirdi? Belki de cinler konusunda uzman bir hocayla görüşmek daha doğru olacaktı. Böylece durumu hakkında net bir bilgi alabilirdi.

Çocukluğunda anlatılan hikâyeleri hatırladı. Bir tanesi aklından hiç çıkmazdı. Köylülerden biri uzaklarda bir tarlada bulduğu küçük bembeyaz bir koyunu sahipsiz zannetmiş ve atının terkisine koymuştu. Yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra bir ara atın huysuzlandığını fark etmiş ve arkasına dönüp koyuna

bakmak istemiş, gördüğü manzara karşısında nutku tutulmuştu. Koyunun başı ve gövdesinin bir kısmı eyerin üzerindeyken, geri kalan kısmı gözün alabildiğine geldikleri tarafa doğru uzamış bir haldeydi. Koyun dile gelip sormuştu. "Ne o çok mu korktun âdemoğlu?"

Turan Hoca içinin daraldığını hissetti. Babaannesi küçükken tembihlemişti: "Cinleri düşünme! Adlarını yüksek sesle söyleme!

Yoksa gelirler ve sessizce etrafında oturup seni seyrederler. Uzun bir süre seyrettikten sonra ne yapacaklarına karar verirler. Ya korkunu yokladıktan sonra memnun olup giderler ya da seni delirtirler, ruhunu bedeninden çok uzaklara gönderirler! Cinleri aklından çıkar, sakın düşünme!" Düşünmemesi, sayıklamaması gerekiyordu, unutmalıydı.

Salonun kapısının tıklatılmasıyla irkildi. Odaya, evde yeni eylemler için saklanan fedailerden biri olan Mahmut girdi.

"Hayırdır Mahmut?" diye sordu Turan Hoca. Kendisi dinlenmeye çekildiğinde odasına kimse girmezdi genelde. Bu durumu bir cüret olarak kabul ettiğinden hayli meraklanmıştı.

Mahmut sıkıntılı bir sesle cevap verdi. "Hocam içime bir şüphe düştü, müsaadeniz olursa size anlatmak istedim."

Turan Hoca kaşlarını kaldırarak tedbirli bir bekleyişe girdi.

"Anlat bakalım, dinliyorum."

"Hocam, Cafer yarım saat önce bakkala gitmek üzere dışarı çıktı, ama hâlâ gelmedi!"

"Telefon açtın mı?" diye şüpheyle sordu Turan Hoca.

Dışarı çıkan ulaklar iki ayrı cep telefonunu kapalı olarak taşırlardı.

Telefonların kapalı tutulmasının nedeni, herhangi bir yakalanma durumunda diğer tarafa avantaj sağlamak, zaman kazandırmaktı.

Yakalanan ulak sonuna kadar direnerek, telefonu iletişime açacak şifreyi vermezdi. Böylece en az altı saat hareket kabiliyeti kazanılırdı.

Bu tedbire ilave olarak teknik bir sorun yaşamamak için her telefonda farklı bir şebeke kullanılırdı. Gidilen mesafeye göre süreler belirlenir ve zaman geldikçe bekleyen tarafa telefon açılarak şifreli mesajlar verilirdi. Bu iletişim her şeyin olumlu ve güvenli olduğu anlamına gelirdi. Bakkala gidildiğinde geri dönüş süresi en fazla on beş dakika olmalıydı. On beş dakikayı geçen her çeyrekte bekleyen tarafa telefon açılması gerekiyordu. Bakkalın süresi iki kez aşılmışsa ve iletişim sağlanamıyorsa bu durum ciddi bir sorun olduğu anlamına gelirdi.

Mahmut huzursuz bir şekilde cevapladı. "Defalarca aradım hocam, ama her iki telefon da cevap vermiyor... Ne yapmamızı emredersiniz?"

Turan Hoca ayağa kalktı, pencereye doğru ihtiyatla yürüdü.

Tülün arkasından bahçeyi, bahçe duvarını ve sokağın görünen kısımlarını sessizce inceledi. Bir anormallik görünmüyordu, ama tedbirli olmakta fayda vardı. Geri dönüp silahlarının olduğu dolaba yürüdü.

Dolabın kapağını açıp iki tabancasını ve cephanesini kuşanırken de Mahmut'a talimat verdi. "İbrahim'e söyle, üzerine silah almadan bakkala gitsin. Ne olduğunu anlamaya çalışsın. Ortalık normal görünüyorsa Cafer'i sorsun. Eğer bir anormallik görürse bakkala girmeyip köşe başındaki kasaba girsin, et alırken de beni bilgilendirsin.

"Bütün bunlar için on beş dakikası var. Eğer on beş dakika içinde beni aramazsa onun da yakalanmış olacağını kabul edeceğiz ve çatışmaya hazırlanacağız. Sen de Talip ile birlikte bombalı kemerlerinizi takın, silahlarınızı alıp çatışma pozisyonuna girin! Biriniz kapının yanındaki camda, diğeriniz de arka bahçe

kapısının orda beklesin! Benim talimatım olmadan yerinizden bir adım dahi kıpırdamayın! Anlaşıldı mı?"

Mahmut'un cevabı net oldu. "Baş üstüne hocam!" Ardından da aceleyle odadan çıktı.

Turan Hoca silahlarını kuşandıktan sonra dolabın arkasına giz lenmiş olan iki çelik levhayı ve ayaklığı çıkardı. İki levhayı pencerenin önüne çekip birbirine monte ettikten sonra, ayakların da yardımıyla dik duruma getirdi. Levhaların birinde ateş etmek ve etrafı gözlemek için kanallar vardı. Şimdi, çatışma halinde arkasına sığınabileceği küçük siperi hazırdı. Ne mermi, ne de içeri atacakları bombalar ona tesir etmeyecekti. Tekrar dolaba gidip gaz maskesini yanına aldı. Eğer bir baskın olursa içeri saz bombası atmaları işten bile değildi. Bir gözü siperin yanında yerde duran cep telefonundaydı.

Tekrar dolaba gidip özel tim polislerinin harekât sırasında kullandıkları mont ve pantolonu aldı. Aceleyle üzerine giydi. Kar maskesini de taktı. Eğer yapabilirse karışıklık yaratıp aradan sıyrılabilecekti.

Her şeyin tamam olduğuna kanaat getirince de siperin arkasına geçip bir elinde silah diğer elinde muska, beklemeye başladı.

Aradan yirmi dakika geçmesine rağmen ikinci ulaktan da haber çıkmamıştı. Bu sarıldıkları anlamına geliyordu. Hocanın her tarafı ter içinde kalmıştı. Beklemekten nefret ediyordu. Ne olacaksa bir an önce olmalıydı. Kanına hücum eden adrenalin başını döndürmeye başlamıştı. Masanın üzerinde duran sürahiyi gözüne kestirdi.

Dışarıda bekleyenlerin görmemesi için sürünerek masanın yanına gitti, elini uzatıp sürahiyi aldı, kana kana içti. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Tekrar sürünerek siperinin arkasına geçti. Terleme suyun da etkisiyle arttığından kar maskesini

başından çıkarıp cebine koydu. İnanılmaz sinir bozucu dakikalardı. Elinde tuttuğu muskanın kendisini koruyacağına inanarak kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. Aşağıdakilerden ses gelmiyordu. Onların da durumu kendisinden farklı olmamalıydı. Gözü duvar saatine takıldı. Yelkovanın bu kadar yavaş ilerlemesi sinirine dokunuyordu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözleri yelkovanı itmeye çalışırken parmağı İsrail yapımı otomatik Uzi'sinin tetiğinde öylece bekledi.

İkinci ulağın evden çıkışının üzerinde tam bir saat geçmişti.

Polisler büyük olasılıkla kendilerinin dışarı çıkmasını ve çatışmaya girmeden teslim olmalarını bekliyordu. İkinci ulağın dışarı çıkmasının kendi şanslarına olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Öyle ya, bunun bir taktik olduğunu nereden bilebilirlerdi ki? Herhalde bu dünyada teslim olacak son kişi kendisiydi. Yıllar süren hazırlıkların sonunda başarıyla koydukları eylemlerin ardından tüm bu mücadelenin kaymağını yemek varken polislerin avucuna düşüp bir hücrede çürümeye hiç niyeti yoktu.

Kafasında planını yapmaya çalıştı. Kesinlikle çatışmaya gireceklerdi, sonra da uygun zamanda çocukları teslim olmaları için dışarı çıkartacak, yanlarına gelen polisler üstlerinde silah araması yapıp onları aralarına aldıklarında da kemerlerindeki bombalan patlatacaklardı.

Eğer bombaları doğru yerde ve doğru zamanda patlatırlarsa, kendisi için gerçek anlamda bir kaçış yolu açılacaktı. İçinde bulundukları durumda en iyi hareket planının bu olduğuna karar verdi.

Mahmut'a yavaşça seslendi. Bir dakika sonra Mahmut elinde silahı olduğu halde sürünerek odaya girdi, yanına geldi.

Turan Hoca gözlerini bahçe kapısından ayırmadan, olabildiğince dikkatli bir ses tonuyla konuştu. "Oğlum... bugün cennete gideceğiniz gündür. Sen de Talip de şimdi buna hazırlanın, dua-

larınızı okuyun. Davamızın devamı için benim burdan çıkmam gerekiyor ve bunu ancak sizin kahramanlığınız sağlayabilir..." Sözünün burasında durdu Mahmut'un gözünün içine baktı, ona güvenip güvenemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Çocuğun gözlerinin dolduğunu görünce içi rahatladı, çocuk kendisini patlatacaktı.

Mahmut duygu dolu bir sesle cevap verdi. "Hocam bu can da diğer canlar da sana ve davamıza helal olsun, hakkını helal et!"

"Helal olsun evladım, sana da Talip'e de tüm emeklerim helal olsun. Çatışmanın ortasında, uygun gördüğüm bir anda şu gördüğün sürahiyi merdiven boşluğuna fırlatacağım. Bu sizin harekete geçmeniz için işaret olacak. Teslim olacağınızı söyleyip dışarı çıkacaksınız.

Yanınıza gelip üstünüzü arayacaklar. Ben burdan hiç ateş etmeyeceğim için sadece senin ve Talip'in evde olduğunuzu düşünecekler.

O yüzden ikinizi görünce tedbiri elden bırakıp başınıza üşüşeceklerdir. Ha... Kar maskeleriniz başınızda olsun. Önce hiç mukavemet etmeyin, aralarına girin, sonra çırpınmaya çalışın ki üstünüze çullansınlar. Evi kontrol için içeri giren ilk polise ateş edeceğim, bu da ikinci işaretiniz olacak. Bu işaretle birlikte kendinizi cennete atacaksınız. Bu ana kadar başınıza mümkün olduğunca çok polis toplayın. Tamam mı oğlum?" diye bitirdi sözünü.

Mahmut gözlerindeki yaşları tutmaya çalışarak cevap verdi.

"Tamam hocam."

Turan Hoca uzanıp Mahmut'un alnına kuru bir öpücük bıraktı ve, "Hadi şimdi git yolun açık olsun," dedi.

Yerde sürünerek odadan çıkan Mahmut'un arkasından bakarken, polislerin çocukların ellerini arkadan kelepçelemesi için dua etti. İntihar kemerlerindeki patlayıcı, kemerin tokasında ve yan taraflarında; düzeneği harekete geçiren pim ise kemerin

arkasında, ortada yer almaktaydı. Böylece elleri arkadan kelepçelenmiş bir intihar eylemcisi dilediği anda kemeri harekete geçirebilirdi. İsrail gizli servisinden nefret eden bir Amerikalı silah tüccarının özel olarak yaptırdığı ve Filistin'de pazarın hizmetine sunulan yeni bir düzenekti bu.

Tekrar bekleme başladı. Bu arada Turan Hoca'nın aklına yeni bir kuşku düştü. Polis yerlerini nasıl olmuş da bulmuştu? Aldıkları onca tedbirden sonra bunun olması çok saçmaydı. Bu evi bilenlerin sayısı altıyı bulmazdı. Davut'un ölümündeki esrar perdesi gibi bu da bir sır olarak kalacaktı. Ama bir gün mutlaka neler olduğunu öğrenecek, içlerindeki haini elleriyle öldürecekti; buna yemin etti.

Eğer her şey yolunda giderse, herkesten gizlediği, sadece kendisinin bildiği Beşiktaş'taki eve gidecekti. Orayı en az bir ay saklanabileceği şekilde hazırlamıştı. Ayda bir iki kez etrafındakilere haber vermeden eve gider, komşularla merhabalaşırdı. Kendisini Almanya'da iş yapan bir gurbetçi olarak tanıtmıştı. Böylece günün birinde gerektiğinde gelip saklanabileceği, kimsenin bilmediği bir sığınağı olmuştu. Ev gözünde tütüyordu, acaba görebilecek miydi? Düşüncelerinden, dışarıdan gelen megafon sesiyle sıyrıldı.

"Turan Hoca, polis konuşuyor! Etrafın sarıldı! Kurtulma şansın yok! Teslim ol!"

Barış elindeki megafonu indirdiğinde evin giriş kapısının camı kırıldı ve ilk kurşunlar rasgele sıkıldı. Çevreyi kuşatan polisler hemen siper aldılar ve Barış'ın telsizden yayılan, "Ateş serbest!" emriyle de küçük eve mermi yağdırmaya başladılar. Karşılıklı ateş bir süre daha devam etti. Neden sonra kısa bir sessizlik oldu.

Barış telsizden evin arkasından girmeye çalışan time ulaştı.

"Tim 5, Kartal konuşuyor, tamam!"

Bir iki saniyelik sessizlikten sonra kısa bir cızırtı duyuldu. "Dinliyoruz Kartal, tamam..."

"Arka tarafta durum nedir? Tamam..."

"Bir kişilik karşı ateş var, tamam..."

"Dikkatli olun! Tamam..."

Selim'in verdiği bilgiye göre evde Turan Hoca ile birlikte beş kişi olması gerekiyor, diye düşündü istihbarat uzmanı. Eğer iki kişi yakalandıysa ve ateş edenlerin iki kişi olduğu tahmin ediliyorsa bu durumda bir kişiyi ya kaçırmışlardı ya da henüz ateş etmeye başlamamıştı.

Tedbirli davranmakta fayda vardı.

Karşılıklı ateş tekrar başladı ve kısa bir ara verdi. Megafonun sesi tekrar duyuldu, evdekileri teslim olmaya davet ediyorlardı. Bu davete rasgele sıkılan mermiler cevap verdi. Karşılıklı ateş yaklaşık yarım saat sürdü. Barış'ın kuşatmada ikinci aşamaya geçilmesi emrini vermesiyle birlikte evin içine göz yaşartıcı bombalar atıldı.

Turan Hoca yaklaşık bir iki dakika süren sessizlikten sonra camı kıran bir gaz bombasının önüne düşmesiyle gaz maskesini yüzü ne geçirdi. Maskeyi taktıktan sonra ayağıyla yerde dönerek gaz çı karan bombayı odanın dibine yolladı. Harekete geçmek için uygun zaman olduğunu düşündü, sürahiyi kavradığı gibi merdiven boşluğuna fırlattı.

Kapının yanındaki dolabı, camdan içeri düşen gaz bombasının üstüne düşürmeye çalışan Mahmut merdivende patlayan sürahiyi duyduğunda, dolapla uğraşmaktan vazgeçti. Arkadaşına seslenerek yanına çağırdıktan sonra anlaştıkları gibi açık pencereden dışarı bağırdı.

"Ateşi kesin! Çıkıyoruz!"

Barış evden gelen sesle heyecanlandı, nihayet Turan Hoca'yı ele geçirecekti. Bu, hem kötülüklerin sonu, hem de kendisi için bu

büyük maratonun bitişi anlamına geliyordu. Telsizden tüm birimlere ateşi kesmelerini ve evden çıkacakları teslim almaları talimatını verdi.

Nihayet evin delik deşik olmuş kapısı kısa bir gıcırdamayla ardına kadar açıldı. Başlarında kar maskesi olan iki erkek ellerindeki silahları birkaç adım öteye atarak, elleri havada yavaşça dışarı çıktılar ve bahçenin içinde durdular.

Özel tim lideri, yanında dört silahlı tim görevlisi ile evden çıkanlara yaklaşırken, dizlerinin üstüne çökmelerini ve ellerini arkaya koymalarını yüksek sesle söyledi.

Mahmut ve Talip söyleneni usulca yaptılar; dizlerinin üzerine çökerek, ellerini bellerinin arkasında kavuşturdular.

Özel tim görevlilerinin ellerini kelepçelemesinden sonra çatışmaya katılan diğer polisler de bahçeye girmeye başladılar.

Barış bahçeye girmekte olan polislerin arasından kendisine yol açarak, teslim olanların başına geldi ve hızla yüzlerindeki kar maskelerini sıyırdı. Birden paniğe kapıldı, bunlar hedef adamlar değildi.

Elinde tuttuğu maskeyi yere fırlatarak iki katlı evin kapısına koştu.

İçeri girdiğinde iki özel tim görevlisinin etrafı incelediğini gördü.

Alt katta ölü ya da yaralı göremeyince hızla merdivenlere koştu; üst katta birinin olup olmadığını anlamak istiyordu. Elinde silahıyla merdivenlerin başına vardığında bir patlama sesi duydu. Görünmeyen bir el büyük bir güçle göğüs kafesine vurdu. Geriye doğru uçarken başını duvara hızla çarpıp yere düştü.

Mahmut ve Talip silah sesini duyar duymaz birden çırpınıp ayağa kalkmaya çalıştılar. Çatışmanın tekrar başladığını düşünen polisler ayağa kalkmaya çalışan tutukluların başına üşüşünce,

çıkan kargaşanın gürültüsünden kimse yüksek sesle getirilen şahadeti duymadı.

Tiz bir ıslık sesiyle ardından gelen müthiş patlama, elli metrekarelik alanda inanılmaz bir basınç hareketi yarattı. Mahmut ile Talip'i tutmaya çalışan polislerin tamamından etrafa dağılan kemik ve et parçaları acıklı bir yıkımın renklerini oluşturdular. Patlamanın şiddetinden evin birinci katındaki merdiven başında bulunan polisler de yaralanmış, yerde inliyorlardı.

Siperinin arkasında duran Turan Hoca büyük sarsıntıdan yara almadan kurtulmuştu. Hemen ayağa kalkıp sendeleyerek merdivenden indi. Merdiven altında yerde yaralı yatmakta olan iki özel tim polisinden birini sırtına alarak dışarı çıktı.

Tarif edilmez bir panik herkesi sarmış, yaralıların yardım isteyen sesleri, ambulans çağıran telsiz anonslarına karışıyordu.

Taşıdığı yaralı özel tim polisinin yüzü kan revan içindeydi, etrafını göremiyordu. Turan Hoca, polisle birlikte bahçeden çıkıp sokağın sonuna kadar yürüdü. Polis bariyerinin arkasında birikmiş, merakla bekleşen çevre sakinlerinden yardım istedi.

İki sivil koşarak gelip yaralı polisin ve kendisinin kollarına girerek arka caddenin köşesine kadar götürdüler. Orada yoldan geçmekte olan bir taksiyi çevirip binmelerine yardımcı oldular. Taksi şoförü hayati bir olayın içine düşmüş olmanın verdiği şaşkınlık ve panikle aracı son sürat kullanarak yakında bulunan İstinye Devlet Hastanesi'ne yetişmeye çalışıyordu.

Hastanenin acil servis kapısına vardıklarında Turan Hoca yaralı polisi araçtan indirerek kendilerini karşılayan hastabakıcılara teslim etti. Hastane polisi koşarak gelmiş, yaralı meslektaşına yardım etmek için çırpınıyordu. Turan Hoca, polise yaralı arkadaşlarıyla ilgilenmesini, Boyacıköy mevkiinde çatışma çıktığını, daha fazla yaralı geleceği için hastane personelini uyarmasını, kendisinin geriye dönmesi gerektiğini söyleyip görevli polisin

paniklemiş bakışları arasında acil servisten çıktı. Cadde üzerinde beklemekte olan bir başka taksiye binerek Mecidiyeköy'de bulunan polis merkezine acilen kendisini götürmesini söyledi.

Taksi şoförü, taksicilere mahsus soru sorma âdetini umursamadan yol boyunca hiç konuşmadı. Bazı müşterilerle hiç konuşulmaması gerektiğini mesleğe başlarken kendisine öğretmişlerdi. Müşterisi konuşulmaması gerekenlerdendi. Üzerine bulaşmış kan lekeleri bu görüşünü doğruluyordu.

Turan Hoca, taksi şoförünün ne düşündüğünü anlamış gibi üzerine kan bulaşmış montunu çıkarıp ters katlayarak eline aldı. Sahil yolundan Beşiktaş'a ulaştıklarında, Mecidiyeköy'e gitmekten vazgeçtiğini, Beşiktaş karakoluna gideceğini söyleyip araçtan indi. Yol ücretini vermek istemesi üzerine taksici kibarca reddetti. Hızlı adımlarla ilerleyerek, büyük çarşıdan içeri girdi, ilk gördüğü butiğe kendini attı. Sivil kıyafetlerini evinde unuttuğunu, almaya vakti olmadığını söyleyip kendisine yaşına ve rolüne uygun bir pantolonla gömlek aldı. Aldıklarını giyerek polis kıyafetlerini bir torbaya koydurdu ve ücretini ödeyerek butikten ayrıldı. Çıkış için çarşının diğer kapısını kullandı. Oradan da bir diğer pasaja girerek kendisini izleyen olup olmadığını kontrol etti. Yaklaşık on beş dakika farklı sokaklarda dolaştıktan sonra izlenmediğine ikna olup evinin bulunduğu sokağa girdi.

Sokakta bir anormallik yoktu. Sakin adımlarla dairesinin bulunduğu apartmanın kapısını açıp içeri girdi. Üçüncü katta asansörden inip etrafı kontrol etti. Daha sonra da yürüyerek birinci kata indi.

Birkaç dakika daire girişinin bulunduğu kat salonunda bekleyerek etrafı dinledi. Sokaktan geçen bir eskicinin sesi neşe içinde bağrışarak oyun oynayan çocukların sesini bastırıyordu. Anormal bir durum olmadığına karar vererek dairesinin kapısındaki üç kilidi teker teker çevirdi.

İçeri girdiğinde holde durup salon girişine bıraktığı ipliklerin yerinde durup durmadığını kontrol etti. Bu yöntemi kendi geliştirmişti.

Eve birisinin girmesi durumunda yere rasgele atılmış birkaç küçük iplik, gezenin ayakkabısına yapışacak, böylece yerinde durmayan iplikler kendisini uyaracaktı. İplikler yerinde duruyordu; rahatlayarak elindeki poşeti yere bırakıp salona girdi. Kendisini büyük okuma koltuğuna bıraktığında ne kadar yorulmuş olduğunu hissetti.

Adrenalinin vücudunu serbest bırakmasının verdiği tatlı huzurla gözlerini yumdu.

Birden güçlü ve büyük bir el ağzını kavrayınca gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. Turan Hoca'nın son gördüğü, kara saplı bir komando bıçağının çelik parıltısı oldu... "



41

İSTANBUL

Maçka

Eylül

Selim henüz hava kararmamış olmasına rağmen mutfağa girmiş, kendisine enfes bir salata hazırlıyordu. Nedenini bilemediği bir huzur gelip içini kaplamıştı. Gülümsedi. Oysa dün akşam istihbarat ajanının kendisini arayıp Turan Hoca'yı ellerinden kaçırdıklarını söylemesinden sonra huzurunun kalmaması gerekiyordu. Tam olarak çözemiyordu, ama Turan Hoca'dan gelen kötü dalgaların kesildiğini hissediyordu. Sanki oradan gelen tehlike sinyalleri sona ermişti.

Bu tuhaflık yetmiyormuş gibi, durumu biliyor olmanın verdiği bir özgüven, içinde derin ve huzurlu rüzgârlar estiriyordu. Garip...

Marulun yapraklarını yıkarken elini musluktan akan suyun altında gezdirdi. Teninin üzerinden akıp giden suya baktı. Aklına akşam gördüğü rüyadan parçalar geldi. Bir şelale vardı, rüyasında bir yerde. Turan Hoca'nın yanında gördüğü prens de yanındaydı. Şelalenin içine girmek için hamle yapınca, prens de onunla birlikte yürümeye başladı. Ancak bir ses, ne olduğunu ya da kim olduğunu çözemediği biri, onu yüksek sesle uyardı; sadece sahibi bulunan gövdeler suyun altından geçebilirdi. Sahibi, yani ruhu bulunmayan gövdeler suyun diğer tarafına geçemiyordu. Selim, sese aldırmadan tekrar yürümeye başladı. Tam suya ulaştığında dönüp prense baktı. Arkasından gelmiyor, olduğu yerde anlamsızca dönüyordu. Gözleri yerinde yoktu…

Suyu uzun bir süre seyretti. Rüyasında gördüğü muhteşem yeri hayal etmeye çalıştı. Bölük pörçük bazı resimleri görebildi; tamamını göremiyordu. Yine suya döndü, marulları yıkamaya devam etti.

Sabah uykudan uyanınca başucundaki konsoldan kâğıt kalemi almış, hayatında ilk defa duyduğu bir duayı kâğıda yazmıştı. Yazması bittikten bir süre sonra, mahmurluğu geçince duaya baktı. Bu duayı hayatı boyunca ne duymuş, ne de bir yerde okumuştu. Ancak şaşırtıcı bir şekilde ezbere de okuyabiliyordu. İşte o an ne yapacağına karar verdi. Sultan sorunu çözülmüştü.

Marulların suyunu süzdükten sonra bıçak kullanmadan, küçük parçalar halinde kopartarak kaba doldurmaya başladı. Daha sonra yıkadığı domateslerin kabuklarını soydu, onları da küçük dilimler halinde doğradı. İri bir salatalığın kabuklarını da soyduktan sonra arka taraf görülecek incelikte dilimledi. Salata şeklini almaya başlıyordu.

Füme hindi parçalarını eliyle salatanın üzerine serpiştirdi.

Bir tutam fesleğen attı. Büyükçe bir dilim eski kaşan da rendeledikten sonra üzerine daha önceden hazırladığı labne

peynirinden yapılmış soğuk sosu döktü. Raftaki baharat şişelerinin arasında tuz şişesini aradı; bulunca bir tutam da ondan koydu. En sona tere otunu bırakmıştı.

Önceden temizleyip ayıkladığı tere otunu salatanın üzerine serptikten sonra geri çekilip baktı. Böyle bir salata için ona âşık olabilecek sürüyle kadın olmalıydı. Gülümsedi, salata tabağını bir çatalla birlikte alıp salona gitti.

İşçiler öğle yemeğine gittiğinden evde yalnızdı. Duvarın kaba sı bitmiş, pencere ve çerçeve tekrar yerine oturtulmuş, boya işi kalmıştı. Bir iki güne kadar biter, diye düşündü. Her şey tekrar yoluna giriyordu.

Çatalı iştahla salatanın üstündeki hindi parçalarına batınp büyük bir lokmayı ağzına götürüyordu ki kapının zili çaldı. Omuz silkerek umursamadan lokmayı ağzına attı. Gelen kim olursa olsun böyle güzel bir salatayı yemesine engel olamazdı.

Ağzında dağılan lokmayı çiğnerken gözlerini yumdu, damağına takılan tatları ayırt etmeye, onları görmeye çalıştı. Başını iki yana hafifçe salladı. Müthiş bir zevkti. Tam o sırada kapının zili ikinci kez, ama bu kez ısrarlı bir şekilde çaldı. Yerinden kalkıp kapıya gitti.

Kapıyı açtığında henüz ağzındaki lokmayı yutmamıştı. Karşısında takım elbiseli dört kişi duruyordu. Üçü uzun boylu, üç numaraya vurulmuş saçları ve atletik fizikleriyle koruma olduklarını belli ediyorlardı. Ancak ucuz korumalardan değildiler. Bakışları, kılık kıyafetleri, eğitimli ve tam donanımlı olduklarını gösteriyordu. Bir tanesinin elinde pahalı ambalajlı büyükçe bir saksı çiçeği duruyordu.

Ölü evini ziyarete giden kötü adamlara benziyorlardı. Liderleri olduğu takım elbisesinden ve kravatından anlaşılan orta yaşlı adam, uysal bakışlarla Selim'i süzdü. Bakışlarında tehdit olma-

ması Selim'i savunma durumundan çıkarıp rahatlattı. Lokmasını zorlukla yutup, "Buyrun, kimi aramıştınız?" diye sordu.

Uysal bakışlı adam düzgün bir Türkçeyle, "Merhaba Selim Bey, ben Nissim!" dedi. Sonra da kibarca ekledi. "Uzaklardan, İsrail'den geliyorum, Helin Hanım hakkında konuşmak arzusundayım. Sizi birkaç dakika için rahatsız edebilir miyiz?"

Selim, Helin sözünü duyunca hafifçe gerildiyse de üzerinde durmadı. Gelenlerin gizli servis ya da onun gibi bir birime mensup olduğunu anlamak için âlim olmak gerekmezdi. Sessizce kenara çekilip eliyle içeri girmelerini işaret etti.

Salona girdiklerinde Nissim duvarın inşaatını görünce, "Dolmabahçe'deki patlamadan ötürü değildir inşallah?" diye Selim'e dostça sordu.

"Evet," dedi Selim içtenlikle. "Patlamada duvarım çöktü, şimdi yeniden yapmaya çalışıyoruz."

"Geçmiş olsun, terör maalesef bizim insanlarımızı da vuruyor. Feci bir şey."

Selim cevap vermedi. Ziyaretin amacını bir an önce öğrenmek ister gibi kaşlarını kaldırarak Nissim'e baktı.

Nissim oturmak için uygun bir yer arar gibi etrafına bakıp köşede duran bordo berjer koltuğa bıraktı kendisini. Diğer üçü salonun girişinde ayakta sessizce bekliyordu.

Selim diğerleriyle ilgilenmeden Nissim'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve, "Sizi dinliyorum, buyrun..." dedi.

Nissim derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı, sonra da bacak bacak üstüne atıp geriye yaslanarak anlatmaya başladı. "Ülkemle gurur duymamın nedenlerinden biri, kendi pasaportunu taşıyan tüm vatandaşlarına dünyanın neresinde olursa olsun tek tek sahip çıkmasıdır.

Bu her İsrail vatandaşı için gerçek bir onur kaynağı ve güvendir...

Helin'in sizinle bir ilişkisi olduğunu biliyoruz. Bu ilişkinin Helin için çok özel olduğu kanaatindeyiz. O yüzden sırlarımızı sizinle paylaşmaya karar verdik. Bunu sizin için değil, Helin için yaptığımızı da bilmenizi isterim. Ruhunun bu şekilde huzura kavuşacağına inanıyorum. Kendisi çok kıymet verdiğimiz bir arkadaşımız, kardeşimizdi."

Selim bu arkadaşlık bağının nereden geldiğini sormaya gerek görmedi; adamın sözü nereye getireceğini merak ediyordu. Dinlemeye devam etti.

"Sizinle ilişkiye girdiği günden beri varlığınızdan haberdarız. Ancak bunu bildiğimizi hiçbir zaman öğrenmedi. Helin'in ölümün den sonra sizi izlemeye devam ettik. Tüm yaptıklarınızdan ve polisle olan ilişkilerinizden haberdarız. Açıkçası kişiliğiniz ve devletin size bakış açısı bizi bir hayli şaşırttı. Tabi bunlar bizi ilgilendiren hususlar değildir; sizinle devletiniz arasında olan konulardır. Biz tarihsel bağımız ve minnetimiz gereği her zaman ülkenizin güçlü olmasını arzu ederiz, milli politikamız budur. Bu nedenle ziyaretimiz sonrasında sizinle başka bir temasımız olmayacaktır."

Sözünün burasında derin bir nefes aldı Nissim. Anlattıklarının Selim üzerindeki etkisini görmek ister gibi baktı, ancak değişik bir ifade bulamayınca devam etti. "Size bir hediye getirdik. Muhataplarınıza sizin vermenizin daha uygun olduğunu düşündük. Lütfen biz ayrıldıktan sonra açın ve sizi ziyaret ettiğimizi unutarak, bu bilgiyi kimseyle paylaşmayın. Ziyaretimiz ve diğer ayrıntı ilişkilendirmeler, tarafımızdan her zaman için ispat edilebilir şekilde reddedilecektir. Müsaadenizle..."

Selim, adamın ayağa kalkmasıyla şaşırmasına rağmen sesini çıkarmadı.

Önden ilerleyerek davetsiz misafirlerine yol gösterdi, kapıyı açtı. Daireden çıkmalarıyla beraber Nissim geri dönerek elini Selim'e uzattı. "Sizi tanıdığıma memnun oldum Selim Bey..."

Selim cevap vermesini beklemeden merdivenlerden inmeye başlayan ziyaretçilerinin arkasından bakakaldı. Kapıyı örtüp geri döndü, pencereden, kendisini izleyen polislerin nerede olduklarına baktı. Etrafta kimseler yoktu. Birden aklına salatası geldi, yemeğe devam edebilirdi, öğleden sonra yapılacak işleri vardı ve karnını tok tutması gerekiyordu.

Salatayı almak için yöneldiğinde masanın üzerinde duran saksıdan yükselen çiçeği gördü. Salataya çatalı batırıp çıkarırken, neden bir saksı getirdiklerini düşünmeye başladı. Bu bir tuzak olabilir miydi?

MOSSAD'ı dairesine kadar getirecek ne yapmış olabilirdi ki?

Belki de adamın anlattıkları tamamen gerçekti, kim bilir? Bunu anlamanın en iyi yolu paketi açmak, diye düşündü. Ağzındaki lokmayı çiğnerken, salatayı bırakıp saksıyı önüne çekti. Saksıyı kavradığında gerekenden yumuşak olduğu hissine kapıldı. Saksının tamamını kapatan, büyük kırmızı renkli ambalaj kâğıdını dikkatlice çözerken bir bomba ile karşılaşmamayı umuyordu. Kâğıdı birbirine bağlayan bandı koparıp bir çekişte sıyırınca, korkudan geriye sıçradı. Turan Hoca'nın ölü gözleri kendisine bakıyordu...

Selim saksı sandığı hediyenin aslında Turan Hoca'nın başı olduğunu anlayınca sakinleşti, başı incelemeye başladı. Çok keskin bir bıçakla kesildiği etin kıvrımından ve kıkırdağın zorlanmadan ayrılmış olmasından anlaşılıyordu. Kanlan sızmasın diye alttan naylonla vakumlanmıştı. Başın üzerine kül tablası şeklinde bir kalın sünger bandaj yardımıyla oturtulmuş, çiçek de bu süngere saplanmıştı. Bir kontrolde dahi saksının aslında kesik bir baş olduğu anlaşılmazdı.

Geri çekilip sandalyeye tekrar oturdu, artık salata yemek istemiyordu.

Sabahtan beri içini kaplayan huzurun nedeni belli olmuştu.

Turan Hoca'nın başını, baştan beri "kelle" diyerek kendisini sıkıştıran Barış'a verip bu konuyu bir an önce kapatması gerekiyordu.

Cep telefonuna bakındı, koltuğun kenarında duruyordu. Koltuğa oturup Barış'ın numarasını çevirdi. Kısa bir beklemeden sonra istihbaratçının yorgun sesi duyuldu. "Efendim, Selim..."

"Merhaba, nasıl olduğunu merak ettim."

"Nasıl olayım? Köpek herif, çelik yeleğe rağmen kaburgamı çatlatmış, canım yanıyor, ama ofise geldim, sanının idare edebilirim. Sen nasılsın? Yeni bir şey var mı? Bana bir kez daha bu herifi bulabilir misin Selim?"

Selim sakin bir sesle cevapladı. "Daha iyisini yapabilirim, ama önce bana namus sözü vermen gerekiyor!"

"Ne için?" diye sordu merakla Barış.

"Öğrenmek için namus sözü vermen gerekiyor. Şu andan iti baren sizin birimleri ya da üstlerini, beni ve Hoca Efendi'yi unut maları için ikna edeceksin. Ha... Bir de sana bir hediye vereceğim, bununla ilgili hiçbir soru sormayacaksın ve beni kendinden başka kimseyle muhatap etmeyeceksin, söz mü?"

"Ne hediyesi Selim? Çıldırtma beni! Oyun oynamak için bundan daha kötü bir zaman bulamazdın!"

Selim ısrarlıydı. "Söz mü?"

Kısa bir sessizlikten sonra Barış'ın bıkkın ama içten sesi duyuldu.

"Peki, namus sözü..."

Selim rahatlamıştı. "Teşekkür ederim, sana güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi bana çok güvendiğin birini gönder, ben de sana Turan Hoca'nın kellesini göndereyim. Gelen adamın, soracağım

'İstanbul' parolasına cevap olarak 'Hürdür!' şifresini söylesin, yoksa kelleyi vermeyeceğim. Bundan başka bu dosyaların kapandığını kabul ediyorum. Artık takip, telefon dinleme ya da göz altı yok! Beni ancak bir dost olarak çay içmek istediğinde arayabilirsin, tamam mı? Başka soru kesinlikle yok..." dedi.

Barış şaşkınlığını gizleyemedi. "Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum Selim. Teşekkür ederim..."

"Tamam, bir saate kadar çıkmam gerekiyor, lütfen adamını acil gönder, hoşça kal..."

Artık yapılacak bir iş daha kalmıştı. Selim, Turan Hoca'yı -daha doğrusu ondan artakalanı- Barış'ın gönderdiği sivil polise teslim ettikten sonra üstünü değişerek yola çıktı. Beşiktaş'a kadar yürüdü.

Güzel bir gündü, yazdan kalma sıcak bir gün. İskeleye vardığında Üsküdar vapuruna bindi. Kısa süren yolculuğunda, vapurun etrafında dönüp duran martılara baktı. Onları seyretmeyi özlediğini fark etti. Üsküdar'a vardığındaysa bir taksiye binip Salacak'a doğru hareket etti. Kız Kulesi'nin karşısına geldiğinde sol tarafta yükselen bir dizi lüks villanın içinde aradığını buldu. Taksiciye parasını ödeyerek araçtan indi, sakin adımlarla villaya doğru yürüdü.

Sitenin bekçisi Selim'i gördüğünde soru sormayarak başıyla selamlamayı tercih etti. Selim villanın kapısına geldiğinde pirinçten yapılmış büyük zile bir kez bastı ve beklemeye başladı. Kapıyı villanın uşağı olduğu anlaşılan zayıf, silik bir adam açtı. Selim'i baştan aşağı süzerek beklenmeyen bir ukalalıkla sordu. "Kimi aradınız?"

Selim donuk bir ifadeyle başını yavaşça sağ omzuna düşürürken gözlerini adamın gözlerine dikerek, hırıltılı bir sesle, "Efendini göreceğim, beni ona götür!" dedi. Şimdi adamın içini görebiliyordu.

Uşağın kalp atışları inanılmaz bir şekilde hızlandı. İçini delen bu bakışların sahibine başka soru sormaya cesaret edemedi. Kapıyı ardına kadar açarak eliyle büyük holü gösterdi.

"Buyrunuz..."

Selim artık evin içini, ayrıntıları, zemini, kısacası hiçbir şeyi görmüyordu. Bulanıklığın içinde net bir koridorda yürüyor gibiydi.

Ziya Osman Efendi, salon camının önünde durmuş, elinde büyük turuncu bir tespih, İstanbul'u seyrediyordu. Birden kedisinin insanın içini kaldıran çığlığıyla arkasını döndü. Salonun girişinde genç bir adam kendisine doğru yürüyordu. Adamın gözlerine bakınca kaskatı kesildi. Gözleri kırmızı ve yeşil renkteydi. Ağzını açtıysa da sesi çıkmadı. Kıpırdamak istedi, ama kıpırdayamadı.

Selim, Ziya Osman Efendi'ye bir adım kalana kadar yaklaştı.

Sonra sağ elini omzu hizasına kaldırarak, parmaklarını havada döndürdü.

Ziya Osman Efendi, görünmeyen bir elin çevirmesiyle yan döndü, hâlâ kıpırdayamıyor, sesini duyuramıyordu. İçine girdiği heyecandan tüm vücudunu ter basmış, kalp atışları deli gibi hızlanmıştı.

Korkudan titriyordu.

Tam bu sırada Selim'in arkasında kalmış olan uşağın çığlığı ortalığı inletti. "Hayır... Dokunma! haram!"

Selim, sultana dokunmanın haram olduğunu biliyordu. Başını çevirip uşağa baktı. Uşak kontrolünü kaybedip kendisini yere attı.

Artık bağıramıyor, boğazını iki eliyle tutarak çırpınıyordu.

Selim tekrar sultana döndü. Bir adım daha yaklaştı. Vücuduyla değmemeye dikkat ederek dudaklarını sultanın Kulağına yaklaşırdı.

Dinler tarihinin unuttuğu, bilinmeyen duayı okumaya başladı. Duayı okuması bitince de derin bir nefes alıp sultanın kulağına üfledi. Nefesi kulaktan içeri girip bir fırtına gibi sultanın başının içinde dolaştı.

⁂

Selim villadan çıkıp Üsküdar İskelesi'ne kadar yürürken kendini müthiş hafiflemiş ve mutlu hissediyordu. Helin'i hayal etti, sonra da hayalindeki Helin'i alnından öptü, sonsuzluğa gönderdi. Vapur hareket ettiğinde Selim dışarıda oturmuş, büyük bir hayranlıkla martıları seyretmeye dalmıştı.

Ağır hareketlerle cep telefonunu çıkardı, rehberden Çiğdem'in numarasını seçti ve arama komutu verdi.

Sinyal sesinin bir kere duyulmasından sonra genç kızın cıvıl cıvıl sesi kulağında yankılandı. "Merhaba!"

"Merhaba Çiğdem... Benimle vapura binip Kadıköy'e gitmek ister misin?" diye sordu Selim, umut dolu bir sesle...

⁂

Hakan Yel – Sultana Dokunmak

